

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

IN VITAS PLVTARCHI
PARALLELAS

ANNOTATIONES.

In quibus multi Plutarchi loci emendantur ac resti-
tuuntur, multi explicantur: quidam ex aliis
quoque autoribus eodem modo
tractantur.

G. Xylander lectori S.

EX his meis annotationibus facile eruditi candidoque prae diti ingenio lectores intelligent, cum qualis haecenus in manibus hominum fuerit Plutarchus Latinus, tum qualem nos dederimus. Interpretum aliquot insignia errata hic demonstravi, non profecto alia de causa quam ut mei operis rationem redderem, aliosque etiam qui de Graecis libris Latinos facere student, sui officii monerem. Omnia vero & Graeci librarii & interpretum persequi si voluissem errata, aut ubique edere mea versionis causas, in immensum haec lucubratio excreuisset, atque haud scio an ipsum Plutarchi opus aquasset. Per multa etiam sunt quae uti in Graeco repereram atque apud interpretes, ita reliqui: non quod mihi satisfaceret, aut quod mendum subesse non animaduertirem: sed quia non veniebat in mentem quo pacto emendare possem. Id praesertim in propriis nominibus saepe mihi vsuuenit. Statueram etiam annotare ubi ea quae à Plutarcho scribuntur, ab aliis bonis scriptoribus eodem vel alio modo referrentur: atque etiam *καὶ τὸ ἄλλο* addere, si quid (ut sunt non contemnenda quadam) ad vitam alicuius pertinens Plutarchus prae terisset. sed longitudo operis futuri molestaeque me ab instituto retraxit, itaque ea vel aliis indaganda, vel mihi suo commo diori tempore ac loco perscribenda reliqui. Haec ipsa, qualiacunque sunt, grato animo probus lector accipiat, bonique consulat.

IN PLVT. THESEVM ANNOTATIONES
GVIL. XYLANDRI ET HERM. CRVSERII, INTERPRETVM.

Quarum has ab illis discernes hac nota in fine vsq[ue] ἑξομιμωστος,
apposita, Cr.

VT I T E est admodum, scire qua quis ætate, quibus temporibus vixerit, quorum hominum fuerit æqualis. Id quamuis de Theseo indicare difficilius est, quia ante Olympiadas fuit: tamen quum Helena puella sit ab ipso rapta, quum filii eius in Troiano bello fuerint, quum ipse Hercules amicitiam coluerit, colligi ex iis quæ apud Clementem Alexandrinum lib. 5. p[ar]t. apud Dionysium Halicarnass. lib. 1. De antiquitate Romana, apud alios multos historiarum & annalium scriptores demonstrantur, potest, à Romulo & Roma ad Aneam vsque & Troiam tempora repetentibus nobis, Theseum annis circiter ante Romam conditam cccc. floruisse. (nam nos quidem initio Romæ pro meta quasi & scopo utemur, ad quem dirigamus omnes alias historias, & ad hos quasi carceres reuocemus: quando neque de annis à creato mundo elapsis certum & firmum quicquam adhuc traditum est: & si quis ad natales Christi referre tempora velit, nullo id negotio facere possit, quum constet fere, anno ab V. C. dcccl. Christum natum) Plutarchus quidem autor in vita Cimonis est, ossa Thesei cccc. circiter post exilium eius annis Athenas à Cimone reportata fuisse. id autem apparet circa annum Romæ cclxxx. factum fuisse: vt vix c. l. annis, aut ad summum cc. ante Romam conditam viguisse Theseum, inde iudicari possit. Sed & is locus (vt multi alii) mendosus haud iniuria, opinor, censeripotest: & si hoc non sit, aliam à nostra & recepta supputationem sequi Plutarchus potuit: quando non vnam, sed plures, ipse Dionysius refert. Cæterum Sossius iste Senecio cuius tam nobilis est in Plutarchianis lucubrationibus mentio, quatuor sub Traiano gessit consulatus, vt ex annalibus patet. Fuisse eum in summo apud imperatorem honore, Xiphilinus scribit ex Dione.

Pag. 1. b. *Vt Aeschyle verbis utar*] Versus sunt de tragœdia cui titulus, ἰπὶ ἀθῆναι.

Ibid. *Pugnaces ambo*] Versus est Homericus Iliad. 7. Idæi præconis ad Hectorem & Aiacem.

Ibid. *Si, qua minime tragice dicta videntur, ad veritatem faciunt*] Lapsus hæc verba ad ea quæ de natalibus Thesei sequuntur, retulit. Ego sequutus sum distinctionem Græci codicis. videtur enim Plutarchus hæc dixisse fabulæ causâ remouendæ quæ de Romulo in cælum raptu fertur.

2. b. *Euripides*] Initio Hippolyti coronati.

Ib. c. *Vere pedem extantem*] In Græco est, -δύμον Ἀθῆναιων εἰσοφικώδης. Legendum esse ἀφικώδης ratio carminis docet. Iisdem fere verbis recitat hoc oraculum Aegæus Medææ apud Euripidem. Isacius in Lycophronem eadem copiose exponit, & ipsum oraculum hoc modo: (quam quidem genuinam lectionem esse puto) Ἀσπεύ τὸν ἀσπύχον πα ποδῶνα φέρτετε λαῶν Μή λυσι, ἀπὸν ἐς ἀκρὸν Ἀθῆναιων ἀφικώδης.

Ib. d. 3. a. *Sub ingenti abditos saxo*] Esse in via ab Hermione Træzenem euntibus, ait & describit Pausan. li. 2.

Ibid. d. *Quod ἠέδου Grace dicitur*] Xylander ibi perspicuitatis causa de suo addidit, *Utrobique vi Græci vocabuli aspirolante*. nam (inquit in Annot.) ἡδ. ἠέδου Adoptitius dicitur, ἠέδου ἠέδου: ac ἠέδου, Adoptio. & quum ἠέδου sit Pono, à monumentis istis repositis dici potuit ἠέδου.

Ib. e. *Vt de Abantiibus memorat Homerus*] In Bœotia vocans eos ὄπιθεν κοιδόντας, crinito occipite. Cæterum de more comæ deo nuncupandi & consecrandi, Pausanias hæc, τὸ δὲ ἔπερον ἀνὰ θῆμα κειρομένον πῶν κόμην παρὰ τοὺς οἰοῦντας τῆς Κηφισσοῦ. καὶ θῆσαι δὲ οὐκ ἀλλὰ τὸ πῶν πῶν τῶν ἑλλήνων, τῆς Ὀμήρου τῆς αὐτοῦ περὶ αἰῶνος ποίησαι, ἐς τὸ Πηλεῖα εὐξάδου φησὶ τῆς Σαφὸς χεῖρὸν ἀναστῆναι ὅπως ὁκ Τροίης Ἀχίλλεὺς δὲ κόμην. Atticis. Locus Homeri est Iliad. 4.

4. c. *Fruerenturque lacertis ad viol.*] Thucyd. quoque lib. 1. p. 2. testatur Thesei ætatem fuisse latrociniis infestam. Cr.

5. c. *Periphetem*] Suid. Periphanem vocat. Vide Diod. lib. 5. Cr.

Ibid. d. *In Isthmo Sinnim Pityocampem*] Scribendum potius vnico u Sinin, vt & apud Paul. nec non apud Ouid. Metam. l. 7. quem vide. nam & ipse eleganter hæc Thesei facinora recenset, inter alia de hoc Sinide Pityocampem canens, *Os-*

cidit ille Sinis magnis male viribus usus, Qui poterat curuare trahes, & agebat ab alto Ad terram late sparsus corpus pinus. Perperam enim ibi Scinis scriptum esse, vel ex metro patet.

4. c. *Mulique stæbe & asparagis obsitum*] Xyl. vertit *Stæbaque herba & spinis densis obsitum*. Cur autem (inquit in Annot.) ἀσπαραγῶν verterim *Spinam*, Suidas docebit. Et Eustathius ait in Iliadis 21. esse τὸν ἐν τῷ ἀκάνθῳ αἰα φυτόμενον. Stæbam ex spinosarum herbarum numero esse, apparet ex Plin. 21. 16.

Ibid. e. *Crommyonia fies*] Ouid. Metam. l. 7. Cromyona vnico m scribit: *Quodque suam securus arat Cromyona colonus, Munus opusque tuum est Theseu.* Apud Pausaniam in Atticis legitur ἡ τῆς Κρομμύνας ἐν Κρομμύωνι. Sed rursus initio Corinth. Κρομμύων ἀπὸ τῆς Κρομμύου τῆς Ποσειδῶνος. Stephanus est Κρομμύων, Plinio Cremyon. vt & apud Ouid. quidam cod. habent *Cremyonia*. Strabo lib. 8. Κρομμύων habet.

Ibid. e. *Sunt qui Phæam mulierem latronem & c.*] Sic vertit & Xyl. annotans, Lego enim non ληστρίδα, sed ληστρίδα, alioquin fuit vertendum, sunt qui Phæam vxorem Lestridis fuisse perhibeant: quod non admitto.

5. b. *Hermione, Damastem Procrustem dictum*] Hunc locum ita vertit & Xyl. in eumque sic scribit: Γραῖα sic habent: καὶ μικρὸν ἀσπύχον, Δαμάστου ἐν Ἑρμιῶνι τὸν Προκρούστου, αἰσθητῶς αὐτῶ ἀπὸ τοῦ τοῦ κλητήρος, ὡς περὶ τῆς ἑνὸς οὐκ ἔστιν. Lapsus quum vertit, *Quum domuisset Procrustem*, dubitasse mihi de voce δαμάστου videtur, aut legisse ἰδαμάστου: etsi verbo nihil est opus, quum à superioribus hæc penitent. alias & ipse dubitarem, nisi articulus ὁ ostenderet Damastem nomen, Procrustem cognomen esse, quum nemo scriptorum, quod ego sciam, Procrustem nomine Damastæ affecerit. Pausanias Atticis, περὶ πύτων τῆς Κηφισσοῦ ληστῶν Πολυπημονα ὄνομα, Προκρούστου δὲ ἐπικλησίου, Ἰθουὶ ἀπὸ κτηνῶν. Ouid. *Vidit & immanem Cephisidis ora Procrustem*. Neq; hæc verba, ἀπὸ τοῦ τοῦ κλητήρος, sunt admodum euidentia: ideoq; (vt arbitror) à Lapo præterita. Videntur mihi hoc significare, Latronem illum hospites in lectum aut culcitram collocasse, & eorum artus tantisper extendisse dum luxatis membris longitudinem lecti implerent, atque ea vi iis mortem attulisset: quod sit ἀσπύχον. Quod idem fere traditum à Diodoro Siculo li. 5. inueni. Certe autor argumenti ἰσχυρῶς Pindari. (sive is est Triclinius) Procrustæ cognomen Sinidi tribuit: cum quo tamen reliqui dissentiunt. ἐν Ἑρμιῶνι αὐτὴν, locum significat in Isthmo, vt apparet ex Plinii lib. 4. cap. 51. & lib. Strabonis 8. & Pausania, atque aliis.

Ibid. c. *Quem nunc Hecatombaona dicunt*] Quia partum cõstat quo modo Græci, & Attici præferunt, mentes Latinis nostris respondeant, & neq; interpretibus ea de re cum aliis, neque secum fere ipsis conuenit, malui nomen Græcum relinquere. Dicam sub finem totius operis hac de re quædam.

Ib. d. *Distritum cultrum, quasi carnes que apposite erant, distrecturus, ostendit ei*] Lapsus Gladium vertit quod est in Græco μάχαιρον: satis inconuenienter, ne dicam imperite. Capulo gladii agnitiu Theseum facile concedo, sicut est apud Ouidium: *Quum pater in capulo gladii cognouit eburno Signa sinigenis.* Eum ergo vt ostentaret Theseus, educendi cultrigati protulit. Animaduerti etiam apud Homerum μάχαιρον esse cultrum, ἕξος, gladium. Locum adscribam ex Iliad. γ. Ἀτρεΐδης δὲ εἰρουσάμενος χεῖρῶσι μάχαιρον, ἢ οἱ παρ' ἕξος μάχα κελὸν ἀνὰ ἀσπύχου. Ἀτρεΐδης δὲ κεφαλῆων πῆμνε πείχας. Scholion: μάχαιρον οὐκ ἔστι τὸ ἕξος, ἀλλὰ τὸ μάχαιρον λέγεται. Est & apud Herodotum lib. 2. ἐδὲ κρέως καθ' ἀρῶ βουδὸς ὄψα πτυμμένη ἐπὶ λωπῆ μάχαιρον γένονται Ἀτρεΐδης: id est cultro, haud quidem dubie, ne dicam Halicarnasensem Dionysium lib. 11. non semel scribere, Verginiam, quum vindiciæ essent ab Appio Claudio ab libertate delectæ, à patre suo cultro lanii confossam: μάχαιρον μάχαιρον. Et nostrates sane homines qui vulgari & impolito vtuntur sermone, etiam gladios messer nominant: quum culter sic Germanice dicatur, voce à Græco μάχαιρον deducta, vt apparet. & quidem ipse Plutarchus, quum loquitur de gladio hoc, qui esset γυμνασιαστικῆς, non μάχαιρον dicit, sed ἕξος.

Ibid. e. Ubi nunc in Delphino septa sunt) &c. lego Delphinium autem templum Athenis erat, Apollini dedicatum: Suidas. & mox ipse Plutarchus Apollinis Delphini meminit. & Eustath. in Olliad. dicitur fuisse Athenis eo nomine scribit, ubi de cadibus iudicaretur. & ipse porro frequenter statuam Mercurialem significat: unde illa ἐπιπέδιον περιπέδιον ex Thucydide infra in Alcibiade. & Hermæ Pentelici apud Ciceronem ad Atticum. Lapis Templi partem reddiderat.

Ibid. f. & 6. a. Sphetta, Gargetto) Pagi sunt apud Athenas. de quibus in S. eph. no dicemus.

6. a. Inde aiunt Pallenaorum curia cum Agnusis connubium non esse) Nomina sunt curiarum Atticarum. quod non intellexit corrector iste Latine versionis, qui pro Παλληναίων reponendum arbitratur Παλλαιητών: quasi vero curia non ab his nomen habuerit. Idem pro Εκαλλύτων, quod est ab Hecale diminutivum, mallet Εκαλλύτων. Quasi vero ἑκατονταετηρίων aliter non potuerit quam trito illo modo formari.

Ibid. b. Tetrapolis incolentibus) Hoc est Atticam, quam quatuor urbibus habebant. OEnoa, Probantio, Tricorytho, Marathone, ut refert Stephanus. Sex Pompeius Festus aliter: Quadrurbem, inquit, Athenas Accius appellavit, quod scilicet ex quatuor urbibus in unum domicilia tulere, Braurone, Eleusine, Sunio, Piræo. sed hæc alias. Hinc apud Euripidem populus Atheniensis τετράπολις ἑκατονταετηρίων dicitur, ἑκαλλύτων: quippe quum ex quatuor unum Theseus composuisset, ut sequetur apud Plutarchum. Caterum Strabo, gravis autor, Tetrapolim unam esse duodecim civitatibus facit in quas Atticam hominum turbam digesserit Cecrops, & quas in unam deinde Theseus redegerit. lib. 9.

Ibid. c. In Attica dolo peremptus) Diodor. lib. 5. circa Thebas sublatum ait. Cr.

Ibid. d. In Bottiaorum rep) De Bottiæ Plin. l. 4. c. 2. Cr.

7. a. Vel Homerus, Iouis appellans discipulum) Xyl. vertit, Colloquio Iouis usum dicens: in eundem hunc locum sic annotans: Locus est Vlyssæ 19. ubi Διὸς δαετὴν vocat. Horat. 1. Carm. oda 28. sic vertit: Et Iouis arcanis Minos admittus. Est autem δαετὴν, Colloqui cum aliquo, non nugis, sed seria, & res arcanas tractandi causa: quod & hinc apparet, & ex eo quod Græci ob hoc uxores δαετὴν vocant. quo vocabulo & Homerus ita usus est libro Iliad. nono, - Ἄνδρα μοι ἔειπε θεῶν ἀφ' οὐρανόθεν ἄνδρα σπριπέρον.

Ibid. b. Omnium illum autorem) Diodorus lib. 4. (quintum alii citant, quod alteram primi libri partem pro secundo libro, hunc pro tertio accipiunt) ait, Androgeon, ab Argeo metuenteneis cum Pallantis filii societatem sui regno pellendi cogeret, apud OEnoem positus infidiis occisum. Corrector iste annotavit, Diodorum scribere, id apud Thebas factum.

Ibid. d. Attollit et candidum) Catull. De nuptiis Pelei, Candidaque intortis suffollant velarudentes. Vide locum Cr.

Ibid. e. In Phalereo) Portus est Atticæ, unde Demetrio Phalerei cognomentum.

8. d. Leniter ei respondisse Thesea) Ut sensus constet, sic legendum est ὡς τὸ μὲν ἀπεκρίθη ἑταίρος ὁ Ἰσθμῆς, παρατίμηνος, &c.

Ibid. In Thymæadis) In Græco est, ἐν Θυμαϊαδῶν, ellipticῶς. Amiotus supplet Oppido seu Castello, ut appareat eam fuisse familiam Atticam Theseo coniunctam necessitate, Aristophan. Vesp. meminit Θυμαϊαδῶν σισύρας: quam schol. denominatam scribit ὡς τὸ δῆμου τῆς Ἰπποδωρίδος φυλῆς: hanc autem, ὡς τὸ Θυμαϊαδῶν ἦρας. Itidem Suidas. Pausan. l. 2. ultimum Theseidarum regum Athenis nomen Thymææ gessisse scribit.

Ibid. f. In Homeri Necyium) hoc est librum Vlyssæ undecimum: sic autem cum alii tum Cicero 1. Tusc. quæst. nominat hunc librum quod Vlyssis ad manes descensum exponat.

9. b. Mensis Gorpiæ) Hunc fere Septembrem interpretatur. Suidas γορπιαίων α: esse τὸν ἐπιμήβριον, καὶ τὸς Μακαρόνας: Gordiū. Sed & Helychius in voce Α γορπιαίων perhibet: & rectè. nam apud Suidam quoque manuscriptus cod. habet Γορπιαίος.

10. b. Eiresiona, feres sicus) Hi verus alibi aliter leguntur. Nam & in primo φέρην m. lo, quod est apud Eustathium, (quæ legent studiosi huius rei cognoscenda, sub finem Commentationum in xx. Iliadis) Varinum, Suidam, & Clementem Alex. initio quarti Stomatῶν, quam φέρην. & quum hic atque apud Clementem sit ἐν ἡσάδα, apud Suidam ὡς τὸ ἡσάδα, apud Varinum ἡσάδα, atque etiam ὀπκρίσάδα, ex Eustathio hoc legitur. deinde ibidem κῆλη' legitur, & ὄπω: atque ἴνα προαί. Ego sensum observaui. Extat de Eiresiona etiam Homeri carmen in vita eius apud Herodotum, (si quidem is est autor) & Said. Cur vero εἰρεσιόνην veterim frondem lemni-

scatam, facile intelligunt eruditi. 11. a. Astu & urbem Athenas appellavit) Sic Cicero 11. De legibus, Atticos Theseus migrare ex agris, & in astu quod appellatur, omnes se conferre iussit. Et Terentius in Eunuchio, An ille in astu venit? de Chærea, qui ex Piræo se in urbem contulisset.

12. a. Tanto spatio quantum navis theoridis expansum humi velum occupasset) Ὁμοειδὸς ναὶς ego hic quasi ad verbum verti, Navis qua spectatum venient. Est autem Theoris navis publica Atheniensium, ut Paralus, ut Salaminia, de quibus alibi. Hanc autem quotannis solebant Delphos mittere ex voto Thesei, qui ea in Cretam vectus reuectusque fuerat: eaq; missa, dum rediret, quasi iustitium Athenis erat. de qua re legatur initium Phædonis Platonici, Suidas, interpret. A chyli ἐστὶ δὴν ὁ ἑὸς, alii. Inde videtur dictus θεωρὶς, qua voce in Camillo est & Demetrio & alibi usus Plutarchus. Caterum ex hoc loco apparet, navim theorida non Delphos modo, sed & alio publice ad spectacula & sacrificia mitti consuevisse.

Ibid. c. d. Apollini) Aliqui legunt Panori. Cr.

13. c. Vbi est rhomboides) ὁμοῦν ἢ ῥομβοειδῆς. figura est parallelis, sed non omnibus æqualibus lineis, angulisque non rectis contenta quadrilatera. Sed cuius rei figura sit, sepulcrine an alius, an vero proprium hic sit nomen, in Græco non exprimitur. itaque sic reliquimus.

Ibid. Thefeids) poema de Theseo.

14. a. Sub Cadmea) Id est, at ce Thebana. quod satis est notum, cum ex aliis tum ex Amil. Probo.

Ibid. Eleutheris) Oppidum est Atticæ, quod versus Bœotiam pro limite aliquat do fuit. Pausan. Atticis.

Ibid. f. Venerunt ambo Theseus & Pirithous Spartam) In Græco est simpliciter ἦλθον μὲν οἱ Σπάρτην ἀμφόποροι: ita ut videatur quadam hic deesse. nulla enim Pirithoi & Thesei præcessit mentio: de quibus tamen autorem loqui, sequentia indicat.

15. a. Qui uxori Persephone nomen indiderat) In Græco ita omnino est uti ego reddidi, Lapis tritam (ut opinor) fabulam potius sequendam ratus, reginam Cereris nomine, filia Proserpinam edidit: idemque est apud Amiotum. Alioquin Aidoneus Pluto Græcis est, cui non Cererem, sed huius filiam Proserpinam, raptam ab eo, coniugem fuisse fabulæ loquuntur. Atque de hoc etiam illis convenit, Pirithoum non ad filiam Proserpinæ, sed ipsammet Plutonis coniugem rapiendam auxiliatore Theseo profectum. Plutarchus ergo alios auctores, qui mythologiam tradiderint, sequutus videtur. Res non est summi momenti: fuit tamen notanda.

Ibid. b. Menestheus Peter) in Gr. est ὁ Πηνελ. quem libri errorum sequutus Lapis, vertit, Menestheus Peter. sis Sed scribendum ὁ Πηνελ. notum est vel ex illo Homericō Iliad. β. ἦος Πηνελ. Μινεθίου. Meminitq; eodem modo in Corinth. Pausanias.

Ibid. f. Matrem eius & Aphidnas) Male in Græco Ἄφιδνας pro Ἀφιδνας.

16. a. Anaces) vide Cic. lib. 3. De nat. d. Cr.

Ibid. b. Clymenemque venustam) Locus est Iliad. 3. Vide quæ ibi annotavit Scholiastes, & Calabrum lib. 14. De Munitione multa sunt apud Lycophronem. nam Munitionem ille vocat Μύνιον. Quo loco quam & arroganter & stulte (ut sapenumero) doctissimum poetam interpret. Tzeizes, nescio quarum argutiarum ostentandarum gratia, insecetur, sui que oblitum nugeatur, ostendam (Deo volente) in Variis meis aliquando lectionibus.

Ibid. d. Quum comperisset, eos prater quam quod se odissent, insuper timore abiicisse sui) In Græco legitur, οἱ μὲν ἀπέλιπον μισοῦντας αὐτὸν, ἐνέλιπον τὴν μὴ φοβέσθαι τὴν μισοῦντων εὐελπίων, τὴν μὴ φοβέσθαι &c. Neutram lectionem cur probem, aperiam. Lapis loco non habet, quod neque omnes quos reliquerat Athenis Theseus, ipsum oderant: & qui ante odissent, tum demum adducto in contemptum Theseo, etiam non metuebant. Tacitum enim odium contemptui aperto anteire & manifesta inimicitia solet: non contra. Quare ne nostri quidem codicis lectio constet: sed ita est emendanda, οἱ μὲν ἀπέλιπον μισοῦντας αὐτὸν, ἐνέλιπον τὴν μὴ φοβέσθαι τὴν μισοῦντων εὐελπίων. Hoc ut ita esse intelligas, considera illam vocem tyrannorum, Oderint dum metuant. Estque sapienter dictum à Diodoro Siculo lib. 18. τὸ γὰρ ἐν ταῖς ἐντυχαῖς θιωπώμενον μίσος, ὅταν ἐκ ματαβολῆς ἐν ταῖς ἀτυχῆαις ἐκτραγῆται, ὁρῶνται, ἀποθηλεῖται τῶν μισοῦμένων. Qui, inquit, rebus videntem secundis aliquem tacite oderunt: si eius fortuna in adversam mutata indignatio hæc erumpat, plane adversum eos qui odio sunt ipsis efferantur. Sed hæc satis.

IN PLVT. ROMVLVM ANNOTATIONES GVIL. Xylandri & Herm. Cruferii interpretum.

19. a. Fabius Pictor] Fabii Pictoris extat fragmentum, & Catonis. Vide etiam Dionys. Halicarn. & T. Liuium. Cr.

Ibid c. (Cermanus) apud Varronem lib. 4. De ling. Lat. & apud Sex. Pompeium Festum, Cermalus legitur: quos vide.

Ibid. Vel quia pecora ruminantia illic captabant umbram) ἡ δὲ ζῷον, non ἐν δὲ ζῶτων, scribe. Est autem ἡ δὲ ζῶν proprie Meridiana, seu, Inter diu dormire, aut, Quies se dare. Sic & in Lucullo, μισομηδίας ὄσης, & ἡ δὲ τραυίω τῶν δὲ ζῶτων καὶ ἀπανομίαν. Eustath. in 4. Vlyss. ad Versum de Proteo, Ἐνδρος δ' ὁ γέρον, ait ἡ δὲ ζῶν vocari ab Oppiano δὲ ζῶν τῶν ἀπειλοῦ, nimirum diatribas sub dio.

20. a. Hic Larentiam complexus est ac dilexit) Οὐ πῶς ἔγνω πῶς Λαρεντίας. Verbum γινώσκον pro Rem habere, seu Corpus misere, sumitur, quemadmodū & in factis literis. Sic Plutarch. saepe loquitur, vt in Pompeio, πῶς μακίδας Μιθριδάτην ἔκλυον. & in Brutto, πῶς Σερβίλιαν ἐγγράμην Καίσαρ. & De mulierum virtutibus, γυναικῶν ἐγγράμην ἀπ' ὄρους ζῶντα πῶς Γαλάτην & initio Eumenis, de Bitunia ab Alexandro habita. & in G. Iba, de matre Nymphidii. Latini eodem modo usurpant verbum Cognoscere. Ouid. lib. 4. Metam. de Cadmo: ille sua lambebat contiguis ora, Inque finis charos, veluti cognosceret, ibat. Et Iulius Cæsar simili modo loquutus est de Germanis lib. 6. Comment. belli Gallici: Intra annum vigesimum fœminæ notitiam habuisse, in turpissimis habent rebus. Cæterum Larentiæ eadem historia est apud Plutarchum, Quæst. Rom. 35. & apud Macrob. lib. 1. Saturnal.

Ibid. b. Traiectum velaturam vocant) Velaturam facere dicuntur qui mercede vehunt: & Velabrum, quod ibi vehantur litribus. ex Varronis lib. 4. De ling. Lat. De velabro vide & Liu. Dec. 3. l. 7.

21. c. Alucum se ad fliam ferre) Ἀλὺς ἢ πῶς μετὰ πῶς Ἰλίαν. Satis ex ipso sensu liquet, neutri generis demonstratiuum pronomen absolute positum, πῶς ἐκείνῳ alucum indicare: vt cogitare non habeam quid Lapo, quum hæc peruerteret, in mentem venerit.

23. a. Herodorus Ponticus) In Græco est Ἡρόδωρος. quod vitium sequutus vterque interpres, Herodotum extulit: quum sit Herodorus, cuius etiam in Thesæo mentio facta est, Ἡρόδωρος. Fuit autem ex Pontica Heraclea: vnde apud Athenæum lib. 11. Heracleotes citatur. Quin & apud Plutarchum in Ro. quæst. xciii. vbi iidem hæc fere verbis referuntur, Ἡρόδωρος recte legitur.

24. a. Palsia vocabant) Horum, sicut & rituum condendæ vrbis, est venustissima descriptio apud Ouid. 1v. Fastorum, & Propertium li. 4. elegia prima & quarta. Certe Dionysius Halicarn. ὄψιν ἑλισσά appellare videtur sub finem primi libri.

Ibid. 4. Familiaris erat Tarutius) Cicero 2. De diuinatione, L. quidem Tarutius Firmanus, familiaris noster, &c. Vide locum.

25. b. Testimonii aduersus patronum clienti, vel patroni aduersus clientem dicendi) Vide hac de re iudiciū C. Marcii in prætura ambitus rei, ab ipso Plutarcho in eius vita descriptum.

26. d. De quibus prolixius in Quæstionibus diximus) ἐν πῶς αἰτίοις. Librum Plutarchi intelligo qui adhuc extat sub titulo κεφαλαιὸν κατὰ γένος, quo explicatio problematum seu quæstionum continetur. ibi in Romanis quæstionibus & hæc & alia id genus multa pertractantur. Faciant hæc plurimum ad intelligendos cum alios, tum Lucani locum libro 2. de Catonis & Marcæ posterioribus nuptiis, hoc initio: Turritaque premens frontem matrona corona, Translata vetuit contingere lumina planta.

Ibid. e. Ceninensium rex Acron) Κενινῆσι. Magna est varietas in plerisque proptiis vocabulis Græcis & Latinis. Infra in Marcello Κενινῆσι legitur. Et Stephanum noui Κενινῆσι scribere, per ai diphthongum: itemque Plinium. vt & Propertius li. 4. primam produxit, hanc ipsam historiam describens: Acron Herculeus Cenina ductor ab arce. Liuiani libri variant. Apud Dionysium lib. 2. perperam scribitur Κενιταί, pro Κενινῆται. Apud Suidam etiam Κενινῆσι per e.

27. d. Romulus fallit Dionysium) Halicarnasseum notat Dionysium, cuius hæc sunt verba lib. Ρωμ. ἀρχαῖον. secundo: πλαιυταῖος ἢ πῶς πομπῆς ἀντὶ. (Romulus) ἰπορίεντο ἐδῆτα μὲν ἡμεῖς ὀμινοῦς ἀλουργῆ, δάφνη ἢ κατὰ μῦθον πῶς πῶμας καί, ἵνα πῶ βασιλεῖον ἀξίωμα σῶσθῃ, πῶν πῶ παρὰ μὲν ἑσπέρῃ.

28. a. Neque de Rhymitalce Thrace Casar) Augustum intellige. Vide Plutarchum sub finem Apophth. Porro varie is

Rhymitalces Græcis & Latinis scribitur: non summo tamen historiarum momento.

Ibid. c. Istam non Boio) τῶν δ' οὐτ' Ἀρβοῖοι π. Scribendum est ἄρ βοῖοι τε. Boios enim Gallos fuisse nemo fere ignorat: Arboeos Gallos inuenio nullos. Προχρησάμενοι, malim χρησάμενοι 30. c. Ex auentino) In Græco est Loentino. Annotator in versione Lapi apposuit, Puto ab Auentino. hoc videtur sequutus Amiotus. iudicent periti.

Ibid. e. Rognulus ab illis est scita mutinatus) θυροῖς. & vbi verti Clypeis, ἀσπίδα. Videtur autem θυροῖς maior esse quam sit ἀσπίς: hoc est, scuto clypeus minor. Itaque scutum usurpabant postea temporis qui lorica non ferebant. Argolicum sane clypeum non fuisse magnum, ex Virgilio apparet: qui oculum Cyclopi ei comparat, 3. Aeneidos, Argolici clypei aut Phœbeæ lampadis instar. Quod posterius est ex opinione vulgi dictum & eorum qui solem setquipedalem putarunt. Cæterū Liuius lib. 1. de armatura secundæ classis loquens, scutum ait eis pro clypeo datum. Dionys. lib. 4. hoc ipsum describens, αἰπὴ δὲ ἀσπίδων αἰδῶν θυροῖς. His ex verbis eorum quæ dixi ratio constat.

31. c. Pulsare oblatos) Velusunt Butæ: quod miror neutrum interpretum sensisse, eoque elegantiam loci ab iis interuersam.

32. a. Vel subdito partu) In Græco est, κληιδὸν ὑποβολῆ. I. quæ suspectum esset Lapo, his verbis expressisse satis habuit, clam furitumque maris o. & hæc ad adulterium retulit. Amiotus clauus adulterinas intellexit. Ego quum semper mendum esse in verbo κληιδὸν putarem, ea maxime ducebar coniectura, vel potius argumento, non esse simile vero, in legibus de matrimonio latis, de falsis aut occultis clauibus agi, præsertim ita vt inter veneficium & adulterium id crimen medio loco referretur. Ergo κληιδὸν legendum censeo, vt cum veneficium prohiberetur, tum ne qua alienam sobolem pro sua supponeret, atque ita decepto marito genus stirpemque vitaret. Recte ne ita censeam, viderint docti, quorum iudicium facio. mihi quidem, ne causa eadem, haud valde metuo. Certe βρήφην ὑποβολῆμαϊνα vocari subdititios liberos, satis est notum.

33. d. Quod septem pagium, id est septem portionem, vocant) ἢν Σεπτεμῶνιον καλοῦσιν, ὅ ἄν ἰσὶν ἐπισημῶμεν. Dionysius rectius videtur πῶς καλοῦσιν ἢ πῶς πῶς dicere, septem pagos, (vel septempagium) quos & Porfena Etruscus reposcebat, vt lib. 5. Dionysius perspicue docet. Cæterum quod apud Dionysium sequitur, ὅ ἄν ἄλλαν ἀποκλιῶν ἢ ἄν τῶν ἐμβολῶν πῶ ποταμοῦ, (libet enim hoc obiter monere) ex hoc loco Plutarchi vitiosum esse intellexi, emacularique locum posse, si legatur καὶ ἄλλων, &c. Plutarch. ἀλοπιζῶν expressius habet. Error librarii is fuit, vt facile admitti potuerit.

34. b. Ac magistratum supremum Albanis quotannis crearet) In Græco est Σαβῆσις, quod non video quomodo locum possit habere. Ἀλβαῖσις lege.

35. c. Aristeia Proconnesio) Προκοννησί. Legendum Προκ. Insula est Propontidis Proconnesus. Lopus Aristeam protulit, sequentem (vt opinor) mendosam Plinii lectionem, qui huius similem rem de eo narrat lib. vii. Histor. natur. capite 111. Vide Herodotum in Thalia, ex quo Plutarchus historiam hanc videtur decerpisse. (ibi quoque Ἀρῆσις Προκοννησίος dicitur) & Suidam. Meminit Gellius 9. 4. De Cleomede lege Eliacorum posteriorem apud Pausaniam. Fabula eius, de Sampsonē sacro videtur, vt multa alia, imitata.

Ibid. e. Omnium corporis tenetur morte pallida) Locus hic Pindari non extat in iis quas hodie eius habemus reliquiis. Ipse trochaicis vel iambis trimetris hypercatalecticis expressi illos versus. Non sum adeo infcius eorum quæ ad considerandos Græcos versus attinent: scio quæ ab Hephæstione & Triclinio, aliisque ad eam rem tractandam sint ministrata adiumenta. Sed quod versus in Græco textu non sunt distincti, & varie possunt cum distinguuntur scandi, vt aliud subinde atque aliud genus carminis præ se ferant: curioso & (fere dixerim) in utili labori superledere volui cum hic tum alibi, & mea vri libertate. Lectoris est gratiam nobis huius vel licentiæ, vel (si ita vult vocare) ignauia facere, alioquin satis magno laboris pondere grauatis.

36. c. Vel Marcæ (neum, Caium) Xyl. Veluti Marcæ ac Caii: annotatq; Marcellus est in Græco, apud Lapum & Amiotum. Sed mihi nequaquam placuit: qui intelligerem hanc prænomina intelligi, quæ omnium sunt apud vulgus, & in huiusmodi

praefertim contentu, vltatiffima. neque vero tam multi erant Marcelli quam Marci, nedum isto tempore, sed ne alius quidem. Verum in re aperta quid verba facio? Si cui tamen Marcelli pertinaciter placebunt, (nam incuria, non consilio, retentos ab interpretibus iudico) non impedio quin suum sequatur ingenium: modo meminerit, in vita Camilli, vbi ea quae de Tutola sequitur fabula, repetitur, Marcos rectissime legi, cum Gais & Lucius. Historia haec refertur etiam in Saturnal. Macrobbii lib. 11. cap. 11.

37. a. Et ad Capra paludem tanquam ad mare pergant) *ὡς ἐπὶ θαλάσσιον*. Quid hoc tibi velit, sane (vt fatear verum) excogitare nondum potui. *ὡς ἐπὶ θαλάσσιον* si fuisset, habuissent quae dicerent, iudicent hoc acutiores. Amiotus haec verba accepit quasi Capra palus versus mare sita intelligatur, quod an sensum dignum autore exprimat, nescio. X. Crusenius quoque plane legendum censet, *ὡς ἀδ' ἀσπίδων*, quod id priori narrationi sit congruens.

IN COMPARATIONEM.

37. b. Illud Platonis profecto) Locus est in Phaedoni secunda paginae fine, vbi Socrates Simmiam ostendit, metu malorum omnes homines, exceptis philosophis, fortes esse.

Ibid. d. Vnde mihi quidem haud perperam videntur philosophi amorem desinere) Est & hoc apud Platonem in Symposio.

38. a. Nemo ignoscat mentem eius subito tantopere fuisse commotam) Hunc locum Lapsus peruertit plane, neque sensum & verba sequentia consideravit.

39. a. Quippe annis triginta & ducentis) Quid de hoc numero statuam, ambigo, nisi forte dissensisse ab aliis plerisque autoribus Plutarch. est putandus, in re ita illustrataq; insigni: quomodo etiam de aetate qua vixerit Theseus, vt supra retuli. Ne ausim mendum dicere, facit quod iidem fere literis in comparatione Numa cum Lycurgo repetitur: & tamen nescidum suspicor. Nam Dionysius Halicarnass. grauis & diligentissimus autor, lib. 2. ait hoc factum Olympiade cxxxvii. M. Pomponio, C. Papirio Coss. id est, V. C. anno dxxxii. vt nos & alii fere numerant, quem annum Gellius numerans, alios non inat Coss. lib. 4. cap. 5. & lib. 19. capite vltimo, alium annum, si non fallit codex. Maximae autoritatis scriptor Tertullianus *ὡς ἐμνηστεύει* & in Apologetico, affirmat, sexcentis prope post Romam conditam annis Sp. Caruilium cum uxore diuortium fecisse. Certe trecentis prope annis ab aliis Plutarchi numerus distat. X. Valer. Maxim. (vt annotat Crus.) habet *ἑξήκοντα & πέντε*. Idem Valer. lib. 2. cap. 1. habet *ἑξήκοντα*.

IN PLVT. LYCVRGVM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusenii, interpretum.

Qvo tempore vixerit Lycurgus, si quis disputatum & explicatum accuratius legere desiderat, Clementis Alexandrini primum Stromateon librum consulat. Huc enim nos transferre qua copiose ab eo variis ex autoribus sunt collecta, breuitatis studium non sinebat.

39. f. Praeterea tribuit ei Xenophon veteris aetatis opinionem) Locus est in libello De Lacedaemoniorum republica. Is libellus lectus, nihil lucis huic adferet.

40. a. Heraclidas) De Heraclidis multa sunt passim apud Graecos, apud Patiniam in Laconicis, & auctori, a quo etiam apud Herodotum non vno loco. in de perimalo quam huc infarcite. Et Clemens multa atque de ista habet eo quem indicauit loco. Breuiter autem & iuculente res tota est a Didoro Siculo per scripta atque explicata, lib. 4. Ad eum te remitto. Plutarchus in Solone, ab Hercule undecimum fuisse Lycurgum scribit: vt & hic ex Eutythida.

Ibid. b. Fama est Sonm, quom in loco aspero & arido circumfideretur a Clitoris) Idem plane verbis hoc refertur in Apophthegmatis Plutarchi Laconicis. Sed ibi accusatus *Σόν*, siue *Σόν*, vt ibi scriptum est, perperam cum praecedentibus conexus est, vt ex hoc loco satis manifesto apparet. Quae res interpretem quoque Raphaelem Regium in errorem impulit, virum alioqui doctissimum. Itaque post *Σόν* bida, (pro quo scribendum potius Phœbida, vt apud eundem Plutarch. in Pelopida reperimus, & in Agesilao: quanquam hic reclamante serie alphabetica) illud apophthegma, *πολλὴ τὴν ἡμέραν ἀζίαν τῷ δ' ἠμύνει τὸν ἀγαθὸν δέλεον*, interpungendum est, spatioque aliquanto interposito subiungendum hoc nouum *Σοὶ ἀποφθέγμα*, *Σόν λέγεται ὁ χῶρος*, & quae sequuntur. Huius generis erratorum, & quidem multo grauiorum, aliquot sunt in Graeco centenario, in Plutarchi opusculis quae Moralia inscribuntur & vocantur: interpretum vero scitantiæ & exacta ignorantia, myriades multae. hic *ἀφίσει* erat, pro *ἀφίσει*.

Ib. c. Eurytionidas) Pausanias, accuratus in primis atq; fide dignus scriptor, libro tertio, qui de rebus Laconicis est, vbi vtriusque familiae reges enumerat, Eurytionidas hos vocat, (*Εὐρυπώντιδας*) & filium *Σοὶ* Eurytionta, (*Εὐρυπώντιος Σοὶ*) atque ita constat inter legitur. Herodotus quoque in Vranis, Eutythide genui recensens, eum de quo quaerimus, *Εὐρυπώντιος* vocat: sicque etiam in Aldino est libro. Et iam infra in Lyfandro *Εὐρυπώντιος* dicuntur: sed vitio librarii, vt quidem existimo. Nam mihi Eurytion cum alias magis probatur, in Plutarchi saltem loco hoc & aliis: (vt paulo ante in comparatione Pompeii cum Agesilao, initio Agidis, &c. Potest enim fieri vt ab istis dissenterit, aliosque sequutus sit autores) tum ratione declinationis, & obliquorum casuum moueor, dixisset enim *Εὐρυπώντιος*: sed legitur hic *Εὐρυπώντιος*, & in Agide est *Εὐρυπώντιος*, quum fuisset scribendum *Εὐρυπώντιος*. alioquin *τῷ* & *π* scriptio est admodum affinis. sed acceptus & vltima syllaba vocabuli me mouent. Porro idem (vt hoc lectoris gratia addam) Eunomum Pyranidis F. Eurytionis N. facit.

41. a. Nomen dedit Charilao.) Herodotus lib. 1. eadem indicans, vocat hunc Leobotem, *Λεοβότης*. Eumque locum citans Pausanias quo dixi libro, ostendit Leobotam E. hestrati F. (*Λεοβότης τῷ Εἰς ἑστράτιον*) alius dictum: sed ipse dissentia haud dubie, & Charillum Polydectae filiam discrete post paulo nominat, *Χαρίλλω*. Dionysius Halic. libro 2. Ant. q. Roman. ex Sabinorum historis Eunomum appellat, *εὐθ' ὅν* (inquit) *χρῆνον ἐπὶ τῷ Εὐνομῷ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἡννοῦντος τὴν ἑστράτιον νόμον*.

42. b. Regressus domum est cum celebrao illo oraculo) Ab Herodoto ibidem refertur ad verbum.

Ibid. d. Chalciæcon) Adem Minerva fuisse constat. Suidas ita dicitur, vel quod aerea (aut verius aetata) esset, vel à Chalciensibus Eubœensibus condita, scribit. Locius lib. 35. templum esse Minervæ aereum scribit: idemque Pausanias. Mentio eius crebra & nobilis passim, vt & apud Emilianum Probd. in Pausania, in eadem Minervæ quae Chalciæcus vocatur, confugit.

Ibid. Quod seruant eius collegam in regno Archelaum) Pausanias exprisse hunc Agesilium nominat. Lapsus Archelaum legit: & pro Arithmiada, Artemidam. In libello De discrimine amici & adulatoris, contrario sensu hoc de Charilao iudicium legitur: nimiram non dignum cum laude & boni viri titulo esse qui ne malis quidem durum se praebeat. Atque ita etiam in Laconicis Apophth. legitur, nisi quod ibi Archidamida adscribitur.

Ibid. Quam ait Plato) Locus est lib. 3. De legibus.

Ibid. e. Sphaerus totidem ab initio &c.) Haud ideo isne sit quae in vita Cleomenis Sphaerum Borystheniten, Zenonis Citienfis discipulum, Cleomenisque in Philosophia praepotorem fuisse scribit. Quae ad numeri proprietatem atinent, in Arithmeticis traduntur.

43. a. Ioni Sillanio) In hac rhethra vertenda quaedam Graeca reliqui, quae quid sint non intelligebam, vt est illud Gamodan & gorian.

Ibid. d. Ut ait Plato) Eo quem dixi libro.

45. a. Epoculum Lacedaemoniū quod cothron dicebatur) *καθῶν*, poculum figlinum exiguum atque sinuosum. Describitur venisse apud Athenæum libro 11. vbi itidem affertur Critia testimonium. Aliquando ponitur pro potu & compositione: quomodo & *καθῶν* verbum. Sic *καθῶν* vocabulo vsus est autor noster in Pyrho, vt ibi admonui. & in Timoleonte est, *καθῶν ἡσυχία*, Potare: & in Anton. Quid *καθῶν* sit, ex Aelio Dionysio Eustathius 9. Odyssææ docet: Ego ita verti vt congruere maxime huc putavi.

46. c. Nam ei qui sacrificasset vel venatus esset) *θώας ἡννοῦντος ἐφ' ἑσέ*. Lapsus & Amiotus retardatum intelligunt: quasi si *ἐφ' ἑσέ* legissent: quae sane vox in Lexicis reperitur, alibi legisse non succurrit. *ἐφ' ἑσέ* quidem non quadrat.

Ibid. e. Fama est quendam regem Pontis) Id factum à Dionysio tyranno refert. Cic. 5. Tusc. quaest. & in Apophth. Laconicis i-

dem est: ut in voce *πυθαγόριον* videatur esse mendium.

47. e. *Ut vult Aristoteles* Polii. 7. c. 17. Cr.

48. c. *Ut ait Plato* lib. 5. De repub. Geometrica autem necessitas, est vis illa demonstrationum quæ in Mathematicis ita exprimit veris necessitatibusque propositionibus construuntur, ut recte non persuadere, sed cogere apud Ciceronem dicantur.

49. f. *Ut auctor est Plato* Tibi vero, Alcibiade Pericles feruorum deterrimum Zopyrum Thiacem paedagogum præfecit. Socrates apud Platonem in Alcibiade priore. Nutricis nomen hic deprauate *Ἀμόλκω*, recte initio Alcibiadis *Ἀμύκλω* legitur.

50. c. *Per brumam lycophonas, quos vocant, substernebant* *λυκοφώνας*. Apud Helychium & Varinum *λυκοφώνας* accusandi casu legitur. atque ille, lingua Messeniorum ita appellari *πυθίον*. Echinopus autem ab hoc exponitur genus spinæ, seu cardui. In Institut. Lacon. pro hoc *λυκοφώνας*, scriptum *λυκοφώνας*.

Ibid. d. *Melliteras* *μυλλίτις* enim duplici *λ* legi, *μυλλίτις* *το μύλλω*, tamen Suidas quoque vno *λ* videatur scribere: ut Dorice fortassis extritum alterum *λ* suspicari possimus. Plutarchus in libello *An seni gerenda resp.* scribit, apud Ephesios moris fuisse ut sacerdos Diana primo anno *μυλλίτιον*, secundo *εφφίτιον*, tertio *παρτίτιον* diceretur, quod institutum ab hoc non valde abluat, ut & Vestalium.

51. a. *In ara Diana Orthia* Lapis vertit, ad aram Augusti. Est enim sequens mendium *Γακί* libri qui *εφφίτις* habet: quum sit legendum haud dubie *εφφίτις*. De Diana enim Orthia loquitur ara, ad quam flagris concidi pueri os instituto Lycuigi consueuisse, hocuples testis est in Laconicis Pausanias: simulque causam eius instituti aliam quam vel Cicilibro 2. Tusc. quæst. vel Lucianus ad finem Anacharididis, vel ipse Plutarchus indicet, refert: quam breuitate studens, ex eo te, si lubeat, petere iubeo. alia etiam in Aristidis vita noster refert. Supra quoque mentio facta est huius Orthia Diana, in Theseo: necnon in Institut. Lacon.

52. b. *In quibus manus non tollatur* Xyland. vertit, *In quibus victoria non potest prodari* & super hoc annotat, *χειρὴν ἀναπνεύσαι*, id est *manus non intenditur*. Obscurum est hoc. Causa in Laconicis apoph. h. subiungitur, *Ut ne quis labori succumbere adfuescat*. Videtur ergo cauillare herbam (quod aiunt) quiscquam porrigeret in certando: sed alia ratione certamen diuineretur. Tale est quod Lucianus dicto libro refert, de pueris in duas partes diuisis, inque loco aqua circumdato pugnantibus, tantisper dum vna pars alteram vsque in aquam compelleret. eo enim pacto nullam potro percutere, aut feriri. Latini sane *Manus dare* dicunt pro eo quod est *victum se fateri*. Cicero etiam *Manum tollo* dixit: id quod nos hic *χειρὸν ἀναπνεύσαι* dici putamus: in libro De consolatione, quum morte Tulliolæ suæ à fortuna superatum se fatens. *Ced, inquit, en manu tollo*. Locus est apud Lactantium lib. 3. cap. 28. Similiter Virg. 12. *Aeneid.* -- *viciisti & victam tendere* (πῆμα) hoc

quidem est) *palmas Ausonii videre*. Neque affirmo me rem acutiusse, quod in mentem venit, attuli, καὶ ἐπιζῶ.

Ibid. b. *Alter non auct plus possid. v. altero* *Μὴ μῖσθον ἀλλὰ δόξον* *δαίμονος ἐξαπνέου*. *δαίμονος* genituo casu lego, non subscripto. In Apophthegm. *μαζοίτι*, ut & hic legi possit: *μῖσθον* pro *μῖσθον*. Ibidem *ἐφφίτι* pro *εφφίτιον*. Quorum neutrum quadrat. forsan legendum *εφφίτι* aut *εφφίτιον*, apud Helychium enim reperio *εφφίτιον*, *εφφίτιον*, nisi forte quis legendum existimet *εφφίτιον*. Inisdem Apophth. habetur *ἀδύρα* pro *ἀδύρα*: rectius.

Ibid. e. *Ille quem hortabantur ut audiret quendam qui cantum* (c. c.) *Ageilaō* in vita eius Plutarchus hoc tribuit: proximum Arigeo, in Apophth. Laconicis.

53. b. *Nos fortitudinis plurimum prestabimus* *πολλῶν*, quum debeat esse *πῶ*: quod & sensus requirit, & ita legitur in Laconicis apophth. Lapis mendium retinuit. *Rhythmi embato* ri meminit Iliad. & Eustathius.

57. b. *Spondontis* *Σπονδόντις*. *Spondontis* habet Lapis. *πῆμα* *δαίμονος* autem, *δαίμονος* verto: ut *dominium* pro domino positum *μῖσθον* intelligatur, sicut *φιλότης* apud Lucianum & alios pro amico dicitur. Domini autem Heilotibus interdixant carminum Terpantri & aliorum vsu, re maxime apud illos habita liberali. Erasinus in Apophth. *Lacænarum δαίμονος*, *φίλις* heriles vertit, concaptiuas scilicet, quarum illi auctoritatem pluris quam iustum victoris fecerint. Quod commentum non cum vocabulo modo, (nam *δαίμονος* Verba est, seu Domi heri sui edacatus seruus, teste Eustath. in Iliad. x. vnde femininum *δαίμονος*, fuerit Serua, non Filia herilis: tamen isdem Iliad. v. adiectiue poni hoc modo neget) sed & sententia Plutarchi pugnat, ostendentis musica, reapprimate liberali, interd. cum seruis fuisse. Ideo capri non poterant eos vel sus cantare, quos ut discerent, à dominis eis non fuerat concessum. Ceterum locus qui de Heilotibus necaris paulo ante ex Thucydide citatur, extat libro quarto, vbi de Brasida in Chalcidicam emissio dicitur.

Ibid. b. *Secundum magnum illum terræmotum* Hunc, & bellum ab Heilotibus vna cum Messenis contra Lacedæmonios gestum, describit Diodorus Siculus lib. 11. vide & Plutarchum in Cimone.

58. a. *Vsq. ad Agin Archidami filium* Is cum Pausania rex fuit quo tempore Lylander Atheniensibus victis, eos ad pacis duras condiciones accipiendas compulit, & bellum Peloponnesi. cum, confecit. vide vitam Lylandri, & Pausaniam. Alius fuit Agis cuius vitam Plutarchus scripsit.

Ibid. b. *Per Alexandrum, vel potius Lylandrum* Quis hic Alexander dicatur, (si modo menda locus vacat) nescio: de Lylandro constat. Fortassis Ceandidem notat, qui se à Peticle est passus corrumpi, & Plitonaacti persuasit ut ex Attica exercitum abduceret. Plutarchus Peticle, & alii. Fuit autem is Plitonaax pater Pausaniæ regis, quem modo nominavi. Sed hæc est conjectura: non tamen forte omnino vana.

IN PLVT. NVMMAM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

60. a. *Atque ab Numæ seculo quinque ferme remotum atitibus* Pythagoram philosophum Numæ permultis annis posterioriorem fuisse, duobusq; adeo prope seculis (hoc est, annis ducentis) testatur lib. 2. De oratore Tullius: idemq; in præfatione quarti libri Tusc. quæst. ait, Pythagoram in Italia tum fuisse quum L. Brutus reges profligauit: quod non dissentit ab eo quod Pythagoram Linius ait regnante Seruio Tullo primum in Italiam venisse. Dionysius hoc idem ratione Olympiadum demonstrans libro 2. quatuor ætatibus eum Numæ posterioriorem fuisse, non rotundo tamen numero, colligit. Plutarchus hic quinque ætates facit, *πέντε ἡλικίας* inquit. Videtur autem innuere, id quod inter regni Numæ initium, & aduentum in Italiam Pythagoræ, qui sub Seruio Tullo fuit, tempus intereidit, annorum circiter 21, ut *ἡλικίας* (ἡλικίας) triginta annorum intelligatur, quomodo non Homerici tantum Nestoris tres illa *ἡλικίας* lib. 1. Iliadis à Græcis interpretibus exponuntur: atque adeo ab ipso nostro etiam Plutarcho in Catone C. nortio, vbi de accusationibus eius refert. (nam Ouidius libro 12. *Metamorph.* fabulam secatatus est, vbi hæc Nestor

*—vixi annos bis centum, iam tertia v. vitæ e-
ras.* sed & apud Plutarchum in libro *Cur oracula desierint*, ostenditur, triginta annos de Heracliti sententia *ἡλικίας* (ætatem) esse viri *ἡλικίας*, hoc est, *vixentis & iam etiam gignentis*. & quidem huiusmodi *πενήκοντα* *ἡλικίας* meminit etiam Diodo-

rus Siculus prope finem lib. 11. Vnde Herodorus non ineleganter centum annos complexam hominis ætatem, *τρῆς ἡλικίας, τρεσ ἀῖρες*, appellauit: *βρεχέλι παρκεύειαν πῶ τελευτῶντι ἡλικίας*, ut ait Eustathius. Quid autem apud Dionysium *ἡλικίας* sit, non est facile affirmare. arbitror tamen annos eum 25. pro eo intelligere. Nam profecto eius quem dixi libri initio, Romam à Latinis conditam dicens decimasexta post excidium Troiæ ætate, *εξήκοντα ἡλικίας* mox ait, eam anno ab euetso Ilio quadringentesimo secundo extructam: Sed hæc satis.

Ibid. b. *Comparant inter se centum quinquaginta patres* *πενήκοντα καὶ ἑκαπέν*. Equidem non video ut hoc verum sit, utque consentiat cum eo quod in Romulo dictum est, centum patres de Sabinis centum prioribus istis adscriptos fuisse: quod idem est apud Dionysium. nam Linius inter regnum penes C. patres fuisse tradit: ut qui Sabinos istos non agnosceret. Dionysius autem ducentis patribus diserte tribuit: quod & hic uelim. non enim 21. sed 20. fuerunt etiam ex Plutarchi, ut diximus sententia.

61. a. *Ut loco Quirini* Hic de modo interregni cum aliis non consentit, neque satis credo verba non esse deprauata.

Ibid. c. *Filius fuit Pomponii* *ἡδὲ δὲ Πομπωνίου*. Linius l. 40. de lapideis Numæ atcis reperitis: In altera Numam Pomponium Pōponis F. regem Rom. sepultum esse. Dionysius Halicar. u. *Πομπωνίου Πομπωνίου, κατ' ὄνομα Νομά* vocat: Pompii Pomponis

F. nomine Numā. Pomponē Numæ F. infra refert Plutarch. Ibid. d. *Vndecimo calend. Marti* Sic est & in Romulo. Nec video quid sequutus sit Lapis, xiv. cal. scribens. Quod enim hic *mes Nka mias* dicitur, ibi planius est scriptum *mes evdika*. Est autem non xx. ut Amiotus putavit, sed xxi. dies Aprilis. in Romulo xix. extulit idem.

62. a. *Phryges de Atte* Atys hic alias, apud Suid. Attis. *A'his*. apud Lucianum de Dea Syria, scribitur *A'his*, unde hic gignendi casu *A'his*. Ex Ouidio, Catullo, aliis, & hoc Luciani bello, satis de amore eius & Cybeles constat. Notus etiam Endymionis & Lunæ amor est. De Herodoto Bithynorum, nihil succurrit.

Ibid. d. *Et defuncto alium deum sepulturam perhibent curasse* Bac. hū nimium, qui Lacedæmoniorum ducem Athenas obfidem iussit honorifice funus facere nouæ Sireni, hoc est Sophocli. autor in Atticis Pausan. Meminit & Plin. 7. 29.

64. c. *Et ministrum in ade Iouis pubescentem puerum dici Camillum* Idem est apud Dionysium lib. 2. & apud Festum in voce Camera, atque lib. 6. in Flaminio Camillus.

Ibid. d. *Qui vocat estuantem civitatem Plato* *φλεγμαινσαν*, lib. De repub. 2.

65. a. *Pythagoram technia captantem* *ἡρπεία ὡς ἑρπύων*. Lapis videtur *ἡρπεία* legisse: sed lectionem nostram malo.

Ibid. b. *Tacitam eam nominavit* Græce hoc Plutarchus exponit, *σιωπηλῶς ἢ νεῖα*. Sed hoc posteriori puto esse mendosum, & *νεῖα* legendum, hoc est Mutam. Nihil enim huc *νεῖα*, id est, Iuuenis aut Recens.

Ibid. d. *Ab illo Æmiliam quoque gentem patriciis insertam nomen referunt traxisse* nimirum ut Mamercii Æmilii dicerentur. Sane apud Liuium lib. 4. mentio fit Mamercii Æmilii, cuius tres ibi dictaturæ referuntur. Et apud Suetonium in Iulio Mamercus Æmilius eius propinquus nominatur. Ita in initio libri septimi apud Liuium L. Æmilius consul nominatur, cognomento Mamercus. Alii Mamercinum (vt & alibi) legunt: quod probo. Est & apud Diodorum T. Æmilius Mamercus: aut potius Mamercinus.

Ibid. e. *Maxima pars nomen omnium absurdissimum approbant* Etiam Varronem notat, apud quem hoc est lib. 1. De ling. Lat. Lucanus lib. 1. à posse & facere dictos Pontifices, inuoluisse videtur hoc versu, *Pontifices, sacri quibus est permissa potestas*.

66. a. *Abrege Anco Marcio Numa ex filia nepote* Ancum Marcium intelligit, quartum regem Romanorum.

Ibid. b. *Aristionis tyrannidem* Fuit hoc bello Mithridatico, vt cum al. unde tum ex Sylla Plutarchi intelligitur. quod autem sequitur mentio eiusdem belli, ea m. hi ad Vestalem ignem referenda videtur.

Ibid. c. *Succendunt eam scaphis cauatis in aqua* Xyl. vertit, *Ea ad rem instrumentis utuntur qua σκαφῆα nominant. sunt autem excauata in modum turbinis reſt anguli*. Atq; in hunc locum sic annotat. Meminit Vitruuius lib. 9. cap. 9. horologii scaphii, quod est hemisphaerium excauatum: quod genus hodie etiam vsurpatur. Idem cap. 1. lib. 8. scaphion pro vase aliquo rotundo & cauo posuit. Cæterum turbinis siue conii reſt anguli quæ est apud Euclidem lib. 17. definitio, occasionem mihi dedit hunc locum ita vertendi. nam Lapis neque perspicue neque vere extulerat.

67. c. *Vsq; ad decem* Sic & Lapis legit. nam perspicue falsum est in Græco *μῆχρι ἢ δώδεκα*, pro *δέκα*: quod sequentia verba ostendunt, vt aliorum scriptorum testimonia omittam.

68. a. *Siquidem pacis Feciales arbitri erant* Vellē sane Plutarchum edidisse nobis rationem huius nominis. parum enim de ea constat, præsertim in tanta scriptionis diuersitate. Hic *φηλαίοι* vocantur, in Camillo *φηλαίαι*: in Problematis autem, quæst. 62. *φιδελίοι* leguntur, haud dubia menda. Apud Dionysium *φηλαίαι* sunt. Latini codices fere Feciales, & diphthongo habent. Varro à fide & faciendo dictos testatur: à feriendo Festus, quod pacis faciendæ essent autores. Itaque feciales sine diphthongo scribo. Cum Plutarcho facit Dionysius, nam Liuius sub Tullo demum Fecialium ministerium retulit. Verba autem quibus vsus fuerit Fecialis in indicendo hosti bello, habes apud Gel. li. 16. ca. 4.

Ibid. b. *Fama est* Liu. lib. 5. C. e.

69. a. *Eas peltas ancilia ex figura vocant* Ouid. Fast. l. 3. *ancile vocat* (scutum quod leui versatum leniter aura decidebat) quod ab omni parte recessum est, quemque notes oculis angulus omnis abest. Cr.

70. e. *Locum vero Elicium ab illo appellatum quasi llicium, quod in. Grace propitium significet* Xyl. vertit, *Loco nomen inde llic. n. fuisse impostum*: Annotatq; Nempē *ωδὲ π' ἱλίας*, quod est

Propitius. Sane Elicium Iouem multo aliter Liuius exponit. Et Ouidius Fast. 3. *Elicium* (inquit) *calo te Iupiter. unde minores Nunc quoque te celebrant Eliciumque vocant*.

71. a. *Siquidem compedes terminos esse. si seruantur, virium &c.* Xyl. vertit, *Nam intelligebat siquidem à limitum vsu sibi caueret, facturum hoc ad suam potentiam firmandam: & annotat: Lapis perperam, si obseruaret, vt & reliqua. Non venit ei in mentem φυλακῆα media voce esse Vitare, Cætere.*

Ibid. e. *Aqua excepit eos qui in matrimonio essent* in Græco sensum perturbat menda, *ὑπεξελόμενοι*, quod ad patres referri debebat utiq; & Lapis eo deceptus, obscure & nullo sensu vertit, *Patribus illos internertentibus, &c.* & ne indicium quidem factæ à Numa correctionis reliquit. Fuit autem à Plutarcho scriptum *ὑπεξελόμενοι*, ilque genitius ad Numam refertur, quidque is correxerit indicat. Et vero *ὑπεξελόμενοι*, Exceptio, supra etiam dicebatur de pontificibus: vt *ὑπεξελόμενοι* sit Eximium habere, seu Excipere. nihil minus quam Interuerrere: quæ de re etiam in Antonino nostro monueram. Atque ipse Plut. in Catone philosopho, de tribunatu pl. eius loquens, perspicue ita vsus est *ὑπεξελόμενος δι' οὐκείων*. & in Attoxerxe de eius cum Parylatide Iustone, qua Mefabatam eunuchum illa ad eadem traxit.

72. a. *Quem Mercedinum vocant Romani* *Μερκεδίνων*. Lapis *μερκεδίνων* videtur legisse. Infra in Cæsar's vita vocatur Mercedonius *μερκεδόνιος*: quæ lectio videtur verior. Sane Festus quoque annotauit, Mercedonios dici à soluenda mercede.

72. d. *Iunium à tempore anni* X. vertit, *Iunium à Iunone*. sicque annotat: *ἀπὸ τῆς ὄψεως*: Lapis pulchre, ab anni tempore. Maium à maioribus dictum, Iunium à iunioribus, venuste refert Ouid. initio 5. & 6. Fastorum: ne alios autores adducam. Itaque staret lectio *ὄψεως*, quod est Iuuentutis aut Iuuenibus: nisi Iunoni cum Hebe de origine mensis disceptanti, videretur autor accedere. Itaque recte pro *ὄψεως* legas *Ἡέρας*: præsertim quum Maium à Maia dictum audieris, & ætatum nomina simuliple seorsim adducat.

Ibid. e. *Plantæque expiant eo tempore* Xylader vertit, *Mortuis parentant*: legendum ducens *ἡντις* pro *φονίς*, non enim (inquit) aut plantis utebantur isto quidem in sacrificio, aut in honorem plantarum quicquam fiebat: quorum alterum Lappo, alterum Amio to placuisse miror.

73. a. *M. Atilio & T. Manlio* Alii C. Atilium Bulbum vocant. Fuit hoc anno V. C. DXXVII. post perfectū primū Punicū bellum. Liuius meminit li. 1. Velleius libro 2. Orolius libro 4. cap. 12. (qui toto anno clausum Ianum fuisse dicit: Varro l. 4. De lingua Lat. eodem anno & clausum & patefactum) Eutrop. initio tertii, Augustum bis clausisse Iaanum, nempe anno DCCXXV. confecto bello Aetiaco. & iterum V. C. anno DCCXXIX. subactis Hispanicis & Gallicis populis, propter quos referatus fuerat, Dion. lib. 51. & 53. docet.

Ibid. d. *Quam ille non paucis seculis post non dubitauit de rep. proferre* Locus Platonis est lib. 6. de Repub. cuius & libro 1. Epist. 1. ad Qu. fratrem meminit Cicero.

Ibid. f. *Mamerci mamercios* Quod sequitur de regum cognomento, facit locum suspectum & obscurum. De Mamercis Æmiliis supra auditum est. Sed Mamerciam gentem, & quidem cognomento regum, nullam etiamnum legi. Marcios reges fuisse Romæ nobiles scio: an vero hic legendū sit *Μαρκίους* pro *Μαμερτίαις*, Marcios, non Mamercios, non satis scio: non enim in promptu dicere est cur à Mamercio statim nomen in Marcia familia mutatum fuerit, quum alioquin tandiu in Æmiliis durauerit. Sane Suetonius ab Anco Marcio genus Marciorum repetit in Cæsare, cap. (vt numerant) 6. Sed & huius ipsius Anci genus Plut. hic & initio Coriolani à Numa repetit: ita tamen vt huic loco id parum videatur mederi. Hæc ego doctiorib. relinquo. Profecto quod statim de Marcii cum Pompilia nuptiis sequitur, huic videtur refragari sententiæ quam de Mamercis in Marcios mutandis protulisti quum quidem id in confesso esse dicat Plutarchus.

74. e. *Cornelio & M. Bebio* Historia est apud Liuium li. 40. copiosius descripta. Incidit in annum V. C. DLXXIII. Numam autem anno Romæ octogesimo primo mortuum constat: quibus si addas quadringentos annos, à Valerio Antiante numeratos, prope centum annis adhuc à summa temporum nostra aberis: vt vel Antiatis calculus (quod vix crediderim) falsissimus sit, vel hic pro *παρακοσίον*, Quadringentis, *πεντακοσίον*, Quingentis, legendum videatur: idque vero propius puto. Nam & apud Plin. l. 13. c. 13. scriptum est, libros eos inuentos P. Cornelio, L. F. Cethego, M. Bebio Q. F. Tamphilo Coff. ad quos à regno Numæ colliguntur anni DXXXV.

75. a. *Tullius Hostil.* Vide Val. Max. lib. 3. cap. 4. & l. 9. cap.

12. Vide & Virg. Æneid. 6. Cr.

Ibid. h. Quo morbo magis ac magis alios infecit, ut fama est, fulmine id est Xyl. vertit, Confirmatque eo magis istam de se opinionem. siquidem traditur fulmine percussus conflagrasse. Annotatque locuta in Græco esse suspectum, & ad diuinandum propositum, ob defectum vocabuli alicuius.

Ibid. e. Ut Saturnalibus una cum dominis Elegans eius rei mentio est apud Horat. ū, Satyra septimalibri secundi, & infra in vita Syllæ. Explicatur autem copiose à Macrob. l. 1. Saturn.

76. d. Quid igitur in ere est inter hæc instituta? &c.) Locus in

Græco est duriusculus, si modo bene habet: & subobscurus: itaque Lupo imposuit.

Ibid. f. Quæcum choro iuuenum &c.) Versus sunt ex Andromache tragœdia: verba Pelei, in Menelaum & Helenam, uxorem eius, Lacedæmoniam, notæ impuditiæ, graniter & stomachose inuehentis. Lopus δὲ πρῶτον, Euertere, vertit, quæ sit Relinquere: sic & reliqua. Sophoclis versus asterisco notauit: exponam & emendabo ubi inuenero integros. Credo locum totum mutilum esse. Supra ubi est αἰσχροπράξιον & ἥλιος, facile cuius appareat legendum ἀθλιος.

IN PLVT. SOLONEM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

Qua ætate Solon vixerit, non est obscurum: quum enim cum Cræso colloquutum & noster, & Herodotus lib. 1. & alii ostendant. Cræsam autem à Cyro, qui regnum Persarum constituit, de bellarum, nemo fere nesciat. Id autem olympi. de LVIII. euenisse, satis ex temporum rationibus constat. & meminit Solinus c. 7. Polyhistoris. Eodem tempore Roma Ser. Tullus regnabat, quod ex Annalibus liquet. Itaque & Cicero, cui in his rebus plurimum tribui debet, viguisse Solonem Ser. Tullo regnante, in Bruto memoriæ prodidit: & post eum Gellius 17. 21. Sane floruisse Solonem olympiade XLVI. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. demonstrat. Apparet autem iam ætate prouectiorem cum Cræso colloquutum, ut iuuentus eius à Clemente indicari intelligatur. Itaque quum Suidas vixisset eum XLVII. & aliorum sententia LVII. olympiade dicat, utrunque commode acceptum cum veritate consentit.

78. e. Omnes enim uno ore ab Exceste de memorant genitum) Ἐξέστηδου in Græco est, & apud Suid. Quod moneo propter Lapum, qui (si codex non fallit) diuise ex Exceste legit. Tota quoque periodus de amoribus Solonis & Pisistrati, ab eo est omissa.

79. a. Tum ex eo quod scripsit legē &c.) Hæc in oratione Æschini in Timar. hū, eodem modo & allegatur & explicatur.

Ibid. c. Hand magis est diues) Hi versus habent sententiã haud obscuram, quam & Horatius expressit: Si ventri bene, si lateri est, pedibusque tuis, nil Dinitia poterunt regales addere manus. Postremum distichon est obscurum, & si rem acu non tetigi, veniam oro. Nam Lupo etiam ignoscendum hæc arbitrator. Distichum Hesiodi cuius paulo post meminit, celebratissimum est ex ἀέρων. Ἐργὸν δὲ ἔδεν ὄνειδος, αἰσχρὸν δὲ ν' ὄνειδος: id est, Non est turpe laborare: est ignavia turpis.

Ibid. c. Vi qui Massiliam condidit primus) X. vertit, Vi Massalias Massilia auitor. Sicque in hunc locum annotat: Quod in Græco est ἀραπηνή, Lopus ἀραπηνήν legit, & Obseruatus reddidit. Idem ego sum sequutus, & Massiliam proprium nomen reliqui. de Massilia autem vrbe eum loqui, ne dubium quidem est. Venit in Mentem ἀραπηνήν fortassis illud proprium esse nomen: sed nihil habeo certi. Massilia originem copiose Strabo lib. 4. exponit: & à Πραοῦσibus ortam eam vrbe, in Archidamo Isocrates disertè dicit.

81. e. Nam quum animo quidam insiti sint igniculi) Hæc inepte Lopus ad solum Thaletem retulit, quum sint in genere dicta de storgis (ut vocamus) naturalibus.

82. c. Pileatus) πῆλιν ἀπέδημινοι. Lopus Cæno fœdatus, ut si πῆλιν leg. s. i. Sed nihil est.

Ibid. d. Ad Coliadem) Atticæ promontorium est, viginti à Piræo stadiis. Paus. initio A. ticorum: & Strabo lib. 9. Idem Paus. de Scirade promontorio ibidem.

83. c. Bu sex adduxit &c.) Versus sunt libro Iliadis secundo, Herodotus in Vita Homeris, in Atheniensium honore ab Homero gratias eis agente fœdos dicit. Meminerunt & alii, & Aristot. l. 1. Rhetor. c. 15. & Fabius lib. 5. c. De exemplis.

84. a. Neque enim id orator prodidit Æschines) Locus in oratione in Ctesiphontem extat: ubi quidem consultorem & auctorem huius aduersus Cirrhæos & Acragallidas belli Solonem, non tamen ducem, refert: historiã vero satis dilucide ibi exponit. Eadem est in Phocicis Pausaniã enarrata (ex quo Suid. in Solone eam indicauit) qui Clisthenem belli ducem nominat.

Ibid. c. Cylonium scelus) De hoc Thuc. l. 1. & Herod. l. 5. & Cic. De legibus. Cr.

Ibid. Archon) Vide infra in Pericle.

Ibid. Rupto sua sponte filo) κρηλω Lopus Simulacri vestem: quasi κρηλω hoc significet. De hoc piaculo vide Thuc. l. 1. Herodot. l. 5. Meminit & Cicero secundo legum.

Ibid. c. Myrone Phlyensi) πῆ Φλυίας. Φλυίας autem curia est Ceteropidis tribus, apud Athenienses: quod & ex initio P. utchani Themistoclis, & aliunde patet, & Stephan. admo. uuit.

Quod annotaui, quia vterque interpretum lapsus hæc est: Lopus Phleii F. vertens, Amiotus Phleisium, quum id sit à Phliunte Achaia oppido.

Ibid. d. Nonum Cureta) Curetes Iouẽ enutruisse in Creta, ibiq; humasse mortuũ ferebantur: iidemq; factorũ & rerũ diuinarũ peritissimi. Quidam eosdem cũ Corybantibus faciunt: à quibus Pausanias in Arcadicis dissentire videtur. Sed quid hæc opus? Lege potius Lactant. l. 1. c. 21. atq; etiã 11. Erat autẽ Epimenides Phæsto Creta oppido ortus: itaq; ob rerum diuinarum (quam patabant) peritiam, pro nouo Curete habebatur.

85. a. Siquidem Diacriorum &c.) Herodot. κληοὶ eandẽ rem narrans, Ἵπερακίους vocat: idemq; Πεδίους (sic enim infra habetur Πεδίον, non Πεδίον) τὴν οὐκ ἔστι Πεδίον, quasi Campestris, Suidas in Πάραλλ. Πεδίους nominat: Aristoteles lib. 5. cap. 5. Πεδίον, Πεδίους.

86. a. Quod solus, inquit, natale cõseruauit) Versus sunt trochaici trimetri catalectici in Græco, idq; genus carminis retinui. Idemque etiam in sequentibus proximis fecim quibus ἐφῆ, ἴσασι, ἡδὲ, ὁ δῆμιος, cur in ἴφῳ, αἰσχροπράξιον, & καπτεροφῆσιν commutarim, ratio metri & sensus docent. Hæc quum iam olim scripsissem, oblata est mihi occasio variarum lectionum M. Antonini Mureti, viri longe doctissimi, inspicendarum. Is lib. 1. cap. 13. Petrum Victorium reprehendit, quod idẽ fere hoc de loco sensisset quod ego mihi video placuisse. Quid de hoc loco alii sentirent, non indagaram, neque opus esse admodum putassem. Sane meum non est vel excusare Victorium, (non enim caret errore) vel reprehendere Muretum: cum quibus si cõparer, puer profecto sum. Sed tamen illud mei fuit officii, cur ab huius horũ versuum lectione dissentirem, indicare: nequid mihi eius autoritas obesset. Sentio enim illos Solonis reprehensores non id dixisse, debuisse Solonem vel acceptis quæ hæc proponuntur conditionibus: tyrannidem capessere, (quis enim tam impudens sit, ut hoc alteri consulari, tamen ipse ita perditẽ sentiat? sed à sese sumpto exemplo, per comparationem inuuisse stultitiam Solonis, qui vlcro & honeste oblatam tyrannidem respueret: quũ non deessent qui certa proposita pernicie eam essent amplecti. ἡδὲ Solon enim prima persona legendum est, non tertius ἡδὲ: & sunt verba de se, non de Solone loquentis: id quod ratio versus trochaici euidenter demonstrat: nisi frivolum aliquid afferre (qualia sunt aliubi apud Græcos grammaticas à nobis annotata, suoq; tẽpore exigentur) velis, quod hæc ante r̄p̄ produci contendas. Quamuis ne cum iis quidem magnopere contenderim, qui existimant malorũ hominum eam sententiam fuisse, debuisse Solonẽ certo proposito exitio tyrannidẽ adire: nisi metri ratio meam opinionem affereret, alteram euerteret. Non enim insolentes sunt huiusmodi quasi hyperbolica loquutiones, ut illa apud Homerum (libet enim obiter, quia ad animum accedit, rudiorum causa monete) Anchisæ ad Venere: Βυλομήλου κὴν ἔσπευε, γυῖα εἰκὴ δειροί, Σπῆς ἰώνης ὀπιθεῖς ἰέναι δόμου αἰδοῖ, εἶσο. Et quale tandẽ illud est Theogonidis consilium: Χρηπιὸν φέρουσα καὶ εἰς μελαχθῆα πύδον βάλλου, καὶ περὶ ἄν Κόρυς κατῆλκεται. Nemo enim hoc simpliciter, sed ad exaggerandã rem illustratius dictũ ac figurate omnes sentiunt. Quo loco qui βάλλον pro Seminare exponunt, littus vere arãt. Sed hæc hæc.

Ibid. e. Et civium ob asulennum in nexum abducentur) ἀσουλῶν πῆσιν ἀσουλῶν γενομένων πῆσιν. Etiam absque reliqua fuissent, tamen ἀσουλῶν in infinitis locis, apud Plur. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, eum significat, in quem ius prehensionis est, & qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Xylandri vita l. x Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀσουλῶν esse iubet. Idemque noster autẽ in Catone M note de Marcello quaestura collega loquens: Obnoxii ob veterandiam animi, ita ut quibusvis precibus vinceretur, & petitionem recusare vereretur vllam, ἀσουλῶν τῶν ἀσουλῶν πῆσιν, δομῆσις eleganter dixit. Lopus noster

monstrose perspicuum sane locum hunc peruertit, nescio quos ciues exportandis pecuniis constitutos, ab eoque officio eos quod Attice loqui nescirent, remotos somnians. Idem (quod minoris, non tamen nullius, est oscitantia) non animaduertit ubi versus Solonis, ubi verba Plutarchi essent: quod idem in Amiotto desidero.

88. e. *Sed ubique cum Ephetis agat de rebus capitalibus*) Virorum octoginta, quorum nullus quinquagenario minor esset, concilium fuit, qui Athenis in Palladio, Prytaneo, Delphinio, & Phreatis de caede iudicabant. Sic dicti, quod ab his prouocari non posset. Hæc fere Suidas. Iam quæ de Palladio & aliis iudiciis scitu digna habet in Atticis Pausanias, & quæ ex eo & aliis de isto & Ephetis annotauit lib. 1. Vlyssæ Eustathius, huc non ita quadrant: sicut neque is qui Constitut. nouella XCII. ἐφίπτις dicitur, quem Haloander iudicem appellationis reddidit.

89. b. *Qua puella opulenta orbæ gratiam facit*) Hæc enim simul significare videtur γυνὴ ἐπικληρος: atque ita exponit Suidas. Apud Aristotelem in Ethicis ad Nicomachum, simpliciter pro bene dotata sumitur vxore: ἐπίκληρος καὶ ἀρχουσίαν αἰ γυναικὲς ἐπικληροῦσσαι. libro 8. cap. 10. Etenim ἐπικληρος Athenis dicebatur ea ad quam solam omnis deuoluitur hæreditas, siue iam mortuis parentibus, siue alterius proles ius hæreditatis habentis spe spoliatis: id est, quæ omnino sit μοιοληροσύνη, siue iam, siue certo futura. Sic Plutarchus etiam de vxore Agididis, filia Gylippi, ἡ ὀυσία μεγάλη ἐπικληρος, de hac vocabuli notione etiam Eustathius in VII. Iliadis. Legis ἀδελφικῆν mentio fit apud Aristophanis scholiastem in Auibis: sed quæ ad spurios referatur, non huc videatur quadrare. Certe apparet hunc locum ostendere, beneficio cuiusdam legis certis hominibus licuisse ducere παῖς ἐπικληρος: sed quæ lex constitutione Solonis sit circumscripta eatenus ne naturæ repugnaret. Aliæ fuerunt ἐπικληροί, orbæ & dotis indigæ, quas ducere proximi genere alia lege cogebantur. vnde Terentianus ex Apollodoro transcriptus Phormio, de quibus alio loco.

Ibid. e. *Quod si inuenem &c.*] Hæc confudit Lopus, interpolationibus puto falsis Græci libri seductus. Sane Plin. perdicem interea quæ omnino non pinguescant, numerat l. 11. c. 37. Quod autem ad præcedentem versiculum attinet, fateor me non nihil errasse. Is enim totus vna cum antecedente apud poetam, legitur in libello Plutarchi Εἰ ἄπορὸς ὑπὲρ πάλιν ὑπὸν. quod mihi tum demum in mentem venit quum typographo hæc traderem. Constat autem ex eo loco, non reprehendentis, ob contractas nuptias Philoætetam, sed à contrahendo (utpote senem) dehortantis verba esse. Leue hoc est, sed nolo esse Næuius: alii potius iis quæ multa inter tot labores, curas, occupationes, miseriamque peccare potuimus, ignoscant. Reponant loco mei versiculi hæc verba, partem (ut est & in Græco) versus:

— *ecquid coniugium appetis miser?*

91. d. *Modum plantandi digess.* Vide Digest. fin. reg. lib. ultimo Cr.

Ibid. e. *Vnde non est semel illis fides abroganda*] Apud Lopus est, *Nullam esse iis fidem adhibendam*: nisi librarius errauit in eius versione exscribenda: omnino enim falsum est hoc, & verbis Plutarchi pugnat.

92. c. *Hic quum deserit mensis*] Homerus Vlyssæ lib. 14. & alibi. De ratione mensium, in fine annotationum aliquid dicam.

Ibid. e. *Ex quibus audiuisti (ut auctor est Plato) sermonem Atlanticum*] Locus est perelegans & prolixus, sub initium fere Timæi, Ad eum te remitto.

93. e. *Facile enim ipse ille poterat*] Hæc dum ad Cræsum retulit Lopus, quum liquido de Solone dicantur, quid cogitarit non video. Venuste res hæc narratur etiam apud Herodotum libro 1. ut notum est.

94. b. *Neque vilius suspicere felic.*] Aristot. Ethic. lib. 1. Cr.

Ibid. b. *Fabularum scriptor AEsopus*] λογοποιός. Lopus subito ex Apologorum scriptore historicum redegit. Et vero AEsopus ætate septem sapientum vixisse, vel aliunde, vel ex Plutarchi conuincio eorum didicisset. Sic apud Lucianum etiam in Icaromenippo ὁ λογοποιός citatur Ἀίσωπος. Iulianus quoque Apollonata in epistola quadam, Herodotum per ignominiam Ἰσέλιον λογοποιόν vocat, nugacem, & fabularum, non historiae, scriptorem. Alioquin haud me latet, Græcos sua historiarum volumina etiam λόγοις inscripsisse, cuius rei exemplum, præter cætera, extat Polybianum. Sed quid hoc ad AEsopum? Sane etiam in Paulo noster λογοποιόν posuit pro Fabulas & falsos rumores spargere. & in Phocione λόγοις pro fabula seu apologo ponitur, & in extremo Nicia, is qui de clade Sciliensi incerto autore nuntium retulerat tonlor, δόξας λογοποιός ἔειπεν, infortunium habuit.

Ibid. c. *Postquam vero acie à Cyro fuit demitt.*] Vide Val. Max. lib. 7. cap. 2. Cr.

95. d. *Nam vos lingua viri*] Pentameter est à Plutarcho omissus, ut & à Clemente, hos ipsos versus, 1. Strom, ponente: apposui autem sensus gratia: extat apud Stob.

Εἰς ἔργον δ' ὄδον γινώσκον βλεπέτω.

96. b. *Rogantibusque quare fretus adeo loqueretur temere.*] ἀπνοεῖται. Ita notum est ἀπνοεῖται esse Extremam & quasi insanam audaciam, ut desidiam à Lapo hic subditam, admodum mirer. Sic paulo post πηρωθῆναι vertit, *Qui oculos amississet*: quasi vero id sit πηρός, & nemo πηρωθῆναι nisi excæcatus.

Ibid. d. *De Atlantico sermone*] Vide Platonem quo dixi loco: & lege eiusdē librum qui Critias seu Atlanticus inscribitur. Meminit Plutarchus in libello quo ostēdit, secundū Epicuri doctrinā nō licere suauiter viuere: quo loco de historiarū tradit oblectatione, testaturq; non esse perfectū eam librum.

Ibid. e. *Templum Iouis Olympi* Ολυμπιῶν. Vide præter alios Plin. lib. 36. c. 6.

IN PLVT. POPLICOLAM ANNOTATIONES GVIL.

Xylandri & Herm. Cruferii interpretum.

De huius ætate annotare, nihil est necesse: quum notissimum sit tempus quo, regibus exactis, Romæ consules institutum fuit præesse.

97. b. *Cum tali viro nos Solone comparamus Poplicolam*] Cur Poplicolam potius quam (ut vulgo legunt) Publicolam scripserim, nihil attinet dicere: estque iam ante à Sigonio demonstratum. De quo autem hinc Valerio loquitur Plutarchus, ei Volesus prænomen fuit: & eorum trium Sabinorum qui totius gentis clarissimi cum Tatio rege Romam commigrarunt, primus nomina: ut à Dionysio lib. 2. De genere Poplicolæ vide Liu. lib. 1. & Dionys. lib. 2.

Ibid. d. *Brutus consilium confociant cum Valerio*] Itidem Val. Max. lib. 4. c. 4. scribit, Valerium Bruti in regibus eiiciendis socium fuisse. Cr.

98. a. *Legati venerunt à Tarquinio*] Prima Tarquinii legatio de regno recuperando. Liuius lib. 2. Dec. 1. Cr.

Ibid. d. *Aquiliorum, in qua tres senatores, & Vitelliorum, in qua duo erant*] Xyl. vertit, *Aquiliorum & Vitelliorum, ex hac duobus, ex illa tribus consiliis sociis sibi adscitis*: annotatq; Lopus duas aut tres domos corruptas habet. Fateor sane me ambigere: est enim in Græco τρεῖς ἔχοντας βουλευτάς: & ἔχοντας stare non potest, ἔχοντας vel ἔχοντα potest. Posterius hunc sensum dabit: duos in Aquilia, tres in Vitellia senatores familia fuisse, idque non improbo. nam aliter βουλευτής pro conspirante explicandū est, haud scio quam commode: sed sensum utcumque expressi.

99. d. *Brutus utcumque fil.*] Val. Max. lib. 5. cap. 8. Cr.

100. d. *Aliis libertis sero diuque post per ambitionem popularem Appius suffragii ferendi ius dicitur*] Imo etiam in senatū Libertinos recepit. Vide Liuium ad finem noni. & Diodorum lib. 20. ubi de Appii Claudii Cæci censura loquitur.

101. a. *Insula ea nunc in urbe sacra est*] Dionys. lib. 5. expressus AEsculapio sacram tradit. Historia est lib. Liuii 2. apud Valer. lib. 1. c. De miraculis. Meminit & Plinius lib. 29. cap. 1. & Festus lib. 9. in Insula. Quod autem Latine Media inter duos pontes vocetur, non memini me vquam legere alibi. Insulam omnes vocant, ut videantur hæc verba periphraſis insulæ esse, non diuersa appellatio.

Ibid. b. *Quorum alterum Arsiam sylvam*] X. vertit, *Quorum alterius Versus lucus*. Sicq; annotat: Ὀδρῶν ἄλλος. apud Liuium quidem lib. 2. hoc ipsum describentem, & apud Valerium lib. 1. cap. 8. Arsia sylvia legitur, quos Lopus est sequutus. ex Dionysio nihil colligere possum, qui eam pugnam in Vinio prato ad Horati cuiusdam herois lucum factam scribit.

Ibid. d. *Ex eo ingentem vocem editam*] Valer. Max. l. 1. c. 8. Cr. 102. e. *Diruit domum*] Val. Max. l. 4. c. 1. Cr.

104. a. *Ad portam quam nunc Ratumenam vocant.*] Sic & Plinius habet l. 8. ca. 42. hoc factum commemorans: & Sext. Pompeius lib. 16.

Ib. *Quo facto Veientes obstupescunt*] Eutrop. li. 1. De G. R. Cr.

Ib. b. *Id Tarquinium eius qui nouerat filius vel nepos extruxit*] Non otiose hoc dixit. Nam & Liuius fatetur dubitari, filiusne (ut ipse putat) an vero nepos Prisci Superbus fuerit. Posterius

ostendit multis rationibus Dionysius Halicarn. lib. 4.
Ibid. e. Incendium bellis civilibus absumpsit] Appian. Belli-
ciu. l. 1. Cr.

105.a. Columnae sunt ex marmore Pentelico excisa quadrato]
Πεντα, Peatele, pagus est Atticae, ut docet Stephanus. Pausa-
nias lib. 1. Descript. Graeciae, demonstrat esse montem Atticae
Pentelicum, ubi sint lapicidinae. Huius lapidis etiam Cic. ad
Atticum meminit lib. 1. de Hermis Pentelicis. Id propter La-
pum, & eius correctorem annotati.

Ibid. b. Epicharmi dictum] De Epicharmo Diogenes Laert.
lib. 5. & Suidas. Cr.

Ib. c. Claram Porphenam] Liuius habet Lartē, id est regē. Cr.

Ibid. d. Opidum Sigliuriam imminente iam eo condidit] Sic
quidem est in Graeco: sed non video quid sit Sigliuria. Suspi-
cor Signiam fuisse scribendum. Non quidem nescio, Tarqui-
nium Superbum eius colonia autorem à Latio poni: sed po-
tuit vel alios auctores sequutus fuisse Plutar. vel ea colonia tū
instaurari, vel augeri & corroborari à Poplicola. Equidem ad
annuum (ut ego & plerique numeramus) V. C. cclix. hoc est
decimotertio post anno, Liuius scribit Signiam coloniam
quam rex Tarquinius deduxerat, suppleto numero colono-
rum iterum deductam esse. Apud Dionysium Συγκλήρου (Syn-
cerium) deducta colonia legitur. praesidii causa, contra Lati-
nos & Hernicos in secundo Poplicolae consulatu.

Ibid. e. Herminius & Lucretius] Xyl. vertit, Herminius &
Lartius. ac annotat: Malui Lartium, quam Lucretium, Lintium
& Dionysium sequens: & videbatur esse menda, inculcato
Lucretii nomine.

106.a. Factum C. Mutii] Valer. Max. lib. 3. c. 3. Cr.

107.a. De Clælia & virginum Romanarum audacia, Va-
ler. Max. lib. 3. c. 2. Cr.

Ib. e. Et quum fores illius seculi &c. Videtur Plin. c. 15. li. 36.

108.a. Appius Clausus] Xyl. itidem sic habet, de eo sic feti-
bens in Annot. Αππιος. Hoc reliqui perspicuitatis causa: quia
is est auctor gentis Appiae. Alioquin Sigonio nihil repugno,
qui in Annotationibus Liuianis Actium (Actium ego malim,
Αχιον legendum docet. Ex Clausis autem Clausios, qui dein-
de Claudii dicti sunt, ortos patet. Vide Dec. r. l. 2.

Ib. d. Ne persequantur illas ab Romanis iniurias] ἡ δὲ δούρα
δὴ κεν Πωμαίοις ὠνέζεσθαι. Lupus hoc mendo seductus, nullum
sensum ioci extulit. Est autem legendum, id quod facile appa-
ret, Πωμαίοις accusandi, non datiuo, casu.

Ibid. e. Posthumus Albus] Balbus est in Graeco, Βάλβος: sed
cognomen ego non esse hoc Posthumiae gentis puto. Post-
humios autem Albos cognomento fuisse, notum est & tri-
tum. Posthumius porro scribere malo, etymologiamque se-
qui quam Graecos libros.

109.e. Poplicola, Messala, Valerii] Xyl. vertit, Praclarissima
adhuc prosapia, Poplicolarum, Messalarum, aliorumque Vale-
riorum. annotatque: Καὶ Θυαλίελοι. Sed ego mendum esse di-
co, nisi legas καὶ ἄλλοι Θυαλίελοι. Valerii enim, gentis est nomen,
neque inter familiarum cognomina reponi potest. Sin ira ut
puto legatur, nihil erit incommodi: intelligentur enim reli-
quae Valeriorum, quae hic non recensentur, familiae: ut Maxi-
mi, ut Coruini, ut Potiti, ut Flacci, ut Lauii, & caetera siquae
sunt.

IN PLVT. THEMISTOCLEM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Themistoclem floruisse olympiade LXXV. quum apud Sa-
laminam Persarum regem nobili illa naumachia vicit,
notissimum est eam aliunde, tum ex libri xi. Diodori Siculi
initio. Et, si eum sequi omnino volumus, incidit hoc in an-
num V. C. cclxviii. Consules enim nominat Sp. Cassium, &
Proculum Verginium. Secundum alios, incidit in annum V.
C. cclxxii. & consules K. Fabium, Sp. Furium, cum quibus
facit Gellius cap. vlt. libri 17. qui quarto post pugnam Salami-
niam anno, trecentos istos Fabios ad Cremeram à Veienti-
bus caesos affirmat. Sane M. Tullius in Latio & Bruto (qui-
bus locis Themistoclem cum Coriolano componi) demon-
strat bellum Volscum Coriolani à Persico hoc Themistocles
non multum abfuisse, & hunc viginti post C. Marcii exilium
annis eandem fortunam expertum. quos locos lectori per-
spiciendos.

110.f. Abrutonum sum Thressa quidem) Epigramma est, id
quod Lupus non animaduertit. Priorem versum ἐκ Αθηνῶν,
apud quem li. 13. ex Amphicratis De vitis illustribus commē-
tatio citatur hoc epigramma, ira legendum patet: Ἀβρότωνον
Θρήσσα γυνή τις, ἀμα &c. Sane Amilius Probus, vel quicumq;
libri eius auctor est qui de excellentium imperatorum vita scri-
ptus ad Atticum circumfertur, patrē Themistocles generosum,
matrem Acarnanā facit: seu Halicarnassiam, ut quidam legūt.

Ibid. d. Quapropter quum nothi in Cynosarges conuenirent)
ωνυμίων. quod vocabulum videri potest fortassis innuere,
eos sacrificandi causa eo conuenisse. Nam & gymnasium fuit
Cynosarges, & templum Herculis, & lucus ei circumiectus:
ut etiam Liuius lib. 31. testatur. Suidas quidem ibi exercitatos
fuisse scabit, id quae etiam Plutarchus videtur sensisse.

112.e. Quod pariter aduersus duces suos gerat se populus, quum
fructum ultra ex eis non capiat.) Xyl. vertit, Innuentem eundem
esse populi animum in oratores, ubi inuiles si esse coepissent. Atque
haec in hunc locum annotat: Oratores & hic & alibi saepe vo-
co quos Graeci δημαγωγοί: hoc est, eos qui in republica versan-
tur, & orationibus suis populū suadendo dissuadendoue tra-
hunt. Non fallit me, esse qui eo nomine etiam Etasium Ro-
terodamum reprehenderint, quod ita vertisset: qua de re ali-
bi dicam. Neque ego nunc me Gellii auctoritate tueor, quae
non vbi que v. let: & fortassis vbi de latinitate disputatur, ni-
hil nisi propter alios. Is libro 3. c. 13. δημαγωγόν oratorem in re-
publica transfert. Ipsum vocabulum quid significet, notum
est. Est enim δημαγωγός, si verbum de verbo reddas, Populum
trahere siue ducere, Id nulla realia quam dicendo, hoc est o-
ratione, magis fieri notum est. Iam Cicero praclare disputat,
totam oratoriam civilis rationis partem, & quidem magnam,
esse: ut iam non in scholis aliquis desidens sophista, puerisque
praecipua artis dicendi tradens thesor, aliquando oratoris no-

mine intelligi debeat, sed is qui grauibus de rebus, adeoque
publicis, differat. Etenim oratores quoque dicuntur qui alias
legati: hoc est qui reipub. nomine de pace, bello, alii ve gra-
uibus rebus tractandis mittuntur: neque hoc apud Virgil.
modo, aliosve poetas, sed apud summum oratorem Cicerone-
nem: uti de Fabricio ad Pyrrhum misso: & secundo De legi-
bus, de fecialibus, atque alibi. Tribuni quoque plebis δημα-
γωγοί Plutarcho & aliis crebro dicuntur, non alia de causa
quam quod orationibus suis populum ducerent quo vellent:
quarum exempla postulare nemo nisi ineruditus debet. Ut
mirum videri aut absurdum minime debeat, si eos qui in re-
pub. versantur, à praecipuo instrumento Oratores dicamus.
(nam Gellianum illud in repub. vbi que addere, parum sci-
tum erat: & alioquin ex circumstantiis facile intelligitur)
Quod qui reprehendunt, aut non legerunt, aut non intelle-
xerunt, illud apud Ciceronem Nauianum, vbi reipublicae
tam cito amissae causas percontanti, inter alia sic responsum
fuit: Proueniebant oratores noui, stulti, adolescentuli. Quid
quod ῥήτωρ nonnunquam eo modo ponitur ut δημαγωγός in-
telligatur, non in scholis declamans aut docens, sed in foro
& concione populo suadens aut dissuadens. Sic certe Plutar-
chus ipse, cum alibi, tum in Pericle: ἦ δὲ πρὸς Θεοκρίδω ῥητόρων
καταβοώντων τὸ Περικλοῦς, &c. Sed satis haec: sciolis tamen qui-
buldam occurrendum fuit, & monendi rudiores.

113.a. Siესλαυμ Cea oriandum) Xyl. vertit, Siესлауμ Teis.
Sicq; annotat. Cur Lupus Siესлауμ Chiam verterit, ipse vide-
rit. Vel ex Aristida vita intellexisset, maris hoc esse nomen.
Teis est in Graeco: leg. Teis, vel Teis. est enim à Teo nobili Asi-
vrbe deductū gentile. Teis, Tius, Paphlagoniae vrbs, Tianum
facit, ut Cios Cianum. Stephanus auctor, & confirmat exem-
pla quae huc adferre non est opus. Idem infra Simonidi acci-
dit, non Cio Phrygiae vrbe, sed Ceo insula, aquali prope spa-
tio à Sunio Atticae & Euboeae distante, oriundo: hoc est Ceo
vel Ceio, non Ciano. Sane in Aristida Σποίλεως hic ex eodem
Aristonne Κάος, appellatur, hoc est Ceus, non Teius. Vtrum
rectius hic an ibi legatur, difficile est pronuntiare. Caeterum
Lapi errorem etiam in qui magni nominis Onomasticon edi-
derunt, sequuti sunt: & de muliere acceperunt atque expo-
suerunt quae de mare Plutarchus (eum interim testem citant)
scribit. Quid est, si hoc non est, fumos vendere?

Ibid. c. Ac primum vestigal Laureoticum) Λαυρεοτικόν. Sic et-
iam est in Nicia. Et Paulanias initio Atticorum, Laurium lo-
cum maritimum Atticae inter Sunium & Peiraeum vidit, vbi
argentifodinae Atheniensibus fuerint: Λαυρεον. Thucydides li-
bro 2. Λαυρεον in ora maritima ἰσθμὸν ἰνδίκαι (ἢ τὴν ἀπὸ θάλασσης
καλαμίνην) vbi argentariae essent Atheniensibus secturae. Suid.
Λαυρεον scripsit, quo mudo & apud Ptolemaeum legitur in huius e-

tiam rei narratione, lib. septimo. Lapis totum omisit.

Ibid. d. Pro statariis pedibus, ut ait Plato] Locus est libro 4. Dlegibus, in tio.

115. b. ut vero classis barbarorum Aphetas applicuit] Intelligendas esse Magnesiæ Aphetas, qui locus est iuxta Pagasas in sinu Pelasgico. (de quibus Strabo lib. 9. & Stephanus) liquet vel ex descriptione Artemisii quam mox addet Plutarchus: vel hic ex mentione Sciathi, quæ est insula è regione Magnesiæ ac Pelasgici sinus. Quod annoto cum explicandi gratia, tū nequis Suidæ loco quem apud Stephanum adduxi, deciperetur. Diodorus quoque Siculus diserte classem Xerxis ad Aphetas in Magnesiâ appulisse ait, quum prius esset passâ naufragium apud Sepiada Magnesiæ promontorium. quod idem est in Polymnia Herodoti.

Ibid. c. Ut tradit Herodotus] initio Vranix.

116. e. Jam oraculo populam tractauit] Ii de ligneo muro & de diuina Salamina oraculum, integrum est apud Herodotum in Polymnia.

117. a. In simulacro Minerva desideratam ait fuisse egidem] πινυρογενιον, intelligo suprad, aut tale aliquid. Lapis, A picem Gorgonis: haud scio quâ bene. Atq; ubi est ἀποκευαί, quæ sunt Exercitus impedimenta, idem thesauros nescio quos habet.

118. a. Quis sit soligenes] Xyl. vertit, Qui instar leuthidum. annotans: Pilei est genus, quod ut Latine datur, non satis intelligo. insipidum & vilem fuisse, innuit hic locus, & restatur Schol. Aristoph. in Equit. Habuisse prominentem proboscidem, etiam hoc ex loco colligitur: & est eius descriptio apud Athen. haud procul à fine septimi.

Ibid. Ut vero class. hnt. Herodot. l. 8. Cr.

120. d. Et suffragia duces ab ara tulerunt] Infra in Pericle mentione fit eisdem consuetudinibus. Mos Græcis fuit, præcipue Atheniensibus, ut iurandi causa ad aram accederent. quod cum alias, tum ex historia Xenocratis patet, quem iurare prohibuerunt Athenienses, quum testimonium dixisset, & (ut mos Græcorum est) iurandi causa ad aras accederet. Cicero pro L. Cornelio Balbo, & Valerius Max. in fine secundi.

121. a. Quum exprobraret ei Seriphisius quidam] Herodotus in Vrania, Timodemum Aphidnæum nominat. Ut est apud Plutarchum, ita Plato etiam in capite libri 1. De republica, Cicero in Catone & alii.

Ibid. d. Poliarcho ab Aegina misso] Xyl. vertit, Missusq; consulto ab Aegina urbis prefectus. Et annotat, Πολιάρχος, Poliarachus: si quidem sit proprium. dubitari enim potest. Interpretes quidem proprium retinuerunt.

Ibid. e. Ut ceticus ait Aristophanes] Locus est Ἰν πύλαισι. καὶ πύλαισι ἀριστώσῃ (τῇ πόλει) τῶν Περσῶν ἀρσένια. Sicq; etiam

hic legendum est, non ἀρσένια.

122. a. Pagasas] Alii Pagalam. Cr.

Ibidem. Atheniensibus ut eam vni aperiret Aristidi iubens.] De hac Atheniensium æquitate Cicero De off. lib. 3. Cr.

Ibid. d. Leutychedam] Leutychedas pro Leotycheda dicitur etiam apud Herodot. intelligiturque rex Spartanorum qui cum Xanthippo ad Mycalen barbaros vicit. Herod. l. 9. alii. De Ialysso, vel Ialisso, (vtrunque scribitur) vrbe Rhodi, diximus alibi. Caterum vsus hic sum mea libertate, & eo genere carminis verti versus Timocreonis quo imitatione Alcæi Horatius multas scripsit odas, quarum primæ initium, Vides ut alta &c. Alteri versus, sunt trochaici catalectici senarii. postremos elegis reddidi, omisos plane à Lapo. Quod si in his omnibus vertendis alicui non satisfacere, is sciat me diuinasse magis quam affirmasse: & æquus sit, ipseq; (siquid habet) meliora afferat.

123. a. In Melita] Locus est Athenis quæ curia tribus Cecropidis, seu Oeneidis, (hoc Stephanus habet, illud Suidas) habitabat. Mentio est supra in Solone de Salamina & Aiæ filii Meminit & Demosthenes in Actione iniuriarum aduersus Cononem, & in Ranis Aristophanes, dicens, — ὁ ἐκ Μελίτης Μαστιχία. De Hercule ibi Chol. Et Phocionis ædes in Melita fuisse, Plutar. in Vita eius affirmat. Hoc dico ne quis de Melita insula cogitet. Porro autem de exostracismo, seu ostracismo, nihil attinet commentari, quum multis aliis locis in Aristida præsertim & Cimone, copiosius rem exponat Plutarchus. Originem eius & morem eleganter Diodorus quoq; in huius ipsius historia narratione explicat, neq; inepta sunt quæ ea de re in Miltiade s. v. A. Emil. Probus scribit. De Pausania prodicione perspicue Diodorus l. b. 12. & prope finem lib. 1. Thucydides, obiter iustitiam in fine secundi, & noster in Aristida.

Ibidem b. Insixerunt ei decennale exilium] De hoc Themistoclis exilio Valerius Max. lib. 5. De ingratis. Cr.

124. a. Abiecit se ad focum eius] Focorum, Vestæ, & Larum, seu Penatum, nota est religio. Probus, eum se cum filia partula regis in sacrarium, quod summa colebatur ceremonia, coniecisse scribit.

Ibid. c. Thuc. nane con.] Thuc. l. 1. Cr.

125. b. Felio eius] Artoxeixi, cui Lögimanus fuit cognomē. Thucydides lib. 1. Probus, alii.

128. b. Plato philo(sophus)] Locus est in Menone.

128. a. Hæta, ut jam a est, taur.] De mortis genere quo perit Themistocles, Valerius Max. lib. 5. ca. 6. Cr.

Ibid. d. Ab Alcimi promontorio] Xyl. vertit, A promontorio quod est pone Alcimum. & annotat hæc, Videtur monumētū cuiusdam Alcimi, fore e herois, indicare. Sed nihil habeo.

IN PLVT. CAMILLVM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

NOuissimum est, Romam à Gallis anno V. C. cccxv. captam esse, & à M. Furio Camillo receptam: quo maxime facinore nobilis est. Qui scire cur ite quæ alia in Græcia atque alibi eadem tempestate acta sint, Polybii libri 1. initium legit. Camillus autem vnde sit cognomen, supra in Vita Numa est expositum.

129. b. In causâ.] Vide Liniu lib. 5. dec. 1. Cr.

Ibid. d. In magno contra AEquos & Volscos certamine] A. Posthumius Tubertus dictator AEquos & Volscos vicit anno V. C. cccxiv. Describitur historia apud Liniu. lib. 4. Αἰκωνίς esse AEquos, & notum est & alibi dictum. Lapis imperite hic & infra Secanos, nescio quos, substituit.

Ibid. e. Hos quidam Venetanos appellant] Quod in Græco additur οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν, Lapis ita reddidit, Hos quidam OEnetanos vocant: Amiotas Venetaniens reddidit, nihilo plane rectius. De OEnetanis istis ipsi viderint. Βήτιο, Veit, sunt urbis nomen. Οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν scripserat Plutarchus, ut existimō, ostenturus ita Veientes (hi sunt Veiorum incolæ) ciues eius urbis quæ Βήτιο dicitur, à nonnullis scribi: Zonaras Οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν habet. Nam & Οὐκ ἔστιν alii scribunt, ut Οὐκ ἔστιν, Σέρβιος, Οὐκ ἔστιν: quum alii rectius (meo sanè iudicio) qui pro v consonante, consonantem valde affinem quæ in diphthongum, hoc est nihil minus quam consonantem, ponere malint, Βάρβαν, Σέρβιος, Οὐκ ἔστιν: (et si ipse in Fabio Οὐκ ἔστιν scribat, Quicula: item que Οὐκ ἔστιν & Δίτιο, & alia id genus: si non hoc libratorum potius est quam autorum) eoque respexisse videtur Plutarchus hoc loco. Græci v consonantem non habent, nisi quod βήτιο propius quam v diphthongum eo accedere apparet, & Latine prononciationis ignorationi hanc acceptam referendam

putem. Pro χημα autem non esse præpugnaculum, ita liquet ut pro hac versione neminem præpugnaculum eadem.

130. c. Nisi siqua diuina] αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πλάττειν εἶναι. Quæ aliquando sulphur est: hic ad eadē, ac ad ἀπὸν substantiuū pertinet. Lapis nescio quod sulphuris augmentum, contra & sententiam autoris & rationem, commentus est.

131. b. Atque Inus pellicis causa casu] Inus fabulam, ut propter tororis suæ Semeles filium Bacchum educatum à Iunone sit afflata, ex Ouidio require libro tertio Metamorphoseos; & in Fastis, & apud alios. Eam esse Leucotheam & Matutam, Cicero etiam in Tusculanis quæstionibus lib. 1. & 3. De natura deorum, testatur. Pellex hic Semele dicitur, quod ex Ioue Iunen's marito Bacchum concepisset.

Ibid. d. Qui hostia eius extra profecuisse] καὶ τὸν ἀποκρίσασθαι, ad verbum Subsequeretur: vel verius, Exequeretur. Apud Liniu est, Qui extra profecuisse. Est autem idem ac si diceret, Eum qui sacra ista peregisset. Fabulam autem hoc esse quod narratur, etiam Linius putauit.

132. b. Auertisse se & nictas esse] Xyl. vertit, Vultu terra defixisse: hæc q; ibi annotat, Καταμύσσει. Lapis. Quandoq; sese expurgasse. Ego aut καταμύσει legendum, à verbo καταμύω, quod est O. uios ad solum flecto, in terram obtueor, (qualis apud Virgil. Diua solo fixos oculos auersa tenebat) aut verbū μύω aliquando idē quod μύω significare, credendū puto. Exempla horū portetorū sunt obuia: quæ ex historiis & poetis huc cōducere, nō est nostræ breuitatis: & sub finē Coriolani est hac de re breuis Plutarchi disputatio, iā quod mox sequitur, ἐπιτροφᾶδ, nō est profecto Laute ac luxuriose viuere, verū Ludibrio haberi, & præ fastu ab aliquo cōtēni: sed mitto persequi plera q;

137.b. *Ille quum diras cinibus suis ut Achilles imprecatus, solum vertisset*] Prouerbum vide, *Ἀχιλλεύς ἐν ὄχθῃ*, Achillis votum. Res est ex primo Iliadis libro nota. Secus Aristides votum fecit, in exilium pulsus.

137.d. *Prope flumen Aliam*) Poetae Alliam duobus Il scribunt, quae scriptio vulgo obtinet: quum nostra & Graeca sit verior, ut in Liuianis annotationibus iam ante docuit Sigonius. Addam obiter, quod ad eam sententiam confirmandam facit. Aconius in Tullianam diuinationem, haec exponens verba, *Habet Alienum*, ostendit dubitatum fuisse propriumne id nomen an vero appellatiuum fuerit. Quo ex loco satis constat, & Aliam fluum (nam inde nomen factum videri ait) vnico, & in oratione ista Ciceronis eodem modo Alienum scribendum fuisse: alioquin in voce Alienum nihil erat scrupuli, quae ut ab Allia deduceretur, ita appellatiui & adiectiui vim non habebat.

Ibid.e. *De diebus nefastis, habendi necne sint*) Locus totus est à Lapo male versus. Disputat autem hac de re Plutarchus in *Questionibus Romanis*. Habet & lectu digna Macrobius Saturnaliorum primo, ca. 16. & alii. Hesiodi De diebus sententia, ex eius de ea re libello cuius potest innotescere. Quod autem tertio supra versu legitur *ἡμετέρας ἡμέρας*, ego *Postpositum* verti: ut ostenderem, vel illud *ἡμετέρας* latius quam alioquin sumendum, ut significet, Haud diu post. vel *μῆ* (quod puto) scriptum fuisse, non enim ignotaui, Quintili mense medio pugnatum fuisse: quod paulo infra & in Prob. Ro. monet.

138.a. *Leuctricam, & alteram ante annis amplius ducentis, ad Geraston*] Locum exempla obscurum reddunt. Nihil Leuctrica Epaminonda Thebanorum ducis de Lacedaemoniis victoria notius. De altera illa contra Thessalos & Lattamiam, meminit Plut. noster in libello De improbitate Herodoti, atq. Thessalos, quum Graeciam ad Theopias vsque occupassent, à Bœotis victos esse praelio, Lattamia (sic enim ibi scribitur) Thessalorum duce etiam interfecto: idq. paulo ante pugnam ad Thermopylas factum, ibi ostendit. Sane hac de re alibi nihil me legisse recordor. Herodorus in Vrania Phocenibus videtur hanc victoriam adscribere, iniquos alias etiam Bœotis, ut Plutarchus ibi docet. Sed in nostro quem tractamus loco, duae voces sunt mihi mendi suspectae, *ἡμετέρας* & *ἡμετέρας*: quatum altera Geographiae videtur repugnare, alteram certa temporum ratio improbari, nisi forte Gerastus etiam Bœotiae locus est apud Thespias. nam Euboicus nihil huc facit. Ceterum inter pugnam Thermopylensem (cui haec Thessalorum clades non multum antecessisse dicitur à Plutarcho, & Leuctricam Epaminonda victoriam, anni c. vii. non plures, interuenerunt: quod ex Pausania, Diodoro Siculo, Polybio, aliisque autoribus demonstrari facile potest. ut verum non sit quod hic dicitur, neque *ἡμετέρας* sit re possit. *ἡμετέρας* itaque verti: cuius fortassis nota p, à librario in o conuersa, falsae lectioni occasionem praebuerit. quod non hic modo, sed saepe alibi commissum iudico. Cetera historiae notae sunt, de victis ad Marathonem à Miltiade, ad Plataeas à Pausania, ad Mycalen à Leotychida & Xanthippo Atheniense, ac post ad Arbela ab Alexandro Magno, Persis: neque opus est locos scriptorum indicare. *Charonem* pro Naxum Spartanos vicit. Xenophon ad finem quintae *ἡμετέρας*. Diodorus libro 15. Plutarchus in vita Phocionis. Ibidem de pugna ad Cranonem, hoc est, bello Lamiaco: & Diodorus lib. 18. de Charonenfi, lib. 16. Archidamus Agefila filius fuit: nemini Plutarchus in Agidis initio, & in Laconicis Pausanias. & Diod. Siculus lib. 16. ostendit eodem anno factum quo hic Plutarchus affirmat.

Ibid.d. *Quo die mysticam pompam Bacchi educunt*] Xyl. vertit, *Sacra pompa in honorem Bacchi ducitur*: & annotat, Hoc enim est *ἡ μυστικὴ ἑορτὴ* vel *ἡ ἐξελκυστικὴ*: quae pompa ab vrbe Eleusinem ducebatur, ut in vita Phocionis hanc ipsam re scribens Plutarchus docet. Meminit & alias non semel. Canebatur autem simul hymnus, qui & ipse Lechus dicitur. Vide Arrianum lib. 2. De expeditione Alexandri, vbi de Hercule Tyrio disputat. Porro non *Συμμιονος*, sed *Καρμιονος* legendum & intelligendum est de Capione, ut alias ostendimus.

139.c. *Vnde locus adhuc doliorum seruet nomen*] Vocatur enim Doliola. Pompeius Festus lib. 4. Paulo alta nominis origo à Varrone traditur lib. 4. De lingua Latina: sed Pompeius plane Plutarchum tuetur, & Liuius.

141.c. *Ad verbum tranauit*] Mirum dictum quam nullum appeti loci sensum Lapis extulerit.

142.c. *Qui sustulerat securim, quam copida vocant*] *κοπίδα* *σικκίνο*, *κοπίς* aliquando Securis est, alias Gladius leuiter curuatus, falci similis, *αἰνὸς* *ἡ δὲ οὐδὲ τῆς ἀκμῆς*. Curtius lib. 8. Hic

nihil erat periculi vtrum poneretur. Pro gladio vsurpauit infra in vita Aristidis, praelium Plataicum describens, *καὶ πρὸς τῆς ἑφουλκίας ἐχόντων οὐκ ἀρῶντι διὰ τῆς κοπίδος καὶ τῆς ἀκινάκης ἡρώμενοι*. Et in vita Alexandri, Spithridatis Alexandro intentata κοπίς. deinde à Clito in conuiuio *ἕριος* dicitur. *κοπίς* autem, aliud est, quod oratorem versutum significat ac callidum: quod nomen in Hecuba Euripidea Vlyssi tribuitur, *ποικίλον φρονὶ κοπίς*. & in Lycophronis Alexandra, vbi Zezes *κοπίς*, ὁ ῥήτωρ καὶ ἑμπειρὸς, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος. *ἦνε* δὲ οὐκ ἔσθ' ἡ κοπίς. Eustathius in *ἔ* Odyss. monet, antiquis *ῥήτορας* sonasse.

144.a. *Progressusque ad octauum lapidem via Gabina castra metatus est*] Xyl. vertit, *Sexaginta stadia progressus ad Gabina*. & annotat: Liuius habet, *Ad octauum lapidem G. bina via*. In Graeco est *Σαβ. viam*, male pro *ταβίαν*. Nam ad miliaria, hoc est octo stadia, & ad primum lapidem, idem est: & Liuiana summa quatuor stadiis, dimidio scilicet miliari, quam Plutarchiana, est maior. Ita supra nonaginta stadia ad Aliam processisse Romanos, dixit Plutarchus: Liuius, ad vndecimum lapidem Romanos Gallis occurrisse. quod spatium duobus à Plutarchiano stadiis superatur. Cicero Miliarium eodem significato dixit ut in Bruto: Quum plebs prope ripam Anienis ad tertium miliare confedisset. De qua re Liuius libro secundo, Tria ab vrbe millia passuum dixit. Idem Quintum miliare dixit, libro sexto ad Atticum, *πρὸς τρίτον ἰκτῶν σταδίων ἄλιζον ὄπισθε*, inquit Plutarchus in C. Graccho.

Ibid b. *Paucis diebus post Idus Quintiles*] Quo die ad Aliam pulsi sint Romani, video non satis conuenire in er autores. Liuius initio sexti, & Cornelius Tacitus prope finem xviii. A. D. XV. Kal. Sextiles factum tradunt. Is mensis eius dies, erat decimusectaus. siquidem instituto Numae Quintilis xxxi. dies habuit. Dissentire ab his Macrobius lib. 1. ca. 18. Saturnalium, & Plutarchus in *Problematis* videntur, qui *Alien* semel dem postriduanam faciunt: id est pugnatum postridie Idus Quintiles aiunt. Sed is dies mensis erat 16. Autor libri De vitis illustribus, habet xv. Calend. Augusti, (ita enim in Aldino legitur) id est, Iulii die 17. Fortassis scripsit xvii. quod cum Macrobio consentient. Equidem & Macrobius harum fuerit rerum apprime diligens & nostro autor hoc in genere plurimum docti tribuunt: & tamen grauissimos scriptor Liuius, & nihilo minor Tacitus, dissentiuunt. Nam receptam electionem (est enim ea in omnibus, quos equidem videmus libris, etiam in Florentino Tacito) conuelleret, temerariam sit: eo magis quod ipsos quoque, si hoc sensissent: postridie Idus Quintiles scripturos fuisse probabile est. Iudicent doctiores. Ego satis habeo monuisse.

145.d. *Ad Martis curiam*] Xyl. vertit, *Ad Martis tugurium* hac annotans, sic est ad verbum *καλιὰς* *Ἀρεως*. Latini Saliorum curiam appellant, ut Cicero libro 1. De diuinatione: *Liuius* (inquit) Romuli, quum situs esset in curia Saliorum, eaq. deflagrasset, inuentus est integer.

Ibid. *Huius in calis regionibus describendis usus*] In Graeco est *καλιὰς*, ut & supra eadem de re in Romulo. Lapis munitus ad artificia & fundamenta detorsit: quasi vero *καλιὰς* laterem coctum significet, ac non potius certam figuram: quomodo etiam in re militari suum habet usum.

Ibid.e. *Ad Martium montem*] Apud Diodorum quoque ad finem libri 14. quum haec ipsa res describitur, *ἡ καλιὰς* *Μαρτίου* *καὶ Σπυρτινῆς* *ἑορτῆς* legitur. Liuius, *Ad Martium* (pro ad Marcium) *is locus dicitur*, vito librariorum habuit: quem locum hinc restituit Sigonius. Meminit & Suid. s. Martii montis in suo Lexico. Quae de Philotide sequitur narratio, est etiam in Romulo supra: vbi non Tutula est, sed Tutola: in Macrobianis libris Tutela etiam legitur. habet enim hoc libro 1. cap. 6. Saturnaliorum.

149.a. *Expugnatum Sutrium à Thufel*] Xylatid habet *Saturnicum coloniam*. Annotatq. Sic est constanti apud Liuium hic *Σουρτίαν* est inculcatum ex superioribus. Ego Liuiam 15. qui, quam mendam ab interpretibus terentium malui.

151.b. *Pugnatum tredecim annis à Roma capta ferunt*] Xyl. vertit, *Anno post Romanam captam xxiii*. Atque in hunc locum hac annotat. Est quidem in Graeco *τρεκαίδεκα*, id est Tredecim, quod & Amotus retinuit. Lapis Tertio habet, nisi librarius vocem Decimo omisit. Ex Liuiis, & ratione magistratuum à Plutarcho etiam annotatorum, satis constat, V. gelimac ferre legendum: & nota numerorum. (nam ne Graeci quidem is carebant) multorum sunt mendorum causae.

152.a. *M. Aemilium*] Xylander habet *Aemilium Mamercinum*, annotans ita legi ex Liuiis, (is est praenomen adit) & is quae in Numa de Mamercio & Mamercino habentur.

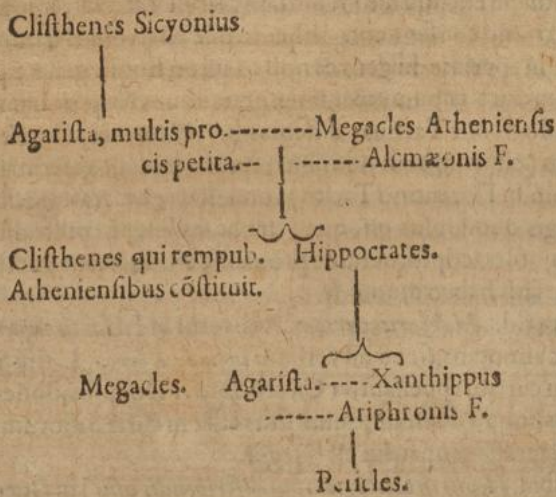
IN PLVT. PERICLEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Ipsum exordium graue, sententiisque ex intima philosophia depromptis exornatum, Lapsus parum recte ac perspicue conuerterat: praesertim ubi ostendit Plutarchus, quid inter nostram & eam quae nonnullis bestiis innata est dicendi cupiditatem, atque spectandi, intersit. Sensus quoque perurbatione moueri, nescio quam sit commode dictum: quum patiens affectionem verius, hoc quidem loco, significet. Et quod consideratione animum ali Plutarchus dicit, eo respicit, quia perfectio & αἰετὸν τὸ νοῦν ἐστὶν τῶν θεῶν, quo modo voluntatis in agendo. Ira Cicero etiam loquutus est in Lucullo. Est enim, inquit, animorum ingeniorumque naturale quoddam quasi pabulum consideratio contemplatioque natura. Etigimur, labore fieri videmur, humana despiciamus: & quae sequuntur. Caeterum quo tempore vigerit Pericles, non est difficile scire, quum belli Peloponnesiaci autorem fuisse compertum sit. Id autem cepit anno altero Olympiadis LXXXVII. si Diodorum Siculum sequimur. Vide Gellium quoque lib. 17. c. vlt.

153. b. Est decimum hoc volumen] Locus hic ostendit, solitum Plutarchum Graeci & Romani (quos inter se compararet) vitam vno libro complecti. Ea ratione hic non esset decimus, sed quintus demum liber. Quod maximo est argumento, mutilum & magna parte decurratum opus hoc ad nos peruenisse. Qua de re diximus in praefatione.

148. a. N. ptem Clisthenis] De hoc cum alii, tum in Terpsichora & Eiatone copiose Herodotus: ubi gentilitas Periclis perspicue explicatur. Fuit autem Clisthenes hic, si Herodotum sequimur, Agarista huius paruius. Apposui partem genealogiae.

Fuit ergo Agarista Clisthenis ex fratre (vt loquuntur) nepotis, id Plutarchus ἑθρονος vocat. quod alias vocabulum nepotem significare tradunt.

135. c. Cephalogeretes] Iouem Homerus νεφεληγερέτιον, Nepheligeretem vocat, quod nubes ille contrahat, & tempestatibus praesit. Ad sonum eius epitheti comicus poeta alludit, κεφαληγερέτιον vocans Periclem, quasi capitonem. Iouem autem alioquin eum vocabant comici. Versus Gracos disponere, quum poemata ipsa non extant, laboriosius est quam tutius: ideo me a libertate sum vsus. Quid autem versiculus alter, qui ex Nemese citatur, sibi velit, non equidem intelligo. Locum esse mutilum, & reliqua ad Periclem attinentia deesse suspicatus, asteriscum adieci. μακρῆε, longue teste vertit Amiotus. quid legerit, aut sequutus sit, nescio.

Ibid. c. E capite hendecaclino] ἐνδεκάκλινον, Lapsus Vndeclino ad verbum est, vndecim (hoc est multos) flexus habens. Tale erat nimirum Periclis poetis, oblongum & in compositum. Sine etiam apud Aristotelem πρὸς δαυμασι ἀκουόμε. legitur: ἐστὶ δὲ κεκλήθησιν ἐν Παλαιοῖς τῆς Σικελίας, αἱ δεκάκλινοι, quod videtur mensuram aut lectulorum decem capere esse. Diodorus Siculus lib. 31. de carcere Albano; μέγας ἔχων οἶκου μάλιστα πρὸς ἑνδεκάκλινον.

Ibi. c. Eupolis in Demis] Xyl. vertit, Eupolis in Populis. Annotatque δημοῖς, quod etiā In curiis potest exponi: & videtur curiatum in ea comedia vexisse Athenientes poeta. δημοῖς enim, vt partes tribuum, Curias v. rere, quam vel Populos vel Oppida, malo. Nam Cicero lib. 8. ad Atticum, ostendit etiam Oppida verti posse δημοῖς scilicet: sed nimirum quum de

habitatione hominum dicitur: quum de hominibus sermo est, praestat, opinor, Ciues & Curias quam vrbes & oppida dicere.

154. a. Zenonem quoque Eleatem] Elea Lucania in magna Graecia vrbs, vide Strabonem initio sexti. In vita Bruti Pedestri itinere per Lucanos Eleam ad mare perrexit. Porro Timonis de Zenone versus (vt fere alios omnes) peruerse extulit Lapsus, Apud Diogenem Laertium libro 9. in Vita Zenonis, paulo aliter est: pro ἀπειπλόν, Fallax habet, ἀλαπαθὴν, Imbecille, & non πάντων ὑπερήφανος, Omnium reprehentoris: sed Πλατωνεπιλήθιος ἢ δὲ Μελίσσου, Platonem Melissumque reprehendentis.

155. b. Discorum crepitum] Locus hic facit ad prognosticorum naturalium defensionem, in quibus res quae certana aliquam habent causam, certam ipsa quoque rem vel praemonstrant vel efficiunt, cuius generis sunt medicorum περὶ ἰατρικῆς, & tempestatum apud Aratum & Maronem praefagia, & similia. Quid autem sonitus discorum designet, non satis intelligo. Videtur quidem robur impellentis, & tenorem iactus demonstrare: cuius rei exemplum est Vlyssae libro 8. Τὸν ῥα (sub δίσκον) περιστρέψας ἦκε σιχαρῆς ἀπὸ χειρὸς. Βίβλητον δὲ λίθος, καὶ ἐπέθηκεν περὶ γαίης Φαιάκας δολιχέρητοι ναοὶ ἰκλυτοὶ αἰθρῆς Δαῖος ἰσοαίριπτος. ὃ δὲ ὑπερήφανο σήματα πάντων. Nam quod ex Polucis libro 9. Et alius hoc ad vraniam refert, quam fidem mereatur, in commentariis Homericis docui. Est enim Vrania pilelusio, quum discus pilei non sit, sed lapis mole fere instar formatus, rotundus scilicet, non globosus: in cuius medio per foramen traiectus erat funis quo circumageretur & proiceretur. Nisi forte disci sonitu signum dabatur exercitationum, vt ad eas qui vellent, se conuerterent: cuius rei apud Ciceronem haud procul initio libri de oratore secundi, est mentio.

Ibid. d. Detrahunt enim familiaritates illa, &c.] Sententia est satis obscura: ostendit autem, quotidiano conuictu assiduaque conuersatione auctoritatem amitti. Similis locus est etiam in vita Pompeii.

Ibid. e. Cetera per amicos transiebat & oratores familiares] Aliis legit Lapsus: non Sociis, ἐπίροις, non ἐταίροις. Nostram lectionem retineo cum Amiot: etsi parum interest. De Salamina naui dicam in Alcibiade.

Ibid. f. Vt ait Plato] Libro De republica viii. ubi elegantissime disputat quomodo Democratiae abusu res ad tyrannidem deuoluantur.

156. a. Vt diuinus Plato ait] Locus est in Phædri penultima pagina.

Ibid. b. Tonare enim] Cicero in Orat. ad Brut. Cr.

Ibid. d. Vt quum tanquam lemam aeginam iubet a Piræa auelli.] Xyl. vertit, Quum iussit Aeginam tanquam oculis Piræae offe ientem auelli. Sicque in hi ncl. cum annotat: ἄνυλον πρὸς Πειραιῶς, Lemam Piræae, seu lippitudinem: quumquam ἄνυλον non lippitudo vere est, sed lippitudinis causa: scilicet humor aliquis in oculo concretus. itaque quum proprium deesse vocabulum, vt cunqu: sensum extuli, translationis tamen vi (vt puto) non admodum imminuta. Est enim in hoc dicto metaphora seu translatio, ἐξ ἀιολογίας, vt lib. 3. Rhetor. Aristoteles docet, c. 10.

Ibid. Praetorem, Sophocle] Cic. De offic. lib. 2. Cr.

Ibid. c. Thucydides] Locus Thucyd. dis est l. 2.

Ibid. Ad sportulas theatrales] Xyl. At pecunia publica qua ad spectaculis quibus impendebantur theoria dicitur distributio nem &c. Sic dicebantur pecuniae quae Panathenaeis & Dionysiacis feriis populo ex a ratio tribuebantur, vt spectate ludos conducto in teatro loco, & sacrificia obire etiam tenuis fortunae ciues possent. Vide Suidam & Hesychium, & Libanium in primam Olynthiacam. Est autem θεωρεῖν, Spectare. Mentio horum est etiam infra in Aristida.

157. a. Demonidis Iensis] τὸ δὲ Ἰνδῶν. Oereum Lapsus fecit, nescio quid sequutus Amiotus ex Insula Io ortum censuit, ego opinor (nam nihil nisi coniecturam affero) δήμον, hoc est curiam, aut pagum aliquem Atticæ patriam eius fuisse, iam forte, aut Ias, aut simile.

Ibid. c. Nec archon, nec thesmothetes] Nomina sunt magistratuum Atheniensibus propriorum: & quae non vertere quam

peruere praestat. non enim video quae Latina vocabula iis vere & proprie respondeant. De Areopago in Solone dicta sunt ab autore satis multa: quibus addi possunt quae sunt apud Iocratem in oratione de eo consilio scripta & alios Archontes Athenis nouem fuerunt qui rempublicam administrarent, quasi praetores. Ex his vnus Eponymus dicebatur: de quo in Aristida. Sex alios legibus quotannis corrigendis, totoque anno curandis destinatos fuisse, Suidas ex aliis & Aeschinis contra Ctesiphontem oratione affirmat: qui Thesmothetæ dicerentur. Rex autem βασιλεύς, quid officii habuerit, ex fine Acharnensium Aristophanis & Scholiasta eius apparet. Ibi Dicæopolis, quasi victor certaminis, utrem victoriae premium sibi tradi postulat, eoque nomine regem inuocat: rex ubi est? *Mibi tradite vitem.* Ibi Scholiastes: Indicat, inquit, hoc loco, regem certaminum quae Choarum, seu libationum, festiuitate edebantur, procuratorem fuisse, utremque victori premium dedisset. Est autem rex, magistratus quidam, mysteriorum, pompatum & sacrificiorum curam gerens. Hæc ille. Ergo regem sacrorum, aut regem sacrificium dicere licet, de quo alibi. Sane in Solonis vita, ubi de Areopagitis disputatur, verba cuiusdam legis referuntur quae indicare videantur, eos reges etiam in prytaeo de grauibz causis iudicium tulisse. quo fortassis hic respicitur. *Lapus* omisit hunc magistratum, quod (vt existimo) non intelligeret eius officium, & reges Athenis Periclis tempore non praefuisse cogitaret. Certe & Suidas in voce ἀρχων, quatuor hæc magistratum nomina, vt hic noster autor, coniunxit. Restat Polemarchus, quem Praetorem peregrinum vertissem nisi nouum hoc & inuidiosum ob nouitatem futurum metuissem. Sane haud absumilis ratio eius fuit. Siquidem (vt ex Suida & aliunde patet) & ipse vnus de nouem istis praetoribus seu archontibus fuit, atque inquilinis, vt reliquis ciuibz, ius dixit. alioquin etymon indicat, belli praefectum etiam fuisse: quod genus Polemarchi etiam Spattanis fuerunt. Hæc, vt omni munere fidelis interpretis perfungeret, annotanda semel duxi: quum plerique omnes interpretes aut non animaduertissent, aut olciantes in similibz locis fuissent. Qui plura volunt, ex Suida, Harpocrate, Græcisque aliis interpretibus petant.

157. c. *Quum in manipulo se tribulum suorum centurianiiser*] ἐπέτερον μὲν ἐπὶ φυλῶν εἰς λόγον ταῖς οὐκ αἰ. Obscurissimum est hoc, neque à Lupo expressum, in Cimone planius dixit, *μὲν ἅπασαν τὴν εἰς τὴν αὐτῶν φυλῶν ὄντιν ἴσα, &c.*

158. b. *Itaque aduersarium ei obiecerunt affinem Cimonis, moderatum virum, Alopecensem Thucydidem*] Exponam hunc locum, qui me aliquando vexauit torisq: & (vt opinor) non omnes hanc rem statim recte suo Marte intelligerent. Id primum obiter monendum duxi, κληρικόν non modo (vt vulgo putatur) Socerum: sed & quocunque modo vel Affinem, vel Agnatum Græcis significare: sicuti & γαμερικὸς non tantum Generum, sed etiam Sororis maritum significat, & πενθερός Affinem. neque id absque omni ratione, vt alias ostendimus. Iam in vita Cimonis Plutarchus tradit, fuisse materna ab origine coniunctum Cimoni Thucydidem: & quidem ibi disertè additur, scriptorem historiarum: quod ipsum & Suidas & quicunque alii vitam eius autoris scripsere, haud obscure annotauerunt. Potuit hoc in eam suspicionem perducere hominem minus attentum, historicum Thucydidem eum esse de quo hic autor loquitur, nempe qui in republica aduersarius Periclis fuit. Accedit eo quod & hunc ipsum historiae parentem exilio molestatum fuisse, multi graues autores tradiderunt. Cicero libro De oratore secundo, à repub. remotum & in exilium pulsum, scripsisse suos libros testatur. Idem est apud Plinium lib. 7. cap. 30. apud Pausaniam in Atticis, apud Dionem libro Histor. Rom. xxxviii. apud alios. neque ipse hoc dissimulauit. Fuisse aduersarium Periclis, opinari potuit: qui & cognitionem illius cum Cimone qui à Pericle grauius oppressus fuit) reputaret, & aequales in eademque ciuitate versatos fuisse cogitaret: quod quidem posterius est extra omnem controuersiam, & plurimum adhuc errorem facit. Porro Plutarchus hic, ubi de Thucydide cum Pericle certaminibus & exilio loquitur, Milesii patris nomen non addidit: vt tam facile hunc ab isto diuersum quam cum scriptore historiae eundem fuisse, suspicari quispiam potuerit. Nam curiarum in Cimone & Periclis vita additam distinctionem non aduertisse, aut non intellexisse, vulgare fuerit. verum mihi hoc ipsum primum altius cogitandi occasionem dedit. Nam historicus, Alimusius in Cimone Plutarchi, in-

que vita sua in inscriptione columnæ cuiusdam dicitur. Est vero Alimus Leontidis tribus Curia. Is autem de quo in praesentia sermo nobis est, Alopecensis curia perhibetur: hoc est, tribu Antiochenis: siquidem Stephano & aliis credimus. Sunt ergo diuersi, vt nomen & exilium commune tulerint. Ratio autem temporum hoc ipsum demonstrat, quum post pugnam ad Amphipolim se in exilium abiisse, libro 3. Thucydides scribat, mortuo pridem Pericle. Thucydidem autem Periclis aduersarium, eundem cum Milesii F. supra nominato esse, & historia innuit, & demonstrat S. holiastes Aristophanis in Vespas, ad versum Ὁ ποτὶ ποτὶ αὐτῶν ἴσα δὲ καὶ Θουκυδίδης. Quod exulanti olim accidit Thucydidi. vbi quidem & quatuor Thucydidēs enumerat, & hunc Alopecensem Milesii (historici vero pater Olorus seu Orolus, vt Marcellinus in vita Thucydidis, etiam teste Didymo, contendit, notus est) filium fuisse docet. Atque huius Thucydidis Milesii F. in fine Theagis, initio Lacheris, & in Menone, meminit Plato, etsi Μελασιῶν falso legitur, vt persuasum habeo, pro Μελασιῶν. Quod addendum vtiq: fuit, vt Milesiῶν supra intelligas non gentile esse, sed quod vocabuli vstrata omissione prolatum. nam id ambiguum more suo Lopus reliquit: Amiotus omnino Milesium fecit, id est Miletum oriundum: non recte. Initio Niciæ etiam huius, vt optimi & suorum amantissimi ciuis, fit mentio.

158. c. *Octo menses eram erens*] Xyl. vertit, *Octo menses erens mercede conductorum.* Sicque annotat: Est quidem in Græco ἐκτὸν μῆνας ἐραμενός. Verum Lopus legit non μῆνας, sed μηνάς: non menses, sed Minas. Me ratio mouit. Quid enim attinebat ad octo menses conduci, & stipendium non exprimi? quum quidem quotannis istæ iriemes emitterentur.

Ibid. d. *Sybaris, quos appellauerunt Thurios*] Ratio huius rei & historia extat elegans apud Diodorum Siculum lib. 12.

Ibid. e. *Neque vulgari videri Græciam affici iniuria*] Mirum quam inepte hæc Lopus transcripserit. neque enim animaduertit verba hæc esse calumniatorum, siue accusatorum Periclis. Et qui in margine annotauit, quo lucem scilicet versioni Lapi adferret. (Loquitur de Atheniensibus quibus se adnumerare videtur) absurdum absurdo auxit. Non enim hæc à Plutarcho, sed (vt dixi) à Periclis inimicis dicuntur. quod in promptu est videre si quis eruditus verba Græca inspiciat. Mutationem autem personatum, & obliquam orationis in directam qui ignorant, non sane video qui se excusare possint: quum nihil Latinis & Græcis facundis autoribus sit magis vstratum. Mox est καὶ χλισταλάτης, Lopus perinde ac si καὶ esset scriptum, pro templis naues dedit.

159. c. *Lapidaria*] Xyl. vertit, *Textores.* Annotatque, *καστὰ δούρασι.* Lopus, *lapidaria.* ac lapidaria supra sunt nominati. Sufpicor λινοῦργοι legendum, propter vela & alias res non nauibus modo & curribz, sed & hominibus ea tractantibus vtilis, itaque & Sutores posuit.

Ibid. e. *Hecatompedon parthenona*] Xylander vertit, *Parthenonem hecatompedum:* (virginis templum centum pedes, vndique patens Latine dixeris) sicibi annotans. Hæc quidem interpretatio est etymo vocis consentanea. & Eustathius Iiad. *Ἡ τριῶν τριῶν ἐκ τριῶν ἐκατὸν πῆδων ἔσται καὶ ἔσται, αἰτὶ ἐκατὸν πῆδων ἔχων ἐκ τριῶν πλεῖστα,* cui ad stipulatur Varius, Suidas enim non à magnitudine, sed pulchritudine & concinnitate dictum ait: de quo ipse viderit. Fanum fuit Mineruæ. meminit Pausanias libro 1. Plinius lib. 14. cap. 8. nomine Parthenonis, vt & Plutarchus infra in Demetrio. Per virginem autem, notari deam Mineruam apud Athenienses, omnibus constat.

Ibid. f. *Xypetis Metagenes*] Ὀξυπέτης. Oxypetius male Lopus. Xypeta curia est Cecropidis tribus autore Steph.

160. a. *Odeum*] Lopus Orchestram vertit, non quidem ad eum male, sed minus tamen proprie. Græcum ego relinquendam duxi, quum eo etiam Latini scriptores vtantur. Cicero ad Atticum lib. 4. Suetonius in Domitiano. Locum fuisse choris & cantilenis destinatum, ipsa vox ostendit, & verba paulo post sequentia: pro quo impetite apud Suetonium librarii, & apud Philinum in Adriano Merula, Methodium supposituisse videntur.

Ibid. b. *Arcis absoluta propylæa*] Xyl. vertit, *Vestibulum arcis.* sicque annotat: τὰ ἀρχαία, Προπύλαια. Vestibulum puto verti recte posse. Sane Cic. libro 2. Offic. Græcum vocabulum, hæc ipsa de re loquens, retinuit.

Ibid. c. *Minerva in somnio*] καὶ εἰσελάσας, vt sæpe alias, καὶ εἰσελάσας β ij

herba aurem Parthenium, vel Perdicium, fuit Pericli ab ea demonstrata Vide Plinium lib. 22 cap. 17.

Ibid. *Phidias signum Minerva aureum fecit*] χρυσῶν ἔδος. Nam & Pollux videtur testari initio lib. 1. & testantur Eustathius, Hesychius, Varinus, alique, ἔδος interdum esse ἀργύρεα. atque ita in Aristide Plutarchus videtur de Minerva Plataica, ἔδος ἔσπος. In Coriolano, de fortuna muliebri, pro Pulvinari, quæ diis facta passim à Livio & aliis commemorantur, posuisse videtur. & quod hic ἔδος, id post de Phidias calamitate, ἀργύρεα dicitur.

161. c. *Vi Plato ait*] In Phadro & Gorgia. Locus Thucydidis est lib. 2.

162. h. *Ceterum hac abhorrebant omnia ab Anaxagora sapientia*] Sensus non est obscurus, sed mutilus in Græco locus, non varius.

Ibid. c. *Ibi Anaxagoram aperto capite*] Xyl. vertit, *Tum Anaxagoram reducenda veste &c.* Annotatque: ὀκλαυζόμενον: ut ante σὺν καλομμίον, Velato corpore. Lapsus Expirantem verterat.

163. a. *Tolmidem Tolmai*] Is enim in Laconicam incurfiones fecerat, Cephalentiam occuparat: & rebus satis prospere succedentibus, tandem ad Coroneam fuit à Bœotis maxima Athenensium clade victus & cæsus cum exercitu. Diodorus lib. 11. fine, & 12. initio fere. Meminit Thucyd. lib. 1.

164. c. *Mox Megarensis ad arma nuntiatum est inisse*] ἀπὸ τῶν Μεγαρέων ὁ κτελεσθέντων. Legendum arbitror ὀκλαυζόμενοι, Bellum mouere defecisse. Lapsus uerso sensu, *Megarensis ciuitate exaetos*: quasi vero ὀκλαυζόμενοι, passiva quæuis inclinatione, id significet. Thucydides hac de re loquens lib. 1. Megarenses ait Corinthiis, Sicyoniis, & Epidauriis adscitis, ab Atheniensibus defecisse, praesidiumque eorum obtinuisse. ut videas quam recte Lapsus intellexerit, aut quam de re sollicitus fuerit. Et quidem paulo post iterum dixit Plutarchus eodem modo, αἰς ὅσον οὐδέπω Πελοποννησίων ὀκλαυζόμενων πρὸς αὐτοῖς.

165. c. *Fœminasque ad audiendam eam duxerunt familiares*] Xyl. vertit, *Et mulieres ad eam audiendam mittere solebant propinqui aut parentes.* Et Annotat: Locus in Græco est ruancus, diuinau igitur.

Ibid. e. *De quo in Demis Eupolis*] Δημοσίου. Lego Δήμοις: sic ut & supra citatur hæc comedia, & apud Athenæum aliquoties. Lapsus errorem Græci codicis retinuit. Vbi est Pyronides, fuit haud dubie Myronides. Paulo post, de Phocæa Phocensem fecit Lapsus: de Æolica Parnasiam scilicet.

Ibid. f. *Precibus adductum Asp. su. Periclem suffisse*] Thu. lib. 1. Cr.

167. d. *Quando an ues, ungi minus tibi conuenit*] Xyl. vertit, *Ne corpus unguentis an ues tuum linas.* Annotatque: Ne hic quidem quicquam nisi coniecturam artuli. Exstimauit autem sensum huius Archilochii carminis esse: non esse mulieri, iam prouectæ præsertim ætatis, de rebus gestis & administratione reipub. iudicandum aut disputandum. Hoc modo alii etiam versus Homericos usurparunt. Fuisse autem iam tum vetulam Elpinicen, & ex temporum ratione, & ex Plutarchi loco, ubi de eius pro fratre apud Periclem deprecatione dixit, liquet: & Horatius quidem haud ab simili modo vetulam quandam reprehendit, 3. Od. 15.

168. a. *Hocce ver sus Aristophanis*] Extant in Acharnensibus. Ibidem diserte commemoratur decretum in Megarenses factum de quo pulchram historiam habet Gellius libr. 6. cap. 10. C. tat & Athenæus libro 13. eisdem versus: quo ex loco apparet, non duas Aspasia (id quod Aristophanis commentator, & eum sequutus Suidas tradunt) raptas fuisse: sed duo scorta; quæ ab Aspasia, nempe Lena, quæ istus causa alebantur. Nam in Græco Ἀσπασίας, ambiguum est, quum & genitiuus singularis & accusatiuus pluralis esse possit. Sed id posterius loco non conuenit admodum, quum Plutarchus (ut & in Aristophane Florentino est) πύρρα scripserit duali numero, cui male cohæret plurale Ἀσπασίας. Neque tamen non annotauit huiusmodi apud Homerum & alios multa exempla: sed (ne quid aliud dicam) ἡ εἰς πύρρα hoc non est. & vero Athenæus Ἀσπασίας πύρρα legit, ubi prius genitiuum singulari esse, ipse etiam intellexit. Postremum verum arbitror à Plutarchiano librario omissum: addidi ex Aristophane, sicut & Lapsus:

169. d. *Violata religionis*] ἀσεβείας: Lapsus, *lenocinii*, nescio quid sequutus. Est quidem & apud Athenæum in h. c. historia γραφή ἀσεβείας: & lenocinii crimen auctuarii loco priori accessisse, Plutarchi verba palam demonstrant.

Ibid. e. *Apud Prytanias*] Senatus Atheniensis ex quingentis personis constabat. decem enim erant Athenis tribus: ex his quinquaginta electi, senatum quingentum virorum constituebant. Ex hoc senatu quinquaginta vnus tribus (ut ordo ferebat) viri, decimam anni lunaris partem omnia senatus munera obibant: hæc est, per dies xxxv. tum alii, atque deinceps alii, decem, ut singulis annis per omnes tribus circumiret ea administratio, quum quidem quatuor reliqui dies (nā annus lunaris cccxliiii. diebus constabat) in quatuor tribus singuli distribuuerentur. Et in quinquaginta, quibus tum forte tempus illud administrationis obtigisset, prytanias vocabantur. Hæc fere ex Suida. Morem vero ab ara iudicium ferendi, etiam supra in Themistocle commemorauit, ubi de honore eî à Græcis ob victoriam Salaminiam habito scripsit. Iuratum & quasi sacrum iudicium intelligi debere, ibi dixi.

170. a. *Iusserunt iis piaculum eiicere.*] Locus Thucydidis est lib. 1. Intelligitur autem Cylonium piaculum, de quo extat & in Solone Plutarchi historia. Porro autem Periclis mater à Megacle Alcæonidis F. genus traheret, qui eius facinoris auctor fuit, id supra est demonstratum.

Ibid. d. *Cur ferre Satyrum rex, &c.*] Versus mei sunt anapaestici, trimetri, acatalectici, excepto ultimo qui est catalecticus. Sicubi non satisfacere lectori, sciat me ne mihi quidem ipsi satisfacere: sunt enim Græci versus obscurissimi. Teletem videtur innuere hominem timidum: sed de quo nihil comperit habeam. Bipennes sermonum ad vim dicendi referuntur: nisi fallor. quo modo Demosthenes Phocionem solebat suorum κοπιῶν sermonum nominare, quod quæ ipse proposuisset, ea Phocion breui, sed vehementi oratione refutaret, ac quasi diffunderet.

172. e. *Qui venditi sunt*] ἐπαράσται. Sed profecto mihi locus hic suspectus est. neque, tum præsertim, venditos, sed numero ciuium eos exclusos (spurius existimauerim).

173. d. *Dum locum quem incolere deos aiunt*] Locus est lib. 6. Vlyssæ Homericæ, ad quem hic alluditur.

IN PLVT. FABIVM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Q Fabius Maximus quo vixerit tempore, non est obscurum: nihil enim bello Punico secundo, quod & Annibalicum dicitur, notius est atque insignius. Liuius libro 30. ostendit mortuum duobus Seruiliis Coss. anno V. C. DLI.

174. a. *Ex nympa memorant &c.*] Initio statim Guarinus impingit, quum Fabium Maximum nymphe filium facit: neque animadu. ruit loqui autorem de Fabio qui ex Hercule & vel nympa vel Latina muliere natus Fabiæ stirpis autor fuerit.

Ibid. b. *Quia fossis feras capiebant*] Quis huius etymii sit autor, non scio. Sane probabilius est quod habet S. x. Pompeii, Fabios antiquitus Fouos dictos, quod princeps eius gentis ex a natus sit cum qua Hercules in fouea concubuit: vel quod primus ostenderit quemadmodum vrsi & lupi foueis caperentur.

Ibid. *ARutiliano*] Xyl. vertit, à Fabio Rullo: atque hæc in eum locum annotat: Ρυλάου est in Græco. Itaque Guarinus Rylum finxit. Ego sequutus sum Plutarchum, apud quem in Pompeio, ubi de Maximi & Magni cognomentis disputatur, Ρούμου recte legitur pro eo quod hic est mendose Ρυλάου. Historia est apud Liuium in fine libri noni. Neque sum nescius, quem Plutarchus Rullum dixit, eum apud alios Rullianum: apud quosdam: sed vitiose, puto, (tamen si hic correctorem Guariniana translationis videatur Amiotus sequutus) Rutilianum legi. Sed (ut dixi) Plutarchi hos locos ego sequor.

Ibid. c. *Quam securitatem alii rebantur.*] Xyl. vertit, *Non socordem se.* Annotatque: In Græco est ἐυπραγία, quod non sane video quid hic loci habeat. Vtique ἀπραγία, aut δυπραγία, aut ἀπραγία, trallem. Quæ de Oratione Fabii sequuntur, omnia sunt peruersa à Guarino.

Ibid. c. De Liguribus] *Διόων*. Sed est legendum *Διόων*, quod & inter res sententiarum, & historia docet. Simile mendum erat in Pertinace Xiphilini, & in aliis locis.

175. d. *Adhuc primum nuntium cladi prætor Pomponius*] Verque enim confut ad bellum exierat: itaque prætor munus consulare suffinebat more maiorum, cuius & alii meminerunt, & Cie. lib. 10. epist. ad Plancum.

Ibid. e. M. *Munus*] Hic est in Græco *Μονή*, & pro *Μονή* *Μονή*. pro *Μονή*. Marcum & Liu. constanter vocat.

176. b. *Votum diis immortalibus quodeo anno ver attulisset ex capris. &c.*] Hic vnus est deus locis qui interpreti susceptum muneris sedulo scrupulos iniiciant, & caputque scabere & vngues rodere iubeant. Faciamus saltem quod possumus. Votum hoc sceturæ, alias Ver sicrum appellatur Liuio. vt in hac ipsa historia, lib. 22. & alibi. & libro 34. Ver factum videtur, quod natum esset inter Kalend. Martias & pridie Kal. Martias. Ita Nonius quoque & Festus: iam quod ad summam pecuniæ eius quæ in ludos votos impendenda statuitur, attinet, Guarini versionem omitto: quam Budæus, hunc ipsum locum libro præstantissimi De arte operis tertio tractans, eo nomine reprehendit quod *τεττακίον* tertiam partem verterit. Ego (quod saluo Budæi honore dixerim) ambigue magis quàm false vertisse Guarinum censeo: quod non addiderit quo ea tertia pars respiciat: hoc est, totius summa (vti Budæus accepit: ideoque improbat) an vero denarii tertiam partem significet *τεττακίον*. Ac tamen si recte Budæus ex Plutarcho ostendere videatur, posterius hoc esse intelligendum: eadem tamen ambiguitas restabit, si pro tertia parte reposueris trientem. Nam & triens de totius summa tertia parte tam intelligi potest quam de triente denarii. Ego addito vno vocabulo eam declinaui. Alioqui Plutarchi interpretibus allucinari, & omnes rationes conturbare in vertendis pecuniæ summis, nouum non est: idque nos annotare non semel coacti sumus. Restant tamen alii adhuc scrupuli. Plutarchi summa inter se quadrabunt si illud *σησπηριον* non per sestertios nummos, sed per sestertia (sestertia quum dicantur, milleni sestertii nummi intelligi debent: hoc est libra seu minæ sestertia, vel millia æris, duo cum dimidio: qua de re alibi) exponas: id quod ipse feci, casuum mutatione ambiguitatem euitans, quæ in Græco apparet. Nisi quis inde solui dubium dicat quod *σησπηριον* tanquam maior summa, ante *διωαξιον*, vt minorem, posita est. Vnum (ita dicere liceat docendi causa) sestertia, ducentos & quinquaginta denarios, seu, quod idem est, drachmas valet. ergo 333. sestertia, erunt 83250. denarii. Adde iam his 333. denarios, & trientem, (hoc est, duos obolos, seu vnum scrupulum, drachma enim tres scrupulos, scrupulus duos obolos continet) erit summa denarium 83583. ad vnguem ita à Plutarcho annotata. quam & ipse eodem modo expressi, solitus alias Latinum morem in summis pecuniæ concipiendis seruare. Sed hic omnino ad ternarii numeri mysterium erat respiciendum, (id quod & ex Liuio apparet, vti mox dicam) cum quo nihil admodum commune erit summa huic, si omnia vel ad denarios vel ad sestertios nummos redigantur. Enimvero Plutarchi summa cum Liuiana minime conuenit. Eiusdem inquit, rei causa ludi magni voti æris cccxxxiii. millibus; triente. Hic operam & sententiam doctissimi Sigoni desidero, qui infinitos Liuio locos restituit. Nam mihi non minus quam ante me Budæo, locus est suspectus. Budæi quidem emendatio scita esset, eo quod præclare mysterium ternarii continet, (sic autem suspicatur legendum: cccxxxiii. millibus cccxxxiii. assibus triente) si vel cum Plutarcho conueniret, vel aliqua auctoritate scriptoris aut codicum confirmaretur. Itaque eam in medio relinquam. In ea quæ extat Liuiana summa, si locus sit integer, quæso quid sibi vult triente? non est enim minus Guariniano illo ambiguum, quum aut ad totam summam, aut ad mille æris, aut (quod vix fieri possit) loco non manco) ad assem referendum videatur. Sed agendum (quando in hac ita ceterationem ingressi sumus, neque nobis indignam, neque lectori, opinor, φιλομαθεί inuicendam) Plutarchi summam ad millia æris reuocemus, vt quid intersit videamus: quo nihil est expeditius. Nam sestertia cum millibus æris collocata, proportionem constituunt sesquiterciam seu sestertiam, qualis est quinarij ad binarium: eo quod in vno sestertio nummo insunt duo asses & semis. Itaque totum mysterium ternarii iacebit. Et vt maxime credo id (cccxxxiii. assibus) Liuianæ summa inferendum, ita neque hac tamen neque vlla (quam ipse videam) alia ratione

Plutarchi cum Liuio summa componetur. Restat vt aut alios sequutum autores Plutarchum dicamus, aut lapsum in Liuiana summa vertenda: hoc est ignorasse quid inter millia æris & sestertia differret. quorum alterum in eam difficultatem incidit, quod haud facile tum temporis summas per sestertia conceptas fuisse credi potest: alterum dicere, hominis est impudentis, ac de Plutarchi eruditione finistre iudicantis, quis sane in Camillo satis demonstrat (vt alia loca præteream) scire se quid assis, mille æris, denariusque essent. Itaque *ἐπιχο*: & hortor doctiores, vt, siquid habent, promant: mea candide protuli. Porro autem Liuus magnos ludos votos fuisse scribit, noster *θίας μονή και θυμολικία*. quæ ego Spectacula & musica certamina verti, quod non putem magnis ludis hæc quadrare. Scenicos fortasse licuit vertere, (de quibus Liuus præclare initio septimi) quum in Sylla etiã *θυμολικία* pro scenico pulpito vsurparit, atq; etiã alii ita sumi testentur. Neque tamen peccasse me in vertendo ne sic quidem arbitror, quando etiam Terentius suam artem, Musicam vocat. Hoc ipsum argumentum esse possit, Plutarchum non ex Liuio sua descripsisse. De ternario hic disputate nihil attinet. Hæc Xylander. Cruserius quum vertisset *Simul ludi magni voti. cccxxxiii. millibus nummum & cccxxxiii. denarius triente*. Ita (inquit) locus est emendandus, alioqui non constabit sibi metipse Plutarchus.

178. d. *Cuius rei autor & fux Metellus præcipua fuit.*] Xyl. vertit, *Instinctu maxime Metellii*. Annotatque *Μεττιου* in Græco constanter est, interpretes Metellum ex Liuianis libris supposuerunt. Ego Sigonium laudo, qui Metilium legi debere monuit.

180. a. *Comprobauitque Philosophorum placitum*] Sententiam valde elegantem non recte extulit Guarinus. Est autem germana Menandri ei versiculo noto, & quo apud Lucianum Iouem consolatur Mercurius, *Οὐδὲν πεπρωται δεινὸν αὐτῷ ἀποσποῖν*. Nil passus es mali, si dissimulaueris.

181. a. *Tum percusso femore*] Gestus est grauius indolentium & indignantium: vt apud Homerum de Matte (si recte memini) sibi necem comperiente, *καὶ ὡς πηληγετο μηρῶν*. Sic & in vita Pompeii de piratis, qui metuere se ob captum Romanum sibi simularent, *πύπε μνηροῦ ἐπαγοῖτο*. & de Pompeio legis Maniliæ nuntium accipiente, *ὄφρω λέγεται σωμαχάειν, καὶ πὲρ μνηρὸν πατάξει*. Pro eo Cicero Frontem ferite videretur dixisse, ad Atticum lib. 1. & notus est locus Ciceronis pro Q. Gellio, vbi M. Calidius ei atrociam crimina obicientem ita redarguit. Nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, non femur: pedis, quod minimum est, nulla suppositio. Ex Ciceronis Bruto, & Quotiliano lib. 11. cap. De pronuntiatione.

Ibid. d. *Quum signa tolli imperasset, deperit ἀραδου* lego cum interprete, *ἀραδου*: quod nihil valet.

182. a. *Quorum primi Fabii artibus*] Non sunt hæc de alterius anni consulibus intelligenda: sed de Cn. Seruilio, & M. Attilio qui in C. Flamij locum successit post Fabij dictaturam, reliquum anni consulatum gessit. Hoc ex Liuio, Apiani Alexandrini Annibali & ratione temporum liquet: obiterque monendum duxi ne quis secus accipiens scrupulum sibi ipse iniiceret.

Ibid. c. *Eo quod iudicio publico damnato lis æstimata fuerat.*] L. Æmilius Paulus cum M. Liuio Salinator consul annis ante tribus fuerat, & damnatione collega & sua prope ambustus euaserat. Liuus lib. 12. Apparet autem ex Frontini lib. 4. ob prædam non æqualiter militibus diuisam id iudicium factum.

183. d. *Qui historias fufius prodiderunt*] *διεξοδικαί ιστορίαι*: id est, eas in quibus non capita tantum rerum, sed singula ordine & accurate exponuntur. Guarinus peregrino sane sensu, Peregrinas dixit.

184. a. *Barcam Pœnum*, Liuus habet Maharbalem. Cr.

185. a. *ἀγέρωχος*] Frequens apud Homerum epitheton. vt Iliad. 9. *ῥοδιὸν ἀγέρωχον* & in decimo, *Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι*. Ibi Scholiastes, *ἀγέρωχοι, ἀγέρωχοι, ἀγέρωχοι*. ἢ ὅτι δηλοῖ ἡλικίαν τοῖς ἀγῶν ἀνδράσι, καὶ ἀντιμετῶν, καθὼς το ἀγῶν αὐτοῖς ὅτι τοῦ γένους ὀχέειται. quod ipsum inter alias explicationes etiam Eustathius recepit. Id sequutus sum, vt huc maxime quadrans. Est & apud Ioannem Zezem in Alpha Chil. 1x. 257.

Ibid. d. *Blande agendo censeba*] De Fabii lenitate in corrigendis delictis, Valet. Max. lib. 7. cap. 3. Cr.

186. a *Piros sylvestres*] ἀγροδάκ. Est autem, ἀγροδάκ, Pirafter, cui opponitur ἀμύος, Pirus, hoc loco, vt & alias & apud Stephanum in Ἀμύα. Amiorus Guarini errorem sequutus est, qui malum male vertit.

Ibid. c. *Tarento hac ratione potitus est*] Docet & Liuius quomodo Tarentum receperit. Dec. 3. lib. 7. Cr.

187. d. *Atque in his quidem longe videtur*] Contra de his Liuius. Cr.

Ibid. e. M. *Liuius, quo praefecto Tarentum Annibali proditum fuerat*] Λιουίος est in Græco. Lucius: quod quum sit prænomen, quis non videat mendum esse? Sed M. Liuius Salinator hic indicatur. estque hæc res non ex historicis modo, sed & Ciceronis Catone maiore notissima, vt miser Guarinum non animaduertit.

Ibid. *Redens hic Fabius*] Cicero De oratore lib. 2. de ridiculis. Cr.

Ibid. f. *Fabio pop. Rom.*] Liu. Dec. 3. lib. 7. Cr.

188. b. *F. bu proauum*] Q. Fabium Rullum (vt supra dixi) Maximum quinquies consulem fuisse, ex Liuius etiam patet: sicut & de tribus eius triumphis constat. Filio autem Gurgiti legatus fuit bello Samnitico: Liuius lib. 11. alii. Quod de triumpho hoc scribitur, est etiam apud Valerium lib. 5. cap. 7.

189. c. *Non attigit viuum ex b.*] Valer. Max. libro 1. cap. 2. Cr.

189. f. *Præter veru minutum ferreum*] Obeliscus Latine significat Paruum veru, seu (vt Plinius loquitur) Veruculum.

Fuisse pauperrimum, & delectatum sua paupertate Epaminondam, multis autoribus traditum est: sed nullam, vno excepto veruculo, in domo eius fuisse suppellectilem, credere durum est & vt puto, stultum. Itaque obeliscum non conuerti, sed Græcam vocem reliqui, qua alio significato videntur etiam Latini. Hic ego ferreum nomisma minimi pretii intelligo, & facile meam sententiam videor tueri posse Plutarchi ipsius testimonio, cuius ex vita Lyfandri verba apponam: κινδυνεύει δὲ τὸ πᾶμπαν ἀρχαῖον οὕτως ἔχειν, ὁβελίσκοις χρῆμα ἴσως νομισμασι σιδηροῖς, οἷον δὲ χαλκοῖς, ἀφ' ὧν ὁβελίσκοις πλῆθος ἐπὶ νῦν ἔσθ' κερματίων ὀβολοῖς καλεῖσθαι.

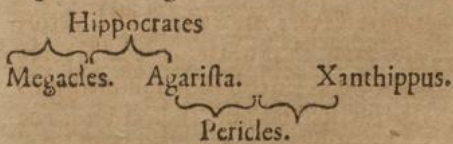
190. d. *Nam ipsam quidem Capuam Fuluius & Appius consules subuigauerunt*] οἱ ἀπὲρ προέειπον: scribendum Φούλιον. Sed Guarinus mendum sequutus est, historiae contrarium: eumque Amiorus. Capuam à Q. Fulvio Flacco & Appio Claudio proconsulibus, id est, qui superiori anno consules eam obsederant, receptam esse, cum omnes historici, tum præcipue Liuius lib. 26. demonstrat.

191. c. *Ad sex talenta*] Captiuorum quos sua pecunia redemerit Fabius, numerum Plutarchus supra retulit c c x l. Liuius v 11. addit. Redemptos singulos c c l. denariis, inter eos conuenit. ita fiet vt præcise decem talenta impensa sint pro eis, si Plutarchianum numerum tenemus: non sex tantum, quod hic mendose fortassis legitur. quippe sexaginta librae, seu pondo, seu minæ, hoc est sex denariorum millia, talentum vnum constituunt, vt alibi ostensum est.

IN PLVT. ALCIBIADEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii interpretum.

Bellum Peloponnesiacum qui scit quo tempore fuerit, is qua ætate vignerit Alcibiades, facile intelliget. Cæterum vel hic liber ostendit sit quam incommodum sit & difficile eorum consilium qui non de nouo verti, (quod ipsi actum agere vocant) sed castigari modo vitas Plutarchi Latinas volunt. Equidem operam ludet qui id conabitur. tamen conatum esse scio hoc vnum atque alterum: qui quid effecerint, iudex sincerus & diligens æstimet. Certe plerunque transmissio camelo, culex in cribro deprehensus hæsit: hoc est, maximis & perniciosis erroribus præteritis, leuicula quædam annotantes, officio se probe functos crediderunt. Quod vt verum est, ita in neminis dico contumeliam. scio enim non omnium esse idem studium, neque omnes qui interpretandi munus, aut repugandi autores sibi sumunt, tanta sollicitudine eo in opere versandum sibi opinari. Alcibiades Plutarchi nondum est (quod sciam) Latine redditus. Quod enim extat, paraphrasis videtur, si cum sensu autoris congrueret: videturque is interpretes nihil pensi habuisse dum suam (si diis placet) eloquentiam ostentaret. id quod magna cum iniuria Plutarchi fecit, eius verba plerunque peruertendo, & sapissime aliena ineptaque de suo intermiscendo. Nos id præcipuis in locis ostendemus, maleque tractato libro lucem pro virili auxiliumque feremus. Et initio statim Euryfacis mentionem Donatus omisit, non recte. Hunc filium Aiæ Telemachii fuisse, notum est vel ex Sophocle. Alcæonidem vero Dinomacha genitum ne somniauit quidem Plutarchus: hoc dixit, Dinomacham Megacles filiam, Alcæonidarum stirpe procreatam, Alcibiadis matrem fuisse. Verba in Græco sunt planissima: vt quæ monstrorum causa fuerit, ne suspicari quidem possim. Cæterum Alcæonidarum nobilis erat gens Athenis, originem à Nelei posteris trahens, nimirum Alcæone Silli F. Thrasymedis N. qui, quum eum Herculis posterum in Peloponnesum reuersi Messæna & auito regno eiecissent, Athenas profectus, isti profapia nomen & originem dedit. Autor in Atgolicis Pausanias. Mentio horum haud ignobilis est etiam in Herodotea Terpsichora & Eratone. Meminit huius familiae etiam interpretes Aristophanis, ὁβελίσκος in Nubes. Quin & apud Plutarchum in Solone Megacles Alcæonis F. & Alcæonidæ, optimatum contra Pisistratum partes fouentes referuntur. Megaclem Andocides ἐπὶ κατ' Ἀλκιβιάδου, sicut & patrem Clinia, Alcibiadem ostracismo iustos solum vertere refert. Demosthenes in oratione aduersus Midiam, paternum Alcibiadis genus ad Alcæonidas maternum ad Hipponicum refert: & de utroque sunt ibi annotata quædam ab Vlpiano. Plutarchus alios sequi auto-

res maluit, atque in primis Ifo cratem. Is enim in oratione ἀπὲρ λέγει, palam ita scribit sub persona filii Alcibiadis, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ ἀπὲρ μὲν αἰδρωτὶν Εὐρυσακιδῶν, ὄντιν δὲ ἐγγίνεαι ἐξ αἰτῆς τῆς ἐπισημίας ῥέδρον γίνεαι, ἀπὲρ γυναικῶν δὲ Ἀλκμαωνιδῶν. & quæ sequuntur de eius gentis in rempublicam officiis, quæ sunt etiam apud Thucyd. lib. 6. in historia Pisistratidarum. Pro Εὐρυσακιδῶν male ibi legitur εὐπατριδῶν, quod à sciolo suppositum conicio. Sic & in eadem oratione paulo post, Clinias dicitur ad Charoneam occubuisse, quum non Χαίρωνεία, sed Χορωνεία legi debeat, vt ex historia & Plutarchi hoc loco constat, & Platone, qui idem in Alcibiade priore commemorat. Suidas quidem (nescio quibus autoribus fretus) refert, matrem Alcibiadis, Periclis sororem fuisse. quod si verum est, utique veterina fuerit, quum hic Xanthippum patrem habuerit. Autor libelli De excellentibus imperatoribus, qui ab Emilio Probo ad Atticum scriptus fertur, Periclis priuignum Alcibiadem fuisse tradi à quibusdam affirmat. Sed id absurdum videtur. Supra Periclis genus ex Herodo retulimus ita:

Hunc ego Megaclem patrem esse Dinomachæ, omnino persua sum habeo. Si igitur verum est quod Suidas (nescio quem sequutus autorem) tradit, Agarista vel ante pel post Xanthippum Megaclem nupta vt fuerit, necesse est. Patrem Alcibiadis Cliniam suo sumptu militasse aduersus Persas, Herodotus ante Plutarchum in Vrania scripserat. Platonis locus est in priore Alcibiade, de eius pædagogico.

191. a. *De venust. Alcib.*] Iustinus l. 1. Cr. Ibid. *Vt Euripides dixit*] Locus non succurrit: si tamen est in iis quæ extant tragædiis. En tibi interpretem, adultam hominis atatem esse pulcherrimam. scilicet hoc vol. bat Euripides.

Ibid. b. *Aristophanes.*] Versus eius interpr. mutilauit. Locus est ad initium Vespærum. Celin pro ceruicis posui, vt balbutiem exprimerem. sic Theolus est pro Theorus: & Colacis dixerat Alcibiades, quum vellet Coracis: hoc est corui. Nā alluditur hic ad adulatorum qui κόλαξ colax, Græcis est, & κόραξ, corax, coruus. quæ affinitas multis diçteris Græcorum in adultores occasionem præbuit.

Ibid. f. *In maledictis Antiphontis relatum est*] λοιδορίας est vocabulum malæ partis. itaque Criminationes malui quam Accusationes veterere. Citatur hic liber etiam apud Ath. li. 12.

hoc modo : Α' πρῶτον ἐν τῷ κειμένῳ Ἀλκιβιάδου λοιδορεῖται. Quo ex loco videti possit oratio fuisse qua ob conuitia sibi facta accusaret Alcib. quo modo sunt orationes κτ' Ὀνήτορος ἐξούλης, κτ' Κόνωνος ἀλλοῦ, κατ' Ἀλκιβιάδου λοιποταξίου, pnd Demosth. & Lyfiam. Sed ego Plutarchum sequutus sum. Locus alioquin satis obscurus est, neq; intelligo vt Acciaoli versio quadrare possit. Meam, si quis melius aliquid ostendar, libenter mutabo. In Græco ἡ δὲ ψῆφος ἄδικον ἐστὶν ἄνδρα λέγειν ἄδικον.

194. b. *Ac Cleanthes, x' φ' ἰαυτῶ, quum sit reciprocum, ad Cleanthem retuli. Donatus ita venit ac si legisset ἰαυτῶ ἰαυτῶ: tamen ἰαυτῶ iterum legitur.*

Ibid. c. *Nam illa quæ à Thucydide refertur, &c.] Locus est lib. 6. ante orationem eius qua bellum Siciliense suscitavit.*

195. a. *Iam pugna in Delo.] De hac in Lyfandro dixi.*

196. a. *Inter oratores disertissimus.] Demosthenem intelligit. Extat locus in ea oratione, vbi Alcibiadem punitum refert, & eius laudes amplificat, vt eo magis inuisam Midia petulantiam red teret.*

Ibid. b. *Te Clinia vero patris.] Græci neque compositi, neq; mendorum vacui apparent. ἀνικα legi pro ἀνικα.*

Ibid. *Hanc eius gloriam fecit munificencia hostium illustriorem.] Xyl. vertit, Hunc splendorem auerunt honores, illi certatim à Græcis Asiaticis habuit. Atque sic in hunc locum scribit: In Græco est ἡ δὲ ψῆφος πολέμων φηλοποιία: idque sequutus est cum Donato Amiotus. Sed πολέμων non video vt locum habere possit, neque enim hi hostes aut inimici Atheniensium vel Alcibiadis eo tempore erant, Ephesii, Chii, Lesbii. Itaque quod non assequebar quid restituendum esset, sensum malui consentaneum vt cunq; reddere.*

Ibid. e. f. *Quadam in Alcibiadem & Phæacem scripta oratio.] Haud satis video quid sibi hæc verba velint, nisi si forte legendum sit ἰαυτῶ Φάιακος, à Phæace: & hoc argumento obtrectandi studium ineptum Phæacis indicare velit Plutarchus. Sed vehementer dubito.*

Ibid. f. *Thucydides.] Lib. 8. vbi eum in Samo occisum scribit.*

197. b. *Quamuis suis sit digna passus moribus.] Hos versus misere confudit Donatus. In Nicia autem de hac re fusius, atque alibi etiam Plutarchus.*

Ibid. e. *Sphacteria.] Insula exigua, Pylo opposita, nonnulli Sphagiam vocant. Historia est apud Thucydidem διεξοδικῶς perscripta lib. 4. apud Plutarchum in Nicia, Diod. lib. 12.*

198. a. *Imperandi & extendendi vobis nullum faciet modum.] ἀποστάντων καὶ βιαζόμενος, ἀγρομοσύνη. mendum subest. Quid legerit Donatus, existimare non possum. ego ἀγρομοσύνη arbitror rectum esse, nisi si illud ἀγρομοσύνη absolute positum contendas: quasi diceret, Hoc vestrum propositum impudentia est. Quomodo Diuus apud Terentium loquitur in Andria, 1. 3. fuit olim quidam senex Mercator: nauim id est, fregit apud Andrum insulam. Is obiit mortem: ibi tum hanc eiecitam, Chrysidis Patrem recepisse orbam, paruam: fabula. Nam ad totum commentum illud narrationis Fabula refertur. Sed hoc loco durius cadet: itaq; ἀγρομοσύνη legerem. In versione vt runq; extuli.*

Ibid. c. *Secundum pugnam mille viri Argis &c.] Xyl. vertit, Post eam pugnam principum vr bis. Et annotat, χλιαρχοι. Si recte legitur, belli & exercitus duces, seu tribunos militum significat. haud scio an πλιαρχοι fuerit scriptum. Indicat vtique, eos qui oligarchiam aff: etabant: vt etiam ὀλιγαρχοι legi possit. Pugnam autem cuius mentio hic fit, apud Mantineam factam, in qua Argiui succubuerunt, describit lib. 5. Thucydides, & lib. 12. Diodorus.*

Ibid. e. *Agrauli.] De Agraulo Stephanus. Mirum quæ monstra hic Acciaolus introduxerit, totum hoc ad Patrenses sua paraphrasi detorqueus.*

199. a. *Aristophanes.] In Ranis est locus, quod dixi Per ambages, καὶ ἰσωνία est in textu: hoc est, Allegoria. Donatus alieno admodum ab hoc loco sensu, suspicionem vertit. Plutarchus in libro De audiendis poetis, docet antiquis ἀμύθησιαν vocabulo τῆς ἰσωνίας solitam dici. neque ablu dit etymon: quippe quum in eo tropo intelligatur aliud quam dicatur aperte. Quomodo & hic vtitur Plutarchus, allegoriam Aristophanicam adducens, à quo nomine Leonis Alcibiades notatur. Tzetzes quoque Lycophronis interpretes fatetur ἰσωνία, cum allegoria idem esse.*

Ibid. b. *Agatharcum pictorem.] Donatus inepte, vt iam falsitatem taceam, conuertit. Causam huius flagitii reddit Vlpianus in orationem Dem. supra citatam: nempe quod is cum pellice Alcibiadis rem habere deprehensus fuisset.*

Ibid. *Quum pinxisset Aristophan Nemeam.] Nemeæ picturam Plinius tribuit Nicia Cr.*

Ibid. d. *Qui prorsus eum inflammavit ard.] Thuc. l. 6. Cr. 200. b. Quum deliberaretur de cop.] Thuc. l. 6. Cr.*

Ibid. d. *De prophanata Cereris & Proserpina sacris.] Xyl. vertit, De prophanata religione deum. Annotatque: Cereris & Proserpina. Est enim legendum, non τῶν θεῶν sed τῶν θεῶν, vt paulo post legitur in formula accusationis.*

201. d. *O signum amabile, Herme, &c.] Xyl. vertit, Charissime Mercuri. Et annotat: Erant enim herme isti, statuae Mercurii. Versus in Græco non sunt distincti: sed sunt senarii Iambici, & facile est eos ratione scansionis diuidere. hæc autem, εὐλαχόμοι, respondentur à Mercurio.*

Ibid. e. *Androcides.] Æwyl. Probus Androcydem vocat. Cr.*

202. b. *Triremem Salaminiam.] τῶν Σαλαμίνιας. Donatus, vt videtur, quid rei Salaminia esset non intellexit: alias non ita vertisset, Quosdam elegit qui Salaminiam ad Alcibiadem mitterent. Fuit autem Salaminia triremis, nauis Atheniensium publica, (sicut & Paralus, de qua in vita Lyfandri annotatum) publicoque negotio, præsertim reos peregre agentes ad iudicium euocandi, destinata. Itaque & Thucydides lib. 6. & Diodorus lib. 13. idem hac ipsa de re quod Plutarchus, scribunt: nempe missam τῶν Σαλαμίνιας nauem qua ad iudicium adueheretur. estq; elegans Critolai prouerbium hac de nauis apud Plutarchum in Pericle, quod vsibus eam certis destinatum fuisse ostendat. Meminit & Suidas.*

203. d. *Non iste Achilles filius.] Duobus vtitur prouerbis, diuersitatem inter id quod simulabat, & id quod erat Alcibiades expressurus. Horum posterius recte Donatus ad Helenam retulit: quam Electra apud Euripidem (Oreste) in lugenda matre comis & formæ parcentem, redire ad antiquum ingenium iisdem verbis dicit. Prius est sumptum de verticulo qui tacito autoris nomine refertur à Plutarcho in libello De amici & adulatoris discrimine, Οὐ πᾶς Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὀκνήσας αὐτῆς ἔ, Es ipse Achilles, non Achilles filius. Quo versu quomodo scite vti possimus veluti prouerbio, hic locus demonstrat.*

204. e. *Hæc quum cerneret Alcibiades.] De reconciliatione Alcibiadis cum Atheniensibus, Thuc. lib. 8. Cr.*

205. a. *Clam id classis hostium præfecto Astycho significauit.] Lacedæmoniorum, vt euident est ex octauo Thucydides. Nam Donatus eum à Tisaphetne classi eius præfectum falso dixit. Paulo ante, Vnus è ducibus nomine Phrynicus: adde gentile nomen Diradiotes, ὁ Διεξιδιώτης. Id nescio quomodo me fugerat vocabulum: neque dissimulo, mendi mihi id esse suspectum. Atheniensem quidem fuisse Phrynicum liquet. Diradiam tribum vel curiam (nam istæ solebant nominari, vt Demosthenes Pæanæus, Agnon Alimusius, &c.) nullam noui. Diradiotes Apollo Argis cultus in Dirade, (Διεράς, iugum montis significat) de quo in Argolicis Pausanias, nihil huc facit. ἐπιπέποιος ergo mihi.*

Ibid. c. *Vnus excubitorum.] ἑνὸς τῶν περιπόλων. Seruum vertit Donatus, sed inepte. περιπόλος hoc loco, vt & apud Thucydidem in hac ipsa historia, & alias, φύλακα, & aliquando ὑπηρέτω, Excubitorem, Vigilem, Exploratorem significat. testis Suidas, qui & versum Aristophanis ex Auibus citat, & verba Scholiastæ ponit, iisque Thucyd. testimonium addit. Hinc apud eum loco dicto περιπολαρχος est, Vigiliatum præfectus.*

Ibid. d. *Et rerum sunt potiti illi qui quinque millia dicebantur.] πεντακισχίλιοι. Omisit hoc copiosissimus paraphrastes noster: & Diodorus quoque horum nullo apice meminit. Diligenter totam hanc reipublicæ mutationem descripsit Thucydides. Nostri autem vocabuli Quinquemilliumuirii durtiem & nouitatem, necessitas (puto) excusauerit.*

209. b. *Alcibiades iam visere cupiens penates.] De Alcibiadis honorifico in patriam reditu, Iustinus lib. 5. Cr.*

Ibid. c. *Statis, xystide.] Xyl. vertit, Tragico vestitu & corburnis. Annotatque: Multa Donati errata omisi, neque enim, vel debent vel possunt commemorari omnia. Hoc loco micifce ense, hastam, & atma histrioni aptauit. boni clitellas. nimirum enim τὰς εὐστῆδας intellexit εὐστῶν quidem contum seu hastam nouimus: sed εὐστῆς, vestis genus est, tragica etiam, vti Suidas & alii annotauerunt. Interpres Aristophanis in Nebulas prope iuitium, in versum, αἰ, ἄσ, Μεγακλῆος εὐστῆς ἔχων, annotauit, εὐστῆδα esse purpuratam vestem, vel (vt alii velint) κροκίον ἱμάτιον, qua in pompa vtentur athletæ vel morum rectores: atque etiam ea qua tragici reges. Alioqui vestem etiam muliebrem significat. Theocritus Pharmaceutria, Καμφισυλαμίνια*

παν ζυσι δα παρ Κλεαρίας. Vide ibi Scholia, si lubet, πιν cothur- rum verti, nescio an recte: sed tamen quid aliud sit, nescio, & αζή 10. κόςμος est, qualis in certamine cuiuscunque generis habetur.

210. b. *Plynteria*] Minerua sacra esse dixit: quod ita Plu- tarchum inuenerit, πιν δειν dicentem κατ' ελογω. Vari- nus quidem annotauit, in Aglauri Cecrope natae honorem ea peracta, citato ad id Lycurgo in oratione de sacerdotio: & est idem apud Helychium. Sed Xenophon, longe fide di-

gniffimus autor, palam ad Mineruam refert.

213. b. *Ei imago secundum quietem*] De Alcibiadis somnio ante necem, Val. Max. l. 1. c. 5. Cr.

Ibid. c. *Sustulit Timandra cadaver*] Vide *Amil. Probum*. Cr.

Ibid. d. *Hyccaris Sicilia*] Υ' κερων scribendum est, non Γ' κερων. quod non Geographi modo demonstrant, sed & infra sic in Nicia legitur, & apud Athenaeum lib. 13. Paraphraistes hoc omisit: retinuit mendum Amiotus.

IN PLVT. C. MARCIVM CORIOLANVM

Annotationes Guil. Xylandri & Herm. Crusieri, interpretum.

Qua aetate vixerit Coriolanus, neque ignotum est, & a nobis a Themistoclis vitam annotatum. Caterum Coriolano Marcii nomen, (de qua familia etiam in Numa dictum est.) Cui prænomen fuisse, satis & ex Plutarcho & ex Dionysio, qui lib. 6. sub finem, & deinde crebro, Γ' αίου Μάρκου dicit, & ex Liuii emendatis codicibus constat. Nam error quasi inueteratus, & plurimorum librorum est communis, etiam Valeri, Eutropii, libri De viris illustribus, Gellii, aliorum. Quod autem verti. *Ancus Marcium filia Numa natus*: id in Graeco est vitiose, ἄν κεν Μάρκου τῷ Γ' ἰόνου ἀγορευδοῦς, καὶ τῷ Τυμίου, & c. En tibi Guatinum: *Ex quibus etiam Marcus Caius nomine nepos exiit, qui post Tullum regnavit Hostilium*. Iam quis non stomachetur quum annotatorum illorum & emendatorum (hoc enim nominis sibi sumunt) cum inscitiam tum oscitantiam deprehendat? Est enim hoc loco a nescio quo annotatum in margine, Marcium istum Caium Guarini apud Liuium esse Cn. Marcium. Hoc erat palmarium reperire: nimirum aliquis apud Liuium rex Romanorum, Tulli successor, Cn. Martius legitur. Annotare hoc vitium est vt impudentiam nimis impunem multorum in postorum notare, qui emendatos a se & illustratos libros crebro edunt atque dedicant: est enim iis sumorum venditoribus emendare, pro Caio Cneum reponere: pro Caeli sossis, nescio quas Cluilias, & alibi notam interrogationis aut maiusculam literam signate: illustrare, quam aliquid omnibus in promptu situm, marginali haurit. Verbi causa, idem esse apud Gellium, aut Valerium, vel aliter ibi legi, & similia: qua & raro & inepte plerumque, aliquando falso indicant. Quod si isti, quicumque tandem fuit, correctori in mentem venisset, apud Liuium quaerere (tamen si id pueri sciunt qui nondum are lauantur) quidnam post Tullum Hostilium rex Romanorum fuisset, non Ancum modo Marcium inuenisset, sed & rationem locum hunc deprauatum restituendū. Verba sunt Liuii: *Ancū Marcum regem populi creauit, partes fuere autores. Numa Pompili regis nepos filia ortus Ancus Marcus erat, & c. Idem est apud Dionysium lib. 3. vbi Ancus huius μητροπιτωρ, Auius maternus, Numa Pompilius fuisse dicitur traditur: nisi quod ibi noto & frequenti librarii lapsu Μάρκος passim pro Μάρκος legitur, quod ita placuit isti correctori, vt hunc librum M. Coriolani titulo insignire: corrupto & prænominis & nomine. Ergo apud Plutarchum hic pro Γ' αίου ἰόνου restituendum est, ἄγνος ὀνομία: & leuissima ac prope nulla mutacione constabit. u. pro Τυμίου, Τυμίου scribes.*

214. c. *In conspectu dictatoris*] Is fuit A. Posthumius Albus. Res geita ad Regillum Lacum, V. C. cclviii. Liuii libro 2. Dionysius initio sexti.

Ibid. *Qui glandiuori sunt ab oraculo appellati*] Oraculum est passim apud autores citatum, & extat apud Herodotum libro 1. Pythiae adscriptum: Ἀρκάδιον μὲν αὐτῶν, μέγα μὲν αὐτῶν, οὐ τι δώδω. Πολλοὶ δὲ Ἀρκάδιον βαλεῖν φάσκει ἀνδρες ἔσθιν, & c. Polcis me Arcadiam? nimium petis, haud tibi dono: Glandiuori Arcadiae multi diuione fruuntur, & c. Porro autem, Aborigines, a quibus orti & aucti sunt Romani, ex Arcadia in Italiam venisse, Dionysius lib. 1. Antiquitatum Romanarum demonstrat: vt eum honorem quasi autoribus sui generis habuisse Romani videri possint. De corona autem querna legatur caput quartum lib. 16. Historiae naturalis Plinii. Quod autem mulum a quercu suppeditatur, ratione mellis intelligitur. Est enim notum, apes frequenter mellificium in quercubus exercere. De quercu praestantia & Liu. lib. 8. Dec. 1.

215. c. *Volumnia non satiabatur*] Contra Liuius, Volumniam, uxorem Coriolani, matrem, Veroriam appellat, atque itidem Dionysius lib. 8. Noster uxorem Vergiliam nuncupat.

Xyl. De Coriolani insigni in matrem pietate, Val. Max. lib. 3. ca. 2. Cr.

Ibid. d. *M. Valerius*] Μάρκιον male, pro Μάρκον, aut Μάριον. Nam Dionysius lib. 6. Manium dicit, apud alios Marcus, nimirum mendose legitur. De hoc infra in Pompeio fit mentio.

216. b. *Princeps legationis fuit*] Liuius Dec. 1. l. 2. Cr. Ibid. c. *Junium Brutum & Sicinnum Vell.*] Liuius habet C. Licinium & L. Albinum: ni mendosus sit locus. Cr.

218. a. *Eum insigni tulit laud.*] De honoribus Marcio habitis Valer. Max. lib. 4. c. 3.

Ibid. *T. Larcium*] Μάρκιον in Graeco legitur, pro Λάρκιον: quod & Guatinus sensit. Est autem circa haec tempora Larciorum nobilis mentio, & Marcium oscitans scriptor hic inculcauit iterum.

Ibid. c. *Alteri Battorum*] Caetera cognomina fere Ptolemæorum, reliquorumque Alexandri successorum fuerunt, & notiora sunt quam vt annotare multa oporteat. Ptolemæi fuerunt, Soter, Physcon, Evergetes, Philadelphus, Seleucus, Callinicus, ζευσι. Graecis est ἰκαμ. πολύρρη. Antiochi cognomen fuit, (sicut & alia ex his Antiochi & Demetrii tulerunt) teste Appiano, siue Syriaci. & Iustinus lib. 36. a magnitudine nasi ductum ait. Porro autem Ptolemæum Lathyrum, quem noster dicit, eum (nisi fallor) alii autores, atque etiam Plinius lib. 6. cap. 30. Lathyrum vocant: Strabo libro vltimo Λάθουρον, Lathurum: si quidem recte legitur. Est alias leguminis genus Λάθουρος, cuius & Plutarchus meminit Quaestionum Romanarum 95. & Eustathius in vlliadis. Caeterum haud scio an Plutarchus Λάμουρος scripserit. Λάθουρος enim non a conuivio, sed nauo forte corporis nomen, aut crebra usurpatione certi cibi, vel eius leguminis colendi studio, vt Ciceronis quidam volunt. Itaque nolui mutare. De Antigono Dofone, vide in Emilio Paulo. Caeterum de Barto Cyrenes conditore, eiusque successoribus, qui legere volunt, interpretem Pindari sumant, in quarta oda Pythiorum exordio. Videndus & in M. Ipomena Herodotus, & in 13. Iustinus. Quod ad Syllam attinet, quod a vitio corporis cognomen tum esse tractum affirmat, id in vita Sylla ab initio statim explicat: nempe ob horrendum quasi ruborem albedini faciei eius admixtum, hoc cognominis ei factum. Vnde quidam Atheniensium subsannatorum dixerit in eum, Syllam esse morum farina conspersum. Itaque minime assentior doctissimo & rerum Romanarum peritissimo homini Sigonio, qui mendum hoc loco esse putat, & σίλους pro σίλας substituendos. Nam & constat sibi Plutarchum, idem etiam initio Marci referens de Sylla: & Macrobius ne ipse quidem Sigonius ei contulerit. Macrobius libro 1. Saturnaliorum capit. 17. in hanc sententiam scribit: Cornelium Rufinum decemuirum bello Annibalico inspectis libris Sibyllinis, primo Sibyllam, post Syllam cognominatum: idque cognomen in eius posteritate retentum fuisse. Primum quis credat Macrobio, autorem non nominanti, potius quam Plutarcho? Deinde Liuius eandem historiam describens libro 25. iam tum Syllam praetorem nominat; haud (opinor) praeteriturus nouitatem cognomenti, si tum aut ea de causa extitisset, quum quidem libri Sibyllini sint a decemuiris inspecti, vel (ipso Macrobio teste) Sulla Marcii vatis carmina habuerit. Denique Quintilianus etiam Plutarcho adstipulatur, vtique fide quam Macrobius dignior, libro 1. capit. 7. Itaque Macrobius sua cum opinione missum facio, neque iam disputo vt rectius senserit. In loco quidem Plutarchi, cuius ipse autor lectionem

IN PLVT. TIMOLEONTEM ANNOTA-
tiones Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Subsequitur hæc historia vitam Dionis à Plutarcho nostro descriptam. Eadem apud Diodorum Siculum extat lib. 16. quem nonnulli Philippum inscribunt. Quo ex libro factis apparet, res gestas eius in Olympiadem 108. incidisse, quo tempore bellum sacrum siue Phocicum à Philippo Alexandri Magni patre confectum est. Apud Romanos æqualem habuit M. Valerium, qui primus Corvinus dictus est. Timoleontis res gestas Timæum peculiari opere exornasse, auctor est ad Lucium Cicero: sed id nihil ad nostrum institutum. Videri sane potest Emiliæ vita ante hanc ponenda, quod & ex præfatione illius apparet, & sequutus est interpret Gallicus, quia etiam in Latino libro Paulus ante Timoleontem ponitur. Sed nos exemplar nostram, & morem alias Plutarcho usitatum sequi malimus, præsertim quum nihil obstat ea quæ dixi Plutarchi verba: & ipse in Demosthene videatur ostendere, se ætate superioris vitam solum prior loco exponere.

236. b. *Et dissensio orta est inter eos qui Dionis in liberandis Syracusanis socii fuerant*] Xyl. vertit, *Dissensio in qui in adferenda libertate Syracusanum Dionem adiuuerant.* Et annotat, *Διςσωνία* est in Græco, quod Antonius Tudertinus interpret contra vocabuli naturam & historia rationem, Insurgere reddit. Idem nullo sensu extulit quod de militibus ceteras vrbes obtinentibus dicitur: & (vt vno verbo dicam) pleraque & hic & alibi negligentissime transtulit, sicuti locis ostendam al quot. Paulo post pro ἀμύθητων, legi ἐμύθητων. nam milites non solebant nullo stipendio tyrannis inservire.

Ibid. e. *Occulta iam colloquia habuerat cum Carthaginensibus*] *κρυφαὶ διαλέξεις*, quod fuit *κρυφὰ τῶν διαλέξεων*, Colloqui. Nam nihil est sensus in Tudertina versione.

237. a. *Timoleonem Timodemum*] Timæneti est apud Diodorum Siculum.

Ibid. c. *Atque his in rebus erat ei Timoleon adiutor*] Absurde ad Timophanem isthæc retulit Antonius: & quod est in Græco, *ἢ ἢ φῶσις ἐξίφερον ἀστία*, admodum infacete ad urbanitates nescio quas & facerías detorsit. Vocat autem ἀστία, elegantia & quæ commendare hominem possent. τὸ σπουδαίου καὶ θαυμάσιον ἀξίον, ἀδίστατον, ἄπειρον, hoc vocabulo notari restantur etiam lexicographi, id est rem alicuius precii, admiratione, veneratione, gratia dignam: quomodo Stephanus apud Lucam cap. 7. Act. Apost. de Mose, καὶ ὡς ἀείρος τῶ θεῷ, eratq. gratus seu acceptus Deo. Sic de veratro usurpauit Strabo, non indifertus auctor, lib. 9. Post Crissam, inquit, Anticyra est. Hoc nomine & alia est vrbs ad Maliaicum sinum sub Oera, vbi præstantem elleborum (ἐμβόρον τὸν ἀσείον) nasci aiunt: sed in hac Anticyra rectius præparari, &c. Interpret ibi Urbanum elleborum vertit, admodum inurbanus ipse. Isti autem (quos supra notavi) emendatores neglexerunt hoc, vt innumera alia. nihil enim curat Hippocides. Et vero qui Latinum legeret Strabonem, aut Græci sermonis esset imperitior, dubitare poterat quidnam rei esset urbanum veratrum, ruraline opponeretur, an sponte sua nascenti, quum hoc videatur vocabulo urbani indicati. Latine enim vix dices Urbanum vinum, Urbanam carnem, pro bona & præstanti. Vide, si lubet, Plinium l. 25. cap. 5. Hoc obiter monere, neque ab isto loco neque à proposito nostro visum fuit alienum.

238. d. *Latarer quidem, inquit, si hac gessissem*] Paulo planius in vita Phocionis hoc dictum proponitur, & in Apophthegmatis. Val. lib. 3. cap. vltimo, explicat fusius ac disertius. nam hic nonnihil est obscuritatis, quam auxit interpret.

240. a. *Et illas quæ cum scete erant, quarum ad ducatum venerant, copias*] Xylatorum hunc locum sic vertit, *Videbatur autem fieri non posse vt vel barbarorum naues duplas ad ipsorum classis numerum, vel si arce, iis euitatis, insulam tenuissent, loca copias superarent.* Et annotat: *ἢ στρατηγῶν τῶν ἡρώων.* Omisit hanc particulam Tudertinus: id quod fieri sine magna sententiæ iactura non potuit: quum altera pars deliberationis in eo fuerit posita, si Siciliam attigissent, quomodo bellum aduersus tantas hostium copias deberent gerere. Est autem non ἢ, sed ἀ legendum. Et significat hoc loco στρατηγῶν, Arte vel consilio imperatorio (quod Stratagema dicitur) vti: quali astu

deceptis Pœnis in Siciliam peruenit Timoleon. Inde est compositum *καταστρατηγῶν*, vox Plutarcho non inusitata: estque paulo post *καταστρατηγῶν*, Callido imperatoris consilio superatum esse.

Ibid. e. *Indigne ferentes impostum sibi esse, iocum præbuerunt Rheginis quod Pœnis displicerent fallacia*] *ἀγαστέλιον τῶν Πυθίωνος παρέρχον.* Nimis quam inepte & imperite Tudertinus, *Carthaginenses Rheginos admonebant, quod si Phœnices sint, iis qui per fraudem abierunt, inimicentur.* quasi vero Pœnos petisse à Rheginis vt si ipsis faueant, Corinthiorum inimici fiant, Plutarcho scripserit: aut hæc interpretis verba absque interprete intelligi possint. Sensus est: Pœnis stomachantibus quod fraude essent à Timoleonte circumuenti, subiit Rheginis ridere & iocari de eorum perueritate, qui omnium hominum infidissimi & fraudulentissimi, in aliis reprehenderent id quod prope sibi laudi ducerent, vniceque usurparent. Nam Pœnorum astus & fides lubrica, etiam proverbiis nobilitata est: & tunc contra Cretenes cretizauit Timoleon. *Φοίνικας* aliquoties hic vocat Pœnos Plutarcho: cuius rei causa vulgo nota est: scilicet à Didone ex Phœnicia in Africam deductam coloniam, & conditam Carthaginem. *ἀγαστέλιον* autem materiam risus & iocorum ac faceriatum significare, non est nouum: & sic in Perile de Demone dixerat Plutarcho, *ἐξωστραχίτην, καὶ παρέρχον τῶν κερματικῶν ἀγαστέλιον.* & in vita Arati, *ἀγαστέλιον οἱ τῶ Δόξου καὶ γίλωπα πολὺν ἀδελφόντων ἀπηνόητους.* Sic & Dio noster lib. 47. de M. Varrone, *καὶ ὁ μὲ ἀγαστέλιον καὶ γίλωπα ὅτι πάντα ἀπορίσταν.*

244. 2. *Quidam alterum eorum gladio secundum caput vulnerat*] Totam historiam quæ profecto ostendit quid casus in rebus humanis possit, Tudertinus deprauauit, & Timoleonis socium dixit ab altero percussorū iectum: quum alter percussorū à quodam sacrificio adstante, cæcis aperte dicatur. Neque enim est *ἐπαύρον* in Græco, sed *ἐπύρον*: & si illud fuisset, quid vocī *ἀντὶ* fieret? aut quid significaret? aut cur Timoleonis socium potius quam percussoris indicaret?

Ibid. b. *Corinthiis huic homini præmium decem minas donauerunt*] *ἑσφάρασαν δέκα μνῶν.* quod ad verbum est. Coronauerunt decem minis: vt videri possit de corona accipiendum. Ego tamen puto vocem *ἑσφάρασαν* in genere hic esse Præmio afficere. Sicut corona erant facinorum, aliquando & victoriarum, præmia. Ita etiam in Dione noster auctor loquitur, *οἱ μὲν Συρακούσιοι τῶν ἑλλήνων ἱκανὴν μνῆν ἑσφάρασαν.*

Ibid. d. *Vt omnes decem tantam olim & denunciam, que occupatura Siciliam esset, existimarent iam adesse barbarum*] Xyl. vertit, *Quare omnibus iam videbatur fore id quod dixeretur metuebaturq. vt Sicilia plane in potestatem barbarorum veniret.* sicque in hunc locum annotat: *τῶν πρώτων λεγομένων καὶ παροδοκαμένων ἐκβαρβαρώσων.* En quam insulse locum apertissimum noster. Tantam inquit visam fuisse Punicam classem, vt omnem præscam futuramque barbaricam (hoc enim vocabulo populum barbarum, aut nationem barbaricam intelligit) in Siciliam traicere putares. Est autem *ἐκβαρβαρώσων*, nihil tale, sed quum à barbaris occupatur regio aliqua, & in barbaricam quasi redigitur: sicut maiorum & nostra ætate à Turcis Vngariæ & Illyrici partes quædam. Hanc calamitatem qui accipiunt, *ἐκβαρβαρώσων* multis Græcis scriptoribus dicuntur: & vocabulo *ἐκβαρβαρώσων*, In barbaricam redigere, mox ipse vitur Plutarcho: & de Epheso initio Xylandri, *κινδυνεύουσαν ἐκβαρβαρώσων.* & est alias etiam *βαρβαρώσων* pass. Barbarus fio. Hinc illud Tyndarei ad Menelaum prope adagium apud Euripidem Oreste, *Βεβαρβαρώσων ἡρώων ἀνὲν βαρβαρώσων.* Non multo post, id quod de Syraculis dicitur, eam ex multis constare partibus, & quasi vrribus, misere deprauata le ei totius sententiæ, ad Achradinam detorsit. Quod enim *βρετίου* (Brutios) Braçeos vertit, ridiculum est: sicut & infra *Λευκανοῖς* Leucanos dixit, pro Lucanis.

246. d. *Vt qui hoc audiant, celebrent felicitatem eius quam virtutem impensius*] *ἢ ἐπινοούμενον τὰ μακροεχόμενα.* Tudertinus obscurus: *Quo felicitatem viri magis qui audiant, quam laudes eius mirentur.* A ludit autem Plutarcho ad id quod in philosophia explicatur, felicitatem esse aliquid virtute sublimius & perfectius: & vt virtus ludem meretur, ita in illam laude aliquid præstantius, nempe honorem & admirationem secum trahere. Quæ de re disputat Aristoteles cum a-

libi, tum lib. ad Eudemum secundi initio, & cap. 12. lib. 1. Ethicorum ad Nicomachum. Porro autem hic prospera fortuna largo vulgi iudicio pro ipsa felicitate sumitur, *εὐτυχία αὐτῆς εὐδαιμονίας*: quæ quid differant, alibi docetur.

247. d. *Est Athanes autor*] *ὧς ἂν ἄθηναις εἴρηκεν*. Sed & interpretres A' θάνης legit, & ita legendum conicio ex Diodoro Siculo, qui proxime finem lib. 15. eius meminit, A' θάνης, in quibus, ὁ Συρακούσιος. vbi ostendit quor' libris quorum temporum historiam is exposuerit. De victoria Gelonis de Carthaginensibus, vide Diodorum lib. 11.

248. d. *ad Crimesum amicum*] *Κεῖμησον* reliqui, eo quod constanter ita hic legitur. Sane Crimifum per *ῥαίπε* malim, ex Strabonis lib. 6. Dionys. Halic. lib. 1. vbi de Ægesta Siciliæ loquitur: ex Suida & aliis. Apud Virgil. fere in omnibus codicibus lib. 5. & in Seruianis etiam commentariis, Crinifus, N pro M posito (sed vitiose) inuenias. apud Lycophronem & eius interpretem Zetzem, duplici ὁ Crimifus legitur.

249. b. *Has sequebantur decem millia pedum armorum clypeis candidis*] *μυελιοῖς ὀπίσταις*. Puto autem certum (vt & alias fieri solet) numerum hic significari: idque etiam ex Diodoro apparet. nam interpretres incertum accepit.

250. a. *Quibus Pæni impediti afflictabantur*] *χαλεπῶς ἀπὸ πλάσθον*. Tudertinus, seu ofcitantia seu ignorantia Græci sermonis, difficulter liberatos reddit. Est enim ἀπὸ πλάσθον, Liberare, sed quum transitium (vt vocant) est & accusatiuo constituitur. Absolute positum aliter significat. Sic paulo ante dixerat noster hoc ipso libro, ὅτι πρῶτος καὶ χαλεπῶς ἀπὸ πλάσθον, Erant in extremo discrimine constituti. Sic & Polyb. lib. 1. de nauibus, κακῶς ἢ δὴ ἀπὸ πλάσθον. Sic alii.

251. a. *Vi inuictos & omnium mortalium fortissimos*] Quod quid sit, est nimis quam notum. Interpretres, Fide dignissimos extulit, non optima fide. Iam quod conspirationem Messanæ factam esse ait, est contra verba autoris. Philomelum autem Philodemum (Φιλόδημον) vocat Plutarchus constanter, nisi si fallunt codices. ad stipulantur certe Diodoro & Iustini exemplaria, lib. 9. & in Phocicis Pausanias.

Ibid. e. *Atque ita ultio*] *Αὐτοῦ* vertit, *Αὐτοῦ* vindicta diuina, annotatque, Sic πῶς δίκην veri posse arbitror. Interpretres locum peruerterat. *μνηστία* est, non *μνηστία*, legendum: & post in Mamerci vertu mensura postulat *χρυσὸν ἀφαιρητικῶν*. Spondaicum in hoc genere admitti nemo negauerit, nisi qui ne Latinos quidem scriptores cognouit.

Ibid. *Diem in Calabria Timoleon castro mouit*] *Χυλ. vertit, Quum Timoleon Calauriam exercitum duxisset*: annotatque, Non est obscurum, notari aliquem hoc nomine Siciliæ locū, tamen si nihil de eo nobis aliunde constet. Ad Calabriam quidem Italiæ regionem detorque, vt fecit Tudertinus,

aut insulam Peloponnesi Træzeni oppositam (quod possit fortassis somniare Geographiæ imperitus) historia non finit. Ne cætera quidem noster recte reddidit.

252. b. *Corinthia exissent domo si fœmina*] *Χυλ. vertit, Corinthia mulieres exissent domo*: annotatque, Non satis expressit scomma Tudertinus, nescio quam recte intellexerit. Exprobrat autem Corinthiis moliciem Euthymus, & curiositatem, quod imbelles ipsi, domi tamen se non continerent, sed alienis rebus ingererent. Atque ad hoc dicitur abusus erat versu Euripideo, quanquam alio detorto, & (vt solent hoc modo faceti homines facere) crinibus quasi attracto. Est autem in Medea tragœdia versus iste, exordium excusationis qua Medea se Corinthiis matronis purgat, quod eo, relicta patria accessisset. ibi *ἐξήλθον* primæ personæ est, singularis numeri: Euthymus pro tertia persona pluralis numeræ (nam eodem modo & hæc enunciatur) arripiens, diuersissimo sensu in Corinthios torsit, vocatiuis quoque illis *Κορινθιαῖς γυναικῶν*, nominatiuorum loco acceptis: atque ita versiculum quasi prouerbialem fecit. Argutum sane cauillum, nisi materia formæ officeret. Martialis minori periculo ad Homerum versusum alludit, in coqui nomine subsannando:

Quum tibi M. Syllus coquus Æmiliane vocetur, Dicatur quare non Taratalla tibi? Est enim apud Homerum in victima tractanda de ministris, *Μισυμόντι δ' ἄρα τ' ἄγ' α.* vii notum est.

Ibid. d. *Cum pecunia & familia commigrare*] *Χυλ. vertit: Bona sua & liberos restituerent*: annotatque, *χρημάτων καὶ ἑλευθέρων*. Sic in Pompeio etiam loquitur de piratis, *ἑλευθέρων καὶ χρημάτων ὡς φρουροῖσι πᾶσι τὸν Ταύρον εἶχον*, atque ita alibi etiam.

253. d. *Domi extructo sacello Castus, sacrificabat ei*] *Χυλ. vertit, Et quum apud domum suam fanum conderet, Fortis fortune aram posuit*. annotatque, *Αὐτοματίας ἔθυσεν*, Tudertinus videtur *αὐτοματίας* legisse. Æmilius Probus in Vita Timoleontis, hoc ipsum referens, Domi (inquit) suæ sacellum Automatias constituerat, idque sanctissime colebat. Ego fortis Fortunæ, Latine verti recte cepseo. Sed & Plutarchus in lib. Quomodo citra inuidiam se quispiam laudet, & in Ciuilibus præceptionibus, meminit *ἀρετῆς αὐτοματίας* à Timoleonte dedicatæ. Itaque hic lego, *ἱερὸν ἰδρυσάμενος αὐτοματίας, ἔθυσεν*. quod verbum facile intelligitur, etiam omisum. Nam ob id ponebatur ara vt in ea sacrificaretur. Laphystium, Probus Lamestium, vocat: sed non multum ei libro fidei adhibeo contra alios.

255. a. *Leto denique in rogam illato*] *Χυλ. vertit, Feretro in rogam imposito*. & annotat, Hoc enim vult sibi *τῆς κλίνης ὅτι πᾶσι πυρᾶς πύριον*. non, iam cremato corpore: id quod noster Martonis versus supposuit *μύρον*, vt aiunt, *ὅτι τῆς φακῆς*.

IN ÆMILIVM PAVL. ANNOTATIONES GVIL. Xylandri & Herm. Cruserii interpretum.

LÆmilii Pauli ætas nota satis est, præsertim ob Perseum regem Macedonia ab eo debellatum: de quo triumphauit anno v. c. DXXCVII.

255. d. *Democritus enim optandum ait*] *Locus est hic nequam omnium intelligentiæ patens: id eoq; Arætinum etiam, hominem, vt accepimus, doctissimum fefellit, ignorantem aut non recordantem quamnam Democriti idola essent. Finxit autem Democritus imagines quasdam (εἰδῶλα sic exprimo, Ciceronem sequutus) à natura fufas, quæ vbique in toto orbe terrarum suos haberent circuitus, & vbique omnibus obuerfarentur, iisque animi hominum pulsarentur: quana sententiam & explicat copiose, & disputando ventilat lib. De natura deorum primo M. Tullius. Neque grauior verba eiusdem adscribere, de epistola quadam ad C. Cassium, (quem fuisse Epicureum, ex Ciceroe & Plutarchi Bruto constat: sicut & hoc notum est, Epicurum Democriticam habuisse philosophiam, mutatis & adiectis quæ vellet) quæ extat in libro Familiarium epistolarum decimoquinto. Fit enim (ait) nescio qui, vt quasi coram adesse videare, quum scribo aliquid ad te: neque id κατ' εἰδῶλον φαντασίας, vt dicunt amici tui noui, qui putant etiam δεικνόντας φαντασίας spectris Catianis excitari. Nam, ne te fugiat, Catius Insuber Epicureus, qui nuper est mortuus, quæ ille Gargettius (sic vocat Epicurum, à Gargetto Attica loco, eius natali) & ante Democritus εἰδῶλα, hic Spectra nominat. His autem spectris*

si oculi possent feriri, quod vel iis ipsa occurrunt, animus qui possit, ego non video. Quibus verbis opinor plurimum lucis nostro loco adferri, & vicissim. Iam εἰδῶλα εὐλογητα, si omnino sit legendum, (nam & in lib. Plutarchi De oraculis defectis ita legitur, & haud scio an eo sit vsus hic vocabulo Democritus: vsus quidem etiam alias verbis minime in communem consuetudinem loquendi receptis, vt exempli causa *ῥοσμοῦ ἑπῆ, δεικνόντων*, quæ Aristoteles libro 1 primæ Philosophiæ, interpretatur *σχῆμα, ἕσιον, πᾶσι*, alioquin εὐλογητα fortassis prætulerim, si qua autoritate id confirmare liceat) si inquam εὐλογητα recte legitur, licebit sumpta ex sequentibus Plutarchi verbis coniectura εὐλογητα interpretari τὸ οἰκείον ἢ ὁππότερον, hoc est commodum & quasi familiare. Neque enim abludet ἔπιμον si *πᾶσι τὸ λελογητα* deducas, quod est Sorte obtinuisse aut accepisse, à verbo *λαγχάνομαι* medio: vnde illud apud Theocritum Idyll. 4. *Αἰεὶ τὸ σπληνῶ μάλα δαίμονος, ὃς μὲ ἐλελόχηι, Ἦεν ἡμᾶς με δειροῖν ἴσως μετὰ φάτο*. Itaque εὐλογητα erat, Quod nobis bona fortuna & prospera sorte obtigit, nempe opportunum & commodum. Quo facit quod in eo quem dixi, Plutarchi loco, hisce *δεικνόντας & μοχλῶν* opponuntur Tristitia & aduersa, seu praua.

256. a. *Mamercum*] *Μάμερος* in Græco, non *Μάρκος* legendum ex Numâ patet.

Ibid. c. *Primum ex maioribus magistratibus adilitum can-*

didatus] Omisit hoc Aretinus. In Græco est ἐπιφανὴς, Insignium magistratum. Curules intelligi possunt haud incommode. sunt enim & alii quasi minoris dignitatis magistratus: ut viginti viratus, (quem primo omnium peti solitum, apparet ex Cornelii Taciti lib. 3. de Nerone Germanici filio) ut quaestura, ut tribunatus plebis, ut aedilitas plebis, testante hoc nostro Plutarcho in vita Marii, ut alii: de quibus hic dicere non est occasio.

257. a. *Massonis viri consularis filiam*] Xyl. *Mnasonis viri consularis filiam*: annotatque *Μνάσωνος*. Intelligo C. Papirii qui consul fuit anno DXXIII. Cuius etiam meminit Livi in initio lib. 25. C. Papirius, L. F. decemvir sacrorum. Sed ibi Masso cognomen est, sicut & in codicibus Ciceronis legitur, li. 9. Fam. epist. ad Patrum, L. Masso adilius. atque sic legit hoc loco Amiotus. Sigonius apud Livium Maso legit, unico S. cuius cognomen quæ sit aut esse possit ratio, non intelligo. Mnasos quidem, *Μνάσων*, Græcum est nomen, cuius cum alii testes sunt, tum Eustath. in Odyss. 14. cuiusdam Phœcis Mnasonis meminit, qui plures mille seruos possederit: quem familiarem fuisse Aristotelis, ait Athenæus lib. 6. Commemorantur & alii Mnasones. Quo autem modo in cognomen Romani venerit, non assequor. Cogitandum harum rerum doctioribus relinquo utro modo rectius legatur: & Plutarchine hic locus emendandus, an ad alios corrigendos adhibendus sit.

257. b. *Romanus quispiam nunciatum uxori remiserat*] Xyl. vertit, *Romanum virum uxori suæ nunciatum remisisse*: annotatque, Sic est ad verbum in Græco, ὡς ἀπὸ Ρωμαίου ἀντιπρωτοῦ τῷ γυναικί. Pro quibus interpret subiecit hæc: *Sed videtur aliqua efficax ratio affuisse*. Quæ sane verba uti optime loco huic quadrant, ita non satis tamen id quod est in Græco explicant: totumque illud quod modo Græce & Latine adscripti, omititur. Amiotus ita vertit quasi quod de calceo sequitur, non Paulus sed alius quidam Romanus causam diuortii interrogatus responderit, quod mihi non probatur. Ut meam coniecturam (nihil enim habeo certi) exponam, videtur mihi Plutarchus hoc velle, quia eius diuortii causam nemo conperisset, & certum tamen esset, haud ab re Paulum tale aliquid facturum fuisse, vulgi sermonem exitisse, dimissam à Romano viro coniugem, atque hoc quasi proverbum fuisse. nam λόγος sæpe etiam proverbum significat. Romanum autem proverbialiter intelligi virum grauem seuerumque, & propositi tenacem atque ἀπαράτητον, quales prisci illi fuere Romani, rigidi homines etiam in plectendis capitali supplicio liberis. Hæc est mea opinio: sed quam doctiore aliqua coniectura obliterari, non inique sim laturus. Nam profecto responsum de calceo, Æmilianum esse apparet.

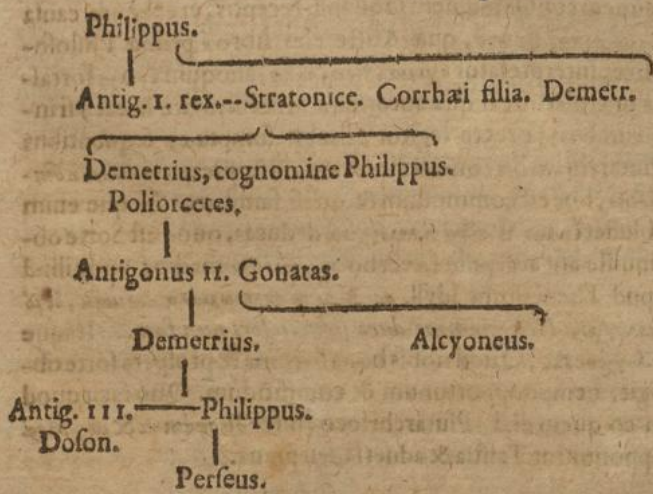
Ibid. c. *Masorem Fabii Maximi*] Xyl. *Alerum Fabii Maximi filio*: annotatque, Hic Fabius sane deinceps Q. Fabius Maximus Æmilianus dictus fuit: sicut frater eius, quem Scipio Africani F. adoptavit, P. Cornelius Scipio Æmilianus: quem morem paterni nominis retinendi cum alii tum Dio noster lib. 46. & 55. explicat. Ac de Scipione quidem Æmiliano res obscura est, neque verbis opus habet. De Fabio quaerendum. Nam quod in Græco legitur, τὸν μὲν προεβύτηρον δὲ

Μαξίμου Φαβίου, mendosum est. Aretinus ab ipso Maximo Fabio, eo qui quinquies consul fuit, nempe eo qui cunctando restituit rem, adoptatum, plusquam absurde dixit: ut cunque id sequente Amiotus. Quod à filio Fabii Cunctatoris adoptatum verti, eo factum est quod ὑπὸς scriptum à Plutarcho suspicabar, inque eius locum δὲ subrepsisse, & quam proxime harere Plutarchianis vestigiis statuissem. In hac sententia esse alios quoque non mediocriter doctos, scio. Quod si quis non ab eo qui consul fuit, & ante patrem mortuus est, adoptatum dicat, (id quod consentaneum certe est, quum ante annum v. c. DL. iste obierit, Æmilianus anno demum DCIX. consul sit factus) fortassis à Q. Fabio Maximo qui patri Cunctatori superuixit, inque eius locum (ut Livi li. 30. affirmat) augur est creatus, adoptatus fuerit. Tamen admodum puerum oportuit in stipem eam adscitum esse, etiam si hoc ipsum statuamus, idque illo ipso augure, prouecta iam satis ætate. siquidem maximo natu Cunctator decessit: Fabius Æmilianus bello Persico adolescens adhuc fuit, ut infra Plutarchus tradit. Relinquitur, ut à nepote huius arrogatum statuamus: quod & ipsum sentire nonnullos intelligo. Quæ in re id inest difficultatis, quod neminem id antiquorum tradidisse sciamus. Q. Fabium Labeonem, qui anno v. c. DLXXI. consulatum gessit, opinio est aliquorum, fuisse nepotem Cunctatoris, ab eoque in filii locum assumptum Æmilianum: sed quibus id testibus probare possim, si quis contra dicat, haud sane video. Equidem nusquam memini me legere, Labeonem magni illius Fabii nepotem fuisse. & Quiriti prænomen ita Fabius usitatum fuit, tamque etiam ampla illa gens, ut tamen Q. F. Q. N. is dicatur, tamen habuisse auum Cunctatorem necesse non sit. Et quidem uterque Cunctatoris Fabii filius, & is qui consularis viuo patre mortem obiit, & is qui auguratum patris accepit, Quiriti prænomen habuerunt, si Luvio & aliis credimus. nam in Lælio Ciceronis prior Marcus perhibetur in quibusdam libris: Neque vero non potuit adoptatus fuisse Pauli filius à nepote illustri illius Verrucosi, si non fuit à Labeone. non enim (ut quidem ipse cenio) evidens aut verum est, sine liberis utranque, vel omnes eius filios, decessisse. Sane Labeo & L. Paulus (cuius vitam hic tractamus) æquales fuerunt, proximoque post illum anno hic consulatum primum gessit: siquid hoc ipsum in se habet argumenti. Verum in re incerta, atque in qua non sint fortunæ (ut ille dicebat) Græcia posita, nimis forte anxius verborum: quum vnumquemlibet sequi liceat quod probauerit, sine summo historiae detrimento. Tamen quæ in utramque partem cogitarem, volui annotare: si fortassis hæc ipsa alios ad extricandum hoc quoddamque est, sint stimularum. Quod statim sequitur de Ælio Tuberone, καὶ μεγαλοπρεπέστατη τῇ πύλαι χρονομένου, dictum est perquam venuste, & ab Aretino peruersum.

258 d. *Antigoni, qui in Alexandri successoribus, &c.*] Operæ precium fecerim, si hanc successionem regum Macedoniae ob oculos ponam, atque non nihil explicem. facit enim ad multa aliorum, nostri etiam quædam in Pyrrho, Demetrio, & alibi intelligenda loca. Prius tamen typo delineatam rem oculis subiiciam.

REGVM MACEDONIAE GENEALOGIA

post Alexandrum Magnum.

EXPLICATIO
quorundam.

Quod ad patrem attinet Antigoni primi siue magni, eum fuisse Philippum satis constat. ita enim nominant Plutarchus

in Demetrio, Arrianus lib. 1. De expeditione Alexandri, Iustinus lib. 13. Orosius lib. 3. cap. 23. Quis autem fuerit iste Philippus, non facile dixerim. In Onomasticis reperies, Antigonom primum, fratrem fuisse Alexandri Magni: idque esse apud Plutarchum in Pyrrho. Quorum & prius existimo falsissimum esse: & posterius quid est nisi mendacio & falsa citatione imponere simplicibus? Ego, quum de patre Antigoni Philippo dicitur, nequaquam intelligendum iudico regem Macedoniae, patrem Alexandri: sed alium quendam, nisi si quis adeo stultus est ut quum Arrianus quo dixi libro, in pugna ad Granicum descriptione Philippum Amyntæ F. nominat, de eodem velit accipere. Idem alium præterea Philippum commemorat, Menelai filium. Pausanias in Articis, Philippum Casandri fratrem refert, qui cum AEacida Epiri rege prælio dimicauerit: qui an idem sit cum eo quem ante Ptolemaeum Berenices maritum fuisse, in Pyrrho Plutarchus scribit, haud scio. Certi autem nihil habeo: & Amplius hic. De matre quoque Antigoni Gonatae non sum certus. nam pater eius Demetrius, cuius vitam scripsit noster, plures habuit uxores: quarum primam so-

rorem

rorem Pyrrhi Deidamiam, matrem Conatae fuisse suspicor. Habuit autem praeter eam etiam Antipatri filiam Philam, ex qua ei nata est Stratonice, quae Seleuco Magno est collocata ab ipso: & Ptolemaidem, Ptolemaeo & Eurydica Antipatri filia natam. Quin & Eurydicen quandam Atheniensem, & Lanassam Agathoclis filiam, Pyrrho matrimonio iunctam, duxisse legitur. Alcyoneum Antigoni Conatae filium fuisse, in fine Pyrrhi noster ostendit: quid ei factum sit, non memini legere. Demetrius quidem eius frater decem annis rex Macedonibus fuit, ut lib. 2. scribit Plutarchus. Antigonus Doson (quasi cunctatorem in representando promisso dicas) cognomento, tutor fuit & αἰετός (forte parruo eius natus) Philippi eius quem Romani debellauerunt: post etiam vitricus, & in regno antecessor. Hunc Antigonum, Seruatorem Graeci & Benefactorem vocabant multaque de eo sunt in Arato & Cleomene Plutarchi, & apud Polybium.

259. b. *Amatre sartrice quadam Argolica, Gnathania nomine* Xyl. itidem *Argiva sartrix Gnathania* annotatque, Aretinus pro sartrice medicam reddit πὺ ἀίεσσαν. Caterum αἰετός, oratoribus est Suere, Sarcire. Hinc ille apud Lucianum in Menippo Philippus rex, αἰετούμενος πῆσα τὰ ἔθνη ἰσοδουμάτων. inde αἰεσία, Acus, & αἰεσία, Sartrix: hoc est, ῥάτεια, leu ὀφείτεια etiam: ut est apud Eustath. in Odyss. ζ, explicantem illud, Νῆας αἰετούμενον: & fufius in lib. 10. Gnathana autem nomen, diminutivum facit Gnathaniam. est idem in fine Arati. Cruf. hic annotat, In Arato ad finem est Gnathanio.

Ibid. d. *Quem per Elimiam* Xyl. vertit, *Eumque vi apud Elimiam*: annotatque, Κατὰ τὰς Ελίμιας. Vrbs est Macedoniae Elimia, Ελίμια vel Ελίμια. (utrunq; enim scriptū reperit, quidā Elymat, Ελύμαν, habent) à qua Ελίμιασι Elimioti, regio dicitur, infra Apolloniam ad Ionium mare pertinens: cui Salsobiecta est insula. Strabo, Stephanus, alii. Ptolemaeo vrbs Ελύμα, regio Ελύματιον dicitur lib. 3. Aretinus sensum huius loci non reddidit.

260. c. *Rumores ne ferant* Xyl. itidem, *Neque rumores fererent*: annotatque, Μητελοροποιών. Verba facere Aretinus, non recte. Est enim λοροποιών, Nugari, & rumores vanosq; sermones comminisci. vnde Iulian. apud Suidam Herodotum & λοροποιών, fabularum parentem, dixit Similem locum ex Epistolis (ut opinor) Graecis ab Aldo impressis. Erasmus citans, in vltimo prouerbio primae centuriae, leui admodum codicis mendo in errore abductus est. Sic enim adducit: In epistola Iuliani ad Leontium, ὁ λόρος πῖος ὁ θουέλος, ὅτι ἐστίν, &c. Alucinatur etiam in explicando cui Thurius vocetur Herodotus. Quod si vel ex Suidae verbis, vel proprietate sermonis Graeci animaduertisset λοροποιός esse legendum: ac quae de Herodoto Suidas & Plin. lib. 12. cap. 4. tradiderunt, atque alii, meminisset: nunquam in re ita aperta & facili incurrisset in aliorum iustas reprehensiones. Sed de his alias. Liviū ita habet: Rumores vestra crudelitate ne alatis, quorum nemo autor extabit.

Ibid. e. *Par numerus pedum qui iungebant cursum equis, & inuicem prolapsorum equitum vacuos capiebant equos* Xyl. vertit, *Ac totidem pedum, qui equitibus adiuncti, vni ita ferente, vicem eorum gererent*: inque eum locum hanc annotat, Παερεβάται. Aretinus oppido negligens sui muneris, transfugas vertit: sed eum missum facio. Quid sibi velit Παερεβάται, non est adeo in promptu. Itaque explicabimus, idque ex autoritate Grammaticorum Παερεβάται (quem carminis gratia constituendi παερεβάται etiam poetae dicunt, si ut ἰσάρι & παραί pro ἰσάρι & ἀσάρι, & alia id genus nonnulla) inter alia significat eum qui de curru pugnat. Varinus in praestantissimo suo dictionario, παραβάται inquit, ab Homero dicuntur qui de curribus pugnant. & eosdem alias ab eodem λυίοχαι, id est, aurigas, appellari addit. Dignus autor cui credas: sed addam testimonia. Hom. est versus 11. penultimo libro, ἄν ἡ ἔβαν οὐ διφροῖσι παραβάται λυίοχοι π. Scholiastes vocabulum id hoc modo exponit: ἀσάρι & ἀσάρι, οἱ δὲ πῆ ἀρμαίων συμπομοῦντες, πῆ ἔσ κροῖσι ἰσάριων. Porphyrius philosophus, summi nominis doctor, in Questionibus Homericis: ἀσάρι πῆ ποιητῆ, inquit, ἰσάρι πῆ ἀρμαίων, οἱ μὲν μαζόμενοι, παερεβάται. οἱ δὲ τὰς λυίας ἔχοντες, λυίοχοι. A quo non dissentient. Eustathii expositiones in γ & λ Iliadis. Aque eodem plane modo vsus est Euripides ἰσάριον, qui vnus locus & quae diximus confirmare, & vocabuli vsus in militia docere potest. itaque adscribam. -- ποιμένες δὲ ὄσον Τετοσάρων κατῆρον ἐν πῆδον μαζόν. Πῆσαν δὲ δρελάσαντες δὴ μιλαν ὄχους, ἀσάρι & ἀσάρι ἐστὶν ἐς πῆδον ὄχους. Χοῖ μὲν εἰδησὸν δὴ μαζόνδ, οἱ δὲ ἰσάριον Πάλοισ ἐς ἀλλεῖν αἰετῆ, ἐς ἀσάρι & ἀσάρι. Apollo-

nus Argon. lib. 1. in chlaena Iasonis, de duobus curribus; καὶ τὸν μὲν ἀσάριον & Πῆσαν ἰσάριον πῆσαν ἰσάριον ἔστω δὲ οἱ ἰσάριον πῆσαν ἀσάριον ἰσάριον: improprie vitur hoc vocabulo, idque non dissimulauit interpres. Caterum hoc loco Plutarchus aliter vsurpauit eam vocem. nam Basternarum ἀσάριον erat non in curru, sed pedes equiti permixtus, & qui re ita ferente, equitis officio fungeretur. Id manifestum est ex Lini verbis, quae hac ipsa de re sunt lib. 44. Veniebant, inquit, & millia equitum, par numerus pedum, & ipsorum iungentium cursum equis, & in vicem prolapsorum equitum vacuos capientium equos, &c. Quia Linius ipse vno vocabulo id genus militum non exprimit, ne mihi quidem id tentandum duxi. Alioqui non adeo absurdum erat, eos velites equitibus nominare: ut intelligeretur, nonnullam iis fuisse similitudinem cum velitibus qui equitibus immisceri solebant à Romanis, instituto Q. Naui centurionis, quum bello Annibalico Capua obsideretur. Linius initio lib. 26. Valer. lib. 2. cap. 1. Vide etiam quae in Phocionem de vocabulo ἀσάριον annotauit.

261. a. *Quibus praeter alium apparatus centum millia militum erant parata* Xyl. vertit, *Qui alium apparatus, centum millia erant collecta & ad usum belli parata*. Et annotat: Locus in Graeco nostro libro mutilus erat: itaque, quod vnum potui, asterisco notauit. De hoc apparatu Romanorum satis copiose Linius 44. Nam quae annotata sunt in margine antiquae versionis, vbi per decem millia legiones intelligi dicitur, nihil agunt: Amiotus paulo ante, vbi est Sordidus homo, locum esse mancum annotauit: quod mihi non videtur.

Ibid. c. *Illyriorum regem Gentium* Hic est ille Gentius à quo Gentiana & inuenta & nominata fuit: ut Diosc. lib. 3. & Plin. lib. 17. cap. 7. testantur. Cr.

262. d. *Secundum Pythium atque eam rupem* Xyl. vertit, *Iuxta Pythium & Petram*. annotatque, Apud Liviū legitur Pythoum. Ptolemaeus lib. 4. vrbes Pelagioridis Πύθειον, Pytheum, nominat, haud procul Gonno & Atrac sitam: quam hic intelligi puto. estque etiam à Sophiano in tabula Graeciae expressa. Stephanus cum nostro Πύθειον scribit. de Petra nihil habeo.

263. a. *Iuxta Heracleam* Xyl. vertit, *Apud Heracleam*. annotatque, Ex Liviū. Nam neutro genere hic πῆ Ἐρακλείου, nescio an sine menda, legitur. nam & apud Stephanum videtur indicari, neutro genere eam vrbum dici posse. Amiotus quidem pro Herculis fano accepit, vocabuli etymon sequutus: quum Aretinus simpliciter Heracleam posuisset. Intelligo autem eam Heracleam quam primo loco in ora Macedoniae posuit Plinius lib. 4. ca. 10.

Ibid. a. b. *Asano Pythi &c.* Versus hi de altitudine Olympi, & mendosi sunt & satis obscuro. ut mirum non sit, eos ab interprete mutilatos atque corruptos. pro δέκα, πῆδων, & μῆ, legi δέκα δα, πῆδων, & μῆτα. Ostendunt autem hi versus, Olympi altitudinem supra decem stadia, impleuisse iugeri spatium, demptis tamen ei quatuor pedibus. πῆδων iugeri significat, quod in agricultura longitudine est cxxi. pedum, latitudine cxx. Varro, Columella Plin. lib. 1. ca. 3. Quin. lib. 1. ca. 7. alii. Sed quum longitudo tantum, v. hoc loco, mensuram significat, quaeri potest quid sit: Ego sextantem stadii verti, lequutus communem sententiam, quae est apud Eustathium in λ Ilyssa, & Suidam, & alios. Idem Eustathius in Iliadis λ, ait pedum cxx. esse mensuram: quem ego locum corruptum puto, quum idem II ad. φ. centum modo pedes ei assignet, atque ita etiam legatur apud Suidam. Quo facit quod ibidem 100: pe des 66 2/3 cubitis aquantur: ut cubitus sit (quod etiam Suidas faretur) pedis vnus & semis. Stadium esse cubitorum ccc. idem Suidas tradit: nimirumque pedum cc. tantum interuallum fuisse curriculae Olympici, ex Plutarcho refert Gellius initio N. Atium Atticarum. Interpres Pindari in x 111. Olymp. ccc. cubitorum fuisse tradit: alios scilicet sequutus. Certe apud Latinos st. d. m. cxxv. passuum erat, pedum (nam quinque singulis passibus tribuuntur) cxxxv. Plin. lib. 2. ca. 23. Inde miliarium i. sto erat stadium: qua de re alibi diximus.

Ibid. c. *Et occuparet saltum* Xyl. itidem, *Saltum quem occuparent*, annotans, τὰς ὑλάς. Ego non dubitanter πύλας repono: hoc est portas. Notissimum est, montium fauces & claustra, per quae aditus in regionem alienam aperitur, vocari Pylas. Hinc Pylae illae quae & Thermopylae. Vnde Pylagora Graecorum, & alia à nobis alias explicata. Syluas Aretinus vertit, tereñto mendo. Amiotus rectius.

264. e. *Holstis viginti non licuit* Xyl. vertit, *Primsis hosti-*

non perlitavit. & annotat, *ἐκ δὲ καλλιέρει.* En tibi (non enim possum non stomachari) correctorem. Recte verterat Aretinus πὲρ καλλιέρειν, licare. Corrector, quicumque tandem fuit, id quasi errorem notavit, inque margine adscripta Græca, & interpretatus est, haud auspiciata sacra expertum esse. Nimirum vero hic virum se præstitit, & officio emendatoris coronam meruit: quin & Suidam (vt ille in morsu pulicis Herculem) inuocat. Ex hoc quidem suam Latinæ linguæ ignorantiam non potuit cognoscere, homine Græco. Est autem omnino Litare, καλλιέρειν, adeoque id quod ille Auspicata sacra experiri dicit: quod demonstrare piger, quum nihil sit notius. Tullius 2. De diuinat. Quid quum pluribus diis immolatur, qui tandem euenit vt literur aliis, aliis non literur? Idem Perlitari dicitur. Liiij verba apposui de lib. 41. ne multos locos adducendos haberem: Tertitis eo prodigio & aliter consul curam adiecit, qui se quod caput iocinoti defuisset, tribus bubus perlitasse negauit. Senatus maioribus hostiis, vsque ad litationem sacrificari iussit. Cæteris diis perlitatum ferunt. Saluti Petilium perlitasse negant. Vocabulum dictum *περλίτων* καλὸν καὶ ἱερὸν, patet: & quorum hostias probassent dii, illi καλλιέρειν dicebantur. Testatur id etiam Eust. in β & x Iliadis λ Odyss.

Ibid. e. *Directas frameas ferro graues &c.* Xyl. vertit, *Rompham ferro graui prefixam*: remittens ad suas in Cleomenem annotationes.

Ibid. *Pelignorum & Marruciorum*] Παλιῶν καὶ Μαρρωνίων. Prius pro Pelignis accipiendum est, haud scio an male scriptum, sicut & paulo ante pro Μαρρωνίων legerim Μαρρωνίων. Liiij: Duæ cohortes à parte Romanorum erant, Peligna & Marrucina, &c. Corrector nescio quid Tarraciorum annotauit, eoq; interpreti Gallico impoluit.

267. c. *Adaquare equum*] Xyl. vertit, *Equo potum subministrare*: & annotat, *ἐπιπὸν ἀρδεν.* Aretinus Equum stabulari, non modo non satis Latine, sed & contra Græci sermonis veritatem. Est enim ἀρδεν idem quod πρῆξεν, quod & notum est, & ex Herodoto docet Eustathius in 8. Iliad. *ἢ γυνὴ ἐπεὶ ἀφίκατο ὄψα πὸν ποταμῶν, ἢ ῥοδὲ πὸν ἰππῶν, ὁ ὄψα, ἐπὶ πρῆξεν.* Inde ἀρδαίαν, & alia quæ ibi & alibi exponit.

Ibid. e. *Iude Alepsum*] Xyl. vertit, *Atque hinc Galepsum*: annotatque, *Ἄλῃ ψω* est in Græco, sed vitiose, nam neque vlla iis in regionibus vrbis Alepsus à quoquam (vii arbitror) autore nominatur: & apud Liu. lib. 44. extremo, est aperte, Galepsum eo die postero Samothracam perueniunt. De Galepso est apud Stephanum, & alios.

268. c. *Ad Sagram amnem*] Xyl. vertit, *Apud Sagaram fluium*. annotatque, De cæteris satis constat. Pugnam apud Mycalem descripsit Herod. lib. 9. Diod. lib. 11. alii. De Tarquinienfi victoria etiam in Coriolano retulit. Sed de hac apud Sagram pugna explicandum videtur. Sagram fluium Italiae eius quæ magna Græcia dicitur, inter Locros & Caulonem fuisse, Plin. l. 3. cap. 10. asserit, lbi pugnatum fuit à Locris aduersus Crotoniatis: hi c x x millia, illi, x millia in aciem eduxerant. Vicerunt tamen Locrenses. Nuncius victoriae eadem die Olympiam, Spartam, Corinthum, & Athenas perlatus est. Hæc fere Strabo libro 6. in descriptione Calabriae: Cic. lib. 2. & 3. De natura deorum, Suidas, Iustinus lib. 20 qui tamen locum non nominat, historiam perspicue describit. Atque inde ortum prouerbium, Strabo & Cicero, &

E. Stathius in secundum Iliadis, & Suid. ostendunt, vt de re certa incredulis diceremus, Certiorem esse rem iis quæ apud Sagram gesta sint: ἀλλ' ἕτεροι οὐδ' ὄντι Σάγρας, Sic Cicero: De Sagra Græcorum est vulgare prouerbium, qui quæ affirmant, certiora esse dicunt quam illa quæ apud Sagram. Hæc vim & vsum prouerbii satis indicant. Sed quo tempore pugnatum sit, non facile cognoscitur: tamen id maxime in historia desideratur. Ego ex Laconicis Pausaniæ, quo loco is Crotoniatarum de Achille & Helena sermonem commemorat, deprehendi Stefichori iam tum excaecati tempestate rem eam gestam fuisse: quem natum Olymp. xxxvii. mortuum lvi. Suidas, ad stipulatorem Eusebio, tradit: vt haud longe ante aut post quinquagesimam olymp. & Tarquinii forte Prisci temporibus prælium id pugnatum fuisse, coniectura esse videatur. Huius rei ignorantia Aretinum in eum errorem induxit, vt Ἰπελιωτῶν Romanos verteret, iisque pugnam hanc falso adscriberet: quæ nobis annotandi causa fuit. De Antonii rebellionem Xyphil. in Domitiano, Suetonius, Tacitus, Martialis.

Ibid. d. *Cn. Octavius, qui vna cum Paulo bellum administrabat*] Xyl. vertit, *Cn. Octavius præfectus classis*. annotatque, *Ὁ σωμαρχὸν Διμίλιον*, id est collega. Legatum vertit Aretinus, non pessime. Neque enim consul, neque paricum Paulo potestate fuit: tamen ne legatus quidem eius, nisi forte quod prætor eum classe ducenda adiunxit. Itaque malui exprimere.

271. b. *Vt quodammodo triumphalem pompam prælibaret populus Romanus*] Xyl. vertit, *Ut & ludæ * extra quod vi * Romani ante triumphum eafruerentur*: & annotat, Hæc mutila, & nisi ex libro insanabilia, omisit Aretinus: pro *ἄσποπλῶν*, *ἄσποπλῶν* substitui.

272. c. *Cornua*] Xyl. vertit, *Pocula in cornu formam*. annotatque, *Κέρατα*. Antiquitus cornibus animalium pro poculis utebantur. inde *κτεροσύ*, Vinum miscere: & Bacchus cornutus dicitur. Vide omnino Athenæum lib. 11. & Eustathium in principium Iliad. 13.

273. e. *Vt est apud Homerum*] Locus est Iliad. ultimo lib. Verba sunt Achillis ad Priamum, humanam sortem & conditionem ex rebus prosperis & aduersis commixtam describentia quæ obiter Latina facta appoluit: *Hanc misero sortem superi iniunxere, dolorum Expertes, hominum generi. nam dolia in ipso Limine celestis primo duo sunt posita aula, Vnde duum generum Iupiter mortalibus effert Munera: in hoc bona sunt, aduersa recondita in illo. Cui commixta Tonans depromit dona fruetur Nonnunquam aduersis, rebus quandoque secundis. Sed cui sola dedit de lauo tristia vase: Is miser est, neque diis, hominum neque amabilis vlli, In terraque suos lugubriter exigit annos.*

275. c. d. *Et Licinius Philonicus*] Xyl. itidem, *Licinnio & Philonico*. & annotat, Philonicum hunc fuisse publicanum, ex Politicis Plutarchi præceptis constat: vt hic copula desideretur. Aretin. declamatorem vertit: quasi id φιλονίκος significet.

Ibid. e. *Eleam oppidum Italia*] Xyl. itidem, *Eleam Italia urbem*: annotatque, Aretinus Veliam posuit, quum sit in Græco *Ελέα*. non video quid ille, aut cur ipsum Amiotus sit sequutus. Est autem Lucaniae vrbis vt ex initio l. 6. Strabonis liquet, & supra ostendi. Paulo post *εὐχόμενοι*, non *εὐχαίμενοι* scribendum.

IN PELOPIDAM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

Pelopidas Epaminondæ æqualis sociusque fuit, maxime Leuctrica pugna nobilis, qua Spartanis Thebani principatum Græciæ eripuerunt sedecim cititer annis post captam à Gallis Romam, vt ex Polyb. lib. 1. initio, Diodoro Siculo lib. 15. Pausan. Bæoticis, & Gell. l. 17. c. vlt. patet.

277. c. *Cato maior*] Est & hæc vita ex eorum numero quæ ita fuerunt deprauata male vertendo, vt emendare velle, non magis sit consilium quam laterem lauare. Quam enim nullo sensu Catonis venustissimum in temerarios nimisque audaces homines dictum extulit? an vero ἀλογιστὸς ἀφελῆσολος is est qui Strenuus Latinis dicitur? quum hoc virtutis, illud vitii sit. Et quidem nihil apertius potuit hoc apophthegmate cogitari: quod tamen etiam sequentia exponunt, quæ eodem tere modo tractant: Cæterum & hic & in Fabio, vbi de Mar-

cello autor loquitur, *ἰταυὸς* audacem significat: alias proteruum.

279. b. *Vt Euripideus Canopeus*] Xyl. *Exemplo Capanei Euripidei*. Et annotat: Locus est in Supplicibus, aureus profecto, quem adscriptam Latinis verbis expressum. (si tamen hoc est exprime) nam & exemplū continet hoc seculo rarum, & officium potentis amici fideliter definiri. Verba sunt Adrastii: *Tenerum vide ne hunc qui traiectus fulmine est? Capaneus is erat, opes habuit amplissimas: Minime superbiebat his, neque spiritus Trahebat tamen vnquam altiores paupere: Vitare luxum suctus, & vulgaria Fastidientes: non ratus in gula suam Virtutem, & esse modica nature satis. Presentibus fidelis, atque absentibus Amicus (hoc perpanci præstant nunc) fuit.*

280. b. *Posthac quum Lacedæmonii cum Thebanis in specie vt amici & sociis agerent*] Xyl. *Socios & amicos Thebanorum*

banorum ostenderent: annotans, *περὶ φερομένων*. Becarias: *Quum Spartam se ad Thebanos contulissent*. Qui error totam historiam involuit, omniaque obscura reddit de apertissimis. Porro *περὶ φερέσθαι* πῶς, ὡς φίλῳ, ὡς ἐχθρῷ, dictio est neque insolens, & intellectu facilis.

Ibid. c. *Indicitur exilium*] Xyl. *Exilio damnati sunt*, annotans, ἐξέκρινθησαν, omisit interpretes. Sic & in Gracchis vsus est Plutarch. ἀκρίτως ἐξέκρινσαν. & iterum Ποσειδίου τῶς Τιθερίου φίλους σραπῶν ἐξέκρινσαν.

281. c. *Et pauci quidam ex iunioribus*] Xyl. itidem, *Pauci quidam ex natu minoribus*: annotans, Et hunc locum pervertit, ita ut ad Pherenicum retulisse videatur quæ ad Pelopidam pertinent. Omisit autem τὸ ἀδελφικῶς: in quo summa sententiæ est. ἀδελφικῶς est media voce Periculosum aliquid aggredior, In discrimen me committo: vade ἀδελφικός, Audax: quod vocabulum vsurpauit initio huius libri Plutarchus male ab Antonio versum.

Ibid. *Et varros ferebant*] Xyl. itidem, *Et varros secum ferentes*: annotans, σελίκες, Venabula, Becarias: sed indocte. Sunt autem σελίκες, ligna quibus retia attolluntur & fulciuntur. Latini varros appellant. Tryphiodorus Γλιου ἄσσι, ὡς δὲ ὄπισσι σελίκοι σελίνον ἀεὶ κινώσαντες. Ἀνέρες ἀγρευτῆρες. -- Lucanus alicubi: *Sic dum dispositis attollat retia varris Venator*, &c. -- Pollux li. 5. cap. 3. σελίδας & σελιδώματα vocat, ut quidem in Aldino lib. legitur.

282. b. *Hic multo ante in eum diem ostenderat Archia*] Xyl. *Is ad eam diem*: annotans, Corruptit historiam Becarias, nescio quæ festa & solennes ludos Thebanorum commentus: quum verba luculenter ostendant, Philidam domum suam ad eum diem tyrannos multo ante inuitasse ad computandum, scortis etiam promissis. ὕπαιθρα γυμνάσιον (omissum ab isto) adulteræ videntur, & in sacris literis γυμνὸν ὕπαιθρον dicitur, quæ marito est iuncta, Rom. 3. Cæterum tota hæc Thebarum & libertatis ab exilibus duce Pelopida recuperatæ historia, mira & copia & elegantia est à Plutarcho descripta eo in libro cui titulus est De genio Socratis.

284. a. *Ergastulis qua erant circa domum Charonis, ubi hasta & gladii parabantur*] πῶς οἰκίαν ἐργαστήρια, arbitror intelligi esse ternas operarias. Neque enim vel ἐργαστήριον instrumentum Græce significat, (quod ἐργαλεῖον dicitur) vel δουρῶδος hastam, aut μαχαροποιός mucronem, sed hastarum vel gladiatorum fabrum. Quæ quæ nemo non videat, quis non miretur versionem Becariæ, qui Thebanos non lanceis sed furcis, (ut apparet) non gladiis sed veribus aut securibus domestico vsui paratis, nulla necessitate compulsus, armaverit?

486. c. *Quum vero qua data via erat, duceret Pelopidas, &c.*] Xyl. *Sed Pelopidas perumpendi consilio misso* & annotat, ἐπὶ δὲ τῷ δαδμίνῳ ἦγειτο. Illud δαδμίνῳ videtur aut mendosum esse, aut arguere mutilatum locum: quati si fuisset hic omissum δαδμίνῳ γαίρην ἰάσας, aut tale aliquid. Ego sensum utcunque me expressisse puto.

287. c. *Et tribui tribus*] est libro Iliadis secundo. φρήτραι autem quam recte Societates vertantur, quid attinet dicere?

289. a. *Meneceia Creontis*] De hoc lege Phœnissas Euripidis, & de Macaria Heraclidas. Leonidæ historia ex Herodoto & aliis notissima, & de Themistoclis sacrificio supra dixit. De Pherecyde non memini alibi legere.

Ibid. e. *Præfectorum & manipulariorum munus obeuntes*] Xyl. vertit, *luxta ac post se positi certo ordine milites*, annotatque, Est in Græco ζευγῆται καὶ ὀπιστάται. Magistros & Decanos vertit Antonius: quod quid sit, non video. Equidem Latina vocabula quibus explicem verba Græca, non succurrunt: fingere neque ausim, neque fortassis commode possim. Opinor autem ζευγῆται dici, qui iuxta alios positi: ὀπιστάται, qui post alios collocati in acie, adstantibus, vel ante se stantibus auxilium ferre, si vsus ita ferret, iubeantur, ζυγὰ quidem paulo ante pro ordinibus aciei transuersis, seu ab vna parte in alteram pertinentibus posuit Plutarchus, De Gorgida & sacra cohorte loquens.

291. c. *Item Meneclida astimavit pecuniam*] Xyl. vertit, *Thebanosque interrogabat equisid non alia quoque res praclare gesta fuissent*. ** *ut multa pecuniaria Meneclida irrogaretur*. annotatque, Locum in Græco inane esse, facile apparet, tamen si interpretes id dissimulauerit, eoque sententiam confuderit. Sed mederi, nisi optimi libri alicuius præsidio, non possumus.

Ibid. e. *Ptolemæus enim intulerat Alexandro*] Is est Ptolemæus Alorites cognomine, (frater huius Alexandri & Phi-

lippi, filius Amyntæ) qui deinde fratre necato regnum Macedonia obtriuuit. Diodorum vide lib. 15.

292. d. *Non ignarus quidem nefarium hominem & latronem esse*] Xyl. vertit, *Perditum sceleribus hominem, & parricidam*. & annotat, ἐξώλη καὶ μισαφόνον, noster, Immanem & sanguinolentum. Proprie autem μισαφόνον dixit hic Homicidio flagitioso contaminatum. Polydorum enim Pheræum, Thessaliæ principem, fratrem suum, inter pocula veneno dato necauerat, inque eius locum successerat, ut scribit Diodorus ibidem. atque eo respicit Plutarchus.

293. a. *Magnitudinem eius non ilico*] Xyl. vertit, *Animi magnitudinem, quippe mulier*. & annotat, τὸ μὲν μέγθος τὸ εἶδος. Sic est male scriptum, pro ἡδονῆς, idque animaduertisse Becarias videtur. Quod autem κενραῖς iuuentutem effert, nescio qui fiat, tonsuram enim significat, & crines, ut hic. neque tam iuuenis erat Pelopidas. Iason, ut hoc obiter dicam, frater Alexandri huius fuit, Thessaliæ princeps, ante Polydorum fratrem, à quo casus est. Diodorus ibidem.

294. b. *Intra Taygetum & Eurotam*] ὑπὸ τὸν Γέταν καὶ τὴν Ευρώταν, *Inter Getam & Eurotam*, interpretes. Qui Getam loci nomen in Laconica, aut etiam tota Peloponneso agnoscat, autorem nullum esse noui: neque vero fines Lacedæmoniorum obscuro & ignobiles nominari consentaneum esse potest. Superest, ut in voce Γέταν mendum esse affirmem: cui facile mederipotuius ex Geographiæ autoritate. Est enim mons Taygetus in Laconicæ finibus, à Messenia eam dirimens, nobilis apud Græcos Latinosque cuiuscunque generis scriptores. Arctos itaque limites ciuitatis Spartanae indicat, quam ab occiduo latere mons Taygetus, ab ortu Eurotas amnis terminarent: quum latus Austrinum Arcadia, Boreale, mari claudatur. Ego in locum verbi Γέταν, Ταυγέταν restituito. Nam de varia huius vocis terminatione & inclinatione, hoc loco dicendum non erat.

Ibid. d. *Et seruos lecti sterniatores*] Xyl. vertit, *Et famulos stratores*. & annotat, σρώται, δεξιμόνται. Strotas seruos habet Becarias. & quidem annotator ille leu corrector in margine alleuerat ex Suida, Σρώτης, ἔθνος: id est, Strotas, nomen gentis. Ego autem, tamen si haud sum ignarus, posse Σπρώτης (si præsertim ὠσφριbas) dici pro Σπρωίτης, quod gentile est vrbis Africae quæ Σπρωή, Stroa, appellatur apud Stephanum Byzantium ex Hecatæo: non video tamen qui huc aliquid tale quadret. Neque animaduertit corrector iste, σρώταις, accusandi casum, non à nominatiuo σρώτης esse (is enim σρώταις a breui facit, uti prolochia gnaris non est obscurum) sed à σρώται, cuius singulari est σρώτης. Et quidem suspicor sua illum verba pro Becariæ verbis subiecit, sequuntur (si diis placet) Suidæ autoritatem. Nam profecto Cælius libro Antiq. lect. 16. cap. 11. aliam interpretationem citat atque reprehendit, quasi seruilia strata interpretes hic edidisset, quod nuper obiter vidi, quum eos libros inspicerem. nisi fortassis etiam alius quidam Pelopidæ vitam conuertit. Verbum est σρώταις, Sternio: inde σρώτης, Strator, formari potest: ut à πλώται, πλώτης. Esse autem genuinum hunc loci quem tractamus sensum, & σρώταις huiusmodi famulorum genus, qui vestes stragulas componerent atque concinnarent, euidentissimum est ex verbis Athenæi, quorum sententiam Latine adscripsi de libro Diogenis philosophon secundo, Primi (inquit) Persæ, uti est ab Heraclide traditum, eos qui strotas (σρώταις) dicuntur, inuenere, uti vestes stragulæ ab his ordine & concinne componerentur. Itaque Timagoræ Cretensi, vel (ut Phanius Peripateticus autor est) Eutimo Gortynio, qui se Themistocelis exemplo ad regem contulerat, Artoxerxes honoris causa tentorium, insignis cum elegantia, tum magnitudinis dono dedit, & lectum argenteis pedibus fultum, vestemque stragulam magni precii, simulque famulum qui ea sterneret, Græcos sternendi ignaros dicens, &c. Et quidem infra in Artoxerxe de eodem Timagora quum dicitur, qui hic σρώταις, ibi σρωννύωντες participio dicuntur. Meminit etiam Eustath. in 3. Vlyss. Persas primos σρώταις excogitasse: ex Athenæo, ut multa. Stratorem aliis, ipsique Budæo, intelligi eum qui equum adornet, & principem in eum imponat, (Græcis est ἰσ ἀσβελεύς) noui: quomodo & Vlpianum in Pandectis de officio Procos. & in Caracalla Spartianum, vsurpasse, annotatum est. Ego licere mihi putavi verbum de verbo, etymologia adstipulante, exprimere. Idemque in vita Alexandri feci: ubi Proxenus σρωματοφύλαξ dicitur, ego stratorem extuli, hoc est qui lecto & stragulis regis præflet. Guatinus, sarcinarum custodia præfectum vertat.

Ibid. Cruf. annotat, *Lectifterniatores*. Sic appellat Plautus quos Græci *σπῶται* vocant.

Ibidem e. *Novem archontum loco*] De his in Pericle di-

ctum, & initio Aristidæ.

297. d. *Insidias ei ad hunc modum struit*] Cic. de offic. lib. 1. Cr.

IN MARCELLVM ANNOTATIO-
nes Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Marcellus bello Annibatico floruit, quo nihil est notius, & cuius tempus accurate à Polybio lib. 3. ostenditur. Obiit consul infidiis Annibalis anno ab v. c. DCLVI.

298. c. *Vt ait Homerus*] Libro Iliad. 14. Verba sunt Vlyffis de se & Græcis, aduersus Agamemnonem, qui fugam suadebat.

299. a. *Mensam argentariam*] Xyl. vertit, *Mensam nummulariam*. & annotat, ἀργυρομοσία est in Græco. quod quid hoc loco sit, non plane intelligo. Id facile apparet aliquid argentei ex multa Capitolini confectum, idque dedicatum. verbum videtur mentam nummulariam seu abacum significare: sed improprie (ni fallor) hic pro quauis accipiendum. Nisi fortassis mutilus est locus, & scripsit Plutarchus Marcellum pecuniam multæ loco exactam in argentum conuertisse, (nam id non incommode Græcis verbis dici putō, ἀργυρομοσίαν ποιῆσαι) & donarium cuius hic intere derit nomen, ex eo fecisse. Iudicii huius meminit Val. lib. 6. cap. 1. & reum C. Scantinum Capitolinum tribunum plebis nominat. unde facile apparet varie hanc rem narratam fuisse. quid de multa statutum fuerit, nusquam reperio.

Ibid. b. *Iberes, qui regionem Italia subalpinam incolabant*] Xyl. vertit, *Insibresgens Gallica*: annotatque In Græco est Ἰσβρες, idque retinuit etiam Guarinus: quum tamen neque gens vlla Gallica Iberi sint, & quomodo scripserit Plutarchus ipsa historia doceat. Insibres enim Galli fuerunt, de quibus hic dicitur, quod ex Polybii lib. 2. (ibi enim hæc historia copiose describitur, & Ἰσβρες appellatur: à Plutarcho mox Ἰνσβρες) patet, & Floro lib. 2. cap. 4. Zonara, aliis. Itidem hic Cruf. annotat, Legendum arbitror Insibres: quorum hæc meminit Epitome Liuii.

Ibidem. *Qui Gafata vocantur*] In Græco hic Γατάται falso, infra Γασάται nominantur. Polybium sequuti, Gafatas scribimus. Quod autem à militiæ mercede sic nominatos idem perhibet, vix ei adfentior. non enim grammatici modo Græci annotarunt, γὰρ esse ἀκοντάκια. pili genus: sed & Propert. lib. 4. hoc ipso de bello ita vsurpauit, *Ferdomari genus hic Rhe-no iactabat ab ipso, Nobilis erectis fundere gasarotis*. Maro gasorum alicubi etiam meminit: --- duo quisque Alpina coruscant Gasa manus. --- & meminit Nonius etiam. Itaque verisimile est, à genere armorum dici Gafatas: vt funditores, vt lancearios, vt certatos, vt alios. Sed hæc nihil admodum huc pertinent. Seruius (opinor) alicubi tradit, fortes viros à Gal- lis Gasos dici. Porro autem de bellistius apparatu & Romanorum & sociorum, lege Polybium eodem libro, epitomam Liuiam 20. & Plin. lib. 3. cap. 20.

300. a. *Libros ad sacra populi pertinentes*] Xyl. vertit, *Commentarios militares*. & annotat, στρατηματικὸς ὑπομνήμασιν. Intelligo ephemeridas, hoc est librum in quem quid quoque tempore gessisset, scriptum referret. Apud Ciceronem lib. De diuinatione 2. eadem historia narratur: ibi simpliciter scriptum est Libros. Valer. lib. 1. cap. 1. idem referens, ex libris ad sacra populi pertinentibus animaduersum errorem suum à Sempronio inquit. Ciceronis locum adscribam, vt aliquid lucis adferat, aliquid accipiat. E prouincia (inquit, loquitur autem de T. Sempronio hoc qui Ti. & C. Gracchorum pater fuit) literas ad collegium misit, se, quam legeret libros, recordatum esse, vitio sibi tabernaculum captū fuisse in horto Scipionis: quod pomærium postea intrasset, senatus habendi causa, in redeundo quum idem pomærium transiret, auspiciari esset oblitus. Hunc morem capiendi tabernaculi Plutarchus diserte exponit hoc loco: qui sane videtur ostendere Ciceronis locum recte legi, vti adduximus, & hæc verba, *In horto Scipionis*, non esse in *Aruspicionis* commutanda. Nullam enim video necessitatem quæ hoc nobis imponat: neq. Manutius istius correctionis autor (vir de Ciceronis & multorum optimorum scriptorum monumentis præclarissime meritis) causam ostendit, cur à conductione tabernaculi extra pomærium horti Scipionis magis quam a-

lius loci cuiuspiam fuerint alieni. neque fortassis, si Cic. *Aruspicionis* scripserit, sciolus id non intellectum statim in horto Scipionis, ac non potius non aliud quiduis mutasset, Meminit & Liu. lib. 4. ad annum v. c. CCCX. de tribunis militum. Non tamen pro firmato iam steterit magistratus eius ius, quia tertio mense quam inierant, augurum decreto, perinde ac vitio creati, honore abiere: quod C. Curatius, qui comitiis eorum præfuerat, parum recte tabernaculum cepisset.

Ibid. c. *Minutio dictator*] Μινυκίου, Valerius loco iam indicato non Minucium, sed Fabium Dictatorem nominat: estq. id vero propius. siquidem bis Dictator Fabius fuit, vt Liuius diserte, & antiqua inscriptio quam Sigonius descripsit, docent.

Ib. d. *Inde Gafatarum rex Viridomarus*] Xyl. vertit, *Viridomarus*. & annotat, Βερόμας. Sic & Guarinus: sed vitiosa est lectio. in vita Romuli Βερόμας: & Britomartis alias etiam apud Latinos vt barbaricum nomen legitur. Hic Liuium, Florum, Eutropium, Propertium, alios huius belli scriptores sequi malui.

Ibid. e. *Inxta Clastidium*] Κασιδίου. & hoc mendum retinuit vterque interpres: (sæpe enim videtur antiqua translatio Amiotum in errorem abduxisse) quum quidem neque sit vllum vsquam nominatum Capidium: & Clastidium, Κλασιδίου, diserte nominet Polybius eadem tractans. cui ad stipulatur antiqua inscriptio, quam Sigonius in Epit. Liuii 20. refert. Meminit sane huius Clastidi Liuius lib. 21. & lib. 3. vbi Ligurum ditiois fuisse perhibet.

301. e. *Ex quercus eximia excelsa & recto stipite detruncato parauit in modum trophæi ferculam*] Xyl. vertit, *Quercus enim votiuæ truncum montanum ingentem excelsum in trophæi formâ dolauerat*. & annotat, εὐκταίου. omisum hoc est à Guarino verbum. Ipse εὐκταίου legi: non profecto quod mihi satisfacerem plane, sed quia votiuam quercum existimo dici intelligique posse, quæ ad eam rem destinata esset. Quid legerit Amiotus ignoro: quercum montanam excelsum & rectam vertit.

302. a. *Ad nostram vsque memoriam*] Xyl. vertit, *Ætatem*. & annotat, τὸ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος, imposuit interpreti mendum, tametsi nullo sententiæ detrimento. Legendum est αἰῶνος.

Ibid. c. *Præmissumque sit primis, asses trecenti, secundis ducenti, tertiis centum*] τὸν δ' ἀντερον π'. idque sequutus est Guarinus, *Secundo octuaginta*. Sed contra rationem videtur esse, vt qui tertia spolia optima retulerit, plus eo accipiat qui secunda. Itaque in locum τὸ π' (quæ est nota numeri LXX) litteram σ repositui, quæ cc. indicantur: eo quidem liberius quod inter π & σ summa est figuræ similitudo: & nobiscum sensit Amiotus.

304. a. *Liuius non tantam affirmat victoriam fuisse*] Aut hic, aut apud Liuium, aliquantum verborum intercidisse videtur: nisi μνημονικὸν Plutarchi ἀμάρτημα esse credamus. Neque enim Liuium noster numerum refert, neque nostri sit vlla apud Liuium mentio: & vero longe amplior atque admirabilior victoria fuisset, si id quod Liuius ita narrat, vt fidem non habeat, verum putaretur. Verba Liuii sunt: Vix equidem ausim affirmare quod quidam autores sunt, duo millia & ccc. hostium caesos, non plus vno Romanos amisisse. Siue tanta, siue minor victoria fuit, ingens eo die res, ac nescio an maxima illo bello gesta sit. non vinci enim ab Annibale vincere solito, difficilius fuit quam postea vincere. Lib. 23.

Ibid. c. *Ceciderunt ex iis quinque milia*] Liuius hic quoque aliter: vt, nisi si alios autores noster sequutus sit, in alterutro librum menda inuecta videatur, præsertim in numeris. Hostium, inquit, plus mille caesi eo die, capti MDC. & signa militaria XXI. & duo elephanti, quatuor in acie occisi. Romanorum minus mille interfecti. mox, Tertio post die mille cclxxii. equites misti Numidæ, Hispanique ad Marcellum transfugerunt. Neq. repugno Sigonio: priorem numerum ex Plutarcho, posteriorem ex Liuii emendant, vt hic legatur ἵπερ πέντε χιλίους πελακοσίους.

305. b. *In finibus Leontinorum* & c. Xyl. vertit, *Occiderat* ** apud Leontinos. & annotat, Intercidisse hoc loco non vnum

atque alterum modo verbum, sed haud paucos versos, facile intelliget qui historiam lib. 24. L. un legerit, vel Graeca verba considerauerit. Quae autem de receptis Leontinis dicuntur ad Marcellum pertinere, ex Liuiio intelligitur.

Ibid. d. *Et propositiones à demonstratione, &c.* Xyl. vertit, *Et ea problemata & annotat, Si Commentarios scriberem, non Annotationes, profecto adferre lucem huic loco & vellem, & fortassis possem: nunc libet Platonium illud praescribere, Geometria inscius nemo huc accedat.* Quid enim intelligeret hic *ἄμαθια μὴ πρὸν ἀμαθίης*; certe Guarinus nihil minus videtur quam sensum eruisse horum verborum, haud scio reine ignorantia an oscitantia. Problemata Graecam vocem reliqui, quando eius ne Cicero quidem pœnituit: & dari Latinum, quod idem exprimat vocabulum, vix potest. Problemata in Geometria sunt ea propositiones quae efficere aliquid docent, & quasi vltimum theorematum (hoc est earum quae tantum in cognitione hærent propositionum) ostendunt. Verbi gratia: Circuli naturam & proprietates, quas ratione centri sui & ductarum in ipso linearum habet, cognoscimus ex tertio libri apud Euclidem multis Theorematibus: dati circuli inuenire centrum, segmento dato totam circumferentiam completere, & quae alia id genus effectione aliqua constant, Problemata sunt. Quod autem dixi, *Absoluentes*, in Graeco legitur *ἀπολύοντες*, nullo plane sensu, legi ipse *ἀπολύοντες*, suffulcientes. Im exemplum quod affert Plutarchus de duobus mediis Geometrica proportione inter datos duos terminos interferendis, siue id fiat in numeris, siue in lineis, siue in superficiebus, siue in corporibus, non in duplicatione modo cubi, (de qua historia nota est, & passim iactata) sed & in aliis Arithmetis Geometricisque rebus immensum obinet vltimum: vti possem demonstrare nisi commodius alio referuari scirem. Res est non obuia. Videant studiosi quae docte annotauit Philander ad Vitruuium lib. 9. cap. 3. nam & *μεσολάβων* instrumentum, & lineas semicylindrorum, (quorum hic oblique meminit Plutarchus) diligenter explicauit. Ipsum problema nemo, quod sciam, Suselio ingeniosius, certius & facilius dissoluit: quem lege libro secundo Perfectæ arithmet. cap. 7. Porro autem Platonis indignatio eam causam habuit, quod in contemplatione positas scientias, quae ab omni materia abstractas species quantitatis per seipsam considerarent, nolebat materia & sensilium rerum quasi contagio affici & contaminari. Hinc illa apud eum in Philebo mathematum diuisio, in pura & impura: quam ne Aristoteles quidem dissimulauit. Sed hæc non sunt huius loci.

306. b. c. *Vbi tormenta Archimedes laxauit*] Liui. li. 4. Dec. 3. Cr. Vide & Polyb. lib. 8.

Ibid. d. *Bis conuulserunt machine, laxaueruntque compaginem atque a ponte deuulserunt*] Deest aliquid in Graeco, tamen Guarinus lacunam dissimulauit. Quid enim redditur ad *ὅσοι μὲν* & vt ne dicam, mutilatam narrationem statim apparere.

308. a. *Apud Accillas*] Apud Liuium Accillas est, hic *Ἀκίλλας*. Stephanus *Ἀκίλλας* scripsit, quod series literarum recte legi satis demonstrat. Id sequutus sum hic, sicut & apud Liuium Sigonius. De Archimedis sepulchro vide quae sunt apud Cicero lib. 5. Tusc. quæst.

Ibid. *Turrim qua occulte capere milites posset*] Sane apud Liuium contrarium inuenies, qui ob ipsam intentius custoditam scribit turrim eam, lib. 25.

Ibid. c. *Sub luce Marcellus Hexapylo ingressus urbem est*] *ἄμα φαίδρα*. quod vocabulum ob insolentiam mihi est suspectum: & miror plane hanc Syracusarum *ἄλωσιν* ita concise à Plutarcho describi. Liuius lib. 25. Sub lucem, inquit, Hexapylo effracto, Marcellus cum omnibus copiis urbem ingressus.

309. a. *Horologia, sphaeras, angulos*] Xyl. vertit, *Sciothera, sphaeras & quadrantes.* & annotat, *ἐπιθήματα* dicta à *σκιά* umbra, & *ἡμέρα* venatio, apparet: vt horologia intelligi possint, eaus instrumenta quibus ex ratione umbrarum horas, aut alia etiam vestigare solemus, quos dixi quadrantes, id in Graeco est *γωνίας αἰεὶ ὀρθῶν* ἢ *ἰσῶν* ἢ *ἰσῶν* *ἢ ἰσῶν* *ἢ ἰσῶν*. ad verbum: Angulos quibus magnitudo solis ad oculos accomodatur, quod quid sit, per obscurum est. Ego quadrantes verti, quod non est aliud vsitatus apud mathematicos instrumentum, quum per dioptras sole inspecto, aliquid istarum rerum per angulorum praesertim doctrinam indagatur. Crusenius quoque, quum vertisset *Angulos*, annotat, Quadrantis mathematici videtur esse descriptio.

Ibid. b. *Vt si quid de Aetnensibus*] In Graeco est *ἠἰτναῖοι*, hoc est Aetnaeis, aut Aetnae accolis, vel vbi Aetna. Non sum nescius, oppidum Aetnam etiam à Strabone nominari, ad montis Aetnae radices: sed de qua dixerim apud Stephanum, & quae huc nihil faciat. Quomodo Ennam urbem Siciliae L. Pinarius praesidii praefectus, perfidia oppidanorum coactus, necessario facinorè retinuerit, caesis Ennensibus, historia est apud Liuium lib. 24. qui id facinus non improbatum à Marcello, imo eum praedam militi concessisse scribit. Quod mihi videtur hic respicere Plutarchus: neque *Ἀἰτναῖοι*, sed *Ἐνναῖοι* scripsisse, quod tamen sciolus aut oscitans librarius corrupit. Etenim Strabo lib. 6. Stephanus & alii *Ἐνναῖοι* scribunt, quum in Liuii plerisque codicibus haecenus Aetna dicto loco lectum sit. Plutarchum quidem itidem *Ἀἰτναῖοι* scripsisse, non facile dixerim. De Megarensibus, Plut. ante, & Liui. ibidem: Marcellus Megaram vi captam diruit ac diripuit, ad reliquorum, & maxime Syracusanorum, terrorem.

Ibid. e. f. *Et contumelias Enguinorum*] Guarinus Engiates, Graecus liber *Ἐγγίαιος*, male vtrunque. Nam & ex Stephano liquet, hic *Ἐγγίαιος* legendum: & Latine Enguinos dici, ex Plinii lib. 3. cap. 9.

310. b. *Vt Pindari verbis utar*] Locus est initio secundae Pythiorum odæ, de Syraculis.

Ibid. c. *Addidit etiam id quod v. f.*] Liui. l. 7. c. 3. Cr.

Ibid. d. *Et in oculis hominum incurreret tertius triumphus*] Xyl. vertit, *Inuidia obnoxius erat secundus triumphus.* & annotat, *Ὁ τρίτος* est in Graeco, id est tertius: quomodo & Guarinus, & (vt alias saepe) post eum Amiotus vertit. Sed de Gallis triumphauerat tantum, neque (nisi admodum fallor) quisquam alium porro eius triumphum agnoscit scriptor. Itaque ergo audeat secundum dixi.

Ibid. f. *Deonatione*] Vide & quae Liuius scribit lib. 6. Dec. 3. Vide & Gell. l. 5. c. 6. Cr.

311. b. *Subornarunt Syracusanos inimici Marc. Valer. Max.*] lib. 4. cap. 1. Cr.

312. b. *Vndecim tribunis militum*] Historia est apud Liui. li. 27. initio, sed ibi duodecim legitur. Sigonius, vndecim reposuit.

Ibid. d. *Vt dictatorem diceret Q. Fabium*] Xyl. vertit, *Q. Fulvium*, & annotat, *Φούλιος* est in Graeco pro *Φούλιος*, vt Guarinus etiam ex Liuiio deprehendit.

313. b. *Dextro cornu laborante duodecimam legionem in primam aciem iubet induci*] Xyl. vertit, *Dextra enim ala laborante, vnam de legionibus in primam aciem prodire iussit.* hæcque in hunc locum annotat, *ἐκείνου ἢ πάλαιον*. deest *ἐν*, quod Guarino errandi causam praebuit, quum verteret, *Ordines in primam succedere aciem iussisset.* Verba Liuii adscripti: *Cedere inde à Romanis dextra ala & extraordinarii ceperunt, Quod vbi Marcellus vidit, duodeuigesimam legionem in primam aciem inducit, &c.* Pleraque autem ex Liuiio vertisse hic Plutarchum satis constat.

314. d. *Et cum Elephanti capite puerum natum superstitem fuisse.*] *ὁ κεφαλῆς ἐλεφαντος*. forte *ἢ*, aut *ἐλεφαντα*. sed & quae sequuntur mendosa videntur.

315. b. *Disputabantque inter se, &c.*] Xyl. vertit, *Iamque curiositates inibant.* & annotat, *καὶ διαπραγματούμενοι*, id est, quod imperatoris erat reputare, quam commodus locus foret, ipsi curiose inquirebant. sic supra in Paulo, *λέγω πῶς ἀδραστηροῦμαι ἢ ἀπερδέκτων*, de exercitu. Sic multis aliis locis.

316. b. *Quos Cabros*] De his qui cognoscere cupiunt, legant interpretem Apollonii in *ἠ ἀρξιναντ*. Paragraph. 34. Plutarchum Osiride, Diodorum & alios.

Ibid. e. *Iam Annibal terribilis hostis & durus*] Xyl. vertit, *Romanis terrori.* & annotat, Locus est in Graeco turpiter factus, quem emendare possem, si quis emendatum esset agnitus: si sententiam (quam historia claratam redigit) meis verbis Graeco extulisset, aut Plutarchiana meo iudicatu mutasset.

317. a. *Apparet autem falsum aliquo modo in illis certaminibus fuisse Pœnum*] Xyl. vertit, *Vt in illis consuetibus illuisse Pœnum videri possit.* annotatque *ψευδύμα*, est vocabulum non nisi mendosum, vt opinor, inpositum Pœno, Guarinus: ego amplius eenseo deliberandum. Nam tota hæc comparatio male est tractata à librariis.

Ibid. c. *Ille Sparta potiunde spe frustratus est*] Xyl. vertit, *Lacedæmone potiunde conatus iratus fuit.* annotatque, *ἡ ἀναδραμονίων ἀπὸ πύργου*. Quid sit *ἀπὸ πύργου*, notius est quam vt Guarini error sit refellendus.

Ibid. d. *Commendo etiam in Cyropædia Chrysantem*] Xyl. vertit,

Miror & Chrysantam, quem Xenophon. annotatque, ἀμαρτανών in τῇ παιδείᾳ Χρυσάντου, Guarinus, Atque in hac disciplina Chrysantam probo: imperite. Non enim intellexit, παιδείας hic ci-

tari Xenophontis opus de Vita & disciplina (vbi Cic. in Bruto exposuit) Cyri: in cuius operis libro quarto ad initium hac historia refertur.

IN ARISTIDEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Cruferii interpretum.

Aristides æqualis fuit Themistoclis, Plataica præsertim pugna, & translato secundum eam à Spartanis ad Lacedæmonios imperio nobilis. Quadriennio prope post eictum Athenis Themistoclem decessit. autor Æmilius Probus.

318. d. Vnum arbitratur summum magistratum, à quo annus nomen habet] Xyl. vertit, Magistratum, qui Eponymus appellatur. & annotat, τὴν ἐπώνυμον ἀρχαίαν. Interpres, Magistratum insignem. Quem? Apud Athenienses nouem fuerunt antiquitus in magistratu collegæ, prætores fortasse dixeris Latine, quorum vnus forte ad id lectus, publicis literis & actis inscribatur: quem admodum apud Romanos consules Latinos signabant nomine Fastos. Id quod sic habere, paulo infra in hoc lib. Plutarchus ostendit, vbi disputatur quando Eponymus fuerit Aristides. Horum ἐπώνυμα ἀρχόντων fit etiam supra mentio in vita Pelopidæ, & in lege quam recitat Æschines ἐν Τιμαρχῷ, Ἐάν τις Ἀθηναίων ἐπιτροπὴν, μὴ ἐξέτω αὐτῷ ἑβένεια ἀρχόντων γένεσθαι. Cætera fere Paulan. Laconicis cui plus quam vili grammaticorum tribuo fidei.

Ibid. E. Hic puerorum chorum quem cyclium vocant] Xyl. vertit, Cyclicos pueros. & annotat, Ita apparet dictum fuisse chorum qui dithyrambos caneret. Vide Suidam.

319. e. Ac Themistocles in sodalium se coniiciens] eis ἐπιτροπὴν ἐμβάλων ἑαυτὸν. Sic vocat amicorum & sociorum suorum quasi factionem. Facilitatem Barbarus, valde inepte: sed & pleraque incommode verterat. Quid esset ἐπιτροπία, etiam apud Lylandrum indicauimus.

320. a. Nisi & Themistoclem & se male perderent] Xyl. vertit, Nisi ipsum una cum Themistocle in barathrum præcipitassent. & annotat, Βάρραθρον, quasi foueam si diceres. malui tamen Græcam vocem relinquere. Carcer fuit, aut fouea veniūs, in Attica, in quam solebant fontes conijci, tanquam in puteum aliquem, & ibi perdi. Vide Suidam, Harpocrationem, & Comment. Aristoph. Pluto, ad versum, Οδοῦν ὑπολοιπὸν σοὶ τὸ Βάρραθρον γίνεται. Supra in Mario, de Iugurtha in carcerem coniecto, noster eodem est vsus vocabulo. Et quidem extat fragmentum Diodori Siculi lib. 31. in quo ea est carceris descriptio, quæ optime his congruit quæ de barathro Græci habent.

Ibid. b. Quum fusi in Amphiarum ab Æschilo iambi] Extant in Tragedia quæ inscribitur Ἐπὶ Ἀδμῆ Θηβῶν: habent autem absolutam boni viri descriptionem.

321. d. In quibus Callias iadiser] Xyl. vertit, Facifer, quod genus sacerdotum. & annotat, Δαδούχος, is est qui sacris solenni- bus facem gereret: qui erat honor magnus, & sacerdotium nimirum. Nam & Pausanias pro magna felicitate refert quod in progenie Leontis ad quartum vique gradum ea dignitas permanisset: in Atticis. Interpres Antistitem vertit, minus recte, quod notauit etiam Cælius lib. 28. cap. 26. Antiq. lectionum.

322. a. Expugnatores] Xyl. vertit, Poliorcete, & annotat, Vt Demetrius Antigoni F. reliqua Ptolemaeorum & Seleucorum cognomina. Aquila Pyrrhus à suis est cognominatus.

Plutarchus in vita eius.

323. a. Et diuersa sane fecit atque Achilles vota] Qui iniuria ab Agamemnone affectus, nihil aliud in votis habuit quam vt ipsole præliis abstineret, grauib. cladibus affecti Græci ipsam desiderarent. Locus est Iliad. α.

325. a. Ad Oresteum] Arbitror oppidum Arcadiæ intelligi de quo Paulan. Arcadicis & Eurip. extremo Oresta. Porro autem hostes suos Spartani ξένους, hospites seu peregrinos, ita ὑποκοσμημένοι vocabant, lenitate verbi tristitiam rei mitigante: quomodo Tullius ait, apud Latinos hostem dici eum qui esset perduellis. antiquitus enim hostem eundem fuisse atq; peregrinum: 1. Off. Eodem sunt apud Herodotum lib. vltimo.

328. c. Non vt illis pro agro & urbe tantum] Xyl. vertit, Pro agro & urbe, vt Spartanis. annotatque, ὡς ἐκείνοις, est in Græco libro. Barbarus, Vt maiores nostri, vertit. quod minime probo: quum inter hanc & Marathoniam pugnam non plures tredecim anni intercesserint, vt ex historia ratione apparet. itaque illud ἐκείνοις malui ad Lacedæmonios referre, qui in partem gloriæ Salaminæ & Marathonicæ non veniebant. nam ad Persas referre non video quam commode possem. Locus qui ex Herodoto paulo ante citatur, est in Calliopa.

329. e. Itaque multis obiectis ceteris] πολλὰ παρεθήμενοι ἢ γέροντι γέροντι, cratem vimineam significat, seu (vt Cæsar vocat) vineam: vt apud Polyb. lib. 8. Arrianum lib. 1. id huc non pertinet, πὸ γέροντι autem, vox est multa significans, præcipue autem parmæ cotio inductam: quomodo cum alii, tum Arrianus lib. 1. αἰ αὖτο. Ἀλέξανδρ. vritur: εἰς δὲ δὴ δέξ. τὸ γέροντι καὶ τὸ γωερανο δέξ. μακρὰ πηγῆσι. Plutarch. in Æmili de Perseo triumpho, inuenta aut inter cætera arma, etiam Θώρακια γέροντι. Lucianus Anacharside, καὶ γέροντι ἐν τῇ ἀριστ. α. Eustath. in Dionysiam ait quadrangulum esse scutum, non retriangulum, sed hominib. figura contentum. Plam autem seu missile telum etiam significat: e constat: & in Antonio sic autor noster vritur, in Actiacæ pugna descriptione. Hic priorem notionem, vt loco huic congruam, posui. interpres dissimulauit. De cupidibus dixi in Camillo. τῆς ἀννάκτας non puto recte legi, sed πῆς, vt alias: sicut & Latini, Horatius, aliique.

330. e. Vindicis hanc quondam] In meo codice hoc epigramma mutilatum est. Nam & primus versus est deprauatus. & pentameter ei subiectus doest. Ego vnde restituum, in præsentia non habeo. Sentum integrum extuli. Paulo post Μυραϊδῶν legi, & Θεογαίων. Cur ita, non est obscurum. Eos autem versus sic est interpretatus idem Xylander, Hanc quondam Græci superatis hostibus aram, Libertas patria quum suauitasterit, Et profligatis seruata est Græcia Persis, Munus Eleutherio constituere Ioui.

332. b. Ad cœnas & inferias inuitat] Xyl. vertit, Ad cœnam & sanguinem fusum vocat. annotatque, Interpres ἡμιώως inferias dixit. In Græco autem non ἀιμοκουρίας, sed αἱμακουρίας legendum. quomodo Pindarus εἶθε ἄλυμπ. α. & ipse Scholiastes & Varinus habent. Vox est & Dorica & Bœotica. nam Bœotii Doricam fere habebant dialecton: quod ostendere exemplis possemus, si locus ferret.

IN CATONEM MAIOREM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Catonem hunc maiorem inscribo, vt ab Vtiensi distinguam. vocatur etiam Censorius, à censura, & ab aliis & saepe à Plinio. Fuisse eum Tusculanum, cum aliunde tum ex oratione Ciceronis pro Plancio constat. Gentilitatem autem & seriem Catonum explicat Gellius lib. 13. cap. 18. quod dignam est, & vtile etiam lectu. De ætate eius paulo infra annot. uinus. Floruit maxime tempore belli cū rege Antiocho.

336. c. Sicut alterum corpus] ὡς ἄλλο ὑπερὸν σῶμα, quæ sequuntur καὶ ἑὸ καλῶν; virgula sunt distinguenda, vt intelligi possit esse dictam hoc orationem non modo necessariam, sed & in bonis ac honestis per se rebus facundiam esse, ἢ ἑὸ καλῶν.

Crufer. lectorem admonet vt videat num legendum sit, Organum virtutum vnicum & necessarium.

337. a. M. Curii] Manius, non Marcus, prænomen fuit Curii: quanquam & hic & sæpissime alibi Marcus libris pro Manio sit ab imperitis ingestus librariis. In comparatione & expresse & recte scribitur Μανίος Κούρειος. Triumphauit autem cum alias, tum de rege Pyrrho, neque ter modo, sed quater, vt ex historiis ostendit Sigonius: Plutarchus ter modo triumphasse dicit, quod ouationem inter triumphos non retulit: ouauit autem; deuietis Lucanis. Itaque Cicero etiam in libro De Senectute eum de Samnitibus, Sabinis ac

Pyrrho triumphasse memorat, omiffi. Lucanis.
 337. d. *Exomide*, *Ἐξομίδα* καλῶν. Erymon vocabuli ostendit tunicam fuisse breuem, quæ brachia & manus nequam integeret, sed ab humeris desineret. Gellius lib. 7. ca. 12. tunicam substrictam breuemque citra humerum desinentem interpretatur. Sext. Pompeius Festus ait etiam comicum fuisse vestitum, exertis humeris. Locus Gellii huc multum facit.

339. e. *Diacem* in Græco est *Σαυειδὲς*. Satyra autem mordax fuit & salsum genus carminis, quod sale multo perfricaret homines, ut notum est. Sic autor in Pericle veteris comædiæ scriptores *Σαυειδῶν τῶν βίου* appellat, qui vitæ genus id sectarentur quod in acerbe exagitantibus hominibus versaretur. Cæterum quod paulo ante verti Vas ad sacrificia in Græco est *σπονδίων*: quod ita verti originis causa. potes etiam in genere pro poculo accipere.

340. a. *Lysia orationi* Est apud Ciceronem hoc in B. utro. Ibid. d. *Aut non multos consulatu ducere dignos* ἢ μὴ πολλοὺς πρὸς ἄλλοις ἐστὶν λέγονδον, ut in Apophth. gmatiss legitur. a quoque sententiæ elegantia deperditur.

341. c. *Cato vero reuocata in mentem circuitione & ambitu Persarum* Quia à Xerxe missus exercitus, Leonidam Thermopylas obtinentem circumuenit, Epialte Malienfe iter demonstrante. Nota est historia, & apud Herodotum copiose descripta in Polymnia. Mox *ob arbores, κωνύς*, oleastros, sed ego genus posui.

Ibid. e. *Firmanos* *Φερμανοὶ*, Firmianos. Firmum colonia fuit Romanorum, deducta in initio primi belli Punici. Velleius volum. priore. Inde dicuntur Firmani, si recte legitur, (quod tamen & ratio videtur probare) apud Lium lib. 27. ubi horum fit mentio inter alios colonos: & apud Plin. lib. 3. c. 13. qui in Piceno fuisse indicat. Quin & apud Cic. Firmiani leguntur in 7. Philipp. & L. Tarutius Firmianus in libris De diuinatione. Amiotus *Formianiens* vertit, haud scio quid sequutus.

344. e. *Paulo minus quinquagies* Quadragies & quater, est apud Plinium, lib. 7. c. 17. & in lib. De viris illustribus.

345. a. *Sergium Galbam annos natus octoginta accusant* In Græco est *Σεργίου* mendose pro *Σεργίου*. Galba enim cognomen est Sulpiciorum: quod vel ex Suetonii Galbæ pateret, si cæterorum deessent testimonia. Sergius autem nihil minus est quam prænomen, quum sit patriciæ familiæ nomen, quæ Cutilinam protulit, sed Seruius prænomen est, & huic de quo agitur Ser. Sulpicio G. hæc conuenit. Is quum prætor in Hispania Lusitanorum xxx. millia contra interpositam fidem interfecisset, à Catone est accusatus. Ex Cic. De claris oratoribus, & Suetonio quo dixi loco. Cæterum eodem in lib. Cicer. à Plutarcho dissentit, lxxv. annos natum Catonem de vita excessisse scribens, idque Coss. L. Marcio, M. Manilio: qui in annum V. C. dcv. videntur competere, ut verum sit & quod Plin. lib. 29. cap. 1. dicit, hoc eum anno obiisse, & quod ibidem Cic. scribit, eum mortuam lxxxvi. ante suum consulatum annis. Nam de ætate Catonis

Plinius ei adientit. Sed à Plutarcho stat Liius, Quod autem de tribus Nestoris ætatibus dicitur in Numa exposit.

346. b. *Luius Gallum transfugam dicit illum fuisse qui fuit interfectus*. Locus est lib. 39. sed & hæc tota narratio in T. Quinctio per se firmiter est.

347. a. *Mercedem redempturarum contraxit* Xyl. vertit, *Publica mancipibus, minimis pretis locauit. vel ligatus summis* & annotat, *παι ἰσπολαβίας*. Liius vltro tributa habet. Interpret, operarias vertit: ut pleraque alia non satis diligenter. Intelliguntur enim ea quæ locabantur publice, & à certis hominibus conducebantur.

348. d. *Post Pauli filium Tertiam*, Supra in Æmilii vita est, iam tum Perleo bello generum eum habuisse hunc Catonis filium. quod moneo ut illud Post non ita accipias quasi post pugnam Persicam Cato filius Tertiam duxerit: sed id vocabulum ad ea quæ supra de educatione sunt dicta, referas, nisi hic aliud, aliud ibi scripsisse Plutarchum putes: quod non videtur opus esse. Neque enim illos probo qui ut ingeniosi & acuti videantur, quacunque occasione arrepta, mendacia errata & inconstantiam grauissimis scriptoribus obiciunt Ego expl. cando potius, aut (si omnino defendi non possim) excusando tueri ista debere quemuis gratum & candidum lectorem puto: nedum in scripo nodum quarere.

249. f. *Clarus vir C. Aquilius* Hic locus facit ad emendandos G. llii libros. in quibus lib. 7. cap. 14. hac de re sic legitur. Et in senatum quidem introduci, interpretare sunt vsi Cæcilio senatore. Legendum C. Acilio quod facile, sicut & mendæ occasio apparet. Quibus Coss. Romam venerint, non satis mihi constat. Otropus autem Antica vrbs est, ad Euripum sita, è regione Chalcidicæ Euboicæ. Hanc ad penitiam redacti bello Macedonico Athenienses quum diripuissent iniuste, à Sicyonis (quibus à Græcis cæteris erat iudicium permissum) multa eis quingentorum talentorum est irrogata: cuius deprecandæ causa Carneades cum reliquis Romam missi legati, Cætera apud Pausaniam quære, in A. hæcicis.

350. b. *Filium à literis Græcis reuocans* Xyl. *Adfirmum Græcas literas calumnians*: annotatque, Quodocunque, inquit, ista gens suas literas dabit, omnia corrumpet. Hæc & alia in hanc rem verba Catonis extant apud Plinium lib. 29. cap. 1. sicut & hæc quæ de medicis sequuntur.

352. e. *Huic modo cor soli est* Xyl. vertit, *Solus habet mentem*. & annotat, Versiculus est Homeri ex lib. 10. Vlyssæ de Tiresia, qui solus inter omnes vmbra apud inferos saperet. Ita Cato reliquos nihil esse nisi vmbra ducum existimabat, si cum Scipione Æmiliano conferrentur.

Ibid. f. *Catonis Philosophi* Eius qui Uticensis, idem & minor dicitur: cuius vita suo loco sequitur.

354. c. *Atqui multa Hesiodus* In opere De agricultura: Homeri versus sunt lib. Vlyssæ 14.

355. a. *Paratum eorum quæ non appetit* Xyl. vertit, *Quibus opus non habet*. & annotat, *ἀνὴρ ὀφείλει οὐκ ὀμῖσι*. puto enim redundare, & sensui c. b. esse.

IN PHILOPOEMENEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Crusærii,

interpretum.

PHILOPOEMEN T. Quindecim æqualis fuit, cum quo à Plutarcho comparatur mortuus est eodem quo Annibal anno, V. C. nimirum DLXXI. Multa de eo sunt apud Polyb. lib. 2. & 11. apud Lium lib. 38. & 39. apud Pausaniam in Arcadicis.

356. c. *Cassander Mantinea summæ nobilitate fuit* Apud Pausaniam in Arcadicis, & (qui hunc sequutus videtur) Suidam in Philopœmene, Cleander est scriptus: & pro Crauside, Craugis: pro Ecdemo, Ecdelus: pro Demophane, Megalophanes. *Κασσανδρῶς* autem & Cassander, vnico S. recte scribi, cum ratione constat, tum Græcorum autoritate Grammaticorum, qui Cassandram duplicato S. scribi Æolice affirmant: inter quos est Iliacius Tzetzes. Id obiter moneo, propter quosdam sciolos. Istra in Pyrrho promiscue in Græco scribitur: sed opinor, librarii culpa, ut multa id genus alia.

Ibid. d. *Aut Homerus* Locus est Iliadis libro nono.

Ibid. e. *Romanus vero quispiam celebrans eum* Idem est apud Pausaniam, vltimum eum Græcorum benefactorum fuisse.

Ibid. f. *Ipsi facilitatem & simplicitatem* ἰσχυρὰ ἐστὶν ἐν Γρæ-

co, & ἀφελὴν Guatinus, Indumentorum tenuitatem & frugalitatem: neque verba neque sensum reddens. Quod enim responsio hospiti data attinebat ad pallii vilitatem & qua ipsæ erroreth mulieris per iocum excusat.

357. b. *Atque hæc in circulis de Philopœmene referuntur* Xyl. vertit, *Hæc ita in confabulationibus de eo dicuntur*. Et annotat: *ἄσπαστος*, otiosis & non seriis colloquiis, sed qualia animi causa instituuntur. Guatinus per lusum reddidit. Alias *ἄσπαστος* Græcis disputationem de rebus grauibz scholasticam esse, quod & Cicero sit imitatus, non sum ne c. ius.

358. d. *Vinitoribus aut aratoribus* *Βουλανοδὸν*, Guatinus, huiusmodi: quasi si non etiam tum boues agerentur quum arator.

358. d. *Postquam vero subueniens rex Antigonus* Tota res copiose describitur apud Polybium ad finem libri 2. Refert & Pausanias ad finem fere octauo, ubi est mendum in voce *Σικωνία*, quum debeat esse *Σικωνία*, fol. Ald. 220. vers. 1. Meminit huius Sellasia, & conflictus istius, etiam Liius lib. 34.

359. b. *Vtrumque fertur eum simul vnica ansig tur iaculo amplexato* *διελευσέν τε διαμπερὲς ὁμοῦ τῆς μίσης ἕκατεο ἢ ἢ μισσηρῶν*. Guatinus, *Sub natibus vtrō per cius vtrumque telo*

transuerberatur. Puto eum *μισαγκάλω* mendosam vocem, sub natibus, vertisse. Ipse *μισαγκάλω* legi, omiſſa præpoſitione *εἰ*. Est autem *μισαγκάλω*, amentatum telum, id est in medio funem habens, quo is tenet qui librat & eiaculatur. Ita fere Scholiastes Euripidis, in versum qui est prope finem Andromachæ: *ὄϊσι, μισαγκάλω, ἔκλυπτε ἀμπαβολοί.* quæ & Eustathii in secundo Iliadis libro de eadem voce commentationi præfero. Difficiliter ergo potuit iterum extrahi, vel propter anulum istum, cui in medio hastæ funis immitteretur. Mensuræ quidem res etiam Gellius meminit, l. 10. c. 25. & Menandri versus apud Plutar. ad finem libelli De propria laude. Pausan. & Polyb. paulo aliter hunc casum narrant, quos contulisse est incivendum. Interpret certe locum hunc male extulit.

361. a. *Calicum & paterarum*] Xyl. vertit, *Calicum & vasorum quæ conciderentur.* annotatque *καλίκων καὶ πηκκείων.* Certe hic locus videtur impugnare quod vulgus grammaticorum ait *θηρικήα* esse vitrea pocula. Non enim existimo comminuta vitra ad inauranda aut argentanda atma fecisse: & *θηρικήα* vasa pulchre celata hic intellegere malim, ab artifice Thericle, & opificio dicta, non autem materia. Thericlis meminit Plinius l. 16. c. 40. & supra in Paulo Plutarchus inter aurea Perſei vasa Thericæorum meminit.

Ibid. b. *Sicut Achillem induxit Homerus &c.* Initio lib. 19. Iliad. s.

Ibid. e. *Bellum ea tempestate Achæis erat cum Machanida &c.*] Hanc totam rem luculenta narratione explicat fragmentum Polybii quod de libro vndecimo adhuc superest.

362. b. *Fama est ludicro Nemeorum*] Est apud Pausan. quoque, sub finem fere Arcadicorum.

Ibid. e. *Siquidem Macedonum rex Philippus*] Meminit huius rei Iulianus in fine lib. 29.

363. c. *Atqui quis regem (inquit) hoc ætatis suspiciat non opus edentem*] Xyl. vertit, *Quis vero, inquit, regem muretur, qui iam magno natu meditatur adhuc, tibi proferi?* Ibi que hæc annotat, Metaphora sumpta ab oratoribus & poetis.

Ibid. d. *Aristenetur*] Videtur is esse qui apud Liuium li. 32.

& 34. vitiose legitur Aristhenus & Aristænus: & quidem initio fragmenti Polybii de l. b. 17. itidem a *εἰσαγόμε* dicitur, Quod autem hic ait, eum à Philopœmene dissensisse in re-pub. facile ex Liuiio & Polybio intelligimus, & ipse infra docet: sicut & hoc, Philopœmenem alieno fuisse à Romanis animo.

Ibid. e. *In quem dux ilico designatus.*] Historia hæc tota copiose est apud Liuium descripta lib. 35.

Ibid. f. *Et apud Platonem est*] Libro 4. De Legibus.

365. d. *Exules prætor in urbem reduxit*] *ταῖς μὲν φύξαις* pro *πύξαις* dixit. Ita in Quinctio etiam loquutus est.

366. c. *Quum M. Atilius consul Romanus*] Xyl. vertit, *M. Atilius Glabrio.* & annotat, Egregie Guarinus, & magna fide. *Post hæc Romanorum consule Manlio, quum Antiochum, &c.* Scilicet ita lector expeditur, & historiam discit. In Græco, *Μανίου δὲ τῆς Ῥωμαίων ἱστορίας, &c.* Manius autem prænomen est, quod ita notatur M: non Manlius. & alioqui prænomina sola ponit Plutarchus interim, vt saepe Titum vocat, T. Quinctium Flaminium dicens: & M: pro M: Curio: P. pro P. Villio, in vita Quinctii. Ita hic (vt & sub finem) M: Atilius Glabrio innuitur, qui apud Thermopylas Antiochum superavit. Autor Liuius initio 36. Appianus, & ipse in Flaminio Plutarchus. Itaque nomen addidi perspicuitatis causa. Id etiam quod sequitur, non recte ille reddidit.

Ibid. d. *Inuida quadam fortuna ad vitam metâ prostravit*] Xyl. vertit, *Indignatio.* & annot. Nemesis, quæ vlcisci solet si quid arrogantius sit, aut ibi fortuna vel bonis nostris superbimus.

Ibid. e. *Hinc vicum velle (Colonidem vocant) occupare*] Hæc est etiam apud Liuium narratio, lib. 39. sed Coronem habet, pro Colonide.

368. b. *Ceterique quotquot necandum Philop. censuerant*] Guarinus, *vitro vitam finire:* vt legisse videatur, *ἂν αἰτῶν ἀμβροξου.* Meus codex *ἂν αἰτῶν* habet, quod ad Achæos refertur idque quia rectius esse censebam, sequutus sum.

Ibid. e. *Polybius*] Hic est eximius ille historiarum scriptor, præceptor Africani Scipionis iunioris: cuius partem operum habemus.

IN T. QVINCT. FLAMINIUM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusærii, interpretum.

Quinctius à voce quinctus, hæc à quinque deducta videtur: vt rationem quoque cum antiqua scriptura consentire appareat. quo libentius eam retinui, quamvis obsoletam. Scribo etiam Flaminius, ideo potissimum vt inter Flaminios, quod est nomen plebeiorum, & hos Flaminios cognomento patricios, discrimen pateat. Error enim eius qui libellum De viris illustribus condidit, est recte à Sagonio refutatus. quum Liuius palam ostendat, patricium fuisse T. Quinctium hunc: is autem C. Flaminius, qui consul ad Thrasymenum lacum bello Annibalico perit & quem patrem huius fuisse autor iste affirmat, plebeius fuerit. quod cum aliunde patet, tum ex Ciceronis Lucullo, vbi is tribunus plebis legem agrariam tulisse dicitur. Alioquin haud me præterit, apud Festum à Flamine Flaminio derivari. De ætate autem Quinctii nostri satis constat. Quid enim nobilior bello Philippico? Consul fuit aduersus eum missus anno V. C. DLVI.

369. d. *Narniam & Cassiam*] In Græco est *Ἀρνείαν, & Κασσάνου.* neutrum in Italia inuenio, sed, vt scripsi, *Ναρνίαν, & Κασσάνου.* Sane Liuius lib. 27. has inter triginta Romanorum colonias refert: & quidem Marcello etiamnum viuentem. auctas deinde scribit circum hæc tempora: sed paulo aliter.

Ibid. *Tribunatus plebis, pratura*] Liuius non longe ab initio lib. 32. de hac petitione loquens, tribunatus mentionem omisit, quem ne petere quidem patricio leges permittebant. Nam quod aliquando non patricio modo, sed etiam consulares fuerunt tribb. plebei. huc non attinet. Plutarchum idem sensisse cum autore libri De viris illustribus, suspicari hinc aliquis pollet: nisi forte in genere omnes magistratus, qui ante consulatum obirentur, exposuit.

Ibid. *Studiis harum coloniarum succinctus*] Xyl. vertit, *Colonis studiose adiuuantibus.* & annotat, Guarinus, Statimque in petitione consulatus, prona in se habuit suffragia *πύξαις ἀπὸ τῶν κληρουχῶν ἐξ ἑξῆς ἀποδίδουσι* quod à Guarini verbis longissime abest. *κληρουχῶν* inter alia esse saepe coloniam, scitur: suffragium, nunquam, tamen si ne id quidem satis sit Guarino futu-

rum. Potuerunt autem, vt obiter dicam, coloni eum vel fauore vel amicorum suffragiis conciliandis iuuare ne dicam, probabile esse, plerisque eorum ius suffragii in comitiis centuriatis (quibus Coss. creabantur) habuisse.

Ibid. *Tribunus plebis Fulvius & Manlius*] Xyl. vertit, *Fulvius autem & M. Curio* & annotat. *Τῶν δὲ ἀπὸ Φουλβίου καὶ Μανλίου,* falso pro *Μανίου.* Errorem libri Guarinus & Amiotus sequutus est, quem nos & tollimus, & quod fuit addendum nomen prænomini, ex Liuiio addimus.

Ibidem e. *Philippo enim, &c.*] Locus hic totus est à Guarino peruersus.

370. a. *P. Iulium*] Xyl. vertit, *P. Villium,* annotatq. Addidi & hic nomen ex Liuiio. Nam P. Iulium apud Guarinum falso est scriptum: & infra Villius discrete nominatur.

Ibidem b. *Duce Scipione*] In Græco quidem hoc etiam ad Altrubalem refertur, quem tamen à Liuiio & Nerone Coss. superatam satis constat.

Ibid. c. *Complures iam dies ostium Apfi fluminis*] Apud Liuium est Aoum vtunque iis in locis inuenias apud geographos, vt in Stephano de urbibus annotatum est nobis. Sane Strabo lib. 7. plane eos coniungit vt proximi fuisse videantur, & Liuius 31. Apfi fluminis mentionem habet.

Ibid. d. *Erant qui ducere Quinctium, &c.*] Xyl. vertit, *Consulebant Quinctio sui vt expedito & facili itinere per Dassaretios iuxta Lycum amnem copias circumduceret.* & annotat, Male hoc reddiderat Guarinus, & pro Lyco Lyngum reposuerat, non Græcum librum & veritatem, sed mendosum Liuii codicem sequutus. Locus autem is recte legitur lib. 31. Ad Lycum statua posuit prope flumen Beuum: inde frumentatum circum horrea Dassaretiorum mittebat.

371. d. *Alii intra Thermopylas incolentes Græci*] Xyl. vertit, *Et Græci qui intra Pylas habitabant:* Et annotat: Eadem Thermopyla etiam appellabantur. Qui loci notitiam habere cupiunt, Strabonem lib. 9. & vero Liuii descriptionem li. 36. pulcherrimam legant.

372. a. *Brachylleis*] Liuius libro 33. Barcellam nominat:

Polybio, Βεγαχώνος scribitur, lib. 17.

Ibid. e. An urgente articulo] Xyl. vertit, Praefestinatione. & annotat, ὑπόσπουδης. Opera dedita, verum fuit ante, contra & sensum loci huius, & verba. nam σπουδῶ, etiam festinationem esse, vel pueris notum est, & sensit Amiorus. Pugna huius copiosa admodum & deserta descriptio extat in fragmentis Polybianis lib. 17. & si misere (vt omnia alia eius autoris) verba, aut peruersa potius. Subiungitur armaturæ & aciei Romanæ cum Macedonica comparatio & perspicua & iucunda. Neque debet quisquam eorum cum his collationem omittere.

373. a. Nec ferebant vel fortissimi grauem confertamq, & intentis horrentem hastis frontem] Ita Crus. qui etiam annotat Legendum puto, Ferebat sinistrum Romanorum cornu grauem, &c. At vero Xyl. vertit, Nam ab altiore loco totam phalangem Romanis inferebat: cuius hi densam testudinem selectissimorumque militum acrem impetum non sustinebant.

Ibid. c. Tum quod vniuersi potius] Xyl. vertit, Tum quod omne totum magis propter mutuum membrorum complexum quam propter singula valet. & annotat, καὶ ὅτι παντὸς ὅλου, Græca lectio non constat.

375. a. Corui enim forte superuolantes] Eius rei simile omnino exemplum in legis Gabinia promulgatione scripsit Diodorus libro 36. Meminit Valerius Maximus libro 4. cap. 8.

Ibid. c. Et rebus ad Thermodontem atque circa Cyprum Cimonia gestis] Xyl. vertit, Cimonia ad Eurymedontem fluium & insulam Cyprum. Annotatque Guar. vertit, Eurymedontis & Cyprica Cimonia opera. Oscitanter hoc, & ita vt lector quid sibi ille Eurymedon velit, & ducisne an loci nomen sit, intelligere non possit. Atqui interpretis munus ita non est ob eundem. Enimvero vno die & ad Cyprum nauali, & ad fluium Pamphylia Eurymedontem terrestri prælio Persas à Cimone Arheniensium duce victos fuisse, vt omittam Plutarchum, id in Cimonia vita docentem, testatur Thucydides lib. 1. extatque luculeta vtriusque victoria descriptio apud Diodorum Siculum lib. 11. Meminit flauii huius etiam Liuius perspicue lib. 33. Strabo lib. 14.

Ibid. d. Et exigua antiqua propinquitatis cū iis vincula] Xyl. vertit, Leuemetis generis communitatem. Et annotat, Id demonstrat lib. 1. Antiq. Romanæ Dionysius Halicarn.

Ibid. Tuillium in Thraciam] L. Stertinius, & in libris aliis L. Thermus legitur apud Liuium: haud scio rectene an secus.

Ibid. f. Xenocratem philosophum] Sensum huius loci videtur Guarinus non fuisse assequutus. certe non extulit. μετιμὸν fuisse pensionis genus quod inquilini (μέτιμοι) Athenis soluerent, ex Isæo docet Suidas. exactum fuisse à publicanis, hic locus ostendit. Xenocratem Athenis fuisse inquilinum, patet: fuit enim Chalcedonius. estque ea de re in Phocione infra scriptum.

376. d. Cui in manu quæ esset illum obserere, noluit] Xyl. vertit, Quumque eum possit capere Et annotat, ελεῖν ἀπαχθῶν, nullo sensu conicio fuisse scriptum ελεῖν παρὸν. vt supra παρὸν ὀκλόψαι ἢ πῶλεμον ἀρδῶ, & alias frequenter.

377. a. Egregias remunerationes, magnoque viro & ciuium amante consequutus dignas, Xyl. vertit, Quum pro beneficiis praeclaram & magno ciuiumq, amanti viro conuenientem mercedem recepisset. Et annotat, κακοσμημένον mendosum est: si legas κακομομένον, bene erit.

Ibid. b. Ut memoria prodidit Itanus] οἱ ἀεὶ ἢ ἱππὸν. Ego Itanum scriptorem nominati vsquam vix credo: itaque locum habeo suspectum. Hyrcanum vertit Guarinus: quid sequutus sit, nescio. Mox auri conflati, χρυσοῦ συγκρανημένου, Guarinus (scite nimirum) Defecati auri. Aurum vero conflatum puto infectum intelligi, quod neque formam aliquam habeat neque signatum sit.

378. c. Quum apud hospitem suum cenaret] In Apophthegmatis additur, Chalcide id factum. & ibi περὶ τοῦ, hic περὶ τῶν legitur: quæ varietas etiam in aliis est libris: neque lubet hic infarcire quæ ea de re annotauit in quartum Iliadis librum Eustathius. Contiferos vocem finxi, χρυσοφόροις. De discrimine eorum vocabulorum non est hic locus commentandi.

379. a. Censuerunt omnes qui ciues se profitebantur] Xyl. vertit, Ciuium numero censuerunt quotquot liberis parentibus essent nati. & annotat, Miror hoc omissum à Liuiio: & quidem Leonis cognomen mihi suspectum est. Culeo cognomen Terentii est apud Liuium, extremo libro 30. vt suspicer non τὸ Λέοντος, sed Κουλέωνος scriptum fuisse. Mentio fit etiam in vita Pompeii cuiusdam Culeonis, qui ei, vt dimitteret Iuliam, suavit.

Ibid. illum principem senatus legit] Xyl. vertit, Principem senatus legit. Et annotat, περὶ γὰρ ἢ βουλῆς, non περὶ γὰρ. Dicitio est obseruanda. nam hoc significari, vel ex Liuiio hanc censuram, quamuis ieiune, describente intelligitur lib. 38. Eodem modo loquutus est noster in Tib. Graccho, ἄπτιος Κλαύδιος περὶ γὰρ μῆνος ἢ Ρωμαίων βουλῆς.

Ibid. e. Sponsione Lucium promouit] Xyl. vertit, Iuramentum detulit Annotatque, Guarino imposuit mendum, fecitque vt sensum peruerteret huius loci. nam ἱερὸν scriptum est male, pro ἱρισμὸν quæ ipsa vox in Catone Censorio habetur in eiusdem facti narratione: vt mirer non animaduersum librarii lapsum ab interprete.

382. b. Hic sexcentis confuctibus victor.] Hanc & sequentes periodos (in quibus summa comparationis fere inest) ita vertit Guarinus vt qui conferat cum Græca & nostram orationem, facile sit animaduersurus cur noua versione opus esse duxerimus.

Ibid. d. Siquidem in pratura Nabim exegit Messene.] Xyl. vertit, Primatus enim Nabidem Messena eiecit. In hunc locum sic annotans: στρατηγὸς μὲ γὰρ ὢν est in Græco, contra & historiae veritatem, quam in Philoæmene Plutarchus imple testatam fecit, (neque dixeris tantam virum ita cito sui oblitum fuisse) & loci huius naturam atque propositum. Ergo audacter recessi à codice Græco, quem particulae negatiuae omissione corruptum arbitror, itaque fuisse scriptum: στρατηγὸς μὲ γὰρ ὢν, Νάβιν ἐξέβαλεν ἐκ Μεσσηνίας, &c.

IN PYRRHVM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum,

EXPLICATIO.

Tharrytam Plutarchus quem vocat, is Pausania in Atticis est Tharypus: fuitque (vt ibidem traditur) à Pyrrho Achilles filio decimus quintus. Genus deduxit à filio Pyrrhi, & Andromaches Pteleo. (qui apud Iustinum libro 17. Piales dicitur, qui medio natu inter duos fratres fuit) Arybas Æacidæ pater, aliis Atybbas, Pausania è Diodoro Siculo Ἀρυμβαίης, Arymbas dicitur. Filius eius Alcetas post patris Æacidæ mortem rex ab Epirotis delectus quum crudeliter regnaret, ab iis vna cum liberis est occisus. Pausan. Phthia mater Pyrrhi, filia fuit Menonis Thessali, de quo Plutarchus in Phocione, bellum Lamiacum describens. Alexander Olympiadis frater, rex Molossorum, in Brutiis bellum getens periit. Liuius lib. 8. Strabo lib. 5. Iustinus, Orosius, alii.

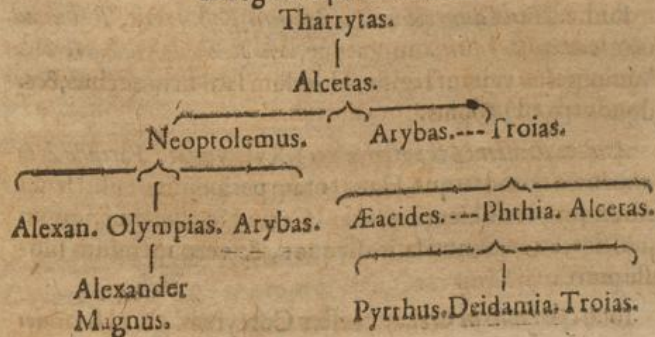
Pyrrhus multas habuit vxores: vt Antigonom Philippi & Berenices filiam, ex qua Ptolemaum genuit, de cuius interitu Plutarchus meminit. Ex Lanassa Alexandrum sustulit, Agathoclis Siculi filia: ex Bircenna, Helenum.

383. b. Templo apud Dodonam constructo] Xyl. vertit, Condito apud Dodonam templo. annotatque, εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Arctinus in

Pyrrhus rex Epiri bello maxime contra Romanos gesto nobilitatus est: quod anno ab V. C. cccclxxii. incepisse rationes annalium produnt. Aequalis fuit Antigoni, & eius filii Demetrii Poliorcetæ, regum Macedoniae. vide Gellium libro 17. cap. vltimo. Eius nos genealogiam ex optimis scriptoribus collectam in gratiam lectoris proponendam duximus.

PYRRHI GENEALOGIA

& regum Epiri successio.

ipso (quod aiunt) limine impegit: ad id templum profectos vertens. Meam versionem confirmarem autoritate, si dubia res videretur. Caterum *παίδων ἐπιόντων*, forte erat ἐπιόντων nisi diminutio & voce *παίδων* ludicrum intelligas cognomen videlicet à crinium colore per iocum inditum: uti & hodie solet fieri.

Ibid. e. *Ex Lanassa*] Xyl. vertit, *Ex Anassa*, annotatque, Iustinus ex Trogo lib. 17. sic eam vocat, hanc ipsam temperstringens: cum sequutus sum, quum Lanassa sit in Græco, tamen si Lanassa alia infra refertur.

Ib. *Bello Lamiaco*] Describit hoc Diodorus lib. 18. & quidem equitum ducem fuisse Menonem hunc scribit: quod & apud Plutarchum est in Phocione, in eadem historia.

387. b. *Considerunt se ad regem Glauciam*] Iustinus appellat *Glaucum*. Cr.

Ib. *Inimicum AEacidis*] Xyl. vertit, *AEacide inimicum*. & annotat, Quod Olympadem in bello contra Aridæum & Macedonas adiunxit AEacides. Pausan. Atticis.

Ib. c. *Prætulit Pyrrhus vultu truciore quam angustiore maiestatem regiam*] Xyl. vertit, *Fuit Pyrrhus vultu regio quidem, sed terribiliore quam venerabiliore*. & annotat, In maiestate vultus qualis in rege requiritur, & dignitas venerabilis & terribilis grauitas consideratur. hoc posterius priore plenius habuisse Pyrrhum, ait Plutarchus. Nam interpres in seite moderati principis meminit. De dentibus eius miror Plinium, quum simile de Prusia Bithynæ commemoret, non meminisse, quum duobus locis de pollice pedis referat lib. 7. cap. 2. & cap. 4. lib. 28

Ibid. f. *Ad Ipsam*] Aretinus Hypsum scripsit, imperite. Est enim etiam apud Appianum in Syriaco Ἰψός, Ἰψός: & Phrygiæ vrbs indicatur. Loquuntur autem de nobilitate pugna in qua Antigonus Demetrii pater succubuit, (de qua & Plutarchus in Demetrio) & Iustinus sub exitum lib. 15. & Appianus eo quem dixi loco.

387. d. *Polyperchontem*] Πολυπερχων nobiles fuit inter amicos & duces qui Alexandrum Magnam sequuti sunt. Vulgo Latine fere Polypercon scribitur, etiam apud Curtium: quam recte non video. Polyperchontem quidem omnes Græci dicunt, nisi ubi librarii scripturam mutarunt: sicut etiam in Apophthegmatis Plutarchi, quum idem refertur, mendosum est Πολυπερχων.

388. a. *Fratres domum sortiri acutis ensibus*] Imprecatio est OEdipi in filios sibi ex matre natos: extat apud Euripidem initio fere Phœnissatum.

389. a. *Ac Niso accepto equo*] Aretinus equi epitheton omisit, ut & alia quædam hinc inde, quæ (opinor) non intelligens, quærendi maluit labore supersedere. Nisæa regio est Parthyenes, haud procul Caspiis montibus: ea equos præstantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Patet hoc ex Strabonis lib. 11. Plin. lib. 6. cap. 25. Explicauit etiam in suo Lexico Varinus, ex Eustathii in Bœotiam Homeri commentariis.

Ibid. b. *Ita Macedones partim concursu saclo signum petiere*] Xyl. vertit, *Ibi vero Macedones accurrere, & tessera petiere*. & annotat, *συνθήμα πρὸς τὸν Πύρρον* hoc quid sit, non plane intelligo. Equidem nihil minus quam pugnam cum milites Demetrii postulabant. Videturque esse mendum, ac legendum *συνθήμα*: aut certe *συνθήμα* hic idem significare ut sit sensus, Milites ad Demetrium ac currentes, poposcerunt ut cum Pyrrho pacem fœdusque iungeret.

390. a. *Quum ad Edessam haberet hic statua*] Aretinus eum ab Lyfimacho ibi superatum vertit: sed Græca aliter sonant. Et quidem citra prælium erat potitus Macedonia Pyrrhus: eodem autem modo, nimirum nulla commissa pugna amisisse Plutarchus docet.

Ibid. c. *Sicut Achilles impatiens erat otii*] lib. 1. Iliadis. quum iratus ob creptam Chryseidem bello & armis abstineret, otiosusque in tentorio suo desideret.

Ibid. *Præuitatem concionatorum*] Xyl. *Oratorum*: & annotat, *δὴ αὖ γὰρ*. Sic ii dicuntur qui in rebus, versantur & orationibus suis populum mouent, qui quasi regnum in populo orando & suadendo dissuadendo obtinent. Et hoc esse *δημαγωγίην* cum alias, tum ex Plut. Theseo patet. ubi de Mnestheo loquitur autor. Sed de hoc vocabulo satis apud Themistoclem.

391. b. *Omne id expugnare verba compta*] Xyl. vertit, *Orationem conficere omnia*. & annotat: Locus Euripidis est in Phœnissis. Cineas autem scribo, Græco sequens, ut Plutarchum, Strabonem (apud quem ipsum etiam Κινέας in fine septimi nominatur) & Suidam. Vulgo enim fere per y scribunt hodie.

Ibid. d. *Pene cepit Agathocles*] Apud Iustinum hæc historia est lib. 22. & apud Diodorum disertius descripta, lib. 20.

Ibid. e. *Compotabimus quotidie*] Xyl. vertit, *Quotidiano potu inuicem exhilarabimur*. & annotat, *κῆθονα* festiuitatem Aretinus vertit, non admodum festiue. quid esset *κῆθον*, vel ex Lycurgo Plutarchi intellexisset, & dicto Dionysii tyranni in Philippum, apud eundem in Timoleonte.

Ibid. f. *Quas hippagogas vocant*] Alii hippagines vocant, Liuius lib. 44. hippagogas Græco vocabulo, eas naues quas transfretandis equis præcipue seruiunt.

292. b. *Quamdiu ex alto volueretur fluitus*] Xyl. vertit, *Dum adhuc ab alto irruerunt fluitus*. & annotat, *μαρίου* est in Græco, idque sequutus est interpres: sed *πλαγίου* esse legendum, ex sequentibus non est obscurum.

Ibid. e. *Postquam Albinum Romanum consulens*] Xyl. vertit, *Postquam Læuinus, &c.* In Græco est mendum ubique, *Ἀλβίνος* pro *Λαείνος*: oscitantia librarii, cui multas id genus corrupelas debemus. Cruf. quoque annotat, constare, hunc fuisse Læuinum, non Albinum.

Ibid. f. *Et vltra Sirim amnem castra ponere*] Lyrim apud Florum legitur, in huius belli descriptione, l. 1. ca. 118. vitio librarii. Sirim autem Plinius etiam fluuium apud Heracleam agnoscit, l. 3. c. 11. esseque eum fluuium nauigabilem, Strabo addit lib. 6. Diodorus Siculus libro 12. eiusdem fluuii meminit, de condita à Tarentinis Heraclea referens.

393. d. *Fuit hic natiōe Frentanus*] Ferentanæ turmæ præfectus dicitur Floro. & quidem haud scio, eodem ne dixerint Frentanos & Ferentanos. Paulo post ubi est Dexous, Aretinus *Δεξίος* legit, Dextrum vertit.

394. e. *Qui senectutis & cæcitatē causā fatiscens*] Iste Appius Claudius luminibus captus traditur, propter dimotam statu suo Hercules colendi & Potitionum institutionem: Liuius libro 9. Simulatam ab eo cæcitatē vitandæ curiæ causa, Diodorus lib. 20. scribit, Orationis eius qua pacem cum Pyrrho dissuasit, Cicero etiam De senectute meminit, & alii.

397. c. *Ptolemæum Cerannum*] Is occiso Seleuco Magno, Antiochopatre, qui Lyfimacho victo Macedoniam occuparat, regno Macedonia potitus est. Filius fuit Ptolemæi Soteris & Eurydices Antipatro nata. Inde cum Gallis pugna congressi ausus, ab iis est cum exercitu cæsus. Appian. ad finem Syriaci: Pausan. Atticis. de bello Gallico hoc, vide omnino Iustinum lib. 24.

398. a. *Mamertini*] Hi qui fuerint, utque Messana potiti, leges apud Polybium, post præfationem statim libri primi. Mamers lingua Oscorum fuit Mars. Inde nomen iis factum qui oraculi iussu ex Samnio patria sua expulsi, quum circa Taurominium Siciliae consedissent, Messanensibus auxilio profecti, vna cum eis urbem occuparunt: & à Marte, qui forte ex reliquis diis obtigerat eis, Mamertinorum nomen sibi fecerunt. Sex. Pompeius Festus lib. 11. ex Alphii lib. 1. De bello Carthag.

Ibid. d. *Thononem & Sofstratum*] Suidas nescio quo autore *Θόνωνα φρούραρχον*, & *Σοστράτην κραιπνώτη τῆς πόλεως* appellat, Thononem præsidii vel excubiarum præfectum, & Sofstratum vrbs principem.

400. b. *In faucibus qua stena Græcis dicuntur*] Omisit hoc Aretinus. videtur fauces quæ sunt ad Antigoneam in Epitri ingressu, dicere: quæ Stena Græcis vocabantur. Vide Liuium sub initium lib. 32. Porro hanc eandem historiam eleganter persequitur in Atticis, haud longe ab initio, Pausanias: atque ibidem de morte Pyrrhi refert.

Ibid. d. *Minerva Itonidis*] Meminerunt huius cum alii, tum Apollonius δ' Ἰτων. & Scholiastes ibi docet, ab Itonia seu Ione Thessalia vrbe dictam, cultam etiam Coroneæ in Bœotia fuisse Mineruam *Ἰτωνίαν*. Itoniam vocat Polybius lib. 4. quo item ex loco apparet, in Bœotia eius templum fuisse: quod idem est in Agefilao Plutarchi eius fanum haud procul Coronea abfuisse. De Ægis dixi apud Stephanum.

Ibid. e. *Haud dum rebus eius stabilitis*] Xyl. vertit, *Rebus ad hunc modum stabilitis*, annotatque, *οὐτὸς δὲ τῶν πραγμάτων*, &c. Aretinus οὐτὸς videtur legisse, Nondum satis firmis rebus, &c. idque vero est propius.

401. c. *Existet & te potior alius*] Xyl. vertit, *Fortasse à te tuterimus*. annotatque, Hanc totam periodum omisit: haud scio an propter obscuritatem. Certe hic diuinaui, quum quid sit *πρὸς καρπῶν* non satis assequor, & vero mendum subesse puto.

Ibid. *Gortyniis in Creta*] Noster Corcyraeis. quod si *κουρήσι*

fuisse, scio potuisse ad Corcyraos aliqua ratione torqueri, quod alias ostendam. Sed tamen neque Κορκυραίοις legitur, & ἐν Κρήτη perspicue est additum, ut negligentiam mirer.

Ibid. e. *Longa octo iugera*] Sesquistadium Aretinus vertit: quod locum habere potuit si nouem iugera scripsisset Plutarchus: Iugerum enim hic non quale in agricultura, sed Geometricum intelligo, quod est sextans stadii. Vide quæ in Paulum ea de re annotauimus. Paulo post raritatem materiae, χαυνίωμα, recentiam operis vertit.

402. d. *Meras eas esse praestigias*] Xyl. vertit, *Nugas has esse.* & annotat, Πυλαίων ὄχλαγωγία. Quid sit Πυλαίων, fateor mihi non satis constare. Apud portas otiosos homines conuenire nugandi & garrandi causa consueuisse, notum, & adhuc vsitatum est. Inde Πυλαίων ὄχλαγωγία a bitior dici inanes & vulgares fabulas, tant arlin, quibus rudes & inepti homines otioque abutentes delectentur atque teneantur.

Ibid. *Optimum id augurium*] Versus est quo Hector Polydamantem auguria occinentem reficit apud Homerum Iliad. 12. Eodem vsus est simili etiam ratione Epaminondas, praehum Leuctricum, dissiadentibus ob auguria nonnullis, initurus. Diodorus Siculus lib. 15. Pyrrhus suum nomen pro patriæ nomine posuit.

403. b. *Illique, dimissis quos in arma prater etatem coegerat necessitas, ad pugnam se accinxerunt*] Xyl. vertit, *Et qui prater etatem necessitate urgente arma sumpserant, dimissi, eorumque in locum alii suffecti sunt.* annotatque αὐτῶν ὅτι τῆς μάχης. Pro αὐτῶν nisi ἀνοίξας legas, non const. b t locus αὐτῶν legendum, ut ad eos qui recens venerant, referatur.

Ibid. c. *Iocinore sine capite inuento*] ἀλόεον. Contrarium Plutarcho dixit Aretinus, Sacris rite peractis, quum notissimum sit, esse ἀστυπικόν μέλον, λόβοις autem iocinoris quasi auriculas aut appendices prominentes.

Ibid. d. *Aptera ortus*] Et hoc omisit. Aptera scem. gen. vrbs est Cretæ, apud Strabonem lib. 10. Stephanumque Apud Plinium l. 4. c. 12. Apterona legitur.

404. a. *Naupliam*] Antiquum Argolicæ regionis versus Laconicam oppidum, Vide Pausan. ad finem secundi.

Ibid. b. *Circumlambentia suum proprium sanguinem*] Xyl. vertit, *Lambere cruorem suum.* ἀεὶ λικχόμενα τὸν ἰαυτῶν φόνον, Aretinus omisit. φόνος, prater eadem, etiam cruorem in caede effusum, & aliquando locum caedis significat Græci Grammatici. Hic cruorem, ut apud Homerum, Ἄκρον ἐρευζόμενος φόνον ἀίματι. Et apud Sophoclem Trachiniis de veneno suo Deianira: Νέσσου φόνοντος ἐκ φόνων ἀειλόμην. Ceterum ubi est, Λυκίου παρφηπὶς Ἀπολλωνίος legi ego, Λυκίου Ἀπολλωνίος. Causa ex morum sequentibus patet, Nisi quis contendat, Antistitæ nomen Apollonidis fuisse: & per Lycium, nomen Apollinis innui: quod non puto esse necessarium.

Ibid. d. *Cylarabin*] Gymnasium est, minus trecentos ab vrbe Argis passus. Lilius lib. 34. Meminit & Pausan. in Argolicis, ut & Apollinis Lycii, & fabulæ istius, reliquorumque hic nominatorum locorum.

405. c. *Impulsuque suo socios & hostes una confudit*] Xyl. vertit, *Hostes pariter & amicos pronebat.* annotatque, In Græco locus est mancus, sed sententia non valde impedita.

IN MARIVM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Marii & Syllæ bellum ciuile, ita ut vix vlla alia historia, nobile est: tempusque & æquales Marii facile noti. Mortuus est Marius septimum consul, anno vrbs conditæ dccxviii. Quæ autem initio de nominibus disputantur, neque obscura sunt, & si quis plura vult, doctissimum Sigonii de nominibus Romanorum librum inspiciat. Sane C. Marium Nepotem quidam annales scribunt, contra quam Plut. asserit. Ego tamen Plutarcho facilius quam vel Cassiodoro, vel aliis eum sequutis, assentior: præsertim quia neque antiqua monumenta, neque vllus, quod sciam, vetustus & bonæ fidei scriptor Mario Nepotis cognomentum adscripserit. Metellum à moribus Nopotem, nimirum, à prodigalitate, cognominatum. Valerius lib. 9. cap. penultimo, affirmat.

406. c. *Qui Hispaniam tenuit*] Xyl. *Hispaniam obtinuit.* annotatque, In foribus, quod aiunt, labitur Guarinus, quum χαυνίωμα, ita efferat, *Qui Iberos in suis diuisionemque populi Romani rededit.* Imo autem sibi occupauit eam prouinciam, & contra Syllam tenuit. de quo in ipsius vita cognosces. Mox pro Ρωμαίοις, dandi casus placet Ρωμαίοις.

407. b. *Cirraetone*] Hoc mihi nomen nescio quomodo susceptum est. Sane Marium fuisse Arpinatem, Ciceronis gentilem, vel ex initio librorum huius De legibus euident est. Plinius lib. 3. cap. 5. in describenda prima Italiae regione, Cernetum oppidum, & Cernetanos, qui idem Mariani cognominarentur, refert: ut suspicari subeat ne, quod ille Cernerum dicit, Plutarchus (si modo non subrepsit menda, ut solet fere in propriis nominibus) Cirraetonem efferat. Sed nihil certifico.

408. b. *Nihil dimisit tamen animos.*] Xyl. vertit, *Nihil plane de animi sui elatione remisit.* & annotat, οὐδὲ μικρὸν ὑψηλάπ, & c. Guarinus contrarium sensum perscripsit, loco satis aperto. nam οὐδὲ negatio est, qua etiam τὸ μικρὸν amputatur. Si scriberetur οὐ μικρὸν, stare posset Guatini interpretatio: sed ipsa rei veritas tamen ostenderet mendum esse & legendum esse οὐδὲ.

Ibid. c. *Ait patronis ex lege non esse testimonii in clientem ditionem*] Xyl. vertit, *Patronum dicendi contra clientem testimonii necessitate antiquitus recepta Romanorum lege, liberari respondit* & annotat Guarinus hæc ita vertit ut qui patronus apud Romanos diceretur, ne intellexisse quidem videatur. Deinde quod habet: *Recipientibus autem iudicibus testimonium, fallum est.* Accepisse enim eos excusationem Herennii, ne is diceret testimonium, Plutarchi verba & sensus loci ostendunt. De iure autem patronorum & clientium quia supra Plutar-

chus in Romulo perspicue docuit, non est quod de hoc loco male vtrique olim tractato, plura dicere oporteat.

409. c. *Atque eo bello praefectus fabrum in exercitu erat*] Xyl. vertit, *Et sub eorum dux sociorum militabat.* annotatque hæc in hunc locum: Græca, καὶ ὅτι τὸ ὄντι τῶν Τευτόνων ἔχον ἀρχὴν, οὐνεστράτευε. Guarinus, *Aduersus Teutones una militauit, principatum & curam architectorum gerens.* Quid autem est hic de architectis quæso, & vero nisi Teutones versu nominasset, pro Τευτόνων eum legisse πεκτόνων verisimile fuisset. Equidem rem iam contra Teutonas gestam fuisse, Q. Metello Numidico magistratum gerente, ne verisimile quidem puto. Et militabat, οὐνεστράτευε est in Græco: ut videas non præteritam, sed præsentem militiam innui. Ergo mendum est in voce Τευτόνων, cui facilius mederemur fortassis si vita huius Metelli, quam scripsisset Plutarchum scimus, extaret: nunc quia de illa militia nihil nobis constat, rem in medio relinquimus. Suspicio sane esse sensum, cum ob paternum hospitium, tum quod sociorum copias duceret, Metello charum fuisse. T. Turpilius Silanus Salustius in Iugurthino bello nominat: idemque Vaccæ (quæ hic Βάρζα dicitur) praesidium ex Italicis, hoc est sociorum P. R. militibus constituisse, haud obscure tradit. Ego in hoc & similibus locis circumspicius quam ab i factitarint, versandum sciebam: ideo volui dicere quæ putarem. Amiotus plane πεκτόνων legit, & praefectum fabrorum vertit. quæ coniectura mihi non improbat: nisi quod Silustius videtur hoc indicaturus fuisse. Quamquam nihil obstat, quin alios autores sequutus sit Plutarchus. Paulo post, ποιούμενος ἴδιον τὸ ἔργον, occasionem rei gerenda nactum Guarinus vertit, & ἴδιον, quæ Latinis Vtica dicitur, Itycam: annotandique ad marginem dedit occasionem cuidam, apud Salustium Vticam legi: quasi non idem sit apud Plutarchum. Et mox, αἰαροειδῆς λαμπρότης, oratione splendida habita. Quid est, si hoc non est, præuaricari officium interpretis? Multa id genus alia sciens omitto.

411. a. *Et consopuit ab occidente ingruens Italia periculum*] Nam Cimbri ad Rhodanum in Gallia Cn. Mallio & Q. Cæpione proconsule cum exercitibus delatis, in Hispaniam recesserant: inde in Galliam reuersi, Teutonibus se coniunxerant, ut ex Liliiana Epitoma 67. patet. Hoc monui nequem ostenderet hic locus, quum à septentrione bellum eos Italia intulisse populos cogitaret.

Ibid. e. *Polus Septentrionalis*] Pleraque hic male Guarinus vertit, & obscure. Ratio rei iis qui elementa Astronomica gustarunt, non est obscura. Meminit etiam Herodotus

Cimmeriorum migrationis, haud procul initio libri primi.

412. c. De gradu (ut perhibent) deiectus est] Xyl. vertit, De potestaterationis exiit. & annotat, ἐξίστην τὸ φρονεῖν. Guarinus nullo sensu, calliditate excidit. Saltem quæ sequuntur, inania correptum fuisse Iugurtham indicare animaduertisset. & nihil notius est quam ἐξίστην τὸ φρονεῖν, ἐκπαρῆς, ἀνταρτίως ἐχθρῶν, ac similia multa.

413. b. C. Lusinus] Sic legitur etiam in Apophthegmatis. Emendetur ergo hinc Valerii locus, apud quem in hac historia Clusias lapsu librarii legitur, lib. 6. cap. 1. Et si is militem non Trebonium, sed Cælium Plotium nominat.

414. c. Carbonis casus & Capionis] Σκιμαῖος est, mendose pro Καίμωνος, in Græco. De Carbone præter reliquos, Epitoma Liii 63. de Capione in 67.

415. e. Accomposito gradu subsequatur] Xyl. vertit, Sensim eos insequimur est. & annotat, ἄλλως: aliter, tum multuatio bello. quo quid à sensu magis alienum? Mox ἰδῆος Σέξνοις legendum, non Σέξπλοις, constat.

416. c. Nomen suum intonabant identidem Ambrones] Xyl. vertit, Ipsi quoq; Ambrones mutuo conclamarunt. & annotat, Locus est obcurus. & sane verba puto me fideliter expressisse, quæ id omnino videntur innuere, Ligures iactasse, sibi nomen Ambrorum autum esse. Sed de hoc nihil, præter hunc unum locum, inuenio. Sane & Sex. Pompeius Festus Ambrones Gallicam fuisse gentem tradit: & apud Strabonē lib. 4. de ostiis Rhodani disputantem, mentio fit cuiusdam Massilien sum de Ambronibus v. etoria: vt appareat fuisse eos vicinos. Massilienses finitimos Liguribus esse, notum satis est. Hinc leuis quædam videtur poss. simili coniectura.

417. d. Vt iugur obluetantes illis Romanis] Xyl. vertit, Quod factum est vt barbari Romanis resistantibus, ac sursum conuenientes reprimentibus, pulsati paulatim in planitiem retrocederent. annotatque, Contraria omnia & verbis & sensui loci huius habet Guarini versio: qui & Romanos celsisse in planitiem scripsit, & αἰῶν de super vertit, & ἀγασσασμένων scutorum collisionem.

419. e. Campum apud Vercellas] Vercellæ transpadanæ Italiae oppidum est: cui regioni contigua est Venetia. Plin. lib. 3. c. 17. & 18. Hoc dico propter Fl. rum, qui lib. 3. ca. 3. pugnatum fuisse in Venetia scribit, & in Campo Caudio. (alii Claudio legunt. sed & in l. De vitis illustribus Caudio habetur: apud Velleium est in Raudis campis, haud scio quam recte) Sigonius Veronam pro Vercellis legendum putat: quod eo maxime nomine non admittendum videtur, quia ad Athesin est Verona: Cimbros trans Athesin procurrissē, historia perspicue docet.

420. b. Habebat singuli tela bipennia] Xyl. vertit, Telum singulis bidens, & annotat, δίβολα. Bina manibus iacula, Guarinus, & post eum Amiotus: quam recte, non video. Est quidem etiam apud Euripidem δίβολος ἄκων, in Rheso.

422. b. Nummi cades] Xyl. vertit, Nonni cades. & annotat, ὁ ὄνιου φόνος, male pro ὁ Νωνίου. Nonium omnes h. storie nominant, & Appianus dilerte Νώνιον. Guarinus nescio que n. Numium supposuit. Crass. autem annotat, epitomen Liii habere Numium: alios Nonium: Plutarchum Onium, sed male.

Ibid. e. Vt semel tanta de re præiudicare] Xyl. vertit, De re ita magna ante cognitionem sententiam ferrer. & annotat, Guarinus locum hunc neque intellexit, & peruertit. Est autem παραπροφασίς εἰς πρᾶγμα. De causa nondum cognita pronunciare: non (vt ille habet) aduersari rei. Quod autem dixit tantum onus in se suscipere, id in Græco est ad verbum; Ταμλατισμὸν habere collum. qua de translatione aliquid in Cicero ne annotaui.

424. d. Silo Propedius] Xyl. vertit, Propedio Siloni respondisse. & annotat, Is fuit Marici, seu socialis istius, (quod & Italicum dictum fuit) belli autor atque dux: atque hoc nomine ab historicis afficitur Latinis, Velleio, Floro l. 3. c. 18. Epitoma Liii 76. Valerio l. 3. ca. 1. Apud Strabonem lib. 5. Πομπήδιος & apud Plut. initio vitæ Catonis Veicensis, Πομπήδιος Σίλων mendose legitur. Κόλ' το Πομπήδιος, itidem ab Appiano l. 1. Belli civilis appellatur. Fuit ergo Q. Popedius Silo: & hic legendum Πομπήδιου, non Πομπήδιος: quod miror ab interpretibus animaduertitum non esse.

Ibid. Quippe neque te-ga vestra illi, nec vos illorum aspicere os sustinistis] Xyl. vertit, Nam neque illos horum terga, neque hoc eorum occipita intueri ausos. & annotat, Habenas, Guarinus: legit enim (vt & in nostro fuit codice ἡνίων. Sed videntur argutia loci hoc non recipere vocabulum. Est enim sensus: ita vtroque fuisse timidos vt, vrinque fugerint, & neutri neutros insequi ausi fuerint. Itaque ἡνίων legi, quod esse occipit

constat. Amiotus faciem vertit, nescio qua occasione: nisi forte repudiato vocabulo ἡνίων, sensus quod videtur offerre, amplexus est. Sed nostra coniectura verbis Plutarchi ac sententia haud dubie est propior.

Ibid. f. Eam ferunt lxxv. millibus denariorum Corneliam emisse] Xyl. vertit, Trecenta sestertia precium persoluisse traditur. & annotat, Monstrose has summas peruertit, & ambigue extulit Guarinus. Etenim septem myriades & dimidia drachmarum sunt, seu (quod idem est) denariorum millia lxxv. Sestertium ita dixit Guarinus (ne dicam in numero eum errasse) vt an sestertios nummos indicet, an sestertia, (hoc est nummorum sestertiorum millia) non liquide constat. Prius puto. neque enim animaduertit, quatuor sestertios vno denario aut drachma (has enim in summis accipiendis Græci indicant) contineri: quod legisse saltem in Syllæ vita eum oportuit, quam conuertit. Sed hæc alias, Eodem modo posteriorem summam corrupit. Si denarios decem æstimes in aureum florentum coronatum, (quod Budæus docet, & proxime verum est) prior summa efficiet septem millia aureorum, & quingentos: posterior Luculliana, c. l. aureorum millia, estque ea summam proportio quæ ternarii ad centenarium numerum: Amiotus priorem summam ita vt nos demonstrauimus, effert. Lucullianæ autem tantum v. ponit partem, l. scilicet aureorum millia, quæ ad priorem hanc habet rationem quæ est vigenarii ad ternarium: videturque legisse, ὠνείται μυριάδων πεντηκόντα οὐτίως, & c. omisissis verbis καὶ δικοσίων. Vtrum rectius sit, vix possim iudicare: itaq; quod in Græco reperi, id reddidi, quanquam verisimilior iudicari potest Amioti lectio. nam & ipsa tantum incrementum pretii habet, vt recte videas epiphonema de aucta prodigiose sumptuositate additum à Plutarcho.

425. c. Quos nominabat Contra senatum] Xyl. etiam ita vertit, atque sic in hunc locum scribit: Finxi vocabulum, vt ut durum, (sunt enim Latini in duplicandis vocabulis quæ à Græci infeliciores, vt est apud Liuium) quo αἰ παύλην utrunq; exprimerem. nam quod nomen læ cateruæ indidisset Sulpicius, nondum apud Lat. nos legi. Consules potro tum erant L. Cornelius Sylla, & Q. Pompeius Rufus, anno ab V. C. DC LXXVI.

Ibid. d. At Sylla] Xyl. vertit, Sed ipse Sylla in commentariis se non confugisse ad Marium, sed quum de eis deliberaret quæ eum Sulpicius gladius strictis circumstantum præter animi sententiam vii probaret urgebat, eo modo de foro ad Marium vsque cõpulsus fuisse, annotatq; Locus est intricatus, & à Guarino perperam verus, nullo plane sensu. Vbi autem verti, Quod ipsi postulabant, iustitium fuisse, minus mirum est ab eo non intellectum, quum & Græca sint mendosa, τὰς περὶ ἐπιλοῦς, Sed ex Syllæ vita, vbi idem argumentum tractatur, satis constat legendum τὰς ἀπερξίας ἔλυσεν: ne id ex aliis autoribus petamus. Iustitium autem magnis tumultibus antiquitus consueuisse iudici, cum alias, tum ex tertio Liuii libro patet. Mox de equitum numero, præsertim tam exiguo peditatu, in suspicionem veni ne pro περιμελεῖον sit legendum περιχλίον: hoc est III. non lxx. millia. idque ausus sum ita exprimere. sex legiones ei in Sylla Plutarchus, & Appianus lib. 1. Belli civilis, quatuor Orofius lib. 5. cap. 9. adscribunt.

426. e. Excludit binos] Xyl. vertit, Ona parit tria: annotatque, ἐκλείπει, non ἐκλινεῖ. Est hoc verbum excludere. Apud Arist. lib. 6. cap. 5. De historia animal. idem Musæi versus adducitur, sed pro ἀλυβάζει legitur ibi ἀλεξίζει. quod quid sit, facilius intelligitur quam τὸ ἐλυβάζει. hoc enim esse idem quod τρέφει, nutrio, in Lexico est, nullo testimonio, & forte ex hoc loco sumptum vocabuli glossema. Cætera vide apud Plin. ca. 3 & 6. l. bridecimi.

428. f. Transmissoque mari tenuit insulam Meningem] Mening insula est è regione Africa, non longe à minori Syrte, quæ & Lotophagorum insula dicitur. Polyb. lib. 1. Videt Plin. l. 5. c. 7. Cæterum Ἰάμψαν Hiemplalem, vt verti, Latini vocant. & Sextilius Appiano est Sextius.

429. e. In portum Hetruria Telamonem inuectus] Τελαμώνη τοῦ Τυρρηνίας. Portum esse, ex Plinio didici lib. 3. cap. 5. idque perspicuitatis causa adieci.

430. a. Primo comteatum nauibus circumcidens] Xyl. vertit, Primum nauigiis circumuectus frumenta quæ hostibus aduehebantur auertit, annotatque, Guarinus, quasi non esset notissimum ναοὶ datium instrumenti, vt vocamus, esse, ac τὸ ἐκλείπειν τὰ σιτία quid significaret: nauis pensionē præcisam à Mario finxit, quod indicandum duxi: refutatione non eget.

Ibid. c. Quasi omnia ex sententia essent cessura,] Xyl. vertit, Bonū fore rerum statū, annotatq; Elegans est, sed cō. isa, oratio

εὐχρηστικῶν, nimirum ἡ ἀπαρχή, ut Latini dicunt, Bene habet, & similia. Guarinus non intellexit, operæ pretium esse ibi manere vertendo.

411. a. Ancharium] Sic & in Græco, & in Appiano est, apud Florum A. quarius legitur, sed male opinor. De Bardais, quæ ratio sit eius nominis, fateor mihi nihil esse quod doceam.

433. a. Et ad eopol Tarfensem referunt Antipatrum] Stoicus

fuit philosophus, quod Strabo in Tarsi descriptione testatur lib. 14. Citatur eius de superstitione liber quartus apud Athenæum lib. 8. Vixit paulo ante Marii tempora, siquidem Plutarchus in vita Gracchorum, T. Gracchum ait ad leges ferendas à Blossio incitatum, qui huius fuerit Antipatri in urbe discipulus. Idem in lib. εὐδουμίας, hoc idem Antipatri dictum refert. Platonis sententiam copiosius Lactant. lib. 3. ca. 19. Instituit. refert.

IN LYSANDRUM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusærii, interpretum.

Lysandrum Lacedæmoniorum imperatorem victoria maxime de Atheniensibus de Egos potamos parta, inique Athenarum deiectione nobilitant, & bellum Peloponnesiacum ab eo confectum. Incidit autem (quod etiam ex Polybii lib. 1. haud procul ab initio, intelligitur) in Camilli tempora, & Veiorum prope obelisionem, id facinus. De Græcis quos æquales habuerit, satis ex ipsa historia liquet.

433. c. Achantiorum Delphis thesaurus] Xyl. Donum ab Achantiis. annotatque, ἱερὸν, in Græco. Sed ea vox hoc loco idem quod ἀστυία significat, nisi fallor. eodem modo infra quoque usus est. Porro autem Brasidas Spartanus fuit, qui Methoniam ab Atheniensibus oppugnatam defendit, & præclaro facinore liberavit. Historia est apud Diodorum Siculum lib. 12. apud Thucyd. lib. 2. Acanthus autem Thraciæ seu Chalcidicæ urbs maritima est, in Singitico sinu, non longe à fossa quam in Atho monte Xerxes fecit. Caterum Acanthus quid rei cum Brasida fuerit, curve eum tanti fecerint, satis ex historia apparet. Nam à Spartanis missus cum exercitu in Chalcidicam & Thraciam contra Athenienses, eas regiones magna virtutis & probitatis cum laude est tutatus. Vide Thucyd. libro 4. Diodorum quo dixi loco.

Ibid. f. Secundum magnum conflictum Argivis] Xyl. vertit, Argivis post magnam illam cladem. annotatque: Quam dicat, non satis scio. forte illam qua eos affect. Cleomenes Alexandridæ F. apud Argifanum. de qua Pausan. lib. 3. & in Argolicis: quo loco de Telephilla scribit. Eam quidem cladem maiorem quam ut verbis explicari posset, fuisse testatur: quippe non vicis modo pugna Argivis, sed etiam eorum v. millibus, qui in Argi Niobes F. lucum confugerant, vna cum luco combustis. In Argolicis vitiose Ἀργίου pro Ἀργεῶν legitur, & mendam, quæ facile poterat ex Laonicis corrigi, interpretes retinuit, lucumque Martis vertit: quum sit Argi, filii Niobes, ipso docente id Pausania.

Ibid. Nec quum Bacchiada] Item autor in Corinthiacis ostendit, Bacchidas à Bacch de Herculis sanguine ortos, regnū obtinuisse in Corintho, atque inde à Cypselo eiectiones. Historia est apud Herodotum in Terpsichore descripta. De iis paulo aliter interpretes Apollonii, prope finem lib. 4.

434. a. Aristoclitum] Pausania constantè Ἀριστοκλίτην, Aristoclitum, Xylandri patrem nominat. Porro autem Heraclidas eos vocati qui ab Hercule genus ducebant, notissimum est: deque eorum in Peloponnesum reditu, & regnis atque successione multa multi, & passim.

Ibid. b. Aristoteles qui præcellentia ingenia &c.] Xyl. vertit, Aristoteles, ubi magnorum virorum temperamenta fuisse melancholica asserit. Annotatque, Guarinus sensum non extulit. Locus Aristotelis est problemate 1. sectionis 30. Cui. pro Herculis annotat legendum fortasse Heracliti.

Ibid. d. Post acceptam in Sicilia cladem] V. & cum copiis & capto Nicia. vide apud Plut. ipsum in eius vita, & Thucyd. lib. 6. In Græco ἀπὸ τῆς Σικελίας, repone pro ἐκ τῆς Σικελίας.

Ibid. Ve sodalitia constituerent] Xyl. vertit, Ve sodalitates instituerent. Institutum Lysandri fuit, democratia per vrbes abolita, oligarchiam constituere, atque ita potestatem omnem à populo toto ad paucos quosdam suos amicos transferre. Itaque sodalitates istas instituit, hoc est factiones, quibus sui amici facti, popularem reip. formam protegentibus superiores fieri possent. Huiusmodi coitiones, sodalitorum & sodalitarum nomine etiam aliquando intelliguntur. & meminit Cicero pro Plancio legis Licinæ de sodalitiis. Alioquin collegia etiam verti commode indico, quæ ipsa magis vsui ferum novatum & malarum aff. etatibus fuisse notum est. Itaque & L. Metello, Q. Martio coll. au-

toritate senatus sublata sunt, & à Clodio, homine turbulentissimo, conuellendæque reipublicæ nato, decem post annis restituta. Cicero in L. Pisonem, ibique Acomus, Dio. lib. 38. Idemque post etiam à Claudio Cæsare ea scribit abrogata. Hoc loco, ἐπιταχθεὶς infra ἐπιταχθεὶς vocat Plutarchus, ut & in Agesil. o. Dio quoque noster in simili re ita loquitur. Factiones enim istas & cateruas, Cæsarianas, Pompeianas & Crassianas, qui contra democratiam & aristocratiam conspirant, & νεοκράτους illud moliebantur, ἐπιταχθεὶς nominat, lib. 37. extremo. Guarinus mihi hæc commemorandi ansam præbuit, quia sensum loci minime expressit.

436. c. Cui quum vnus ex admissionalibus respondisset] Xyl. vertit, Eorum qui ad fores stabant, annotatque, ἡ δὲ ὄμη δὴ οὐραῖς πύλοισι. In Themistocle & Pelopida, & alibi saepe, autor ita nominat aulicos magni nominis: quales forte sunt quos vulgo cameraarios aut cubicularios dicimus: Sed & Ianitor videtur accipi posse hac dictione, Hic quia parum refert, ad verbum verti, Paulo post Guarinus ἀπερὸν δέσιν male reddidit.

Ibid. e. Ad Arginusus] Guarinus, In Arginusis. Nomen hoc varie scribitur, ut ostendit in Stephano De urbibus, meam lectionem puto rectissimam. Historia est apud Xenophontem (sicut & priora) lib. 1. Rerum Græcarum. Meminit Cicero lib. 1. Officiorum.

439. b. Excepta paralo] Guarinus nimis quam absurde παραλον hic oram maritimam vertit, Est autem παραλος, paralus, naus (sicut etiam Salaminia, de qua est in historia Alcibiadis, & Thoris) nomen frequens apud historicos, publica fuit Atheniensium naus publicis muneribus, ut legationibus, nuntiis, aliisque id genus rebus, destinata ob ves. citatem. Multa de ea habet Suidas & non negligenda. Et qui ea naui vehebantur παραλοι dicebantur, ut apud Thucyd. lib. vlt. τῶν παραλον ναῶν καὶ Χερσίου ἀποπεμπισιν. οἱ Σαμίσι &c. Mox ἡ παραλον ναὺς οἱ παραλοισι δέουσι ἀπὸ τῆς ἐδνοταπίας δὲ ἀνοῦ ἀφελῶσιν τὴν ναῦν, &c. Quod sequitur, Absumptis, quod ne, &c. inepte & plane nullo sensu idem Guar. peruertit.

Ibid. c. Ad Aegos fluitum ingens lapis] Ex Plinio libro 21. capit. 58. colligitur, sexaginta circiter ante hanc nau-machiam annis id factum: nisi intelligere velis Anaxagoram id prædixisse quod multis post annis evenitum esset. Locus est obscurus satis, & parum dexte conuersus a Guarino. Ex Platone & Aristotele atque Plutarcho, non est obscurum quid senserit Anaxagoras: idque nos expressisse videntur speo διαφανέως non esse radiantis, sed subito erumpentes, atque cum saltu quasi traicientes stellas, notum est: Deinde lego ἀσφαιδῆς, ῥήγιδι δὲ καὶ πύλοισι & προπύλοισι, πλὴν πύλοισι. De Daimachio autem quem mox citat Plut. nihil mihi aliunde constat. Suspicio est eum Daimachum (Δαίμαχος) citius Indica Ahenæus citat lib. 9. Sed & supra in comparatione Solonis & Poplicolæ, Daimachus quidam Platæensis citatur.

441. a. Lacedæmonios audias dicentes] Xyl. vertit, Lacedæmonios inuenias qui dicant, & annotat, Contra mentem Plutarchi, verum ante fuit. Non enim laudat sed vituperat, Plutarchus in commentum & non ab Ephoris, aut Xylandro, sed iis qui hoc ferrent, fictum sermonem indicat.

Ibid. d. Ingressum chori caneret] Xyl. vertit, Chori primam in scena vocem, & annotat, πρὸς τὸν χορὸν, quo de vocabulo apud Dionis librum 47. dixi. extant versus in Electra, quæ nuper demum seorsim edita est: eique testimonium erunt, genuinam esse eam.

Ibid. e. In quem condidit conuiuium suum Xenophon] In libello cuius titulus Symposium finxit Xenophon id quod hic dicit Plut.

442. b. Sub Ceramico multas cubare nocturnas] Locus est Athenis nomine Ceramicus, cuius multa etiam apud Latinos mentio Ceramus autem laterem, etiam tegulam seu regulam significat. Id innuebat Gylippi seruus, ab hero argentum esse subter tegulas abditum. Sed allusio in Graecis vocibus facilius quam Latinis intelligitur.

Ibid. d. Et drachma sex oboli] ἑξ ἑπτά δραχμαί, Comprehendo, nimirum. Citat hunc locum Eustath. in 3. Iliadis. Atque idem in primum librum eiusdem operis indicat, inter ἑβελόν, veru, & ἑβόλον, obolum, esse differentiam à posterioribus seruatum: & in a Vlyll. ἑβόλον ἑξ ἑπτά βολῶν dictum tradit Consultista loca & iudicari à diligentibus possunt: nobis satis est indicasse.

444. c. Non unum Ulysses scilicet esse callidum] οὐκ ἄρ' ὁδυσσεύς, &c. Apparet Iambicum esse versum ex aliqua tragedia, quem hic ptoverbialiter citat, quasi diceret: Sensit Lylander, non se solum esse vascu, sed & aliis istas artes notas esse & visitatas. Ita Vlysses, qui callidissimus erat, eoque nomine seipsum predicare solebat, dolus est à Palamede deprehensus, infamiam simulantis ne iret ad bellum Troianum. nota est fabula, & ex antiquo poeta versus ea de re Cic. lib. 3. Off. recitat. Ac si ri potest ut hic versiculus sit de Palameda Eutipidis transcriptus.

Ibid. Quum in Thracia Aphygæorum oppidum circumfideret] Xyl. vertit, Obsidenti ipsi Aphygæ in Thracia. & annotat, In Graeco est, τῶν τῆς Αφύγων πόλιν. Estque sequutus id mendum, ut pleraque, Guarinus. & inquirendi labore superfedit. sequutus est etiam Amiotus. Est autem haud dubie legendum Αφύγων, quod ex Pausania & Stephano nostro deprehendi, tamen si apud vtrunque mendum est, itaque eadem operatium autorum locos castigabimus. Pausan. in Laconicis: A Mineræ (inquit) oclularis (de qua dixi in Lyurgo) progressus sano, ad Ammonis sacrarium venies. Videntur sane ab initio Lacedæmonii max me omnium Graecorum oraculo Ammonis, quod in Libya est, vsi: & Lyfandro Aphygin Pallenæ oppidum obsidenti, per quietem v. l. us est Ammon dicere, expedire ipsi & Spartæ, bellum contra Aphygæos desinere: & quæ sequuntur. Αφύγων πῶς Παλλήνη est in Graeco: sed articulus masculini generis fecit ut nomen viri, non oppidi, videretur. Αφύγων, &c, legendum est. Quod ex Strabonis Epitoma apparet. ea enim Pallenem peninulam esse, quatuorque in ea vrbes sitas, Aphygin, Mendam, Scionam, Sanem, docet. Stephanus autem, Aphyte (inquit) aut Aphytis, vrbs est Thracia ad Pellenem. est & ibi Apollinis oraculum. Non Apollinis, sed Ammonis (Αμμωνος pro Απύλωνος) lego: quum perspicue prioribus addat Pausanias: Aphygæos Ammonis colendi studio non cedete Ammonis Africanis.

445. b. Et primum Athenienses, ex Pylamouentes] A Phyla Guarinus & Amiotus, non recte, ex Xenophontis libro 2. Επιδρωμῶν, vb. hæc res à Thrasylbullo gesta describitur, apparet castellum fuisse inter Thebas & Athenas Πύλων, Pylam. Cæterum hic Guarinus ὀλιγαρχικῶς inepte factiosos, sicut & supra factionis suæ homines, non satis perspicue vertit.

Ibid. d. Quum Corinthii descuissent] Guatinus, Incumbentibus: vitiosam sequutus, ut solet, lectione, quæ & in Apophthegmatis Plu hoc ipso de dicto est, ἐφιστάτων προαφιστάτων.

4. 6. a. Te validum pedibus] μὴ σέθεν ἀρήπιδος. σέθεν quidem genitiuus est, & ἀρήπιδος celerem pedibusque promptum significat. (Hom. Il. 1, Η δ' Απιδενάρητε καὶ ἀρήπιος---) ut videatur ad Spartam hoc debere referri: tamen si βλάπω cum genitiuo construi non meminerim me legisse. possunt tamen esse genitiui absolute positi, ita quidem legitur infra initio Agefilai, & apud Paus. lib. 3. Vtrobique enim idem oraculum refertur. Post pro μύχθι est in Agefilao νοδοσι. Et pro φθισίμερον τε & e habet (ut metri ratio requirit) φθισίμερον Pausanias: idemque κυρτομένου non κυλινδομένου scripsit.

447. b. Mulbridatem Persam] Xyl. vertit, Spithridatem. Et annotat: Μιθριδάτης Mithridatem. Sed Xenophon (qui hæc omnia lib. 3. narrat) non ita, sed Σπιθρίδατι vocat, etiam initio libro 4. & sic est etiam in vita Agefilai apud nostrum.

Ibid. d. Nec vero paucos vel contemnendos habuit sibi in hac fabula seruire paratos.] Xyl. vertit, Multis & non vulgaribus ei ad partes paratis. Annotatque, ὡς σαγωναίαι. quo vocabulo intelligi arbitror eos qui alias διουπεγαγωναίαι dicerentur. Liuius lib. 3. Tribunicorum in foro pertona ret, Fabulam compositam Volsci belli, Hænicos ad partes paratos. hoc est subseruire, διουπε (ut in vita Ciceronis noster loquitur) λέγειν. Horatius Partes tractare secundas, ait. Cæterum facta sunt quæ Guarinus dixit, & contra Plut. sententiam, venisse Silenum, & Delphis filium Apollinis professum, & reliqua, nihil enim tale est actum sed quidam administer sua formidine actionem fabulæ impedit. Quod satis aperte Plutarchi verba habent.

248. d. Et Amphyteo] Xenophon hunc non habet, sed cum Androclida Ilmeniam & Galaxidorum, Pausan. præter Androclidam & Ilmeniam, Αμφιτέμιν. Amphitemin, nominat. De sacrificio Agefilai Aulide facto idem, satis diserte.

Ibid. e. Decimam præda] Xyl. vertit, Decimam manubiarum. & annotat, In Decælea Thebanos consecratarum Apollini rerum decimam sibi postulasse, Xenophon ait, lib. 3. Rerum Graecarum.

449. d. Illumque cum vate interficiunt] Xyl. vertit, Vna cum Mante. annotatque, μὲν τὸ μάντιος, id est vate. Sed proprium-ne sit an appellatiuum id nomen, ambigo. interpretes appellatiue acceperunt.

450. d. Oram confinem] Xyl. vertit, Oram agri. annotatq; Εξαπὸ extremitas rei est. Homerus, Α γροδ' ἐπ' ἰθαπῆς---. reliqua ut Dauus verti, non ut Oedipus. Certe καμάκη palus est etiam apud Homerum, de vinea, Iliad. 6. Εισίκει δὲ καμάκη δῆγμα πρὸς ἀργυρήνοι. Non me fallit, pro telo apud Euripidem vsurpari in Hecuba, Α καὶ δὲ καμάκη Ὀρνηκίαι θεώμενοι, teste etiam Scholiaste. Sed quid faceres in oraculo? Cæterum Δήλιον, Delium, in Tanagraeorum finibus Bœotia oppidulum est, Steph. & Pausan. qui & ibi victos Athenienses & eorum ducem Hippocratem Ariphronis F. scribit à Bœotiis lib. 9. Descript. Graecia. Eandem rem lib. 21. Diodorus descripsit, & Thucydides διεξοδικῶς, lib. 4.

IN SYLLAM ANNOTATIO.

nes Guil. Xylandri & Herm. Cruseri interpretum.

Nihil attinet de huius ætate annotare, & æqualibus: nobilis maxime Mithridatico & ciuili Mariano bello fuit.

451. c. Rufinum ad consulatum auit aspirasse] Xyl. vertit, Rufinus consulatum gessit. & annotat, Is fuit P. Cornelius Rufinus. Val. lib. 2. cap. 4. duobus consulatibus & dictatura speciosissime gesta, Senatu excidisse tradit. quod idem est apud Gellium lib. 4. cap. 8. & l. 17. cap. 21. Sane de dictatura mihi nihil constare fateor. Priorem consulatum anno v. c. 463. & in bello Samnitico rem præclare gessit. Eutro. lib. 2. Posteriorem, v. c. 476. durante contra Pyrrhum bello. Meminit etiam Cicero l. 2. De oratore, falsè dictum Fabricii de eo refertens. Censores eum Fabricius & Q. Amilius Lepus Senatu mouerunt, quod decem (noster supra decem) pondo argenteorum v. s. forum possedisset. autores Valerius, Gellius, præterea Liuius lib. 14. (quod ex Epitoma intelligitur) Florus l. 1. c. 18. Actum anno v. c. 478. Ab hoc Cornelio Rufino sextu fuisse Syllam hunc, Paterculius affirmat. Porro quod ad cognomentum Sylla attinet, meam sententiam supra exposui.

Annotauit hic Amiotus, Syllam propterea à rubore faciei nomen hoc habere, quod Latinis ochra Syl dicatur, atq; illud pigmentum in ignem coniectum rubeat: vnde etiam purpureus color, syllaceus Vitruuio appelletur. Cui cur non subscribam, multa sunt causæ. Primum, Sil per i, non y scribitur, apud Vitruuium l. 7. cap. 7. & 14. (sicut & apud Plinium vltimis duobus capitibus lib. 33) atque etiam Silaceus: ut parum hoc ad etymon vocis videatur pertinere. Deinde ochra & sil idem non sunt: quod patet ex eorum apud dictos autores descriptionibus, eoq; in primis quod ochra destituta, sil in eius locum adhibetur. Tum si sil quoque in ignem missum rubet, & syl sit scribendum: quid causæ sit cur non à nativo potius colore (qui ochræ est flauus, seu pallidus) Sylla, quam ab eo quod isti pigmento in ignem coniecto accidit, dicatur? Quod si sil nativo colore purpureum colorem habere dicamus, non erit id extra omnem controuersiam, quum quod de eius violaceo colore Vitruuius dicit, id caruleo pigmento Plinius quo dixi loco adscribat. Plura qui velit

Philandri legat annotationes. Denique si ista cognomen-
ti ratio fuisset, vix credo id Latinos scriptores, atque adeo
etiam Plutarchum fuisse præteritum: quum non vno tan-
tum loco de eo dicat. Apparet certe *ὄμια*, Syllam, Græco
sermone aliquid ex albo rubens significasse: vnde antiquum
Syllæ epitheton potuerit, quasi nouum, huic ob faciei colo-
res tribui. Nam de prima origine cogitari idem potest.

453. b. *Sapientem virum Euripidem fuisse*] Alludit ad pul-
cherimos eius in Phœnissis versus, quibus à studio contem-
dendi Iocasta & ab ambitione dehortatur filium Eteoclem,
& ad æqualitatis studium adducere laborat. Noti sunt ver-
sus, & ab optimis passim scriptoribus allegantur. φιλομήδης,
deam iniustam & perniciosam Euripides ibi vocat: noster
δαίμονα, id est genium malum ac pestiferum.

Ibid. e. *Chalcidensem*] Χαλκιδεύς. Existimo Chalcide Syriæ
hanc oriundam fuisse tametsi Stephanus χαλκιδεύων inde de-
riuer. Sed eius regulæ non sunt edicta prætorum. Meminit
huius Chalcididis, & regionis Chalcidenes, Plin. lib. 5. cap. 23. in
descriptione Cæli Syriæ: & Strabo lib. 16.

454. d. *Collegam*] Xyl. vertit, *In societate magistratus* & an-
notat, Nimirum consulatus. Socerum Syllæ fuisse. Q. Metel-
lum, paulo post ostenditur: collegam fuisse Syllæ in consu-
latu eius altero, cum aliunde tum ex Gellio constat libro 15.
cap. 28.

Ibid. e. *Apud Lauernam*] ἠελὶ λαβερῶν. Lauerna Dea fuit
Romæ culta, furibus præsertim & impostoribus. Id cum alias
tum ex illo Horatiano ad Quintium patet: *Labra mouet,*
metuens audiri: pulchra Lauerna Da mihi fallere, da iustum
sanctumque videri: Noctem peccatis, & fraudibus obice nu-
bem. Hinc & Lauerniones (teste Sex. Pompeio Festo) fures di-
cti, quod in luco eius (quem via Salaria fuisse Acron annotat)
prædam diuiderent, siue (vt antiqui loquebantur) lucent.
Veri proinde simile est, Lauernalem portam, cuius etiam
Varro lib. 4. meminit, hic intelligi.

453. b. *Albinum*] Is fuit A. Posthumius Albinus. Historia
est in Epitoma Liuiana lxxv. apud Valerium lib. 9. cap. De
temeritate: apud Orosium lib. 5. c. 18.

Ibid. c. *Vi Titus Liuius ait*] Xyl. vertit, *Vi refert Liuius.* &
annotat, ὁ Τίτιος. Liuium intelligo: tametsi liber is non extat,
neque eius rei in Epitoma mentio est. Incidit enim in librum
lxxvii. Cæterum Græcis, ac præsertim nostro familiare est,
prænomena pro nominibus ponere, vt & in Quintio Flami-
nino creberime, & alias. Quod ad vxores Syllæ attinet, equi-
dem non intelligo quæ fuerit illa ista, & omnino mendam
esse puto: neque tamen inuenio remedium. Consullem non
quinquagesimo sed vndequinquagesimo anno factum, apud
Velleium legitur.

456. *Agrestium*] Xyl. vertit, *Agrorum possessores.* & anno-
tat, Locus hic non satis est apertus: opponit autem κλημα-
ποις, hoc est agtorum possessores, vrbana & forensi multitu-
dini. & tamen mox χωρίται & ἀγοραῖοι pro iisdem ponuntur:
quum ante videbantur ἀγοραῖοι oppositi πῆς κλημαποῖς. Sane
eos qui multum agri possiderent, etiam in Agide & Ti. Grac-
cho κλημαποῖς noster palam appellat. quos eisdem hic su-
spicari aliquis possit χωρίται dici, ἀγορῆ πῆς χωρίται: quibus op-
ponantur forenses & vrbani homines, qui sunt ἀγοραῖοι. Sa-
ne & Guarinus κλημαποῖς Agrestes vertit. Ego (nihil enim
difficilior) qui passer vrbani, cicada agrestibus, aut contra
congruat, non intelligo. Itaque hic iudicium meum sus-
pendo: & aliis qui locum enucleabant, non illibenter agam
gratias.

Ibid. e. *Qua de causa quum Pompeio abrogasset honorem*]
Xyl. vertit, *Quum Pompeio consulatum abrogasset.* & anno-
tat, ἐπιβρόχοντα πομπῆς. quod quid sit, non plane alléquitur. Præ-
torem factum à Sulpicio Pompeium, Guarinus ait: nescio
quid aut quem sequutus. Fortassis ἀπὸ βρόχοντα scripsit Plu-
tarchus, id est deiectum magistratu: sed id quo exemplo tuear
non habeo. Sententiam quidem eandem apud Amiotum
reperio.

457. b. *Apud Picinās*] Sic in Græco est: sed quæ sint istæ
Picinæ, non scio. agrum quidem Picenum intelligi non arbi-
tror. Guarinus habet Τίριπα.

461. b. *Armamentarium Philonis*] ὁ πλοήμιον. fuit autem re-
ceptaculum mille nauium, valde nobile & laudatum. Memi-
nit Cic. 1. De orat. & Plin. lib. 7. c. 37. Valer. lib. 8. ca. 15.

462. c. *Quæ arx quondam Parapotamiorum fuerat*] Xyl. iti-
dem, *Arx Parapotamiorum.* & annotat, Guarinus male, *Fi-
nitimo flumio arx fuerat.* quum vrbis hoc esse nomen ostendat
diserte Plutarchus. Eam in Phocide collocat Stephanus, Pau-

saniam sequutus, lib. vlt. Notum est autem, contiguas regio-
nes esse Phocidem & Bœotiam.

Ibid. e. *Q. Titius*] Κοῖνος Τίτιος. Τίτιος legi. T. Quintius erit
legendum, Qui in Græco est Ταρῆνιος, cum Geminium verti:
tametsi etiam Gabinii nomen affine sit huic scripturæ. Quod
mox sequitur, *Vterque autem idem vaticinium afferēbat*, certe
diuinari ita vt facile sim ei assensurus qui aliquid melius &
certius afferat. est enim locus mutilus, vt puto, & ambiguus,
nam quis ipsis ea forma apparuerit, non apparēt. τῶν τε ἀεὶ τῆς
ὁμοφῆς. Malim ταῦτα pro τῶν τε ἀεὶ. id est Eadem.

463. c. *Gallus & Hortensius*] Galbam Guarinus posuit, se-
quutus (vt opinor) Appianum. nam in eius Mithridatico ita lé-
gitur ac rursus infra de pralio cum Tefesino vbi legitur, Βάλ-
κος, Balbus, interpretes Galbam posuit. Mox *Cum Hircio*, Εἰρηκῶν
est: puto Εἰρηκῶν, vt supra, quem Hircium verti. Deplorandum
est, nomina propria ita deprauata esse quæ vnde emendemus,
præter leues coniecturas nihil suppeditat.

466. b. *Deliacus*] Δηλιακός. Hoc potissimum deriuari ab in-
sula Delo, Stephanus ait. Videant lectores attenti an à Delio
potius Bœotia oppido originem trahat.

468. c. *Quare Adipsum nauiganis*] Xyl. vertit, *Traiecit*
Adepsium. annotatque ἀδύψον. lege ἀδύψον ex iis quæ à me in
Stephanum ἀεὶ πύλων sunt annotata.

Ibid. d. *Et apud eum Nymphæum*] Vide de hoc loco quæ
Dio noster habet lib. 41. Meminit etiam Strabo lib. 7. & inter
miracula Plin. cap. 106. lib. 2.

469. c. *Ad Fidentiam*] Φιδενῶν. Appianus Alexandrinus
hoc apud Placentiam factum scribit. Sed neutrum locum te-
mere mendosum habebō. Nam in eadem Italia regione &
Fidentiam fuisse & Placentiam, scilicet in ostia, quæ Arimi-
no, Pado & Apennino limitibus includitur, satis ex Geogra-
phis, præsertim Plinio, patet, l. 3. ca. 15. Simile huius est quod
paulo infra de Syllæ cum Mario iuniore conflictu legitur: v-
bi noster Signium, Appianus Setium habet: quæ fuisse vicina
oppida, ex eodem Plin. apparet.

Ibid. d. *Moram aliquam*, Xyl. vertit, *Procrastinandi oc-
casiones.* & annotat, ἀργαργῶν. Alliciendi rationes Guarinus
reddidit, non sine sensus detrimento. Est autem ἀργαργῶν id
quod Cæsar lib. 1. Belli Gall. Ducere exprimit: Cæsar vbi se-
duci diutius videt, &c. Ne longe exempla petantur, sic noster
initio fere Lycurgi est loquutus: οὐτως δὲ ἀργαργῶν ἀχέει τὸ πικρὸν
τῶν ἀδύψων, de vxore fratris grauida, quam spe tollendi è me-
dio fetus vsque ad partum ducebat Lycurgus. Hinc patet
quid sit hoc & similibus locis ἀργαργῶν.

Ibid. e. *Quadragesima in laqueum illectas aduersarias*] Xyl.
vertit, *Ita Sylla viginti suis cohortibus tanquam ad alliciendum*
assuescatis auculis, quæ ad agens a hostiles aucupatus. & annotat,
παλινοῖς μὲ τὰς ἴσθ' παλινοῖς. Guarinus παλινοῖς videtur legisse
quod ipsum si inuenissem, propter hæc vocabula, ἠθάσιν ὄρνιθες
suspectum habuissem: ne quid aliud dicam. Iam ipsum voca-
bulum παλινοῖς, quod est illicere & decipere, ideoque aucupio
valde est accommodatum, non modo à Suida & Varino ex-
plicatur: sed & à Scholiaste Aristophanis in *Ambus*, ad ver-
sum, Ἄδεις ὑμῶν αὐτὸν ἠμῶν δεδεμένοι παλινοῖς. Meminit & Eras-
mus in *Chiliadibus*, pro uerb. Columba sedens: cui, quod a-
pud Suidam ἠμῶν παλινοῖς mutandum in ἠμῶν automa, ne-
minem puto eruditum assentiri. Cætera malo ex ipsis quos
citauit autoribus te petere.

470. d. *Pernocauit ibi prope urbem*] Xyl. vertit, *Stationem*
ante urbem habuit. & annotat, Hæc quum ad Syllam referret
interpres, miror quid vel legerit, vel cogitavit. Sed omnia er-
rata notare, nimia est curiositatis.

471. c. *Lucretium Ofellam*] Epitome Liuii habet *Asellam*.
Cr.

Metrobius Lusiodorus] Xyl. vertit, *Metrobiusque hystrio.* &
annotat, λυσιωδός. Guarinus Bacchaulotum cantorem ver-
tit: nimirum eo (ni fallor) ductus quod λυσία quædam sacra
apud Græcos in honorem Bacchi celebrarentur: quorum
Suidas meminit. Ego autem Athenæum sequor, qui lib. 14.
ex Aristoxeno tradit, λυσιωδῶν vocari eum qui matulino ha-
bitu mulierum gestus exprimat: quod ipsum ex Athenæo Eu-
stathi. in penulumum *Vlyssæ* annotauit. Hystrio autem ta-
metsi generale est vocabulum, tamen quia aliud non est in
promptu, boni consulendum opinor. Cantorem vertit A-
miotus.

475. b. *Puteolanorum dissensiones*] Xyl. vertit, *Dicearchen-
sum.* & annotat, Id est, *Puteolanorum.* Id & Guarinus ex ul. c.
& Plin. testatur cap. 5. lib. 3. & Appianus sæpe, præsertim etiam
lib. 5. Bell. Ciuil. Puteolos ita appellat. Puteolis autem mo-
tus est Sylla: autor De viciis illustribus.

IN CIMONEM ANNOTATIO-
nes Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Cimonis ætas satis illustris est, bello præsertim Persico aduersus Xerxem. De patre eius Miltiade, & matre Hege-
sipyra, legi potest Herodotus libro sexto.

480. c. *Coalemm* καλέμμο. Vocabulum ductum *καλέμμο* καὶ ἀλάμμο, quod est Errare & mentis impotem esse. Eustathius annotauit in Iliad. 6. & sic etiam interpretes Aristophanis in Equitibus exponens oraculi verbum, Γαμφυλῆσι δράκοντα καλέμμο ἀμαπώτιο.

Ibid. f. *Pisianaetia*] Iustinianus Pisianaetium habet, nescio quid sequutus, & ne mendum typographi crederem, facit quod idem est apud Amiotum. In Græco est Πισιακτίω, Pisianaetio: quasi dicas quæ vicina sit littori. Sed ex Pausania Atticis diuersum apparet. Apud Diogenem Laertium libro septimo in vita Zenonis legi, porticum eam antiquitus Pisianaetiam appellatam: inde à pictura Polygnoti Pæcilen (id est variam) dictam fuisse. quod & Suidas & alii habent: & nomen Pæciles eodem modo interpretatur ipse Pausanias. itaque hic in Plut. mendum est, τῆ Πισιακτίω τῆ καλουμένη, reponendumque Πισιακτίω, vel (vt Suidas & Varinus scribunt) Πισιακτίω. Meminit rei de qua hic differitur, Plinius etiam, lib. 35. cap. 9. In Pentametro autem Melanthii versu, mendosa est vltima vox ἀγροάσιν: sed aliam substituere non auiam.

481. a. *Aperteferant contractis nuptiis.*] Autor libelli De viris illustribus ad Atticum, siue is omnino est Æmilius Probus, licuisset Atheniensibus eodem patre natas uxores ducere affirmat. Quod tamen scio quosdam non indoctos homines in dubium vocare, ac maxime eo niti argumento quod Cimon ob consuetudinem sororis Elpinices præsertim apud cives culpatus, adeoque etiam testularum iudicio in exilium actus perhibeatur: tamen eorum est veritati posthabenda autoritas. Non enim quod matrimonio sibi eam iunxisset Cimon, ideo accusatus fuit: sed quod ea citra nuptias abusus

credebatur. quod facile ex Plutarchi verbis intelligere quilibet attentior possit, & apud Athenæum quoque, huius rei mentionem lib. 13. inducentem, non simpliciter est τῆ ἀδελφῆ σαυόντος: sed additum ἀγροάσιν. quod opus non erat si quidem omnino & quouis modo corpus cum sorore miscere apud Athenienses vitio fuisset datum. Et vero idem noster Plutarchus in Themistocle refert, huius filium Archeptolim sororem suam Mnesiptolemam, alia matre Themistocli natam, in matrimonium duxisse: eo scilicet exemplo quo Æmilius Atheniensibus vti permissum scripsit. Quod monere volui ne quis temere secus de bonorum autorum dictis statuatur.

482. e. *Quare Hermas illos lapideos*] Xyl. vertit, *Vt lapideas Mercurii statuas.* & annotat, Positæ sunt Athenis in porticu Mercuriali. Vide hac de re orationem Æschinis in Ctesiphontem: vbi & hæc carmina recitantur, etsi paululum aliter quædam legantur. Quod de Menestheo citatur Homeri præconium, est lib. 2. Iliadis, in Classis recensione.

484. d. *Curialium eius Laciadarum*] Idem hoc ex Theophrasto refert Cicero lib. 2. De officiis.

Ibid. f. *Fortis Agestleo*] Pentametrum oportet esse: itaque sic scriptum ab autore opinor: Νίκας Ἀγισίλεο τῷ Λακεδαιμονίῳ. In Cratini versibus pro κατὰ τὸ ἦθος, scribendum est κατὰ.

487. c. *Auri metalla*] τὰ χρυσία mallem χρυσία. sic & supra eodem libro de Thucydide. Iustinianus vtrobique Chrysiā posuit, quasi nomen proprium esset. notæ autem Thasiorum sunt diuitiæ: & istorum locorum metalla.

489. b. *Nota enim*] Xyl. vertit, *Rustici enim.* & annotat, ἰδιώται intelligit autem seruos Lacedæmoniorum qui ipsis agros colebant, Heilotas. Loquitur enim de bello quod in Messeniorum auxilio contra Spartanos, eorum rebus terræ concussione afflictis, susceperunt. cuius etiam in Lycurgi vita est facta mentio.

IN LUCVLLVM ANNOTATIO-
nes Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Quæ sequuntur in hoc opere Romanorum vitæ, ad idem prope tempus pertinent, Nam, Græcis exceptis, qui Lucullum ac cæteros, & ipsum etiam Syllam, non ita multum ætate antecesserunt, reliqui omnes Syllam statim subsequuti sunt, eoque fere ordine quo eorum vitæ hic exponuntur, claruerunt, bello cum Mithridatico tum ciuili Pompeiano, & quæ id subsequuta sunt, nobiles. vt non opus habeam de eorum porro æqualibus aut ætate plura annotare: quum nihil ista tempestate sit in historia Romana celebratius atque notius.

491. d. *Postulando peculatus accusatore patris sui*] Xyl. vertit, *Patris sui accusatorem de publico crimine accusaret.* annotatque, Ita prope ad verbum est in Græco. Quod autem hic ἀδικεῖν δημοσίᾳ dicitur, Iustinianus peculatum in specie expressit, idque Amiotus etiam habet, (in Pompeio aliter describitur peculatus, diserte enim dicitur κλοπὴ δημοσίων χρημάτων) ego malui relinquere in genere, nihil enim mihi constat de eo crimine quod à Lucullo intentatum Seruilio sit. Cicero in Acad. quaest. editionis prioris lib. 2. qui Lucullus inscribitur, mentionem huius rei facit: sed neque reum neque crimen nominat. in oratione autem de prouinciis consularibus inimicitias Seruilliorum & Lucullorum grauissimas commemorat. Quod de accusationibus hic dicitur, idem lib. 1. Officiorum copiose explicat.

Ibid. f. *Thynnus*] Θύνος βορβίος πέλαγος αἰς διεσρόβει. Iustinian. male, *Thynnus irretitus.* Senarius est iambicus, nescio vnde depromptus. Thynnus piscis dictus est ἀπὸ τῆς τύνω, τὸ τύνω, ὅθεν ὄρω. à dando impetu, & motus vehementia. nam sub ortum canis æstro agitur, Multa de eo ex Aristotele & aliis habet Athenæus lib. 7. haud pauca Eustathius in Iliad. & μακχ Odyss. qui quidem etymologiam istam confirmant. βορβίος non irretitum, sed incitatum siue impetuosum significat, ἀπὸ τῆς βορβή, Ictus, teste eodem Eustathio σπρόβειν factis notum est vocabulum. Senarius itaque est, quemadmodum thynnus æstro suo incitatus per mare secum impetu fert, idque con-

turbat: ita consueuisse suis orationibus forum Romanum oratores cæteros concitare. Id quoque quod statim infert, αὐτὸς ἀμοσίᾳ περηνκῶς, ex aliquo poeta puto esse desumptum: & nisi fallor, etiam alibi legitur, sed non succurrit.

492. c. *Græcis myoparonibus*] Annotator margini alleuetat, nauigii esse genus: idque ex Suida. quasi vero id non vnus quilibet statim potuisset intelligere. Nauigium fuisse piraticum, vel ex Cicerone constat, qui in Verrinis ei piratici adiectiuum adiungit, vt & paulo infra ληστρῶν μυσπάρωνα dicit Plutarchus: & lib. 3. De repub. quem locum, & alium Sallustianum, citat Nonius Marcellus, Sex. Pompeius ait nauigium esse ex duobus dissimilibus formatum, midio & parone. Ego quidem vtrunque esse nauigii genus scio, & vtriusque eo nomine mentionem facit Gellius lib. 10. cap. 25. vt vero myoparon inde componatur, vel vox, vel nauigium non intelligo.

493. e. *Qui amicum nuper & imperatorem interfecerat ex ambitione*] L. Valerium Flaccum consulem. vide Epit. Liuiam 82. & paulo post ipsum Plutarchum.

Ibid. d. *Iterum ad Tenedum apperentem se maiore apparatu percipiens Neoptolemum*] Interpretes hunc locum peruertit, & alio transtulit quæ perspicue ad Neoptolemum pertinent κατὰ τὸν αὐτὸν Negligens. transtulit, negligens ipse. Est enim κατὰ τὸν non despicere, sed conspiciere aliquid. Lectum, promontorium est, Æolidem à Troace distinguens. Plinius l. 5. c. 30. & alii.

495. d. *Ad Propontidem tuendam & Bithyniam protegendam mitteretur*] Xyl. vertit, *ad propugnandum pro Bithynia,* & ἀποπολεμίσαν τῆς Βιθυνίας. Iustinianus, *Debellandam Bithyniam,* quod si legisset ἀποπολεμίσαν, tamen constructio eum poterat monere id verum non esse: hoc enim verbum cum datiuo construi, notissimum vel ex nostro autore est: quum hic patrius sit casus, ne dicam notum esse ex historia Bithyniam tunc fuisse Romanorum. Paulo post Fimbrianos milites affectasse imperium dixit: quod neq. verba Plutarchi habent: &

falsum est. Sed persequi omnia id genus *σπαλάματα*, aut etiam pleraque, nimis est longum.

496. Sed quia Marius, quem ex Hispania miserat Sertorius, &c.] In vita Sertorii à nostro hic M. Marius appellatur. Et quidem etiam alii Marii præter magnum illum ac VII. consularibus insignem Marium, Romanis fuerunt, vt Gratidiani Sertorius autem quum à partibus Marii steterit, verisimile est eam istos secum inter alios habuisse quos proscripserat Sylla. Apud Appianum in Mithridatico legitur M. Varius.

504. d. *Ut additi seruirent creditoribus.*] Xyl. *Et ad extremum additi in seruitutem abducebantur.* annotatque, *ἀπό τῶν πλοῦτων μὲν τῶν πτωχῶν δὲ τῶν ἀποδεδωκένων.* Iustinianus male, *Tributi vice impostum erat illis.* quasi πλοῦς hic non sit aduerbi loco positum, & postremum significet. Quidam in Lexico Græco ex his verbis (citatur enim locum) colligit ac docet, *ἀποδεδωκένων* aliquando esse id quod Latinis creditor. id & innumera alia, magnam temeritatem imperitiamque hominum arguit. Est autem similis dictio ac quum dicitur, *συνέβη αὐτῷ ἀρχιμακάτω γίνεσθαι*, Accidit ei vt in bello caperetur, & similia: quorum ratio in Grammaticis exponitur. *ἀποδεδωκένων* autem nihil est minus quam creditor. cum autem significat qui ære alieno obligatus, quum soluendo non sit, creditori addicitur (*ἀποδεδωκένων*) & in seruitutem ei deditur. Latini Addictam appellant: & ipsa res, Addicere. Quod multis locis Ciceronis & Liuii, præsertim l. 2. & 6. demonstrare possem si res adeo esset obscura. nam & hoc notum est, inde factum vt qui summo studio & opera aliquem colunt, eive inseruiunt, eos addictos appellemus illi. Hoc modo & simili origine ac ratione autor noster de Antonio Cleopatra dedito & quasi mancipato dicit, *ὁ δὲ οὗτος ἀπὸ τῶν ἀποδεδωκένων τῆς γυναικὸς*, Antonius vero adeo Cleopatra addictus erat. Alleclam in Lexico & comitem in epte vertentur.

506. c. *Monit præterea ex loco viuendi consueto*] *ἐκ τῆς οἰκίας*, *Ex Ethis amouit*, interpt. *ἡθῶς*, non modo significat morem, ingenium, indolem & similia: sed & locum eum in quo aliquis vitam degere consuevit, sicut Arabes illi in suis taber-

naculis, & Scythæ *ἀμαξέσσοι* in suis platistris, Troglodytæ in cauernis, &c. Vtrunque *ἀμαξέσσοι* est, & *πλάστρις*. Sic & Herodotus libro 1. vsurpauit, *Κιμμέριοι ἐξ ἑσθίων ἔσθον ἡβήσαντες*, & alii. Atque etiam Homerus Iliad. ζ. sub finem; *Πῆμα δὲ ἐργάσασθαι φέρει μετὰ τῆ ἡδονῆς νομῶν ἵππων*: de equo à præsepi liberato, & Odyss. ζ. de suum stabulis, *Ταὶ μὲν ἀπὸ ἐργῶν κτλ ἡδονῆς νομῶν ἵππων*.

514. f. *Idem unum ex pratoribus dixisse aiunt L. Quintium*] Xyl. vertit, *unum Tribunorum plebis.* annotatque *ἐκ τῶν σπαταγῶν* A. Κλίντων. crebro *σπαταγῶν* ponitur pro eo quod Latinis est Prator. Sed hoc loco arbitror generalius sumptum ac etiam tribuno plebis attributum. Nihil enim hæc ad prætores: & quidem non modo hic dicitur tribunos plebis Romæ Lucillum traduxisse, sed & Sallust lib. 5. (citatur locus à Prisciano) lege Gabinia ait successorem Lucullo missum M. Acilium Glabrium consulem. Fuisse autem tribunum plebis Gabinium; ex Dione & aliis constat. Similis locus est in Cicerone de Roscio, qui gradus equitum in theatro distinxit; M. Οἴων σπαταγῶν: quum fuisse tribunum plebis ex Liuii lib. 99. & multis aliis sit notissimum autoribus. In Græco hic quum essent duo prænomina, ex altero nomen feci: tamen si fateor nihil mihi de L. hoc Quintio constare. Cruf. hic annotat, C. Manlium tribunum plebis hæc fecisse ostendit Epitome Liuii.

518. c. *Horatius*] lib. 1. Epist. ad Numicium. Cruf. hic annotat Horatium dicere quinque millia.

520. c. *Vectium quendam*] *βρεχίων*, inde Iustinianus Bruttium. est autem L. Vectius de cuius à P. Clodio ad hoc subornati iudicio Cic. saepe, præsertim in Vatinius, pro Sestio, & lib. 2. ad Atticum: Appianus lib. 2. Dio. lib. 38. alii.

Ibid. d. *Cornelius nepos*] Amatoris veneno periisse Lucillum, testatur etiam Plinius lib. 25. cap. 3.

IN COMPARATIONEM.

521. a. *Plato Orpheæ*] Locus est valde elegans, lib. De rep. 2. vbi Hesiodi etiam, Homeri, Musæique de felicitate defunctorum nugæ refelluntur. Alterum Platonis dictum de exotracismo Cimonis, est in Gorgia.

IN NICIAM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
interpretum.

Nicias Atheniensium dux, Alcibiadis æqualis fuit, belloque Peloponnesiaco perit in Sicilia.

523. d. *Subinde vero ad Xenarchum delabitur*] Itidem Xylander, & annotat, *ὑποπέσειν εἰς τὸν Ξενάρχον*. Est hoc obscurum & omisit proprium nomen Guarinus. Comicum fuisse Suidas ait, citatque haud paucos eius versus hinc inde Athenæus. Mimos eum scripsisse Aristot. initio poetices affirmat, sicut & Sophronem & Sotadem: quod cum prioribus non pugnat, quando Sophronis etiam comædias Athenæus nominat. neque obstat quo minus idem genus scripti vtrunque coluerit. Caterum ex his quæ extant Xenarchi reliquiis, nihil de hoc loco possumus statuere: melius fortassis iudicium facturi si mimorum aliquid extaret. Videtur autem allusio ista, vocabulorumque ad suam etymologiam applicatio, à Xenarcho vsurpata fuisse: quæ vt comædiam mimumque deceat, tamen seræ historiarum parum conueniat. nam Timæus etiam in Νικίου *Ἰστορίας* nomine luserat, & ad Hermocratem Hermas decorerat: quod in historia *Βαταίων*, in comædia non indecorum est, si tempestiue adhibeatur. quomodo ille Plautinus parasitus Peniculi nomen habere se dicit, à detergenda mensa.

Ibid. e. *In iis vero qua imitari queat nemo, etiam prorsus insulsi*] Xyl. vertit, *Stupidi autem hominis velle cum iis certare quos imitando assequi non possit.* annotatque, Hæc mirifice peruersione sua obscurauerat Guarinus. Est autem duplex reprehensio Timæi, quod & de eloquutione cum Philisto contendisset & ea quæ nulla imitatione poterat æquare, superate instituisse: quorum alterum leuculum, alterum etiam stultum Plutarchus iudicat. Paulo post idem Thucyd. cum Pericle ait reip. profuisse, &c. quum aduersarius eius fuerit, & plerumque ei repugnans, in exilium tandem ab eo sit actus.

523. c. *Ut ait Thucydides*] libro septimo, vbi de eclipsi solis refert.

Ibid. c. *In Marica*] *ἡ Μαρκία*, Maricas, comædia fuit Eupolidis, scripta in Hyperbolum Atheniensem: de quo Plutarchus cum alibi tum hoc etiam ipso libro, autor Scholiast. A-

ristophanis in Ranis. Barbarum esse vocabulum, & patrium calum *μαρκίαν* habere, Eustathius in β Iliad ex Herodiano scribit: alii *μαρκίαν* exponunt. Caterum hi versus propter omittas personas, & quia antecedentia ac sequentia desunt, per se obscuro sunt: vt æqui esse debeant si quibus non satis fecimus. Distinxi personas literis adiectis.

Ibid. *Apud Aristophanem*] In comædia quæ inscribitur Equites. est autem lapsus memoria. non enim Cleonis sunt, sed Agoracriti seu Atlantopola verba, respondentis Cleonis. Caterumque paulo post Agamemnonis verba citantur ex Euripide, in Iphigenia sunt Aulidensi. Leguntur vero aliter, aliamque efficiunt ibi sententiam. Est enim ibi non *ὄγκον*, sed *δύκον*, non Fastum, sed Populum, & pro *τῆς τῆς ὄγκου* est *τῆς τῆς δύκου*. Ac turba, sicut & *ἀπεσταλτοῦ* legitur non *δὲ*, Omnino autem is locus videtur totus eo referti vt ostendat Agamemnon suam (vt principis) vitam totam à populo pendere, eiusque esse voluntati accommodandam; itaque ne flere quidem sibi, & suam calamitatem deplorare permissum, quod cuius liceat de vulgo. Nulla ibi *ὄγκου* vel maiestatis mentio.

526. d. *Ex Pachetis casti*] In Græco mendose *ἀλάστρι* pro *Πάχιστα*, quod sequutus est Amosijs. nam Guarinus Lachitam finxit, Loquitur autem de Pachete Epicleri P. qui Lesbum recepit. Vide Thucydidem lib. 3. Diodorum l. 2. & nostrum ad finem Aristidis. Sed & reliquæ historiæ ex Thucydide præsertim repetendæ sunt: quas peruertere interpretes, pro Delio Bæotia insulam Delum ponendo. De Pylo Thucyd. lib. 4. initio.

528. c. *Pharmaca multa*] Versus est de Aegypto, ex Homeri Vlyssæ lib. 4.

530. d. *Hyperbolus*] Vide supra in Alcibiade. Fuisse fabrum lucernarum, & pro ære plumbum suppositum, vt eo plus appendentes maius precium ferrent, annotauit aliquoties Aristophanis interpret. Idem in Vespis refert ex Andocide, patrem eius stigmatam fuisse, & in lecturis argentatis populo seruiuisse: & ex Theopompo, ipsum Hyperbolum sexenni. li

ostracismo patria eiectum, in Samo mortuum, eiusque cadauer vtri inclusum in mare abiectum fuisse. Quod autem carcerem & compedes dixi, in Græco est κώφρον, vox dicta κώφρον πὲρ κώφρον. Erat autem lignum quod alias κλωίδε dicitur, cui fontes ita illigabantur vt collum eorum deorsum comprimeretur, neque suspicere possent. Latinorum numella simile nonnihil habuisse videtur.

533. f. *Loco quindecim pratorum*] Ita perspicue in Græco est, & apud Thucydidem lib. 6. Guatinus additos tres prioribus xv. falso dixit: ac de suo addidit iurare eos coactos, statim finito bello se imperio abdicaturos.

534. c. *Epipolas*] Pars est Syracularum, de qua etiam alias. In Græco mendum est, ἐπιπλάς: quod sequutus Guatinus, nescio quid epistolarum de Niciæ aduentu commentus est. Porro Thapsus peninsula est propinqua Syraculis, in angusto sita Isthmo, & ad mare porrecta. Thucydid. prope finem libri sexti, in huius rei descriptione. Cuius haud scio an memi-

nerit Maro l. 3. Æneidos hoc versu, Pantagiæ Megarosque finus, Thapsumque iacentem.

538. c. *Per otium dixit deliberandum*] Xyl. vertit, *Per otium se deliberaturum.* & annotat, βουλευσάμεν καὶ ἰσχυρά. Guatinus Statim, quod est contrarium. Iam quæ de Demosthene inferuntur, omnino sunt eius in versione deprauata. καπιπυχὲν τῆ γράμῃ facile apparet esse Sententiam suam cum bono aliquo & commodo eorum quorum interest obtinere: & particula οὐδὲ non ad ἐπαύσατο, verum ad καπιπυχίαν pertinet. Legendum porro multitudinis numero συναχθέντων, & ad ἀμοίς, id est, collegas Niciæ reliquos, referendum.

542. e. *In rotam deligatus*] Xyl. vertit, *Rota alligatus est.* & annotat, εἰς τὸν ἔσχρον κατὰ δεξιῶν. Guatinus male Carcerem. Erat autem rota quæstionibus & tormentis inseruiens, cuius etiam prope finem vitæ Phocionis meminit nos- ter.

IN CRASSI VITAM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii interpretum.

Quod initio statim huius vitæ verba hæc Plutarchi, δὲ τὸ νόμισμα δὲ τὸ ἐπέρου ἦν ἀδελφῶν, τῆ γυναικὶ συνώκησε, καὶ τοὺς παῖδας ἐξ οὐκ ἐπιθυμῶν, ἔσχεν, οὐδὲν ἐξ ἡσίων καὶ πατρὸς παύσατο, &c. non Guatinus modo, sed & Amiotus ita interpretatur, vt dicant Crassum fratris sui defuncti uxorem in matrimonium duxisse, ex eaq; liberos procreasse: non ita leuis est momenti error, neq; dissimulandus fuit. Nam neque scripsit hoc Plut. neque visitatum hoc Romanis eo tempore fuit, atque haud scio an vnquam quidem. Non nego verbum συνώκησεν aliquando esse Viuere cum altero in matrimonio, idque tam de viris quam mulieribus dici, *ehlich bey vobnen*: nunquam autem id verbum sua prima significatione & simplici accipi, qua est Eadem vti domo & habitatione, per nego. quid enim fiet vocabulo συνώκησας, quod inde ductum magni est vsus? Ergo viduam illam Crassus secum in ædibus, eiusque etiam liberos, retinuit: quod fuit humanitatis. vt autem coniugium contraheret cum ea, & liberos procrearet, nihil attinet. Et quidem vel articulus in verbis πᾶσι παῖδας ostendit dici de fratris liberis, nam si ipse Crassus liberos hystulisset, scripturus fuisset Plutarchus, καὶ πᾶσιν παῖδας (non πᾶσι, quod priores demonstrat) ἔσχεν, addituroque nimirum ἐξ αὐτῆς. Quæ (inquis) ergo laus hic ἐπιπλάσας seu continentiæ siue modestiæ Crasso tribuitur? Equidem ea (nisi fallor) quæ ex obiecto ei deinde stupro Vestalis intelligi possit, quasi diceret Plutarchus, ita eum habitasse cum fratris vidua, vt modestiæ & pudicitæ laudem mereretur, quamquam ea ætate quæ ad libidinem propensior habetur: quum quidem deinde in suspicionem incesti cum sacerdote concubitus venerit. Hanc arbitror germanam & minime insolentem monstrosamque verborum Plutarchi esse sententiam.

543. d. *Chpidos dicens adificandi a semetipsis eueris sine aduersariis*] Xyl. vertit, *Aedificandi studio laborantium vires nullo aduersario a seipsis comminui dicens.* & annotat, ἔλεγε πρὸς φιλοκοδόμους αὐτοὺς ὅτι ἑαυτῶν καταλύεσθαι χρεὶς αὐτοῖσιν αὐτῶν. Non possum excogitare quid vel fugerit hoc loco vel sequutus sit Guatinus: adeo nullum eorum quæ dixit Plutarchus, vestigium in eius interpretatione reperio. quid enim est hic de areis quas ille ciuibus suo ipsorum arbitratu concederet, fabrosq; suos præberet? Et quidem satis perspicua est sententia Græcorum verborum.

544. c. *Hem patientiam, &c.*] Haud scio an is sit Alexander Milesius qui & Polyhistor & Cornelius est dictus, & vixisse Syllanis temporibus fertur apud Suidam. Certe exclamatio hæc magis reprehendentis rigidam Alexandri philosophiæ rationem, quam laudantis est: quod vel vocabulum πλήμων ostendit. Porro ἐπιπλάσας in genere videatur posse verti id quod nos ab inuria aeris tuetur, superne impositum. Ex libro Varronis De Latina lingua quarto apparet, lecticam id vocabulum significare: quum doceat, Latinorum segestriam, id est lecticam, inde videri natam Guatinus pileum: quem aliter sequutus est.

546. b. *Etenim quum oppidum Umbria Tuder cepisset*] Τουρδίας habeo in Græco. Guatinus autem Tudertum verterat quod vt non rectum, notauerat quidam in margine. ego tamen suspicor legisse eum (sicut legit Amiotus) Τουρδίαν quomodo Umbriæ vrbs ea potuit efferrî à Plutarcho, quam Plinius (quem ego hic sequutus sum) Tuder appellat, in

Umbriæ descriptione, lib. 3. cap. 14. Apud Ptolemaum quoque libro Geograph. tertio, in recensione urbium quas Vilumbris (sunt autem quam Umbri orientales, ὡς εἶπεν) attribuit, mendose legi suspicor Turde, Τουρδε, pro Τουρδε, nam longitudo loci, & latitudo, adscriptæq; vicinæ vrbes satis ostendunt esse, eundem cum Pliniano. Apud Strabonem libro quinto legitur, Τουρδερυελκίς πόλις καὶ εἰσαίμων, &c. mendose quidem, sed tamen vt Τουρδε nominari satis pateat. inde Tuder dicitur. Tuderibus & Amerinis arma in cælo concurrentia spectata tertio Marii consulatu, Plinius refert capite quinquagesimo septimo libri secundi.

548. b. *P. Varinus*] Q. Varius habet Epitome Liuii Cr. 550. d. *Onatius Aurelius*] Sic est in Græco. In Pompeio, vbi idem refertur, C. Aurelius dicitur: quod & malo.

551. b. *Cum epistola qua Catilina faceret mentionem*] Xyl. vertit, *Crassum scribit noctu ad se accessisse, & literas attulisse de Catilina, & quesitas * quo iudicio confirmauerit conuersionem.* & annotat, ὅτι πτολίω κερμίζοντα πρὸς τὸ κατὰ τὴν, καὶ ἔγρουμένω, αἰς ἡδὴ βέλαιον. Satis est apertum, locum hunc esse deprauatum. Corradus Plutarcho nimis (opinor) infensus, quum varia conquisisset quæ ei obiceret, etiam ἐξ αὐτῆς τῆ βδοῆ quædam arripuit: inter quæ & hic locus est. Ait enim à seipso Plutarchum dissentire, qui quum in Cicerone hanc epistolam dicat fuisse ἀδικοῦτον, hic eam missam à Catilina testetur. Quomodo hoc Corradus ex his verbis collegerit, non video. nam quod nos mendose legimus καὶ ἔγρουμένω, ipse Missam vertit: fortassis arrepta ex mendo cauillandi occasione. Profecto autem πρὸς Κατλίνα non est A. Catilina, sed De Catilina: vt ne si πρὸς ἑστάν quidem, aut ὑπαφίσται, aut quidquid tandem tale velit, loco horum verborum reponat, tamen euincere possit hoc Plutarchum hic dixisse, à Catilina scriptam vel missam epistolam fuisse. Quod si ergo in ea à Crasso ad Ciceronem allata epistola de Catilina consilio & machinationibus aut conuersione aliquid renunciabatur, (sicut Amiotus vertit in iis literis factam de Catilina mentionem) quid obstabat quo minus & incertus eius esset vt tabellarius, ita etiam autor, & Romæ etiamnum commorante Catilina, Crasso aliunde afferretur? Ne dicam necessarium hoc non esse, vt de eadem epistola hic locus intelligatur omnino de qua in Cicerone dicitur: & quidem non vnica ibi, sed plures commemorantur. Locum asterisco signaui: mendum tollet qui librum meliorem habebit.

552. c. *Sortientibus Syria Crasso, Pompeio Hispania obuenere*] Quæ sequuntur, ad finem vsque Crassi, iisdem prope omnia syllabis in Particum Appiani librum sunt translata. Estque vtile conferre vtrunque codicem. ego diuersitatem lectionis annotare hic supersedeo. In vertendo sequutus id sum quod videbatur mihi commodum & rectum. quod cur ita sentiam, in Dionem quædam annotans indicaui. Guatinus sententiam hic inuertit, inuisam omnibus fuisse sortitionem istam scribens. Hic est ἡ ἀκούσιος, apud Appianum vero ἀσπίσιος, & quidem perspicua est sententia. Quum enim omnino esset Pompeio ab vrbe in alterutram provinciam proficiscendum, non ita procul abfuit Hispaniam tenens, etiam si in eam exisset, quam si in Syriam irret. Iam quod sequitur, ἐν ἀμορτίοις καὶ πολλοῖς ἡσυχίαν ἄγειν, intelligitur facile,

eum viz suam iactantiam & nugas apud alienos nihilque ad se pertinentem hominum turbam repressibile, quam effundebat apud domesticos. Guarinus mirum in modum hic oscitant.

553. c. *Quum salvari se ab exercitu Imperator sustinisset* Imperatoris nomen à militib. non nisi magna aliqua & ardua re gesta confecta que duci Romanorum solebat tribui. Quo maior apparuit Crassi pusillanimitas, qui vrbe modo direpta id nomen sibi imponi pateretur: nimirum qui non speraret se magno aliquo facinore id posse consequi. Quæ de imperatoris nomine dixi, ex historia Romana non sunt obscura. Cicero ipse rebus in Cicilia gestis imperatorem se dictum à militibus suis, ostendit, ad Cælium Rufum adilem curulem designatum scribens. Epistola nona libro secundo famil. & huius moris meminit, explicatque obiter eum in Philippica xiv. Appianus libro secundo Bellorum civilium, ait quondam omnib. præclarissimis facinoribus id nomen obtigisse: suo tempore et tributum qui de hostibus decem millia strauisset. vbi de Curionis in Africa rebus gestis loquitur. Varro libro quarto De lingua Latina: Prætor (inquit) dictus est qui præiret exercitui: Impetator, ab imperio populi, qui eos qui id attentasset oppressi hostis. Mandola quidem hæc sunt verba: sed ex quibus colligere tamen possumus, eum qui rem imperio populi dignam, & ad eius defensionem incrementumve facientem confecisset, imperatoris nomen meruisse. Cætera mitto, nam ne hæc quidem fuisset annotaturus, nisi interpretis error huic loco me lucem afferre iussisset: qui neq; consequutum id nomen Crassum dicit, quum quidem ob acceptum id suggilletur: & cætera peruertit.

Ibid. c. *Dea Hieropolitana* Junonis nimirum Assyria. Vide omnino Luciani libellum *ἠδὲ Συεῖος θεοῦ*.

554. c. *Iuxta Zeugma* Vrbs est Euphrati imposta fluuio, nobilis apud geographos & historicos, ob pontem ibi in Euphrate ab Alexandro Magno factum ex catenis. Guarinus fluuium quendam obscure dixit.

555. a. *Lentes & salem* φακός καὶ ἄλας. apud Appianum, etiam in codice manuscripto, φακός καὶ μάζα legitur. pro quo libum aut aliquid tale licet intelligi, ex farina & humore seu liquore aliquo compactum. quod genus inferius adhibitum fuisse notum est: sicut & hoc, salem omnibus sacrificiis alias solitum fuisse vsurpari.

Ibid. c.] Is est qui apud Appianum Ἰσκαρος legitur: apud

Dionem lib. 40. Ἰσκαρος, Augarus. de quo ibi monui.

556. c. *Verum reuera fluxum quendam marinum vaste arena exercitum amplectentis* Xyl. vertit, *Sed immensi solitudinibus horribilibusque ambuis.* & annotat, *Σινῶν πηλῶν ἢ Σιν* (nam paulo inferius est *Σινῶν ἀμμου κοπορὸν ἐπαρῶσαι*) acervum seu cumulum arenæ significat: quo modo *Σινῶν ὄσιων* etiam apud Eustathium leguntur, & apud Lycophronem *Σινῶν πημάτων*. Guarinus Æstum vertit, nescio cur ita. Appianus non habet *Σινῶν*, (& quidem *Σινῶν* erat scribendum) sed *χρῶμα δεινῶν ἐρήμων*, solitudinum horribilium. quæ lectio videtur sane commodior, eamque sum sequutus.

557. c. *Acroëte aduerterunt, &c.*] Persequi omnes interpretis lapsus, breuitatis causa super sedeo. hæc autem non inelegans sententia est ab eo omiſſa: quia (opinor) quum eam in Græco deprauatam offendisset, difficultate emendandi laborabat. quanquam ea magna non est, sensum intuentibus. Cæterum ne coniecturis vllis opus esset, Appiani Parthicus facit, vbi hæc recte eguntur ita: *βροντῆς μεμιγμένον, ἔνταος συνεισεκόπε, ὅπ' ἦν αἰδιδιπέλων ἀκροῦ παρακλώτατον.* &c.

558. d. *Vel quod in compositam aciem incurrebant.*] Xyl. vertit, *Sive quod in compositum agmen incidissent* & annotat, *ἢ πὲρ συντάγμασιν ὁπλοῦσι.* ita vertendum putavi, vt aliquis saltem esset sensus: quasi diceret, quum essent experti vim Romani equitatus ordinibus suis stipari. Quod Guarinus dixit, *Præ timore ad suos reuersuri*, nihil habet Græcis verbis affine. Sane apud Appianum non *συντάγμασιν* est, sed *πέλασιν*, id est Locis palustribus. quod hic locum mihi habere non videtur. Mox Megabacchus nominatur: nomen haud scio quam Latino conueniens, aut Romano homini. Interpretes Cn. Plancum habet, nescio vnde petitum.

559. d. *Ischnas*] Legendum ex Appiano Ἰσνας. Dio videtur Ichniam nominare.

560. c. *Pernoctantes*] ἐπαυλισμένοι. Tibias hic nescio quas & cantus Guarinus commentus est, perinde atque obscurum si esset quid sit ἐπαυλιστέον.

564. c. *At qui sapientem habuerunt virum Aesopum, &c.*] Alludit ad festiuissimum Æsopi apologum, qui extat apud Stobæum in hanc sententiam. Vnumquemlibet hominem duas gestare manticas, in pectore alteram, alteram à tergo, in hanc eum sua, in illam aliorum vitia atque peccata reponere. inde fieri vt aliorum crebro, nostra nunquam aut raro perspiciamus delicta. Possem de hac re multa in medium proferre, nisi aliud agerem.

IN EVMENEM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

EVmenes hic (nam fuerunt & alii hoc nomine) vnus fuit de successoribus Alexandri Magni: vt facile, cum quib. vixerit, ac quo tempore, appareat. Multa de eius rebus gestis sunt apud Diodorum Siculum lib. 18. & vita eius etiam in libello Ænili Probi (vt fertur) continetur descripta. Cardia autem patria eius, vrbs est Chersonesi Thraciæ non obscura. Antioris Sertorii vitam huic præmisit: & quia hæc incipit, *Εὐμὲν δὲ* &c. cogitare possit aliquis, non abs re id factum: ac fortassis ita in aliis Græcis codicibus reperit ordinatas. Ego meum sequutus sum: neque quicquam est periculi.

584. b. *Et legiones ab amicis Alexandri recessere*] Xyl. vertit, *Orto inter regis socios & phalangem dissidio.* & annotat, Ita vocantur ii quos aulicos nos (puto) non incommode dicemus. Erant autem principes Macedonum, quorum plerosque Acrianus commemorat.

486. e. *Ipse equitibus trecentis fortissimis in agema centuriatis ἀγῆμα* vocabulum tale est quod consultius sit relinquere (quod video etiam optimos scriptores fecisse) quam vel Agmen vel quiduis aliud eius loco ponere. eius generis sunt etiam phalanx, sarissa, & multa alia ἀγῆμα (inquit Appianus in

Syriaco) *εἰσὶν ἵππεις ὀπληκτοί, καὶ πρὸ αὐτῶ ἀγῆμα λέγονται*, equites sunt delecti, atq; inde eis nomen. Vsurpat etiam Liuius hoc nomen, & vero ita vt pateat tam de peditum lecto agmine, quam de equitatu accipi. Plura huc conferre super sedeo.

588. a. *Villarum castellarumque*] Xyl. vertit, *Villas & artes.* & annotat, *ἐπιπέδους καὶ περὶ κρημνῶν.* Ad verbum esset Quadraturia, intelliguntur (opinor) castella vel arces. Quod autem paulo ante est, *Nulla habetur pernicietis ratio.* prouerbium videtur esse, quo notentur ii qui grauissimo imminente periculo, adeoq; exitio, tamen aliis curis vacent, salutis suæ posthabita ratione Quod tum Alceras, Polemon & Docimus faciebant, quum quidem damnati à Macedonibus & ingruente Antigono, cum Eumene de imperio contenderent. Rectius Aristides, qui vt suos docuerit ista ambitione hostibus instantibus abstinere, ac salutis potius suæ & victoriæ parandæ curam gerere, in eius vita exposuit Plutarchus.

590. e. *Quindis*] Quinda castellum Cliciæ fuit, supra Anchialam situm, vbi thesauros suos Macedones habebant, & pecuniam regiam. Strabo lib. 14. infra in Demetrio alii.

IN SERTORIVM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

586. c. *Ille discorptus ab amatoribus*] De Attibus ab apro interfectis nihil plane mihi constat Attem quidem, cuius apud Dindymenem est sanum & cultus, Phrygem fabulantur,

& eum ab apro fuisse interfectum, ex Hegeſi iſtae poeta refert lib. 7. Pausanias, quanquam fieri facile, in fabulis præsertim, potuit vt alii Phrygem, alij Syru dicerent. Quod ad A-

Etæonas attinet, eius qui à canibus laceratus traditur, notissima est fabula. Alterius non ita celebris est historia, quam reperere possunt lectores ex Apollonii scholiaste, in lib. 4. paragr. 75. tamen enim non diserte amoris ibi fit mentio: tamen quæ causa Bacchiadis fuerit Aetæonem Melissi F. rapiendi, facile intelligitur. Nescio autem mirarine debeam an detestari oscientiam eorum qui Dictionaria poetica componunt: adeo sæpe in fraudem imperitos inducunt. Sicut hic quidam Bacchiadas, hoc est Corinthi principes, à Bacchide vel Bacchio Herculis F. genus trahentes, idque adeo ex hoc ipso interpretis Apollonii loco, Bacchiorgia celebrantes conuertit.

570. d. *Omnes castra eodem in loco metatos*] Xyl. vertit, *Eodem in loco castrametatos.* & annotat, *ἐν τῷ τῷ.* Aretinus, in capo: ut videatur legisse *ἐν τῷ τῷ*, aut aliquid tale. Loquitur autem de seruis Bardæis, flagitiorum Marianorum administris.

571. d. *Pityusam*] in Belearico mari duæ sunt insulæ Pityusæ, quarum maior Ebyssus, minor Ophiusa dicitur. Ptolem. libro secundo in descriptione Hispaniæ.

572. d. *Fabulantur Tingites, &c.*] Haud scio an pro Tigenna Tingis sit legendum: apud nullum quidem geographum Tigennam reperio nominatam: & quæ de Antæo dicuntur, faciunt eo ut Tingim legamus. Eadem sunt apud Strab. lib. 17. (nisi quod ibi crebro *Λίγυς* pro *Τίγυς* legitur) & apud alios. Fabula de Antæo eiusdem loci occasione refertur à Luciano lib. 4. Apud Strabonem, quum legatur *ὀκελοῦν*, (pro quo noster *ὄμα* posuit) *ἔπιχων*, interpres splendide auxit fa-

bulam, & tibiam l.x. cubitorum vertit. hoc est *ὀμα* *ἐν τῷ* *μυδικῷ*. Quid sit sceletos nemo prope nescit.

574. a. *Domitium & Manlium*] Lusum vox est, ut arbitror, vitiosa. vel L. Domitium legerem, vel Domitium & Lucium (*Λούκιον* non *Λύκιον*) sc. Manilium: cuius lib. 6. cap. 23. in hac historia meminit Orofius, & Liuius lib. 90. prius etiam Amioto placuit.

575. c. *Erat autem in Hispania mos*] Meminit oblique huius consuetudinis Dio noster lib. 53. de Sex. quodam scribens Pacunio, qui Augusto sese deuouisset, ceterisque ut idem facerent suauisset. Non dissimile est quod de Gallorum Sontiatum solduriis refert lib. 3. Comm. Gall. Cæsar, itaque & solduriis eos appellauit, consentiente satis commode rei vocabulo.

578. a. *In Turiensi*] Xyl. vertit, *Ad Duriam.* & annotat, Turiam Aretinus. Græcus liber *Τουρίαν*. Ego Duriam puto legendum, ex epistola Pompeii ad senatum, quæ extat inter tabulas naufragiorum. Sallustii verba sunt: Castra hostium apud Sucionem capta, & prælium apud flumen Duriam, & dux hostium C. Herennius cum vrbe Valentia, & exercitus deleti, satis clara vobis sunt. Meminit huius Durienis prælii etiam Cic. prope initium orationis pro L. Cornelio Balbo.

Ibid. f. *In campis Saguntinis*] *Σαγουντιῶν*. Rectius est apud Appianum *πρὸς Σαγουντιαν*. Urbem autem in quam recessit Sertorius, Calagurium fuisse, ex Liuii lib. 92. patet.

IN AGESILAVM ANNOTATIONES GUIL. XYLANDRI & HERM. CRUSERII interpretum.

596. *Τὴν τὴν ἀνὰ τοὺς πόδας*. Potest accipi bifariam, ut vel amisisse alterum pedem, vel eo laxo & clauso vsus intelligatur. Posterius ego verius pato, claudumque fuisse, non altero mutilatum pede, videturque ea claudicatio ei ex casu quodam, aut offensione pedis, accidisse: quando Lysander etiam apud Xenophontem lib. 3. & mox apud nostrum exponens oraculum de claudo rege, vocabulo *παρὰ πλάσας*, utitur, quod est offendere ad aliquam rem. Itaque & crebro *χολῶς* & *χολῶτης* vocabula vsurpantur de eo vitio.

597. d. *Ille quum propinquos Agidis maternos*] Suisne an Leotychidæ? Prius ego puto debere intelligi, videtur enim fuisse expressurus si de Leotychidæ propinquis voluisset accipi. Omnino autem ista largitio eo faciebat ne fratris hæreditate auctus, videtur avarus esse, & sordidus, idæoque inuidiam sibi conflaret: quam amoliri utroque modo potuit. Neque tamen pugno, quum videam ab Amioto posterius receptum.

Ibid. e. *Idhinc fuit*] Xyl. vertit, *Id tale est.* annotatque, In Græco verba sunt mendosa. Quod non animaduertens, aut non ita ut debuit fieri perspicuus Grynæus, à quo hæc Vita melius multo quam ab aliis pleræque alia est conuersa, sententiam deprauauit, & confudit. Libellus Xenophontis in laudem Agesilai scriptus omnium manibus teritur. Græcæ autem sic ego legi, & ita scripsisse Plutarchum pro certo habeo: *ὅστε ποιεῖν ἂ βούλοισι, ποιοῦν τὸ ἴδιον, ἢ ἐφόρων ἢν ποτε καὶ ἢν χερῶντων, &c.* Est autem singularis laudis, ita regnum gerere ut parendo voluntati ciuium, summam potentiam tibi pates: (quum qui aliis obtemperet, videatur parum, aut certe haud ita multum habere potentia) id qua arte ac quibus rationibus consequutus sit Agesilaus, demonstrandum sibi proponit Plutarchus.

598. c. *Agamemnonem* Od. l. 8. Cr.

Ibid. e. *Delectorum libertinorum ex Ilotis manumissorum duo millia*] Xyl. vertit, *Duo millia lectorum tironum.* & annotat, *νεοδαμῶδες διεχθλοῖς.* Grynæus, *Disciplina Spartana milites eleeli mille.* Duo millia etiam in Comment. rerum Græcarum Xenoph. lib. 3. leguntur: in Agesilao tria. Athenæus lib. 6. ex Myronis Messeniæ ostendit, neodamodes fuisse seruorum genus qui belli causa manumitterentur: quomodo & ad classem libertati serui *δεσποσίωνωνται* appellabantur. & videtur ipsum vocabulum significare eos qui recens disciplina militari instituti, ac quasi domiti essent. Igitur non indocte Amiotus heilotas manumissos vertit.

600. c. *Et turpe dicebat decem millia militum peruenisse duce Xenophonte ad mare*] Nota est historia, præsertim ex Xeno-

phontis libris De expeditione Cyri, de Græcorum millibus decem, qui quum Cyro suppetias tulissent, eo occiso in pugna, varie à regis ducibus tentari, incolumes tamen ex Asia per medios hostes in Europam redierunt. Paucis rem Suidas perstringit in *Ξενοφῶν*.

Ibid. d. *Et esset sine capite inuentum*] Xyl. vertit, *Quum exta parum lætè apparuissent.* annotatque, Sic in genere extuli. Ad verbum est, Quum caput extis, iocinori nempe, defuisset, *ἀλόων φάειντων ἢ ἰερῶν.* Grynæus sacra inuiolata vertit, nescio quo vel codicis mendo (nullum enim erat in nostro) vel argumento inductus. *λοῦς*, quid sit, notius est quam ut in refellendo sit opera ponenda. Mox pro *τῆς ἀπόροις* legendum *ἐν τῆς*, recte vidit.

Ibid. e. *Quippe perhibendum dicebat ille Agamemnonem esse*] Sæpe huius facti meminit Plutarchus, ut hic, in Gryllo, in libello quo ostendit maliciam ad infelicitatem sufficere, & alibi. Loquitur autem de Æthia, Agamemnonis equa, quam ei ut à militia immuni esse liceret, Echepolus Sicyonius dederat. locus est Homeri libro Iliadis penultimo.

603. a. *Adai scribe*] Xyl. vertit, *Idai scribe.* & annotat, *Ἄδαιου.* Sed sequutus sum Xenophontem, cuius ex quarto libro Rerum Græcarum tota hæc est desumpta narratio.

Ibid. c. *In sanctissimis delubris*] Xyl. vertit, *in religiofissimis deorum fanis.* & annotat, *ἐν τῆς ἀγία τῆς τῆς ἱερῆς.* Monstrose hunc locum corrumpit Grynæus, planum quidem satis & expeditum: desumptum & ipsum ex Agesilao Xenophontis, qui diserte scribit, eum peregrinantem nunquam in priuata domo vlla, semper in templo aliquo diuertere solitum. Id faciebat eo ut quum in iis quæ palam agebat, facile omnem impudicitia immodestiaque suspicionem euitasset, etiam ea quæ semotis arbitris homines agunt, casta omnia esse & sancta ostenderet: deorum scilicet testimonio, quos inspectores eorum adhibebat. multo id rectius quam Demetrius Poliorcetes, qui suis libidinibus impuraque lasciuia ipsius Mineræ, castissimi numinis, (ut tum habebatur) ædem pro hospitio sibi ab Atheniensibus concessam polluit.

606. c. *Canathra appellant gryphorum & tragelaphorum lignea simulacra*] Xenophon scribit, Agesilaum solitum publico canathro Amyclas vehi. *ἀκουσάτω ὃ* (inquit) *ὡς ὅτι πολλοὶ κανάθρου κατήει εἰς Ἀμύκλας.* Varinus hoc vocabulum ita explicat: Canathra, astrabe est, aut currus crates (*πέριματα*) habens, quo in pompa vtuntur virgines (nimirum Lacedæmonia) quum in Helenæ templum eunt. Quidam ferunt, ea habere imagines ceruorum aut vulturum, *γυπῶν*. Vulturum

rum etiam Gynæus habet. Mibi gryphum magis placet, cum ob iragelaphos, id est hircocercos: tum quia in Plutarcho hic est *γρυπών*, teste etiam Amiotus. Eustathius in versum Iliadis *ω, Ο πρῶτος λυγρῶς, πρῶτος δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς*: docet id esse *κύννασπον* apud Xenophontem (scribit enim duobus) quod Homerus *πρῶτος δὲ* dicit: nempe cratem ex salignis viminibus contextam, quæ currai imponitur.

607. b. *Id abussit*] Annuisse Xenophon ait. Cr.

Ibid. c. *Nec defuit ei divina ira*] Xyl. vertit, *Nemesis inultum non est passa*. & annotat, *ἡ παρὰ δὲ ἀργῶμα νεμεσίων*. Sed perspicuitati sensus putavi consulendum. Non cohortes autem, sed cohors Lacedæmoniorum ab Iphicrate est cæsa: *μῶρον* sci-

licet, quod quid sit, ipse in Pelopida explicat Plutarchus Historia est, apud Xenophontem libro quarto Rerum Græcarum.

610. c. *Cleombrotum*] In Græco est, *ὄμι δὲ τὸν υἱὸν Κλεόμβροτον*. Quod mendum sequutus Gynæus, Ageñlai filium fecit Cleombrotum. Quod fieri nullo modo potuit, quum alterius familiæ rex fuerit, & Agesipolide in regno successerit: quod paulo ante docuit Plutarchus. Fuit autem Cleombrotus Pausaniæ F. Agesipolidis frater: quo mortuo sine liberis, regnum ad eum rediit. Pausanias lib. 3.

612. a. *Quippe habere Xenophon ait, &c.*] Principio libelli qui Symposium inscribitur.

IN POMPEIUM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Crusærii,
interpretum.

619. d. *Oculorumque lenis modulatio*] Xyl. vertit, *Oculorumque faciles motus*. & annotat, *ὅτι αἰεὶ τὸ ὄμμα τὰ ῥυθμῶς ὑχέται*. Miserrime omnium hæc Pompeii vita est ab interprete tractata: quum quidem mihi vix alia tam studiose & eleganter videatur à Plutarcho scripta. Errores ergo persequi nisi ubi id utilitas requireret, superfedebō. *ῥυθμῶς* quid sit in poetica, & musica explicare hoc loco nolo. Hic enim accipio concinnos motus oculorum, quum etiam Græci grammatici testentur *ῥυθμῶν ἔστι τὴν τῆς κινήσεως ταῦν*. *ὑχέται* mollitiem (vt ita dicam) facilitatemque motus significat. Nam *ὑχέω* est etiam molle, flexile. vnde arcum Theocritus *κίρας ὑχέειν* dixit. de quo alibi: & in vita Alexandri, ubi de eadem re dicitur, est *τὴν ὑχέειν τὰ ὄμματα*.

621. b. *A quodam manipuli ductore*] Xyl. vertit, *A quodam centurione*. & annotat, *ἄπο πρῶτος ὄμι λοχαγῶν*. Tudertinus, Qui insidias ipsi locauerat. quasi vero id sit *λοχαγός*: aut *λόχος* insidias tantum, non etiam centuriam, passim significet. vnde *ἀχαρῖστια λοχῆς* in Romana apud Græcos historia, & *λοχαγός*. Cæterum aliter mortem Cinnæ Livi lib. 83. & App. describunt.

622. d. *Verum quum ab eo mitteretur in Galliam*] Ad bellum Sertorianum, interpretes putavit: itaque pro *Κελπηλά* legit *Κελπηλαία*. Verum multo post, & nequaquam à Sylla (nam is tum mortuus erat) sed L. Philippi iuatu in bellum Sertorianum est missus Pompeius: tunc ad Metellum, qui cum Carbone & eius factionis ducibus colluctabatur.

623. d. *Abductum aiunt, vt vidit gladium stringi, locum &c.*] Ita etiam Valerius Maximus lib. 9. cap. De cupiditate vita. Cicero lib. 9. Epist. famil. ad Papyrium Patum, Lilybæi occisum dilerte tradit: Appianus retractum ex Collyra insula, in quam ex Sicilia profugerat. Qui paulo post Sihenis Himeræus dicitur, eum Plutarchus in Ciuilibus præceptis Sthenonem Mamertinum introducit.

624. b. *Memmium*] In Græco *Μόμμιον* est, Mummium. Ego autem emendare locum volui, & restituo *Μέμμιον*. Memmium bello Sertoriano in campis Saguntinis occidisse, supra in vita Sertorii est demonstratum. Cicero pro L. Balbo: Cæterum, inquit, accusator fatetur hunc in Hispania durissimo bello cum Q. Metello, cum M. Memmio, & in classe & in exercitu fuisse: & vt Pompeius in Hispaniam venerit, Memmiumque habere quaestorem cœperit, nunquam à Memmio discessisse, Orosius autem lib. 5. cap. 23. de Sertoriano bello loquens ait: Multa inter eos præterea prælia gesta sunt: Memmius quaestor Pompeii, idemque vir sororis eius, occisus est. Amiotus non recte Memmium fratrem sororis Pompeii dixit.

625. d. *Duos populus Maximos dixit, Valerium, quod disfidem ab se senatum in concordiam secum reduxisset*] Quum in sacrum montem plebs recessisset, M. Valerius, frater Poplicolæ & M. Valerii qui non multo ante in pugna ad lacum Regillum occubuerat, dicendo sedauit discordias: itaque primus ob eam rem Maximus est appellatus. Hæc fere Cic. in Bruto. Fuit hoc anno V. C. C. C. L. X. Meminit huius quidem dictaturæ & Livi lib. 2. & Dionysius lib. 6. sed neque ab eo reconciliatum patribus populum, neque de hoc cognomento quicquam afferunt. De Fabio Maximo etiam initio Fabii facta est mentio. Id autem quod de iure triumphandi sequitur, ex historia Romanæ multis locis est notum. vnum qui huc plurimum facit, de L. iiii lib. 31. adscripsisse in presentia sitis est. L. (inquit) Cornelio Lentulo triumphus negatus est. Res triumpho dignas esse censebat senatus: sed exemplum à

maioribus non accepisse vt qui neque dictator, neque consul, neque prætor rem gessisset, triumpharet.

627. c. *Merello Pio*] In Græco est *Ἀππίω*, insigni mendat quod non vidit Tudertinus, recepit Amiotus. Idem Tudertinus, quod de Sertorio dicitur, ad eum vltimum reliquias bellorum ciuiliū confluisse, inepte ad Pompeium detorsit: vt & paulo superius M. Brurum patris similem dixit, quum Plutarchus affirmet, neque bello, neque morte, eum patris simile fuisse: quod & verum est. Nam & in bello Pompeiano partes optimatum est sequutus, & libertatis ciuibus restituendæ causa Cæsarem necauit, & propter eam bello gesto periiit.

631. c. *Etiam vias eorum exscensione facta infestabant*] *τὰς δὲ δὴ ἐνίπτεον*. Quod dicendi genus videtur insolens. Ac fortassis scripserat non *ἐνίπτεον*, sed *ἀεγρόδενον*: vt fuerit, *Diripiebant eā que ex reditibus ad eos adferebantur*. aut scriptum fuit *ἐλόχεον*, *Insidiabantur iis iter facientibus*: quomodo suspicor legisse Amiotum. Paulo ante Iunonis templum in Lucania ponitur à nobis. est autem in Græco, *ὡν Ἀουκανίω*. Ego nullum memini me vsquam legisse nominari Leucanium. Existimō autem eum de antiquissimo Iunonis Lacinia (nam prope Lucaniam est Lacinium) fano intellexisse, de quo cum multageographi, tum Lycophron etiam, & eius interpretes Zetzes.

632. c. *Vt superuolitans foro cornus caligine captus atque in turbam sit delapsus*] *τὴν φλόγην καὶ καταπίσειν*. Quid sibi velit *τὴν φλόγην*, Excacari, non plane allequor: mendum quidem puto. Simile exemplum, & disputatio eadem, est supra in vita T. Flamini.

634. b. *Nam neque Achillem, &c.* Locus est libro Iliadis 22.

636. b. *Quod recte plerique à Theophane conuictum malitiosè confictum*] Altum inepte vertit (vt & superiora de Alcæo Sardiniano, & quæ mox sequuntur, & pleraque) Tudertinus: quum sit in Græco *κακοήθην*, Maliguum scilicet mendacium: à quo vitio non fuisse purum Herodotum, Plutarchus noster in libello *ὅτι Ἡρόδοτος κακοήθην* demonstrat. Rutilius autem hic est, quem Cic. pro Rabirio Posthumo crudelitatem Mithridatis in togatos scribit mutatione vestis effugisse, Plurimæ eius exilii mentio apud eundem, & alios Historiam ab eo scriptam cum alii citant, tum in Mario noster. Quis autem & qualis fuerit C. Pompeius Strabō, Magni patet, satis ex historicis bellum Maricum describentibus manifestum est: & initio huius libri obiter indicatum à Plutarcho.

640. c. *Pulcherrima gymnasia*] Xyl. itidem *Gymnasia* vertit: annotatque, *ἡ ἐπιπέλα*. D uersoria vertit interpretes, quasi si legisset *ἡ ἐπιπέλα*. Siquidem apud Suidam est, & Varinum, *ἡ ἐπιπέλον, τὸ παρὰ τὸ πηλὸν ἡ ἐπιπέλον, ἢ κατὰ τὸ πηλόν*. Sane Athenæus lib. 10. ait propterea fingi Heben in conuiuio fundere vinum quod *ἡ ἐπιπέλα* dici soleant *τὰ συνεπίσια*, id est Conuiuia. Addit in vigesimum Iliadis librum Eustathius, aliquando *ἀσπυρον συναρπυρῆν* hoc vocabulo designati, id est, parum graue aut seuerum consilium. Verum horum neutrum puto huc facere. Iu-fra quidem de amore Iulia in Pompeium hæc vox ita repetitur vt appareat ambulationes *ἀσπυρον* vel *gymnasia* vel ali-quid tale fuisse.

641. d. *Contra Hermagoram heretorem*] Monstrose hæc peruertit Tudertinus, quum quidem sint planissima, & epistolam Posidonii ad Hermagoram neticio qualem cōfluxit. Est autem is Hermagoras cuius multa apud ipsum Cicero-nem est in libris Rhetoricis mentio. Atque haud scio Plutar-

chus ne de generali constitutione hic innuat: quam vt diuise-
 rit Hermagoras, exponit priore libro De inuentione Tullius.
 Quæ sequitur de Nemese quadam lætis tristitia admiscente
 sententia, non est satis dextre à Tudertino reddita. Eleganti-
 sime eandem expressit venustissimus poeta Apollonius, ver-
 sib. quos (sunt enim aureoli) adscripsi de quarto *ἀρροναυπηδόν*,
Ἀλλὰ δὲ οὐ ποτε φθλα δὴν παθεῖαν ἀνθρώπων Τερπυλλῆς ἐπέσημειν ὄλω ποδῖ.
σιῶ δὲ πικρῆ Πικρῆ παρμύβλωκεν εὐφροσύνησιν αὐτῆν. Et Ouidius se-
 ptimo M. tamorph. hunc (opinor) imitans, *... usque adeo nul-*
la est sincera voluptas: Sollicitumque aliquid lætis interuenit. Ita-
 que non pessime Chætea ille Terentianus, summa poti-
 tus voluptate, perfulsusque gaudio, dixisse videri poterat,
Nunc tempore profecto est, quum perpeti me possim interfici, Ne
vita aliqua hoc gaudium contaminet egritudine. Sed hæc præ-
 ter institutum.

Ibid. c. *In epistolis Ciceronis*] Muciam hanc sororem fuisse
 Metellorum, Q. Q. Celeris & Nepotis, uxorem Pompeii, pa-
 tet ex epistola Ciceronis ad Celerem, quæ est secunda lib. 5.
 Famil. Eandem fuisse dimissam à Pompeio, epistola decima
 libri ad Atticum primi ostendit. Causam autem neque ibi ne-
 que in vlla alia (quæ extet) epist. Cic. exponit: nisi vehemen-
 ter me fallit memoria. Sane Suetonius in Iulio Cæsare, vbi de
 eius lasciuia loquitur, discrete explicat rem: scilicet eam à Cæsa-
 re pollutam fuisse.

643. b. *Reuera attingebat quadragesimum*] Imo si Velleio
 (quidni autem?) credimus, annuntium agebat quadragesi-
 mum quintum: siquidem natus est C. Attilio, Q. Seruilio
 consulibus: (anno V. C. DC. III.) triumphauit autem M. Pi-
 sone & M. Messala consulibus, natali suo, prid. Kal. Octob. vt
 est apud Plin. libri septimi & libri vltimi capite secundo. vt
 suspicari aliquis possit pro *πεντηκοντα* legendum *πεντηκοντα*. Sa-
 ne post etiam, vbi bellum civile Pompeianum describitur,
 annos natus LVIII. Pompeius dicitur fuisse: quod cum Vel-
 leiano numero non dissentit.

644. c. *Capioni præbuit*] *Σκιπίων*: quod retinuit interpr.
 Suetonius in Iulio, cap. 21. Cæsar suam Iuliam Cn. Pompeio
 collocavit, repudiato priore sponso Seruilio Capione. cuius
 vel præcipua opera paulo ante Bibulum impugnaverat. Sed
 in vita Cæsaris occasio apparet huius mendæ tollendæ, vbi
Σερουίλιον Σκιπίων legitur, eadem in historia. Scipionem autem
 non esse cognomen Seruiliorum, sed Capionem, satis
 est notum. quanquam ne insolens quidem fuit librariis, in hi-
 storia præsertim Cimbrica mentione, *Σκιπίωνα* pro *Καπίωνα*
 scribere. Amoto quid in mentem venerit vt Pisonem hunc
 diceret, non video.

646. e. *Prælucentem seruum interfecit*] Xyl. vertit, *Seruo*
lucernam præferente occiso. & annotat, *ἀπικτείναν μέλιτον τωσθη-*
ρομένον λυχνόφορον. Vitiose. inde Tudertinus Melitum propriū
 nomen eius lucerniferi commentus est, imitante id ipsum A-
 mioto. Satis autem conspicuum sit, legendum *μὲν τὸν προ μέλι-*
τον, vel ex eo quod sequitur, *ἐσρέζαντο δὲ.* Historia eadem in
 Crasso etiam est, & in Catone philosopho.

Antiam vero est Vatinius] Mendum est in priore vocabu-
 lo. De Vatino satis constat, vel ex Catonis vita. de altero ni-
 hil succurrit. Quod autem sequitur, *Crassius omisso consulatu*,
 in Græco est *ἀπαλλαγῆς τῆς ὑποαπίας*. quæ verba cur sic verte-
 rim, historia docet. Consul enim & paludatus est in prouin-
 ciam profectus.

647. f. *Omnia sunt partita diis*] Venustissimus est locus:
 quo alludit ad diuisionem mundi, qua eum inter se Iupiter,

Neptunus ac Pluto ita erant partiti vt vnicuique suum re-
 gnum satis esset, neque alteri suum præripere opus haberet.
 Verba sunt Neptuni, ob imperata Iouis indignantis, apud
 Homerum lib. 15. Iliadis, ita nota vt oscitantur Tudertini me-
 rito succenseatur.

652. e. *Reprehendit etiam Cicero*] Lib. 7. ad Atticum, ita scri-
 bens: Per fortunas, quale tibi consilium Pompeii videtur?
 hoc quæro quod urbem reliquerit. Ego enim *ἀσπρά*: tum ni-
 hil absurdus. Urbem tu relinquant? ergo itidem si Galli vene-
 rint. Non est, inquit, in parietibus res publica. at in aris & fo-
 cis. Fecit idem Themistocles. fluctum enim totius barbariæ
 ferte vna urbs non poterat. at idem Pericles non fecit, annum
 fere post quinquagesimum, quum præter mœnia nihil tene-
 ret. nostri olim urbe reliqua capta, arcem tamen retinuerunt.
Ὁὐτὼ καὶ τὸ πρῶτον ἐπιθρόνηται καὶ ἀδράων. Vbi qui *ἐπιθρόνηται* le-
 gerunt, & verbum Homeri (extat in deprecatione Phœnicis
 ad Achillem lib. Iliadis nono) & sensum corruerunt Cæ-
 ronius. Vult enim maiorum præclara facta cum hoc Pompeii
 ignaui & indigno facinore comparare. Quem autem hic
 Numerium Plutarchus vocat, is videtur esse Cn. Magius. de
 quo sic Cæsar libro De bello ciuili primo: Reducitur ad Cæ-
 sarem reprehensus ex itinere Cn. Magius Cremona præfe-
 ctus fabrum Cn. Pompeii: quem Cæsar ad eum remittit cum
 mandatis, &c. Atque haud scio an etiam ibi Numerius dica-
 tur, Plutarchusque inde hæc sit mutuatus: & sit legendum N.
 Magius, non Cneus. Etenim Numerius prænomen fuit, &
 litera N. signabatur, vt doctè demonstrauit Sigonius in libro
 De nominibus Romanorum. Ac facile fieri potuit vt eius rei
 ignorance lapsus, CN. (quod est vsitatius prænomen) pro
 N. scripserit librarius. Minuta sunt hæc, inquit. Fateor. est
 enim hic in tenui labor. sed tamen & multos doctissimos
 viros accurate hoc in genere emendandi versari video: quo-
 rum conatum reprehendere sit temerarium. & nemo est (o-
 pinor) vere bonorum librorum studiosus qui non mallet
 Cæsaris quam librarii verba legere: & si Cæsari non fuisset
 ineptum visum addere prænomen, ineptus sit qui illud agno-
 scere nolit. Denique oraculi vim habet ea sententia, quam
 nobilem & vsitam in Paulo noster sic extulit: *τὴν δὲ μαιζο-*
νων φρουρὴν καταλύουσιν οἱ ἀρετῆμονοὶ τῶν ὀπίσθιων ἀκριβῆσαι.

653. b. *Labienus relicto Cæsare*] In Græco dicitur *Λαβίων*,
 Labeo. Quod miror à Tudertino retentum. nihil enim T.
 huius Labieni defectio à Cæsare magis notum est, cum a-
 liunde, tum ex septimo Epistol. ad Atticum libro, & Cicero-
 nis ad Tironem epistola, quæ incipit, Quanto in discrimine.

Ibid. d. *Iubium*] Xyl. habet *Vibillum*. & annotat, Pro O-
 rico interpres Nericius habet: quod est nihil. in Græco hic
 recte est *Ὀρικόν*. Sed Iούβιον non dubitauit in Vibillum vertere,
 Cæsarem sequutus, ex quo hæc noster descripsit.

657. d. *At pater in currum residens*] Homericus sunt versus de
 Aiace Telamonio, Iliadis lib. 11.

660. b. *Pothinus*] Comment. Cæsaris Photinum habent.
 Cr.

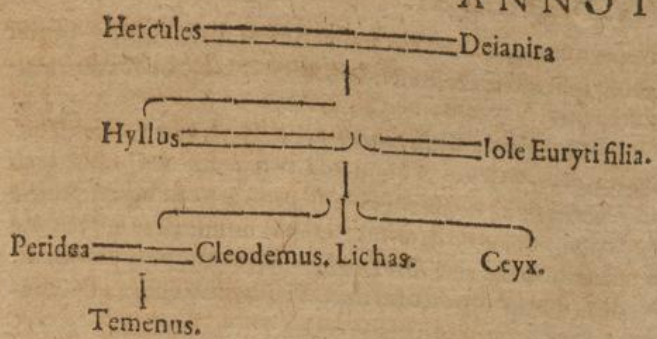
IN COMPARATIONEM.

662. d. *Eurytionidis*] Xyl. vertit, *Eurytionis posteris.* & an-
 notat, Hæc peruertit & confudit interpres, leui Græcorum
 verborum mendo seductus: quod corrigi à quouis possit qui
 animus ad historiam intendat *ἠπύρην*. *εὐρυτίωνος δὲ*. leg-
 dum *ἠπύρην* *εὐρυπυλίδων*. & pro *παρὶ ὧν*, *παρέχων* vel *ἀφ' ὧν*.
 De Eurytionidis dictum est in Lycurgum.

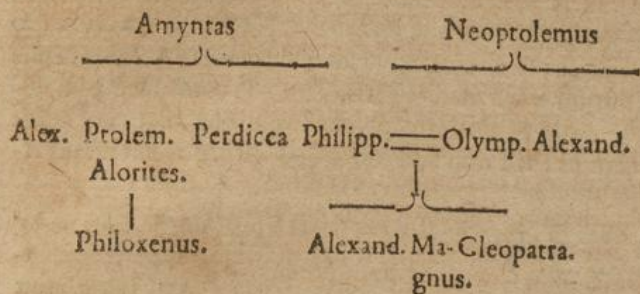
IN ALEXANDRVM ANNOTATIO-
 nes Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
 interpretum.

665. *Atque inde parata fratris voluntate Arybba*] Xyl. ver-
 tit, *A patrio eius Arybba.* & annotat, *Ἀρύββα*. Arybbam vo-
 cauit Iustinus libro septimo, & Diodorus Siculus libro deci-
 mofexto. Existimo autem pro *ἀδελφὸν αὐτῆς*, legendum esse
ἀδελφὸν τῆς πατρὸς αὐτῆς. Fuit enim frater Neoptolemi Arybbas,
 & tutor Olympiadis, fratris filia. Quod ad genus Alexandri
 Magni maternum attinet, id ex Pythi à nobis proposita ge-
 nealogia, qui & ipse Achillis fuit *ἀπὸ γονος*, intelligi facile potest.
 Quod ad paternum, Caranus rem obscuriorē aliquanto fa-
 cit. Autor noster haud obscure innuit, eum Heraclidam, id
 est de posteritate Herculis fuisse: sed rationem stirpis non ex-
 plicat. Luius libro quadragesimo quinto: Vigesimo (in-
 quit) à Carano, qui primus Macedonibus regnavit, Persea
 numerabant. Solinus c. 15. sui Polyhistoris, Macedoni Caranū
 ducem Peloponnesiacæ multitudinis in tenenda Macedonia

successisse, Caranūq; successorem Perdiccam, primum regem
 Macedonia nominatum scribit. Prope idem est apud Iustinū
 libro 7. Quin & Suidas, quocumque id ex scriptore, annota-
 uit, Caranum exercitum ex Græcia in Macedonia, magni
 tum nominis regionem, adduxisse, in eaq; regnum obtinuisse,
 & successionem à se reliquisse vsque ad Philippum Alexandri
 Magni patrem. Apparet autem, ad Temenum Heraclidam
 genus regum Macedonia referendum esse: ex Herodoto ma-
 xime, qui et si de Carano nihil refert, Perdiccam tamen hunc
 dierte Temeni stirpe prognatum ait, vbi quomodo is poti-
 tus sit Macedonia regno ostendit, ad finem fere Vrania. Te-
 menus porro filius fuit Aristomachi, nepos Cleodemi, (Lyc-
 phronis interpres Cleodotū, Pindari in 7. odā Isthmiorū Clea-
 dam vocat fortassis mendose) qui patrem habuit Hyllū, Her-
 culis F. Ex Pausania & Zeza hæc genealogia describi potest.

Iam successione regum Macedoniae hic proponere superledeo: quae extat apud Herodotum, Solinum, Iustinum, & Diodorum Siculum ac chronographos. Vltimam partem apposuisse sufficit, & in gratiam philologi le&oris obiter explicare.

Iustinus Ptolemaum inter filios Amyntae non retulit: idemque etiam aliam eius ex Sygaa (Cygaa puto) prolem refert. Nos Diodorum sequimur: qui lib. 15. ad primum annum Olympiadis 1111. a Ptolemao Alorita occisum fratrem Alexandrum scribit. & meminit in Pelopida Plutarcho, filium quoque illius Philoxenum referens. Ptolemaum interfecit Perdicca, eique successit. Vide porro initium lib. 16. Cleopatra Alexandri Magni soror. nupta est Alexandro auunculo suo: ut scribit eodem libro Diodorus, & lib. 9. Iustinus: meminitque Livius lib. 8. Habuit autem Philippus praeter Olympiadem, alias quoque multas vxores, quas referre non est operae pretium: legitur Athenaei *deipnosophiston* lib. 13. initium. ex Larissia quidem saltatrice, nomine Philinna Aridæum filium duobus pp *Αριδαίου* scribitur apud Diodorum & Plutarchum sine Alexandri) sustulit. qui quum Macedoniae rex secundum Alexandri mortem per sex annos fuisset, iussu Olympiadis vna cum vxore Euridyca est necatus a Macedonibus. Iustinus lib. 14. alii. Duxit etiam Cleopatram, Hippostrat. filiam & sororis Attali, ut ex Athenaeo & Diodoro patet: quanquam soror Attali apud Iustinum lib. 9. dicatur, codicum opinor mendo. His nuptiis maxime offensam Olympiadem & filium eius constat. Alexander quoque vxores habuit plures: ut Barginam Artabazi filiam, ex qua natus Hercules, quem Casander necavit, annos natum x i v. ut Statiram Darii filiam, quam fraude Roxanes necatam Plat. ostendit: ut Roxanem Oxyartae Bactrianorum regis filiam, quae post vna cum filio est a Casandro necata. ex Curtio Diodoro, Iustino.

665. c. *Istius regionis feminas*] *αἱ τῆς ἡνωμένης*. Quae? Molossiae, unde fuit Olympias, an Macedoniae? Posterius probo, ob vicinitatem etiam cum Thracia. Caeterum *κλωιδοναίαι*, Clodonas, legendum hic esse, non (ut est in Guarini versione, forte tamen librarii errore) Dodonas, testantur Graeci etiam lexicographi, Hefychius & Varinus: apparuitque dictas *κλωιδοναίαι*, unde est etiam *κλωιδοναίαι*, & similia. Edonides autem dicuntur Thressae seu Thraciae mulieres, ut Edoni Thraeces, apud Latinos poetas praesertim & Graecos. Theocritus *γαλιώσι*, *Εἴης δὲ ἠδωνῶν μὲν οἱ οὐρεσι*. - Virgil. 12. *Aeneid.* Ac velut Edoni Boreae quum spiritus alto Insonat *Αἴατος*. - Vide Plinium l. 4. c. 11. *κλωιδοναίαι* autem Protepere est, non Illabi, ut male Guarinus vertit, & sic in Graeco Lexico (in quod multa sunt talia ex malis Graecorum autorum interpretationibus confascinata: ut opus nimirum cresceret, etiam inuita Mnerua) exponitur. quod vel praepositio *δε* cum genitio addita eos monuisset. Iam *λίκνον*, hoc saltem loco, inepte Ventilabrum vertitur. Quid enim Bacchis cum Ventilabro? Cunas quidem hoc vocabulo significari, non lexica modo indicant: sed & Homerus sic vsus perspicue est in hymno in Mercurium, *ὄ, καὶ ἰπιθῆ μιν πρὸς αἰτὶ ἀθανάτων ποσειδάων γέμον, οὐδέ μιν δρῶν ἕκειτο μίνων ἰερῶν αἰλίκων*. Et nescio ex quo scriptore Zezes in Lycophronem de Thytho, *ζηεζῆ σαπτοῦ ποσειδῶν αἰετῶν καὶ τὰ παλαιοῦ καὶ λίκνον αὐτῶν ποσειδῶν*. Et quia inde *λίκνις* dicebatur Bac

chus, ut testantur *καὶ καὶ ἀφοῖ*. Graeci: probabile est de cunis mentionem fieri. Id si cui minus probabitur, calathum, vel cistam in quibus res ad sacrificia pertinentes gestarentur, interpretetur. Nam & Theocritus in Bacchis ita: *Ἴερα δὲ οἱ κίστας πεποιημένα χρυσῷ ἰδοῖσαι*. Infra etiam in Phocione *μοσική καὶ τὰς πομινανταρ*.

Ibid. e. *Die sexto*] *ἕκτῃ ἡμέρῃ*. Quod longe est ab Idibus diuersum. De mensium Graecorum nominibus & ratione dicam aliquid in fine huius lucubrationis. Hegestae frigidum epiphomena, plane in glaciem apud Guarinum congelauit.

666. b. *Oculorumque leuitatem*] Xyl. vertit, *Oculorum volubilitatem*. & annotat, *πύρρον*. Imperite idem humectantes oculos dixit. Hoc autem vocabuli supra in Pompeio exposuimus.

Ibid. c. *Exhaurit enim sol humorem in summis corporibus existentem*] Hoc enim est *ἐπιπολάζου*, non rebus abundare extrinsecis. Hinc apud Aristotelem *δὲ δὲ ἐπιπολάζουσα*, quae omnium maxime celebres, & omnium in ore sint. & Thucydides libro 5. Epipolas partem Syracusarum editissimam dictam scribit *δὲ δὲ ἐπιπολάζουσα ἢ ἄλλων ἴσθ*: ut alibi etiam monui.

Ibid. d. *Rhapsodorum*] Sic & Xyl. vertit, *Rhapsodorum*. annotatque, *ραψωδῶν*. Graecum hic relinquere quam supponere Latinum haud satis aptum malui. Erant autem rhapsodi, qui aliena carmina poetarum in solennibus conuentibus recitarent, poetarumque essent quasi interpretes. Multa de horum officio disputantur apud Platonem *ἑων*. hoc est in dialogo de Iliade. Dicti sunt vel *ῥαψοδοὶ ἢ ῥαψοδοὶ*, quod carmina confuta quasi ex partibus diuersis, & in vnum corpus conferta, (qualia fuisse Homericis, alibi ostendimus) recitarent: vel quod virgam, *ῥαψῶν*, manu tenentes cantarent. Qua de re dixi ad initium Vlyssae. Vide omnino scholiastem Pindari in *Ἰωνικῶν*, & *ἰσθμίων* d: & Eustathium initio commentariorum in primum librum Iliadis.

668. a. *Nympharum prope Miezam*] *Νυμφῶν* sacrum Iuicum & dedicatum Nymphis intelligi posse puto, si nō sit proprium loci nomen. Miezam quidam per y scribunt: sed *Μιζῶν* & Stephanus habet, & Plin. lib. 4. c. 10.

Ibid. c. *Reuera enim commentarius ille qui dicitur τὰ μὲν φυσικὰ*] Epistolae haec extant etiam apud Gellium, lib. 20. cap. 4. Quid inter *ακροαματικά*, siue *ἐπιπαικτικά*, & *ἐγκύκλια*, quae & *ἐξωπεικτικά* dicuntur, interlit, hoc ex loco apparet: neque fufius hic explicandum duxi. Praesens locus est obscurus. Si *μὲν* non legitur pro *αὐτῶν*, (quod sane haud leio: physica quidem ipsa *ακροασιῶν* titulum habere, ea inquam quae maxime sunt *φυσικά*, nemo ignorat) de prima philosophia intelligi debebant ii libri acroamatici, quos editos Alexander queritur. Primam enim philosophiam vocat Aristoteles eam quam idem *τὰ μὲν φυσικὰ* & theologiam cum Platone, qui & *ἡθελικητικὴν* eam appellat. Inde sic ut physicen quam speciatim dicimus, idem Aristoteles *δευτέρῃ* nominet *σοφίαν*, *ἢ μὲν τὰ φυσικὰ* libris γ & δ. Quae tamen vtranis nihilne ad *μαθητικὴν* & *διδασκαλικὴν* conducatur, neque facile dixerim, neque facile crediderim. Quod si *αὐτῶν*, Praeter hic significaret, utique cum datiuo construendum erat. Iam illud *ὑποδιγίμα* ad *πεπαιδευμένοις* an ad *ἀγχαπῆς* pertineat, vel *πεπαιδευμένοις* pro *ὑποδιγίμα* *πεπαιδευμένων*, an d indi & referendi casu positum sit, ambigi haud iniuria potest. Itaque non liquet. Ipse vestigia Graecorum verborum sum sequutus. Interpretes etiam ad primam philosophiam retulerunt. Sed profecto neque eam puto fuisse Alexandro ab Aristotele traditam: & si hoc vellet, scripturū fuisse Plutarchum, *ἀληθῶς γὰρ ἢ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ &c.* quum legatur *ἢ μαθητικὴν*, &c. Ergo amplius. Quod de medicina sequitur, ita extulit Guarinus quasi Aristoteli autor studii in medicam rem conferendi fuerit Alexander. Graeca, & ipsa ratio, diuersum ostendunt.

Ibid. *Quam ex narthecio vocant*] id est, quem Iliadis librum a narthecio, in quo recondetur, Iliadem Narthecianam appellant. Sic enim intelligendum hunc locum iudico. Guarinus hic quoque fecit quod saepe solebant huius autoris interpretes. etenim totum hoc, *ἡ δὲ νάρθηκος κελοδοῖν*, omisit, quum forte non intelligeret. Amiotus minime locum intellexit: itaque scripsit, etiamnum eam Correctam vocari. Narthecium esse vas vnguentarium, vel medicamentarium, apparet ex Ciceronis libro De finibus secundo. Iam doloris (inquit) medicamenta illa Epicurea tanquam de narthecio promant, &c. uti ante nos etiam est ab aliis obseruatum. Ego *νάρθηκος* primitiuum, idem quod deductum inde *νάρθηκιον* facere posse cenfeo: quod confirmari Lexicographorum etiam auctoritate video,

quibus *ναρθηκα* id est significare quod *ναρθηκιον* placet, & *σευδος* *πιαρευαν* esse. Enimaero cognomen hoc ab illo nobili Darii vnguentorum serinio factum Iliadi, quam secum assidue haberet Alexander, puto, ut Nartheciana diceretur. Est enim tum alibi tum apud Plinium historia, quam ipsius verbi de libri septimi capite vigesimo nono huc adscripti, ut hunc locum penitus explicem. Itaq. Alexander (inquit) Magnus, inter spolia Darii Persarum regis, vnguentorum serinio capto, quod erat auro gemmisque & margaritis pretiosum, varios eius usus amicis demonstrantibus: Imo Hercule, inquit, Ibrorum Homeri custodia datur, ut pretiosissimum humani animi opus quam maxime diuini opere seruetur. Hinc & quid *ναρθη* sit vel *ναρθηκιον*, intelligi, & Plutarchi sententiam apparere puto.

Ibid. e. *Medaros rebellantes subegit*] Xyl. vertit, *Medos qui defecerant.* & annotat, *Μεδάρων.* Ego Medaros nullos noui: qui nouerit, prodatur. Medos noui gentem Thracicam, Macedoniam vicinam: Limusque etiam libro vigesimo sexto in cursione eos facere in Macedoniam solitos ait, quos exterio bello rex Macedonia deiceretur. Ergo Medos scripsi. Quod enim Megarense Guarinus substituit, non sanauit sed auxu malum.

669. c. *Pexodorus*] *Πηξόδαρος.* Post per *ἰώνια*: male Arrianus lib. 1. *αἰαβ. ἀ. π. π. Πηξόδαρον* vocat: apud Diodorum *Πηξόδαρος* legitur decimo sexto.

670. a. *Eum simul qui tradidit*, &c.] Versus ex M. dea Euripidis. Verba ipsius sunt de Iulone, Ioceroque & vxore nouis eius Creonte & Giauca, necandis deliberandis. Per *δόντι*, Dantem, ibi Iocet Creon: hic (opinor) nuptiatum & supri Pautam illati autor Attalus, tum nouus maritus Philippus & Cleopatra vxor recens Olympiadi superinducta interligantur.

673. *At Rofaco*] Rosacere est apud Curtium Cr.

Ibid. e. *Raro autem tenuia & resonantia suo abruptis & confragosis rupibus aperiret saxa*] Hunc locum male tractant interpretes, ac glaciem nulla cogente necessitate, satis si gide appoluit: quali vero *πάρος* nihil præter glaciem significaret. Mitto Eurip. & Sophoclis testimonia quibus planum facere possunt, *πάρος*, saxum, scopulum, autem uel significare. Sane Homeri versus notus est lib. 5. *Ὀδυσσεύς: Ἀδὰ ἀκταὶ ἀπὸ βελήτης ἔσαν, ἀπὸ ἀδῆς, πὲρ πάρος π.* Eustath. *πάρος, παραδῆεις ἔξοχαί, ἢ εἰς ὑψὸς ἀνέχουσαι πέτραι.* & apud Æschylum Vulcanus de iupe cui erat affixus Prometheus, *Προπηλαλίονα*, inquit, *τῆς δ' ἀπὸ δρωπῶ πάρος.* Quin & in Catonis Censorii vita sic vituperat noster, de Thermopylarum ab eo captis angustis scribens. Caterum hanc eandem historiam explicatam legere potes apud Strabonem libro decimo quarto. Versus Menandri, atque etiam nostri, sunt trochaici quadrati.

674. d. *Quum regis esset asandes*] Legendum fortassis ascandes, id est nuncius: vel ascantes, id est cubicularius Cr. Xylander autem annotat, Hoc quid sit non facile dixerim: neq. alibi me id uocabulum recordor reperisse. Iustinus Darium ante Codomanum appellatum, & ob virtutem prius Armenis præfectum, inde Ocho mortuo a populo regem factum, Dariique nomen accepisse, scribit lib. 10. Diodorus præterea lib. 17. regio eum genere natum fuisse docet. Sed inde nihil certi colligo. *ἀσκαντις* quidem lecticam aut grabbatum significat Græcis, ut est apud Eustathium, Suidam, & alios: ut coniectere fortassis liceat, fuisse eum aliquando unum de regis cubici. Latius, *ἢ αὐτὸ καὶ πινάκων.*

679. d. *Exinde undoso*] Versus sunt de lib. 4. Vlyssæ Homericæ. Male autem Guarinus hanc Phari descriptionem extulit. Quod tanta hic dicitur, id explicant aliorum verba,

qui pro his *υνοίων* *αδύκωνες* habent. qui plura uolunt, præter geographos Cæsarem ad finem libri tertii De bello civili consulunt.

681. b. *Non talis diis sanguis*, &c.] Xyl. vertit, *Non ichor.* & annotat, Vertere in linguam Latinam hoc uerbi hoc loco non potui, nisi si tantum uoloissem dicere, quod est cruore uel sanguine aliquid deterius, eoque minus deorum naturæ conuenit. nam quæ alias *ἰχὸρ* significat, huc non pertinent. Versus est apud Homerum lib. 5. Iliadis, de Venere à Diomedæ lauciata.

683. c. *Apolleni immolans*] *τῷ Φοῖβῳ.* Annotatum est hic ab Amiotto, in diuersis exemplaribus *Φόβῳ*, metui scilicet seu pauori, pro *Φοῖβῳ*, quod est Apollinis epitheton, ac nonnunquam pro substantiuo ipso ponitur. legi. Quæ ipsa fortassis lectio, quando arcanorum sacrorum mentio fit, locum habere possit. Se immutare hanc planiorem nolui.

684. b. *Baleum gestabat*] Xyl. *Sagum gestabat.* & annotat, *ἄπυρραμα*, à fibula nomen habet, apparet autem ex Eustathio in *μ* Iliadis, *ἄπυρραμα* esse idem quod *ἐφραπίδα*, & *ἐφραπίδα* ipse in librum *π* eiusdem operis, idem esse cum chlamyde docet: quod & alii lexicographi sequuntur, Baleum vertit Guarinus: sed non satis uideo quo autore: cincturam Amiotus.

686. b. *An potius flamma fomes liquor hic*, &c.] *εἰτε μᾶλλον ἰσπικκῆνυμα.* unde apparet, plures de origine naphi hæc recitatas à Plutarcho opiniones, quarum hæc fortassis uictima fuit reliquis amissis. Sane Amiotus annotauit, in Græco hic aliquot lines deesse. De naphi haec etiam Strabonem libro decimo sexto.

690. c. *Exathrem*] Oxathrem habet Curtius. Cr.

691. c. *Balno*] Cebalinum nominat Curtius. Cr.

694. d. *In Græcia mores mali sunt*] Xyl. vertit, *Quam comparatum inique id est in Græcia.* & annotat, Miror tam tritum locum à Guarino non animaduertum intellectum uel fuisse. Sunt autem apud Euripidem aliquot versus, quorum initium tantum, ut notorum, posuit Plutarchus. Is Peleus queritur, rei à Græcis apud Troiam gesta Atridas gloriam sibi vindicare, quum ipsorum minima fuisset opera. Ita hic Clitus obiciebat Alexandro, eum superbitre gloria ferum à Macedonibus gestarum.

700. d. *Limneus*] Timæus est apud Curtium. Cr.

705. a. *Desideraunt præter omnes artifices Stasiratem*] Diodoratem hunc nominat Vitruuius in præfatione libri secundii.

706. c. *Non exhausit Hercules scyphum*] Hunc locum peruerit Guarinus. Non enim hoc ait Plutarchus, Alexandrū, priusquam illud poculum ebibisset, morbo fuisse correptum: sed totam illam de Herculeo scyphi & subito dolore narrationem, ait esse fabulam. Meminerunt huius scyphi & Diodorus & Curtius. Annotatum in margine à quodam est, consulendam explicationem prouerbii, Seruatori tertium. Verum id ad rem nihil facit omnino. Sunt qui poculo nomen Hercules fuisse putant. Ego non ab re puto dici posse, in honorem Hercules id poculum ebibisse Alexandrum, ut autoris suæ stypis. Notum est enim, inter pocula moris fuisse etiam diis libare: inuitantesque se liberalius arbitror eo libationem istam transfuisse. Horatius ad Augustum suum, -- & alteris Te mensis adhibet deum. Te multa præce, te prosequitur mero Diffuso pateris: & laribus tuum miscet numen, uti Græcia Castoris Et magni memor Hercules. Quod idem Mario ob Cimbricam uictoriam obtigisse, scribit Plutarch. *πειναγίδα* non esse xiiii. sed ultimum mensis diem, satis est notum.

IN CÆSAREM ANNOTATIO

nes Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,

interpretum:

707. d. *Cinna, qui Romæ rerum potitus est*] *Κίνας τῷ μοναρχί- σαιπος.* Vius est hoc uocabulo Plutarchus hic aliquantulum improprie. *Μονάρχης* seu *μόναρχος* pro tyranno, & *μοναρχεῖν* pro tyrannidem gerere, apud Græcos sæpe dicuntur: ut apud Lucianum Phalaride secundo, *ὡς καὶ δήλον ὅτι παροίεται τῷ τῷ μοναρχοῦ ὑπέσται.* Et Polybius sic libro secundo sæpe est loquutus, ut *Βούραϊ τὸν τυραννίδος ἀποκτείναι περ. μοχ, ἀπὸ λαλοῦται τὸν ἐν Βούραϊ μόναρχον.* Nimirum id uocabulum eum significat qui solus reum potitur, idque iniuste. L. autem Cornelius Cinna non solus quidem, sed cum collegis quatuor consulatum gessit:

quia tamen ii fere ab ipso pendebant, & nutu Cinnae agebantur omnia, isque Marianam tyrannidem resuscitauerat, non male dicitur hic *μοναρχοῦσαι*. Dictatorem quidem fuisse (quod interpret habet) rectum non est.

708. c. *Atque ad Iunium qui cum imperio Asiam obtinebat*] *Γούργων,* Iulium interpret. Ego Iunium posui, non tam quod hoc Græcis literis est affinius, quam Velleium sequutus Paterculum: apud quem, ubi hæc historia describitur, proconsul Asiæ nominatur Iunius, qui tum in Bithynia ageret.

Ibid.

splendore regio putarent: quippe solum de omnibus Atheniensibus bonum virum. de misello isto, videbatur alia res esse.

Ibid. b. Cio, Gergetho] Cium urbem Myfia non ignobilem, & non geographis modo atque historicis, sed etiam poetis cognitam. Chium Lopus (insula est lonia dicta) fecit, noto & vulgato errore, Γεργίθου per, non η, scribendum est: ut patet ex Strabonis lib. 13. & Stephano: atque ex Latinis etiam Plinio l. 5. c. 30. Mela & Luvio, meminit enim lib. 38. Urbs erat Troadis. Mylaffi, Carię urbs maritima. Elæa, haud procul Pergamō in litore sita, de Melita quod sequitur, annotauimus in Themisto. lem.

Ibid. d. Filio cupienti desultorem certare Panathensis.] Xyl. vertit, Filio autem festiuitate Panathenaica cupienti desultorio certamine contendere, Phocion obsequutus est. & annotat, ἀποβάτης ἀγώνισμα, quod genus dicendi est apud Latinos, quum dicimus, Saltavit Antioquam Rutibus: & ille apud Horatium. Pastorem saltaret ut Cycloparogabat. Quid autem sit ἀποβάτης, video plerisque ignorasse, quando & L. Cælius lib. 21. cap. 21. ignoracione rei locum Dionysii Halycarnasensei, quem mox proferam, corruptit, quod dico ne (quod multi stulte faciunt) vno in libro omnia inesse putemus. Lopus noster hinc morem suum seruauit: id est, equestrem ludum vertit, genus pro specie ponens, quod tantum non omittere est. Qui intelligit quid sit ἀποβάτης, conicere potest sane quid sit ἀποβάτης. nam ἵπτικον ἐστὶ ἀγώνισμα, id est Equestre certamen. Varinus etiam annotauit, additque solis in usu fuisse Atheniensibus & Bæotis, Dionys. in libri septimi fine, (Cælius perperam ex octauo citat) quo loco certamina & sacrificia prisorum Latinorum cum Græcis comparat, hæc verba posuit: ὅταν γὰρ τέλος αἰτῶ ἵπτικόν ἄμιλλαι λαβόνται, ἀποπιδώντες ἀπὸ ἑβ' ἀρμάτων οἱ παροχουμένοι πρὸς λαίλοισι, ὡς οἱ περὶ τῆς ἀποβάτης, ἡ ἡναιὸς ἢ ἀποβάτης, (deest κελύθειν, aut aliquid tale) τὴν τε διαίον ἀμιλλάντων δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλοισι, hoc est, Equestribus enim finitis certaminibus, desilientes à curribus ii qui vna cum aurigis vehuntur, (poetæ eos parabatatas, Athenienses apobatas vocant) in stadio cursu inter se contendunt. Cælius quo dixi loco, contra & veritatem & mentem Dionysii, aurigas cum parabatatis & apobatis eisdem facit: quod statim ex verbis apparet. Iam quod ipse Dionysius eisdem apobatas cum parabatatis facit, id de certaminibus ludicris, non de pugna, intelligendum satis constat ne quis putet hoc loco conuelli posse quæ de significatione verbi ἀποβάτης ad vitam Æmiliii ex optimorum autorum sententia & exemplis scripsi. Tamen si satis etiam ex Iliade Homeri & Virgiliana Æneide liquet, eos qui de curribus pugnant, sæpe de iis desiluisse, ac pedestri certamine dimicasse: ἀποβάτης tamen dictos legere non memini, & haud scio an vsquam legatur. In ludicris certaminibus, qualia Dionysius describit, ἀποβάτης, is qui vna cum auriga in curru erat, quod non pugnabatur, nihil habebat negotii nisi ut desiliret à curru & cursu decurreret: inde etiam ἀποβάτης idem dici potuit. Est enim ἀποβαίνον descendere, seu desilire, hoc quidem loco: & annotauit Eustathius, ἀποβαίνον in hoc genere dici αἰτῆ τὴν πρὸς τὸν ἵππον ἀρμάτω. Neque ego motus sum nominis tantum etymo ut desultorium hinc verterem certamen, τὴν τὴν ἀποβάτου ἀγώνισμα: sed quia hoc vocabulum bonis Latinis autoribus viderem aut hoc ipso, aut similimo plane modo usurpatum. Luvius lib. 44. Mos erat tum, nondum hac effusione inducta bestiis omnium gentium circum complendi, varia spectaculorum conquirere genera: nec semel quadrigis, semel desultore misso, vix vnius horæ tempus vtrunque curriculum complebat. Quod enim vel Cælepinus, vel eius correctores atque auctores equum desultorium eum esse dicunt, qui est κέλεις Græcis, quum tamen ab vno duos simul esse ductos affirmant: faciunt nimis imperite. saltem

versus eos monuisset Odyss. 4. -- αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἄμφ' ἐνὶ δούρῳ πρὸ βαίνε, κέλεις ὡς ἵππον ἐλαύνων. Non duo ligna, ex quorum vno in alterum transfiliretur, sed vnicum equo celeri comparat. Tum ex Pindaro notum est, & Plinii cap. 5. lib. 34. κέλεις currui opponi: at in curribus etiam fuisse ἀποβάτης, iam ex Dionysio dixi. Vocari fortassis possit ἀποβάτης etiam is qui in certamine ab equo defatigato in alterum integrum transfret, quum quidem duos secum traheret: quomodo Numidas pugnasse, Luvius lib. 23. scribit. Sætonius in Iulio, cap. 39. Circensibus, inquit, quadrigas bigasq; & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes. Sūt & hæc verba Ciceronis pro L. Murena dilgentius expendenda. Nescio quo pacto mihi videtur prætorius candidatus in consulari, quasi desultorius in quadrigarum curriculum, incurrere. Qui locus à Dionysio non videtur ablutere sententia. Porro autem filio Phocionis Phocii, non Phocii nomen fuisse, annotandum duxi. nam in hoc libro promiscue scribitur. Nos cor. firmer Ahenæus, cuius (ne quem alium allegem) hæc sunt lib. 4. eandem rem exponens: Διορθένης ὁ βασιλευσάντων ἐν πρὶς πρὸς εὐχρησίας, τὴν Φωκίανος ἕως (Φησι) Φάκων ἐκ λαῶος οὐκ ἐμίσησεν Ἀθηναίων, &c. vbi quidem quum de hac ipsa victoria dicitur, est νικησάντων δὲ τῶν πρὸς Παιαθηναίων.

751. a. Aggredienti aliquando Pythea] Locus est, ut apparet, mutilus: quem si affirmem me satis assequi, nuger.

Ibid. e. Postquam autem Leosthenes civitatem præcipitem in bellum Græcum dilectum egit] Xyl. vertit, Lamiacum, & annotat, In Græco est ἡ λαικὴ πόλις, Græcum bellum: quod expressit Amiotus. Lopus, quum rem non teneret, nescio quid de inferendis Græciæ armis commentus est: quum quidem in libertatem æstherendæ Græciæ causa sit susceptum, omnesque fere exceptis solis Bæotis Græci cum Atheniensibus societatem eius couerint. Est enim id bellum quod Leosthene duce gestum est contra Antipatrum: qui quum ab eo victus Lamicum, Thessaliæ urbem, confugisset, bello Lamiaci nomen factum est. Describitur perspicue à Diodoro lib. 18. Biblioth. & à Pausania in Atticis, à Iustino lib. 13. & aliis.

753. a. Vbi pedites Antiphilus] Viden' oscitantia quid faciat? Lopus oblitus paulo supra Antiphilum hunc nominatum, qui Leostheni succederet, eum & Menonem Thessalum (cuius etiam alibi meminit Plutarchus) Macedonibus affingit: quum fuerint Græcorum duces. Id vanissimum quod idem Lopus Phocioni eam victoriam adscribit: quem non inter fuisse, ex antecedentibus patet. atque hunc errorem tamen quidam sequuti, idemquæ Iustini librum 13. annotauerunt.

Ibid. c. Tunc circa dies illos fascia quibus mysticos lectos redimunt] Xyl. vertit, his vero diebus quum fascia quibus mystico cista inuoluntur. & annotat, κοῖται, sic Varinus, κοῖται Attice vocari τὴν μικρὰν ἵππον. & haud scio an idem sint quod λικκὸν, de quo annotauit in Alexandro. Lopus victimas imperite. Statim Pallidum, θάψινον est in Græco. Neque videre possum cur atrum verterit Lopus. Est enim vti que θάψινον, Quod thapsi colorem habet. Thapsus quid sit non indico, multis scio videri esse verbalcum, vull'krant: quæ est sane pullis foliis prædita herba, flore luteo, odoris violacei. Pallidum autem intelligi τῆς θάψινου. apparet ex Theocriti Pharmaceutria, Καὶ μιν χροὸς μὲ ὁμοίος ἐστὶν πολλὰν θάψινον, Sæpe ego pallebam thapsi suffusa colorem. Quæ ibi Scholiastes habet, à nobis stant. Sed Nicander in Alexipharmacis, de pallecentibus ob epotum ranæ venenum, Τῶν ἥπι θέρους μὲ ἀγρί, χλοόν, ἢ τὴν θάψινον. id est, ut Scholiastes ait, οἱ φαρμακωνδόντες ἀχρόσι γίνονται ἢ δὲ θάψινος ἔστιν εἶδος βοτανικῆς χλωροῦς. Καθάρως λιμῶν, an purus sit, an verò Carbarus sit proprium, non facile succurrit. Paulo post ἀπὸ πολλοῦ κρημάνοις, Carcere inclis sine pte vertit Lopus.

IN CATONEM VTICENSEM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusserii, interpretum,

HIC Cato, ut à Maiori seu Censorio distingueretur, modo Minor seu inferior, modo Vticensis, à loco in quo mortem oppetit, dicitur. Plutarchus in Pompeio, & sine Catonis maioris, Philosophi cognomento

eum dignatur. Genealogiam eius ibidem attingit. sed & locus iste mancus est & apud Gellium lib. 13. cap. 18. explicatur perspicue gentilitas hæc: itaque eam succincte huc transcripsi.

M. Porcius Cato Censorius

M. Cato, qui vino patre ob- iit. prætor de- signatus.	M. Cato Salonianus, ex Salonii filia.
M. Cato, M.F. M. N. consul perit in A- frica. Anno DCXXXVI.	L. Cato. M. Cato, mortuus in peti- tione præ- turæ. M. Por- cius Ca- to, Vici- censis.
Cato, qui post præturam in Gallia Narbo- nensi decessit.	

In loco Plutarchi quem dixi, verba sunt confusa: ita quidem ut nisi suo loco reponantur, non modo non pronepos (quod & in confesso est, & hic diserte testatur autor) Vticensis fuisse videatur Censorii, sed ne à Salonio quidem ortus. Illum itaque locum emendabis, manentibus iisdem, ac tantum alio ordine collocatis verbis, sic: ο δὲ Κάτων α. γ. π. τελευτήσας ἴσθι. Καὶ Σαλωνίου μὲν ἐπιλευτήσας ἐρετηζόντων. ἢ δὲ πατρὸς οὐκ ἔστι. Hæc autem, ο δὲ ἐστὶν αὐτῷ ἡμιόμιος Μάρκος, ἢ πατρὸς, parenthesi includi debent, & quidem pro αὐτῷ mallem, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἔστιν. ut intelligatur non ad Salonium seu (ut Gellius vocat) Salonianum referri, sed ad eum qui Tertiam Æmilii Pauli filiam in matrimonio habuit. Porro autem Cato Vticensis præter Potciam sororem, quam uxorem fuisse Plutarchus ait L. Domitii, eius qui Cæsari successor destinatus, bello civili perit, etiam ex vitrico Seruilio fratrem habuit Cæpionem nomine, & sorores Seruilias, quarum una M. Bruti, eius qui Cæsarem necauit, mater fuit, altera L. Luculli vxor, & item tertia Iunii Silani vxor. Non autem Cæpionem, sed Cæpionem esse legendum, vel ex eo patet quod notissimum gentis Seruiliæ cognomen est Cæpio.

759. c. *Apud Liniu[m] Drusum auunculum*] Liniu[m] Drusum auunculum fuisse Catonis huius, satis constat cum aliunde tum ex Miloniana Ciceronis ne quis mendum Græci codicis sequatur, ubi legitur, *Σεῖρα μὲν ὄντι τῆς μητρὸς*, matris auunculo: quum sit legendum non τῆς, sed τῆς μητρὸς.

760. b. *Silo Pompeius*] Sic esse legendum, in Mario ostendi. Refert hanc historiam iisdem prope verbis Valerius Maximus lib. 13. c. 1.

762. b. *Inuita Venere*] qui est fortunatissimus talorum iactus. Solebant autem in conuiujs archipossam, id est, Magisterium bibendi, talis sortiri. Cuius rei mentio cum apud alios sit crebra, tum apud Horatium. ut ad Sestium, *Nec regna vini sortiere talis*. Et ad Pompeium: -- *Quem Venus arbitrum Dicit bibendi?* Hoc modo etiam partes ciborum fuisse sorte ductas hinc apparet. Reliqua Lapis non recte.

763. a. *Lege lata ne candidati nomenclatores haberent*] ὁ νόμος ματολόγησι. Annotatum erat hoc ad marginem à correctore, quum quidem Lapis rectissime ita ut nos vertisset. Erat autem Nomenclator, seruus qui candidatum sequebatur, eumque ciuium nomina docebat quos ille compellaret, atque ut sibi fauerent, oraret. Idem Monitor dicebatur: quod ex Mureniana Tullii oratione apparet. Festus etiam Factorem fuisse dictum scribit, quod clam veluti inferiret in aures candidati nomina salutandorum ciuium. De quo accipio etiam Horatii versus ad Numicium, de petitione magistratus ita scribentis: *Si fortunatum spes est gratia præstant, Mercemur seruum qui dicit nomina* ---- & quæ sequuntur. Quod autem est in Græco, ἐπὶ δευτέρῳ νόμῳ, καὶ δὲ αὐτῷ: Lapis vertit, eum seruasse illam legem, eique obtemperasse. Atque hoc opinor imposuit doctissimo cuidam viro ut hoc ipsum etiam in commentatio Murenianæ orationis scriberet, negari à Plutarcho id quod Cicero obiicit Catoni, nempe eum opera nomenclatoris usum. Ego vero hoc ex Cicerone accepisse Plutarchum suspicor, & ab eo nequaquam dissensisse. Certe Græca verba idem habent cum Latinis Tullianis, nisi quod αὐτῷ scribendum est, non αὐτῷ. Nam verbum *ἐπιπράττει* cum datiuo, Obsequi aut Obtemperare nequaquam significat: Adoriri autem, impugnare, resistere, & similia, frequenter apud optimos scriptores. id quod exemplis collectis post Budæum docere, non est operæ.

Ibid. c. *Non formidinem detraxit imperio*] Xyl. vertit, *Non metum sua potestatis eis ademit*, & annotat, οὐ τὸν φόβον ἀφείλεν. Lapis, *Non timore iniecto*: nescio quid sequutus. Nosram quidem lectionem probo. Indicat enim, Catonem non pro imperio, tantum militibus mandasse aliquid, sed & causas simul exposuisse, ut non tam metu potestatis suæ eos cogeret, quam explicandis factorum rationibus ad officium faciendum duceret. id quod fuit consentaneum ingenio Catonis, qui & ipse præceptori suo ita paruisset ut causas singulorum mandatorum sibi reddi postularer. Quæ autem paucis interiectis versibus sequuntur, *Omnes qui imperatorum nomen, &c.* quum sint perspicua in Græco, & Catonem tum cum militibus, tum cum imperatoribus componant, idem Lapis admodum infulse corruptit. Non enim fuit Catonis, militem adulari, aut imperatoris nomine dignari. Sed refutare apertum errorem, non est operæ.

764. c. *Ita non gladio solum*] Omisssa hæc sunt à Lapo, Cæsarem autem (ni fallor) notat, eiusque Anticatorem: qui non agendi modo, sed & scribendi quæ vellet, impunem licentiam armis rerum poritus sibi vendicaret.

Ibid. e. *Super sarcinas tacitus sedens*] Xyl. vertit, *Apud clientillas tacitus sedens*, & annotat, ἐπὶ τῶν φορητῶν, Impedimenta, Sarcinas. Lapis, *ob magnitudinem curarum*: quasi si φορητῶν legisset.

766. b. *Quum petere quaesturam legitime posset, non anse accessit ad petendum, &c.* Xyl. vertit, *Quæsturam non ante ambitus*, & annotat, μὴ πρὶν. id autem non est inire, sed petere magistratum, quod satis notum puto. sensum totum huius loci Lapis leui momento peruertit.

Ibid. c. *Alteri testamenti subiecti formulam intendit*] Xyl. vertit, *Alteri cuidam falsidicam scripsit*, & annotat, ἢ ἀδούρηται. Ego ita proprie exponi puto: alii suppositionem testamenti, qua de specie mihi hic non satis constat. Lapis negligenter negligentiam extulit. Sane in Actis Apostolorum, cap. 18. ἀδούρηται ἢ ἀδούρηται coniunguntur. Apud Xenophontem lib. 2. De dictis & factis Socratis sicut & apud alios, ἢ ἀδούρηται opponitur virtutis & laboris honestæ actioni. quod Eustathius in ὁμηρικῇ Ὀδυσσεῖς exponit εὐκαλίαν.

768. c. *Amicus*] Ἀμικός, sic est in Græco, apud Lapum, Amicus. nobiscum legit etiam Gallicus interpres. tamen hoc nomen non satis est notum. Sane etiam in Lucullo hoc dictum retulit ita ut à quibusdam id Catoni ipsi attributum diceret.

773. e. *Ex duabus Catonis fratris & sororis filiabus nubilibus*] Xyl. vertit, *De duabus Catonis nepibus* annotatque, ἀδελφίδες est in Græco. Sed id ambiguum est. nam & fratris filia intelligi hoc vocabulo potest. Et haud scio an Cæpionis filiam intelligi hoc loco pat sit, quam vnica[m] ab eo relictam supra dixit Plutarchus. de altera nihil mihi constat. Supra quidem Seruiliarum, & mox iterum sororum Catonis fit mentio. ut videri possit, sororis aut vtramque aut alteram harum filiam esse. Sed hæc peritiores explicent.

772. a. *Quum consulatum amico cuidam quæreret*] L. Afranio: Plut. Pompeio, & al. is.

773. a. *Metelli*] Numidici illius magni, Historia est cum alibi, tum in vita Marci.

776. b. *Per Candidum amicum*] Ita hic semper: infra in Bruto, Caninius.

777. c. *Pignora se ab ipso capturum*] ἐπιπράττει. Qui intelligere vult quid hæc sibi verba velint, (est autem operæ precium) legat primam Cic. Philippicam, & Præf. libri De oratore tertii.

778. b. *Eique præturam extra ordinem decreuit*] ἐξαιρέτως ἐρετηζόντων sic interpretor. Dio lib. 39. ita explicat ut præturam ei decretam dicat, quæ legibus ei nondum concederetur. Natus tum fuit Cato annos triginta octo: siquidem anno V. C. DCXIII. seipsum interfecit Vtica, annos natus (ut Plut. ait) duodequingenta. & vero quadragesimus annus præturæ gerendæ legibus erat definitus ut alibi ostenditur. Ergo locum habere Dionis sententia videtur, nam Valerius Max. lib. 4. cap. 1. videtur paulo aliter sentire. Senatus, inquit, relationem interponi iubebat, ut prætoris comitiis extra ordinem ratio eius haberetur. quod ita videretur intelligendum esse ut non suffragiis (quod erat moris) sed autoritate senatus nouo exemplo prætor crearetur. Nam subdit Valerius, Catonem id repudiasse, quod campestrem experiri temeritatem quam curiæ beneficio uti satius duceret. Mihi tamen (ut dicam quod sentio) magis placet Dionis mei sententia, quæ petitionem ei ante

tempus legitimum concederet, cetera pratoris comitiis permitteret: quibus vsurum fuisse secundis, & impetratum praturam, non erat dabitum, populo tanto ipsius munere delinito, ac iustitico eius fanore repleto. neque enim arbitror Senatum, illo in Catonis honorem facto decreto, suum populo ius totum adimere voluisse. Atque haud scio an commode etiam Valestii verba in eandem sententiam exponi possint, vt intelligatur Catonem maluisse suo legitimo tempore totam praturam petitionem populi suffragiis permittere suoque iure adipisci, quam tum eam Senatus allato ad populum recenti beneficio deuinctum pra iudicio quasi per gratiam consequi.

779. c. *Ex templo magistratum inirent*] Xyl. vertit, *Statim magistratum inirent.* & annotat, In Græco locus est deprauatus multaque: ἐν τῷ πρὸς δευτέρου τῶν δημοσίων. hic aliquid etiam deest: & quæ sequuntur, confusa sunt. Sensum aperire conabor. Mos erat Romæ vt qui vel consules vel prætotes etiam essent designati, non statim magistratum inirent, sed tempus aliquantum consules vel prætotes designati manerent. Id vero tempus vt intercederet inter designationem & acceptionem magistratus, eo præsertim erat institutum vt inquiri posset qui designati essent, iuste an largitione & emercando iuffragia honorem consequuti essent. hoc enim qui commississent, re comperta legibus ubi us interrogabantur, & pœnas dabant, magistratu arcebantur. Hoc modo animaduersum est in P. Antonium, & P. Syllam coll. designatos: quæ historia describitur à Dione libro 36. à Salustio in Catilina, à Suetonio in Iulio. Pompeius itaque & Crassus, quum à pratura excludendi Catonis causa statuisent suos clientes summa largitione & suffragiorum corruptela ad praturam euehere, ac intelligerent fore vt vel Cato vel alius aliquis ambitus eos reos perageret, voluerunt eos inquisitionis & iudicii periculo liberare: itaque statim, vt inirent praturam, illudque tempus inter eorum designationem & magistratum non interueniret, senatus consulto statuerunt. Hanc puto esse genuinam loci sententiam: verba siue codice restituere non aulim.

781. a. *Singuli quingena sestertia*] δεκάδρακμια ἑκατὸν δραχμῶν. Lapsus peruerit, vt solent in hoc genere. Efficiunt autem drachmarum 125. millia (hoc est 12. per decem millia multiplicata) 500. millia sestertiorum nummorum, seu (quod idem est) quingenta sestertia. Quod annotare visum est vt intelligatur, hæc de re eadem loqui Ciceronem libro ad Atticum 4. epistola de Eurychide. Tribunitii, (inquit) candidati iurauerunt se arbitrio Catonis petitorios: apud eum II S quinquagena deposuerunt: qui à Catone damnatus esset, id perderet, & competitoribus tribueretur. Rei huius etiam meminit obiter in præfatione Naturalis

historiæ Plinius.

Ibid. c. *Iniustitia præcipue vt v' i' o, &c.*] Xyl. vertit, *Eo quod turpitudine iniustitia vt certi atque aperti vitii fugiat.* & annotat, Locus hic deprauatus est haud debite: itaque ita diuinavi vt libenter sim meliora & certiora afferenti celsurus.

Ibid. e. *Apolodorus*] Meminit huius cum alibi tum vt qui infans diceretur, Plato in iio Symposii.

782. b. *Collega Fanonii Curio*] δουλειον male est in Græco. Lapsus nomen omisit. Amiotus Curionem habet, quod probo & κ. νεύων repono.

783. a. *Munatio Flacco*] Μουνατίου Φλάκκου: moxque iterum Φλάκκος est in Græco: & retinuit Lapsus, retinuit Amiotus. Ego tamen minime dubito quin Plancus sit legendum. Intelligitur enim T. Munatius Plancus, qui tribunus plebis cum Clodiano cadauere curiam incenderat: quo scelere cum damnatum fuisse Dio libro 40. satis diserte demonstrat, & Cicero ipse Philippicæ XIII. Sequuntur, inquit, alii tribunitii, T. Plancus in primis: qui si senatum dilexisset, nunquam curiam incendisset: quo scelere damnatus, in eam urbem rediit armis ex qua excesserat legibus, &c. cuius quidem rei mentio, sed obscurior, extat etiam in sexta Philippicæ. Est autem Plancus Munatorum cognomen, non Flaccus. Ceterum de reiectione iudicum reo permilla, quia sæpe Cic. & alii meminerunt, estque res non obscura, explicare superfedeo.

785. a. *Primum nefanda redarguam.*] Siquis Bellerophonti libidine, aut Lucretiæ impudicitiam, aut Vlyssi stoliditatem obiiciat, quum constet dos virtutibus horum vitiorum contrariis præstantissimos fuisse, impudenter ac scelerate mendax videatur merito, eaque dicere quæ nefas sit loqui, adeo cum veritate pugnantia. Idem Amphitruo Lyco respondet, quum is notissimæ fortitudinis heroem Herculem non erubisset timidum & meticulosum appellare. Locus est in Hercule furente, apud Euripidem. Legendum autem est τ' ἀρήνη, non τὰ πρότα: quod sensus & exemplaria Euripid. satis docent.

787. c. *Appium Varum*] Ἀππίων mendose, pro Ἀπίων. patet ex Dione.

791. a. *Quantumuis dissimulare*] Xyl. vertit, *Ac si nihil tale cogitaret.* & annotat, καὶ περὶ οὐ πάροχως. verba videntur mutila, nisi forte exponere libeat, *quantquam id ipse non pateretur.* Sed ego minime hoc quod statuerat, præ se tulisse Catonem iudico.

793. c. *Consulam autem quodam modo vobiscum.* Xyl. vertit, *Deliberabo autem etiam vobiscum.* & annotat, Et hic meas coniecturas ac Amioti versionem sequutus sum Græcis non satis (vt suspicor) integris.

IN DIONEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,

interpretum.

DIO Platonis fuit & Dionysiorum Siciliæ tyrannorum coartaneus. Præclarissimum eius liberatæ insulæ facinus, prope in natales Alexandri Magni incidit. Vide de eo Diodoro Siculum lib. 16.

958. b. *Sicut ait Simonides*] Eius versus refertur ab Aristotele primo volumine Rhetoricorum cap. 6. Κοσμῶντος δὲ οὐ μέμφεται τὸ ἔλθον. id est, *Neque Ilum Corinthius irascitur.*

959. d. *Vt ipse scribit Plato*] In epistolis ad eius familiares.

960. c. *Arete fratri eius Thearidi nupsit*] Cuius? Arete? ne an Dionysii? est enim ambiguum, Posterius placet, nam fratres Arete Hipparinum & Nyseum vocat Æmilius Probus: qui quidem has nuptias præterit.

961. c. *Peruicaciam tanquam solitudinis contubernalem,* vt declinaret] τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίας ζωνοκοδοσάν. Extat Platonis locus in epistola ad Dionem: quæ est in ordine quarta, ἐν δὲ μὲν δὲ. inquit, καὶ ὅτι δοκῆι ποῖν ὀδὴν εὐδαιμονίας καὶ ἀρετῆς. καὶ οὐκ οὐκ λαθάνεται σε ὅτι ὄψις τῆ ἀρετῆς καὶ τὸ ἀρετῆς ἐστὶν ὄψις. ἢ ὅτι αὐθάδεια, ἐρημία ζωνοκοδοσάν. Hunc locum sæpe citat noster Plutarchus, Verba autem Platonis satis ostendunt,

αὐθάδειαν ὡς ἐν τῷ αὐτῷ & ἄδῃ esse dictum vitium quum quis sibi nimium ipse placet, neque curat quid alii de ipso sentiant. Ego arrogantiam atque etiam contumaciam Latine verti posse censeo: tamen si non nihil in hoc Græco, vt & sæpe in aliis, amplius quam in Latino inesse videatur. Est autem vitium in quod ferè, etiam boni incidunt, qui optima freti conscientia, non cogitant aliquando inier quos agant homines, quo nomine Catonem philosophum vtpote Stoicum reprehendere haud iniuria videtur Cicero. Illa altera, malorum plane, & fame contemptorum est, arrogantia, πᾶν ὀλιγάριος ἔχοντων πᾶσι τῶ ἀλλοῖς ἀρέσκων, qui nihil famam curant neque quidquam eos pudet: in quos est illud Tullii 1. Officiorum. Negligere quid de se quisque sentiat, non solum arrogantis est, sed etiam omnino disoluti.

465. d. *Ita venisse tertio se Plato infretum Siculum refert*] Est & hic locus in epistola ad necessarios Dionis, proluxa illa, quæ est numero epistolatum septima, sicut & bona pars harum narrationum inde est à Plutarcho desumpta. Ceterum versus qui sequitur, ibidem extat, iustem quibus est apud Homerum Vlyssæ lib. 12. verbis, vt non possim,

cogitare unde vox εζολοφρευσis hoc loco irreperit, pro Homericis αι αμοφρευσis. Siquidem à Plutarcho mutata est persona: illa autem mendosa vox neque sensum habet, & verbum vitiat.

967.a. Senectutem Dionis, ηγεα in Græco ambigue. Amiotus ad Dionem retulit, quod & mihi videbatur.

968.c. Vecti sunt Dionis milites navibus duabus onerariis] εφορηλον Græcis rotundum significat, aut verius teres, itaque puto hoc genus nauigiorum longis nauibus opposti. Exemplo tamen granissimorum autorum, qui in similibus idem fecerunt, malui Græcam vocem retinere quam non satis perspicuam pro ea ponere.

969.a. Carthaginensium præfectus Synalus] apud Diodorum in huius narratione rei, Patalus nominatur.

970.b. Ab obuiis male multati] Xyl. vertit, Verberibus casti. & annotat, τιμπαίνωμενοι. Guatinus vertit, Virgis enim castos excoriarunt: sequutus (opinor) Suidam, cui τιμπαίνωμενοι est non modo εζολοφρευσis, sed οκείρεσθαι etiam, & κρεμάσθαι, suspendi, quod si liber sequi, in crucem actos veritatem. est enim plane consentaneum, supplicio illos coryceos acerbissimo affectos. Intèpres Aristophanis in Pluto, ad verbum, ο τιμπαίνωμενοι κώ κώ οανες ούκ αρήξετε; baculos quibus damnati ferirentur, ait fuisse tympana. quem sequutus sum. Est etiam in epistola ad Hebræos vox επιμπαίνωμενοι, cap. 11. Antiquus & Erasmus verterunt, Distenti sunt: Castatio, Cruciatu. Dicitur & απο τιμπαίνωμενοι, apud nostrum in Galba, & vero apud Aristotelem 2. Rhet. cap. 6. de Antiphonte à Dionysio supplicio affecto. Eustathius in 5. Vlyss. ex Euphorione Chalcidensi & Athenæo tradit, απο τιμπαίνωμενοι est πλώ κω φάλλω πέλεις αποσπίναι, vt in tanta interpretum varietate liceat quod vis sequi.

Ibid.d. Solarium] ηλιοτρόπιον. Est autem fere solarium, vt ex Cicerone & Varronis l. 5. De lingua Latina percipimus, horologium in quo ex umbra gnomonis in sole hora possunt cognosci: quomodo Græcam vocem grammatici & Plutarchi interpretes acceperunt, tamen haud scio quam absurde pro suggesto vel tribunali in sole posito accipere possimus, secunda etymologia quomodo apud Athenienses ηλιασιν dictam aiunt: nisi quod sequentia ostendunt, de ho-

rologio fieri verba.

974.c. Quam omnium hominum studiosissimus fuerit tyrannorum] αυτος αυτων ου δυνάτα, &c. refertur hoc ad Ephorum, si Græca sequimur: qui sane an tyrannus tantopere & eorum vitæ instituto fauerit, non scio: neque memini ea de re quicquam legisse, neque ego arbitror tamen eum talem fuisse: Guarinus ad Philistum retulit, quasi illius vitia nulla oratione potuerit Ephorus diluere: quod ego consentaneum puto, & probatum, vt loco etiam huic (quicumque fuerit Ephori de tyrannide sensus) conueniens. Legendum ergo esset αυτος αυτων in voce αυτων, vt sit emphasis, ad facundiam eius & vitia tegendi calliditatem respiciens.

979.b. Syracusanis imperat sityulis vallum cadere, & prope murum proiice re] Xyl. vertit, Singulis Syracusanorum singulos vallos cadere, & sibi deponere iussit. & annotat, ηνας οκείλευσθαι ενα κω φαντας τα φρονι γγος κω παβάλων. Qui verba hæc consideret, facile intelliget interpretes errasse, dum ita exponunt quasi Dio Syracusanos iusserit singulas fossas prope ruinas muri agere. quid enim erit κω φαντας & κω παβάλων? quæ sane fossæ nihil congruunt, quam cædi non proprie dicimus, multo minus deiici; vel deponi. Consequens est vt aut παφος, vallus sit, aut vocabulum mendosum. Postetius verum est, (nam παφος fossa est, non vallum) & procliuus fuit ad meridam lapsus: scripserat enim altior κω φαντας τα φρονι. (aliàs κω φαντας si κατὰ σιδωσιν accipias, etiam τα φρονι debebat dixisse) litera σ ad vocis præcedentis finem ab oscitantelibratio est translata, & τα φρονι idem scripsit, vt in φ (vt vitiosa pronuntiandi ratione est receptum) deinde mutata. Hæc menda interpretibus peruertendi tententiam loci huius an- lam præbuit.

981. d. Ut ait Plato] Locus est lib. 8. De repub. quasi confusum aliquid, & in quo omnium formatum teipub. exempla in promptu sunt, per παντοπωλιον seu nundinas, intelligit.

982.c. Per dolorem aliquem animi & iram ex parua & puerili ortam occasione] Apud Æmilium Probum legitur ea, sed quidem satis seria: nempe quod hæcenus luxuriose & dissolute quum vixisset, parte rerum potito, & eum ad temperantiam reuocante, mutationem non ferret.

IN M. BRVTVM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusenii, interpretum,

Qvod initio statim affirmat Plutarchus, & post ea Pælidonio teste videtur confirmare, M. Brutum a Iunio Bruto qui primus eiectis Tarquinii consul fuit Romæ, genus itaxisse: id & Dionysius Halicarnasseus libro quinto pernegat, autor grauissimus, & Dio lib. 44. scriptor Romanarum rerum nunc me citans. Sed id vident alii. Illud nobis annotandum fuit, quo loco est in Græco statim tertio principii verbi, ψυχολογία ηδὲ εὐφροσύνη, vt fuisse Guatinum, ense fulmineum, quam apposite, nemo non videt. Continent autem ea verba non illepidam comparationem. Quippe & gladii quales nos exposuimus, facile nimiam ob rigiditatem franguntur: & nimia humilitas ac prædura ingenia, fere sibi causa mali sunt: quomodo iste Iunius & liberis sese & vita priuabit. Mox huiusmodi veritigrane & humile, non animaduertens, οὐκ οὐκ ἐμπεδισθὶ minime esse contrarium, sed quasi consequens, (aliàs absurde contraria eidem tribueremus quod ille fecit) & placidum seu pacatum significare, non temerarium aut inquietum. Sic infra in Cicerone de Terentia, ηα παρθεον & ἀπαιμον coniunguntur.

984.b. A Seruilio Hala] Seruiliam plerique antiquas inscriptiones sequenti A H A L A M scribunt, vulgo H A L A M. Ego puto A L A M etiam rectissime scribi posse, idque multo esse quam H A L A M verius. Nam cognomen est à parte corporis quæ axilla (quod & ipsum cognomen Seruillorum est) & concisè ala dicitur. Ex Cicerone patet hoc. is in libr. ad Brutum, qui Orator inscribitur, Quomodo (inquit) vester Axilla (loquitur de Seruilio Axilla: & cui vestrum vocet, ex hoc Plutarchi lo-

co pater) Ala factus est, nisi fuga literæ vastioris, &c. Ergo apparet huiusmodi aspirationem inter duo A A interiectam quod ea syllaba esset longa, & ex concisione vocabuli orta, in quæ pronuntiando circumfleret. unde fortassis Græci A λαδὲ sumplerunt: vt Latinius, hoc est, magis recepta Latini orum contuetudine, nos A L A M quam A H A L A M scripturos videatur. Sed hæc scire quam mutare, tutius est: Quod Plutarchus porro scribit, Seruiliam gladii sub axilla seu ala ad S. P. Mælium obtundendum detulisse, cogitationem iuuicir, forte inde cognomen hoc ortum. Sed hoc est opinari. Historia est cum alibi, tum apud Lium lib. ab V. C. 111. Pro Μαλίων, scribit Μαλίων. Guatinus ab Ahala in forum tractum, nescio quid sequutus Mælium vertit.

Ibid. d. Sed plebium hunc Bruti dispensatoris fuisse filium] Bruti dispensatoris, οὐκ οὐκ οὐκ Βρούπιου. intelligo, qui dispensator fuisse, neque enim Bruti ad illum pertinet posse referri videtur, neque etiam debet: vt cuncta id interpretes aut sint: Græca enim verba neque mendosa videntur, & ab eorum sententia abhærent: nisi quæ expositas αὐτὸν ἀπερὸν. Sed & Βρούπιου non erat Plutarchi. sine pronominis οὐκ οὐκ, aut simili particula, positus, si quidem præsum illam voluisset intelligi.

Ibid. f. Latine fuit Brutus ad castrensem & forensis delionem fuit exercitatus] Xyl. vertit, Romano quidem sermone Brutus ad exercitum & contentiones orationum sufficiens exercitatus fuit. & annotat, Ad militarem hæc facundiam Guatinus non recte applicat.

985.a. Fateamini nos lesisse] οὐκ οὐκ οὐκ ἀδυνάμει. ita legitur in epistolis Bruti, ab Aldo cum aliis impressis, rectius quædam

in nostro, ὁμολογῆται. Ibidem epistola ad Samios citra interrogationem legitur. Tertia est ad Lycios, in fine scribitur ἐλέσθαι, quod etiam citra aliud exemplar patebat legendum. Res ipsa ex sequentibus historiis patebunt.

Ibid. b. *Præmiserat iam amicum quendam Caninium*] In vita Catonis & huius ipsius rei narratione constanter Canidius legitur. Haud facile dixerim vtra in parte sit mendum, nam vtrunque est nomen Romanum.

Ibid. c. *Nam pater eius ante fuerat per Pompeium interfectus*] M. Brutum, huius patrem, Lepidi sectatorem, à Pompeio interfectum, & supra autor in huius vita & tota illius belli historia docet, & Lilius epit. 9.

986. d. *Et vero etiam Afrorum regem defendens premebatur magnitudine criminum*] Est in Græco τῆς ἐπὶ Λιβύων βασιλῆς, regi Africa. quod si recte legeretur, esset nimirum de Iuba intelligendum. Sed ego Brutum apud Cæsarem pro hoc intercessisse ne suspicor quidem. Et video vtrunque interpretem sequutum Græca: sed ego mendum suspicor, & de Deiotaro loqui Plutarchum. Quod etsi eo durius videri alicui poterit, quia Λιβύων vox neque cum Γαλατῶν, neque cum Ἀρμενίων (nata Armenia minoris regem Deiotarum fuisse, Hircius ait: Gallogræcia, quæ est Galatia, tetrarcham, sed & hos constat reges dici aliquando) quicquam affine habeat: tamen duobus nitor argumentis, an coniecturis? Vna est, quod pro Deiotaro intercessisse apud Cæsarem, Brutum, ex prima Ciceronis ad Atticum libri 14. epistola, apparet: altera, quod hoc dictum Cæsaris de Bruto ibidem refertur. Iam Deiotarum parte sui regni mulctatum fuisse, ex quadragesimo libro Dionis, quin & ex Cicerone & aliis, constat. De Iuba nihil tale legi puto vsquam. Propria autem nomina absurdissime in Græcis saepe corrupta esse, ita ut vestigia vix leuia saperent, notius mihi est quam voluissim. Si tamen cui hæc non placent, ἀμείψθημι μνημονίων Plutarchi annotet.

Ibid. e. *Non impudenter obsecrantibus succumbere*] Locus in Græco est subobscurus, ac nequaquam à Guarino intellectus. Continet autem hanc sententiam, Nonnulli importunitate petentium amicorum vincuntur, & se verecundiæ nomine excusant: quod scilicet puduerit eos amicis quidquam negare. καλοῖσι δὲ συγγενῶν: vocant vel appellant hanc suam ἡτίαν & concessionem, verecundiam. At eam Brutus turpissimam magno viro iudicabat. neque enim eum debere quiduis precibus suorum dare, sed interdum negare. Est autem δὲ συγγενῶν, Verecundia alicuius moueri, & quasi non ferre vultum eius, obrepulsum indignantis. Sic in Coriol. de petitione consularis, de vulgo, ἐδυσσεύοντο τὴν ἀρετὴν, Virtutis Coriolani verecundia animos eorum mouebat.

987. c. *Quid vobis, inquit, anne Brutus videtur hoc corpuseum expectaturus?*] Xyl. vertit, *An vobis, inquit, videtur Brutus hanc carunculam non expectaturus?* & annotat, In Cæsare hoc aliter refertur: nempe Cæsarem, qui imperandi causa Brutum nequaquam impium in se (à quo tot esset beneficiis affectus) fore putaret, dixisse, αἰ αἰ μέντοι ποῦ τὸ δέσμα. Βροδῶν. Hæc cutis expectat Brutum. Quanquam malim & ibi legi ita, ut cum hoc consentiret, Βροδῶν, recto, non quanto casu, quasi diceret Brutum post se rerum potiturum, & expectaturum mortem ipsius.

988. d. *Quidam Q. Ligarius, Pompeii amicus*] Xyl. vertit, *C. Ligarius.* & annotat, Frater, opinor, Q. Ligarii eius quem à Tuberone accusatum Cicero defendit, nisi forte Quintus legendum sit. paulo post Statilius socius Bruti dicitur. malim enim legere Statilium quam Σταλλίον, Stallium, nisi forte alius fuit.

993. c. *Cinna vero quidam poeta*] Xyl. vertit, *Cinna vir non postrema in ciuitate dignitatis.* & annotat, in Græco est, Κίνας ποιητικὸς αἴθερ. Πολιτικὸς legendum esse putabam, id est in rebus versatus. Fuit enim is C. Heluius Cinna trib. plebis, ut patet ex Dione libro 44. extremo: ex Appiani lib. 2. Ciuil. ex Valerii Maximi lib. 9. cap. 9. Non sum nescius, Cinnam hunc à quibusdam summis viris pro eo poeta accipi qui Smyrnam poema condiderit, sitque à Catullo laudatus, qui fortassis hoc ipso loco ducti ita censuerunt. Sed quia tam multi fuerunt Cinnae, non temere, nisi alia accedant argumenta, id affirmarim.

994. a. *Scenicos ipse Neapolim profectus*] Guarinus indocte, Bicchii cultoribus. οἱ ποῦ δὲ Λιόνουσι τεχνίται vocantur histriones. Vide Plutarchi quæst. Rom.

Ibid. b. *Non dominum grauari Ciceronem, &c.*] Extant in hanc sententiam etiamnum epistola Bruti ad Ciceronem.

Ibid. d. *Quemadmodum prosequuta sit Hectorē Andromache*]

Totus hic locus ex lib. 6. Iliadis Homericæ desumptus est.

995. b. *Perdidit at fatum me, &c.* Latoides Apollo. Latonæ filius. verba sunt apud Hom. I. Iliad. decimosexto, Patrocli ab Apolline & Hectore & Euphorbo cæsi. Valerius Maximus refert hoc lib. 1. cap. De omnibus: sed Apollinem non à Bruto, verum Cæsare & Antonio signo datum ait.

Ibid. c. *Vicies*] H. S.] Guarinus valde imperite, Quingenta millia aris esse idem quod minam, id est centum drachmas, facile potest demonstrari. in Græco autem hic est πεντήκοντα μυριάδες, quinquaginta myriades, nimirum drachmarum. At in vna myriade, centum sunt minæ, Ergo hæc summa efficiet non quingentas minas, sed quinque minarum millia: vel, quod idem est, millium aris quinque millia: summam scilicet Guarinianæ decuplam. Latinius hoc dicitur vicies sestertium: & ipse in Antonio Plutarchus ostendit, vigintiquinque (cuius duplum hic est) myriades, Latine decies vocari.

995. e. *De quibus alio loco disputauimus latius*] Xyl. vertit, *Quæ de re alio disputatum est latius.* & annotat, ἵσθ' ὅτι ἐν ἐπέροις μάλλον ἢ πορρηται. Guarinus: *Hæc in cæteris animalibus dubia magis sunt.* nimis quam imprudenter. Quod autem alio loco se hanc quæstionem ait tractasse, id est in libro Conuiualium quæstionum 6. c. 8.

996. d. *P. Siro*] Sicilius Coronas Dioni dicitur, libro 46.

1000. a. *Voce inimica pronuntians carmina quibus Nestorem utentem cecinit Homerus*] In rixa Achillis cum Agamemnone sedanda lib. 1. Iliadis.

1001. a. *Nostra est hæc, inquit, Brute, doctrina*] ἡμέτερος οὐκ εἶπεν, legendum est, non ἡμέτερος, Epicureorum enim sententia refertur, non Platoniorum. Cassium autem Epicureum fuisse, id quod hic dicitur, etiam ex Ciceronis ad eum epistolis ipsiusque rescriptis apparet, quæ sunt lib. 15. ad familiares.

Ibid. c. *Circa Symbolon*] Mons est apud Philippos Pangæo monti occurrens. Locorum descriptio, est satis perspicua apud Dionem in huius historiae narratione, lib. 47.

Ibid. d. *Cui ex aduerso Brutus, Cassio Antonius castra posuit*] Xyl. vertit, *Ita ut Brutus contra Cæsarem, Cassius contra Antonium collocaretur.* & annotat, καὶ κατ' ἐναντίας δὲ ἑαυτῶν Βροδῶν, Κασσίου δὲ Ἀντωνίου. Mendum est perspicuum: & historia docet pro Ἀντωνίου, esse αὐτῶν legendum, ut ad Cæsarem referatur, cuius castris Brutus oppositus fuit, hæc tamen Guarinus non sensit.

1002. d. *Fuisse etiam in posterum diem se, qui natalis ipsius erat, ad cenam inuitatum*] Xyl. vertit, *Fuisse etiam Cassium à se in crastinum vocatum ad cenam, quæ dies sibi natalis esset.* Hæc autem in hunc locum annotat: Græca videntur non nihil ambigua esse, & interpretes quidem ita acceperunt quasi dies natalis non Messalæ esset, sed Cassii futura. id quod mihi secus videtur sane. & illud εἶπὼν eo est obscurius quod statim transitur ad accusatiuum: neque antecedentia verba Messala, sed Cassius fecerat: quo fit ut ἀνατίσσει δὲ τὴν Κασσίου exponam quasi Cassius hæc ad Messalam loquutus, eum salutauerit: & τὴν κεκλημένον accipiam ut ad Cassium referatur: à Messala inuitatum. Si Cassii fuit natalis dies, periit suo natali, sicut & Pompeius & Aitalus: quæ in Camillo exempla Plutarchus referens, videtur ne hoc quidem neglecturus fuisse si ita sensisset.

Ibid. f. *Propter quam alteram liberam duxi & claram*] Locus est mutilus. id quod asterisco notare, quam incertum aliquid assuere, tutius duxi.

1003. d. *Id docuit occasio victos*] ὁ κερῶδες. sic enim legendum puto, non ὁ κερῶδες: quod falsum esse sequentia demonstrant. Ad stipulatur etiam Amiotus.

1005. b. *Quos nominabat Brutus Brigas*] De hoc vocabulo non nihil Varius ex Hesychio. Eustathius in primum Vlyssæ, ex Pausania refert, ita vocatos Barbaros. videntur autem fuisse manumisti ad ferenda arma & militandum serui: nisi quis lixas & calones intelligere malit.

1008. c. *Ne huius mali te fallat autor, Iupiter*] Vltionem diuinitus imprecatur ei qui causa præsentis mali & oppressæ libertatis esset. Appianus idem referens, de Antonio exponit, qui quum posset patriæ libertatem vna cum Bruto (qui hoc ipsum sperans ei pepercerat) asserere, maluit se cum Cæsare coniungere, à quo deinde est pessundatus. Cæterum versiculus est ex Eurip. Medea, quæ Iasonis in caput execratur, à quo prodita erat.

1009. a. *Valerius Maximus*] Lib. 4. cap. 6.

IN DEMOSTHENEM ANNOTATIONES
 nes Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
 interpretum.

Philippi & Alexandri magni ætate vixisse Demosthenem Atheniensem oratorem, neque multo post huius obitum tempore periisse, res est non obscura.

847. a. *Delphinis hic in continente cursus est*] Posterior est pars senarii vsus. Continet autem prouerbium. Nam delphinus piscis est præualidus, & qui in mari plurimum possit in terra nihil valet. Ita inquit Plutarchus se fortassis haud parum in rebus Ciceronis & Demosthenis gestis posse iudicandis: de facundia autem minime valere iudicio, cuius rei causas attulit. Possimus uti hoc versiculo quoties rem nobis inauditam ea ratione recusamus quod ad eam peragendam vires nobis aut peritia deficiat: aut ea à natura nostra vel instituto sit aliena. Non abludivit ab adagione apud Liniu[m] relato, Catherium in fossa.

Ibid. c. *Ex optima civibus*] *καλῶν κἀγαθῶν καλοὶ κἀγαθοὶ* ciues apud Athenienses erant ut quales Romani vocant optimates, à plebe seiuncti, & in rebus priores. Sic sæpe Thucydides, sæpe Plutarch. præsertim in Pericle. Quod dico ut intelligas non tam vitæ hinc quam ordinis in rebus rationem indicari. Cic. lib. 1. De officiis videtur optimum quæque vocare eum qui hinc est *καλὸς κἀγαθός*. Ex quo (inquit) evenit ut alii populares, alii studiosi optimi cuiusque videantur, pauci universorum. Locus Æschini qui mox citatur, est in nobili illa aduersus Ctesiph. orat.

848. c. *Platonis Demosthenem auditorem*] Hoc idem gravissimus autor Cicero affirmat, non vno loco: ut in præfatione Officiorum, & initio Oratoris, in Bruto, & primo De oratore libro.

849. e. *Lamachus Myrinas*] In Græco enim est, *Μυρρινάου*. malim, ut alibi legitur, *Μυρρινάου*, aut potius *Μυρρινάου*. Est autem Myrthine, *Μυρρῖνη*, vitis Æolidis. Myrthenam nullam, neque Mirthenam novi. itaque non habeo quod statuam.

850. b. *Rhopaperperetram*] *ῥωποπερήτρα* est in Græco libro, atque ita video ab omnibus legi. Sed ut ea vox exponi possit, nondum video: mihi enim fasciculi isti non probantur vel verborum vel samentorum. Sequor autem Varinum, qui ostendit, *ῥωποπερήτρα* factum esse vocabulū *ῥωποπερήτρα*, sicut à *δάκτυλος* fit *δακτυλήτρα*. Idemque, Eustathium scilicet sequutus, exponit *ῥωποπερήτρα* significare inanes & futiles nagas. Nota sunt *πέρπρηρα*, *πέρπρηρα* & *πέρπρηρα*. *ῥωποποι*, inutiles & viles res seu merces significantur, quales vulgo circūferuntur non ad instruendos aliqua utilitate, sed emungendos pecunia homines. leues præsertim & curiosos, paratæ. Et *ῥωποποι* etiam in Lyc. Plut. eodem modo dixit. estq; venustum Erasistrati dictum, *πῶς φύσιν οὐδὲν ἔχειν ῥωποποι*. itaque *ῥωποποι* & *πέρπρηρα* componitur *ῥωποπερήτρα*, eleganti translatione inanem loquacitatem ac temerariam explicans: quo in genere comici solebant ludere, & quale notum illud *κομπρακελλ-*

λορήμων) atque ab eo *ῥωποπερήτρα* fit *ῥωποπερήτρα*: quomodo hic legendum omnino puto. quando & Eustath. in Iliad. hoc ipso vocabulo notari futiles & garrulos testatur, inquit: *ῥωποποι* ἢ *ῥωποπερήτρα* πρὸς *πέρπρηρα*, (nimirum Demosthenes) *ῥωποπερήτρα* ἢ *ῥωποπερήτρα* πρὸς *πέρπρηρα*. Simile huius est illud *ῥωποπερήτρα*, obiectum Eubulidæ Milesio, Euclidis sectatori, à quodam comico apud Diogenem Laertium lib. 2. Apud Suidam est *ῥωποπερήτρα*.

Ibid. d. *Meatum securis orationum exurgit*] Apparet in Græco esse iambicum senarium hoc quidem loco. nam in Phocionis vita pro *ἀνίσταται* legitur *παύσιν*: atque ita versus ratio tollitur. Itaque ut satisfacerem & iis qui versus esse iudicant, & iis quibus aliter videbitur, versus reddidi, sed qui in oratione stare possit.

851. a. *Æsiona*] Pro Æsionem legitur Appionem in vita Demosthenis hac, cum Demosthene impressa.

854. a. *Præterea Daochum Thessalum, & Thrasydæum*] Ita legit & Aretinus, & Amiotus Hieronymus Wollius, vir doctissimus, & quem amicitia honorisque causa nomino, in huius vitæ versione locum hunc asterisco notavit, quod particula ἢ post *Μακεδόνες*, omnino aliquid diversi videatur significare: id quod tamen verba non explicent, loco scilicet mutilo. Cuius ego coniecturam eatenus probo quatenus Daochus & reliquis epitheton deesse censuit: Thessalos autem Daochum & Thrasydæum affirmare non possum. Historiam (ut obiter moneam) qui plenius & expressius legere cupit huius belli, Diodorum Siculum, vel Gemisti paralipomena cum Herodoto Basileæ impressa evolvat.

855. a. *Demosthenes Demosthenis*] Iambicum trimetrum, & alterius caput verba Græca efficiunt: atque in Græco etiam ita distinguenda sunt ut carminis ratio appareat. *Ἐπιούρου* ego accipio Mensuram carminis, vel manus vel (quod huic magis quadrat) pedum motu exprimere. quod nos vulgo, *die mensjer schlagen*, dicimus.

859. c. *Puerum vocans & margitem*] inerrem & nullius precii stolidumque hominem. Meminit eius ex Homero Aristoteles, atque Clemens Alexandrinus. Vide Erasmi Chiliad. de Margite.

858. d. *Phylarchus*] *Φύλαρχος*, alibi: & in hac vita alias cum Demosthene impressa *Φίλαρχος*. Sed hoc rectius est. Aretinus Phalereum legit. Idem *ῥαλαόνικον* vertit venale, quasi si idem essent *ὄνειον* & *ώνιον*.

859. a. *Eluserunt legem*] Xyl. vertit, *Commento illuserunt*. & an notat, *ἐπιφύσιν* πρὸς τὸ νόμον. *ἰσοφύσιν* πρὸς νόμον. legendum, non ex altero modo exemplari, sed palam ex sensu constat.

Ibid. c. *Calauria*] Hæc aliquando *καλαρεία* scribitur, ob asinitatem literarum ut *αἰεα* & *αἰεα*. nam vitiosa pronuntiatio hæc inuexit: sicut id quoque quod β fere in scriptis libris figura nostro u simili exprimitur.

IN CICERONEM ANNOTATIONES
 nes Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

361. a. *Cicero matrem tradunt Helniam*] *Ὀλβίαν* & *Ζηροῖναι* & *καλῶς* *βελτιωμένη* *Ὀλβίου*, opes, ἄλβιον diuitem esse scio. Caterum hic mihi metui ne si verterem quomodo uterque interpret, negligentior merito iudicaret. Puto autem scriptum esse à Plutarcho, *Κικέρωνος ἢ πῶς ἢ μητιεα λέγουσιν Ἐλβίαν καὶ Ζηροῖναι καλῶς, καὶ βελτιωμένη*. Primum ipsa traiectione particularum *Ὀλβίαν καὶ*, locum mihi fecit suspectum. Deinde quam Græci loco v consonantis *π* *β* *η* *π* utantur, cogitavi quam Plutarchus siue *Ἐλβίαν*, siue *Ἐλβίαν*, dixisset eam à librationis postea *Ὀλβίαν* perperam scriptam, proprio in appellativum commutato. Nam Eusebius quoque Helniam Ciceronis matrem nominat, sequutus eisdem (opinor) auctores: & Helui Romæ fuerunt, Cinnæ cognomento. Denique vix mihi persuadebitur si autor matrem Ciceronis (cuius nomen omittete non puto, voluit) diuitem voluisset affirmare, *Ὀλβίαν* scripturam fuisse. Dixi quod sentio, ex tectorum salvo iudicio.

Ibid. b. *Ally ad Appium Tullium*] In Græco est *Τύλλου Ἀππίου*, quod interpretes parum de his rebus solliciti retulerunt. Est autem legendum *Τύλλου Ἀππίου*. loquitur enim de Tullio Attio Volscorum rege, ad quem exul Coriolantis confugit. Livi lib. 2. Dionysius lib. 8. initio, & in Coriolani vita noster.

Ibid. *Verum is qui huius gentis Cicero princeps est cognominatus*] A cultura cicero hoc cognomen Plin. lib. 18. c. 3. ortum ait, sicut Lentuli, & similia.

Ibid. c. *Tertio novas Ianuarias*] *ἡμέρα τέλη τῶν νέων καλῶν δῶν*. Hunc suum natalem diem Cicero ad Atticum etiam notat, lib. 7. epist. 5. Ita, inquit, ad urbem 3. Non. (patet autem ex superioribus loqui de Ianuario) natali meo. Et lib. 13. epistola. Venit ille: Sed heus tu, inquit, diem meum scis esse 111. Non. Ianuar. aderis igitur. Gellius lib. 15. cap. 28. ait: Q. Capione & C. Serrano Coss. ante diem 111. Nonas Ianuarii, natus est M. Cicero, fuit hoc anno V. C. DCXLVI. Lati-

nus interpretis Boethius, 111. Kalen. Ian. vitiose extulit quem errorem, ut per sepe alios, sequutus est Amiotus. Locum autem doctè, ut omnia, in sua quaestura Corradus explicavit.

Ibid. d. *Qualem esse Plato vult*] Disputat ea de re cum aliis, tum principio libri De re publica, exti.

862. a. *Viginti millibus aris*] Xyl. vertit, *Octo millibus nummum*. & annotat, Ita quidem est in Græco. nam duo milia drachmarum hoc efficiunt, quum quatuor nummi festerii sint in denario. At apud Ciceronem in hac pro Sex. Roscio Amerino oratione ita legitur: Bona patris huiusce Sex. Roscii quæ sunt sexagies, de viro clarissimo & fortissimo L. Sylla, quem honoris causa nomino, duobus millibus nummum se dicit emisse adolescens vel potentissimus hoc tenore nostræ civitatis, L. Cornelius Chrysogonus. Neque vero dissensisse à Cicerone Plutarchum credo: multo minus autem ignorasse ut hæc summa Græce ferretur, aut lapsum fuisse eam re. Itaque nisi mendum libris (quod ipsum affirmare durum est) vel apud Ciceronem, vel apud Plutarchum, lapsus hunc memoria hoc loco dicendum est. Sane illud *Sexagies* accurate & rotundo ducuntur ac quinquaginta talentorum numero expressit. Etenim talentum constat minis LX. mina centum drachmis, seu denariis: in denario quatuor sunt, ut diximus, festerii nummi. quo fit ut in singula talenta sex denariorum, vel XXXIIII. nummorum, millia computentur. Ergo de CCC. talentis, MD. millia drachmarum, sexies millia millia nummorum rediguntur. Hæc iam ad centena millia (nam quoties festerium vel dicitur, vel dici intelligitur, ut in hoc loco Ciceronis sexagies, & alibi decies, ac similia omisso vocabulo festerium ponuntur, toties centena millia nummorum indicantur) reuocabimus: erant sexagies centena millia nummum, hoc est sexagies festerium. Id obiter annotare non abs re duxi. In vita Antonii infra similis locus Ciceronis referetur.

863. b. *Neque honore erat in villo, appellabant eum Græci*] *πρωτοκλήτωρ*. Hoc passivum est verbum utique, non actiuum: & negligi significat, non negligere. Male hæc interpretes extulit, sicut & *ροσκιών*: quod vocabulum hodie pro Lauro usurpatum, eodem modo apud nos solet ignominia loco eruditus & simplicibus hominibus ab avaris hominibus ac superbis bellorum campibus obici.

Ibid. d. *Contra disciplinam militarem*] In Græco est *ἀπαξίω*: quod qui ad desertos ordines referunt, speciem pro genere non satis prudenter arripiunt. Multa enim alia hoc vocabulo comprehenduntur, non tantum, *ἀπειροπαξίω*. Non sine constanter quæritur a patre & obiecta iuuenibus illis Romanis fuerit: sed hoc iocis *ἀπαξίω* Græcis esse quicquid sit contra disciplinam militarem. Sic in vita Pompeii, *ἀκαίων περὶ στρατιώταις ἐν ταῖς ὁδοῖς περὶ ἀπαξίω*. & alibi.

Ibid. *Quidam sibi accidisse ridiculum ipse ait*] Locus est in oratione pro C. Plancio, tan etiam paulo altera tem narrat Ciceroni, quidem ut ad summam negotii aut nihil aut parum in ter sit.

864. c. *Cæcilius*] Q. Cæcilius Niger, domo Scævulus, & quaestor Verrii, contra quem D. unatio seu prima Verrii Ciceronis est. vide Alconium. Quibus autem abstinere iudæos, (quæ iocis est materia) notissimum est.

Ibid. d. *Flamam ænam Arpini*] *Ἀρπίνις*. Ciceronis patria fuit Arpinum, unde Arpinus dictus est. fuit autem in Campania, ut & Neapolis, & Pompeii, quod vel ex Plinio libr. 3. cap. 5. intellexeris. Arpi autem vis est Arpina, in duera L. alia parte: ut plane huc non quadret. Nisi Arpinum forte Græci *Ἀρπίνις* dictum sit, quod credere est durum.

865. a. *Fama est Licinium Macrum*] C. Mæcer ille est, cuius 1. Ep. 3. ad Atticum meminit. Aliter narratur hæc res à Valente Max. lib. 9. cap. 12.

Ibid. c. *Non habeo tantum collum*] *πυλὸς ποτὶ πρόχρον*. Guttur verterunt Boethius & Corradus: non sine ita ut sensus requirit. neque vero *πρόχρον* guttur est. est autem vernacula etiam nostra lingua usitatum ut homines impudentes & in dicendo præsertim temerarios, valido collo præditos dicimus. Atque ita etiam Marius (ut refert Plutarchus) in senatu respondi: Non ita latum sibi esse collum ut de tanta re quicquam affirmare audeat, de lege Saturniana loquens. Eo aliter dicens Cicero, strumas Varroni eleganti dicto notavit. Post in Græco *ἐλαύνει* est, quod non video quam commode legatur. Sicut & illud *ἵσχυρον τὸν ὄντι βίβρα καλούντων*. Sed sententia sunt plana.

866. c. *Hinc illi qui per leges Cornelias ab honoribus petendis arcebantur*] Proscriptorum filii. Vide Corradum & alios. Plin. lib. 7. cap. 30. in eulogio Ciceronis: Te orante proscriptorum, liberos honores petere puduit. Meminit ipse lib. 2. Ep. 1. ad Atticum.

867. a. *M. Otho prætor*] Ita hæc ut in Græco sunt retuli: nisi quod animadverti etiam al'as *πραξιῶν* vocabulum pro quouis magistratu poni, minus proprie. (Quod viderat multo ante Polybius, *πραξιῶν* vocem prætoris nomine ampliore: itaque hunc al'as *ἐξαπίλεον* vocat. Etiam in Lucullo ea de re annotavi.) Nisi quis erratum vel à Plutarcho vel à librario (quod malim) dicat: ut *δημόδοξον* legatur. Autor enim legis theatralis fuit tribunus plebis: quod & diserte Linius libr. 99. tradit, ut ex Epitoma intelligitur, & apud Dionem libro 36. perspicue docetur. Fuit autem is tribunus plebis, L. Roscius Otho. Prænomen L. est & apud Ciceronem in Mureniana, & apud Livium ac Dionem quibus dixi locis, & apud Alconium Pædianum in oratione pro C. Cornelio, & apud Actonem in 4. Epod. Horatii: ut M. à Plutarcho dici mirer. quanquam mendum potius, aut *μνημονίων* esse *ἀμφοτέρω* suspicor. Porro autem Roscius nomen fuit, Otho cognomen. Id quod quum pridem Dionem vertissemus, in eumque annotationes scriberemus, festinantes & parum solite circumspectantes fecellit. Itaque ibi putavimus Dionem & Livium à Plutarcho & Horatio & Iuvenali dissentire, quod falsum esse, vel vnus Horatius nos poterat docere. Cuius enim ex quarto Epod. non versus citavimus de Mena, Pompeii liberto, auso in XIII. ordinibus sedere, *Sedibusque magnis in primis eques Othone contempto sedet*: idem in prima ad Mæcenatem epistola legem de ordinibus Rosciam dixit, eo loco, *Roscia dicitur sedes melior lex*, &c. Sane statueramus Dionem nostrum & emendatum pluribus in locis & politum de novo edere, quum typographus in Gallia in suis plane nobis priorem editionem recoxit: qui opera nostra uti, & melius de nobis & Dionem studiositque mereri potuisset, si voluisset. Sed quid facis hominibus etiam cum damno & dedecore aliorum lucrum sibi captantibus. Nos vel correctura (ut dixi) breui dabimus: vel, si id commodius videbitur, seorsim castigationes nostras & annotationes edemus. Nunc ut finem faciam, vim Roscia legis scribam. Quatuordecim gradus in theatro proximos post patricios sequebatur Roscius, in quibus equites spectarent, plebs exclusa. Porphyrio & Acro ex his primo pro tribuniciis servatos fuisse scribunt. Plinius libro 7. cap. 30. Te suadente (ad Ciceronem conversa est oratio) tribus Roscio theatralis legis autori ignouerunt, notataque se discrimine sedis a quo animo tulerunt. Erat autem certus præscriptus census equestri ordini, quem qui non exlerent, iis spectandi locus in XIII. ordinibus non dabatur. Quod non modo ex Satyris Iuvenalis, tertia & decima quarta, apparet, sed Horatius diserte ostendit fuisse quadraginta millia nummorum, id est CCC. festeria, ibi, *Si quadringentis septem sex millia defunt, Pleberis*, &c. Quod idem ex Suetonio & aliis colligi potest. Plinius libr. 33. cap. 2. docet hoc caput repetitum sub Tiberio, quem locum consule, nos alio vocamus.

868. a. *Ipsi Crasso unam sine nomine*] Quod hoc loco calumniatur Plutarchum Corradus, quasi in vita Crassi diversum scripserit, inique mihi videtur facere. Nam profecto ibi nequaquam dixit, epistolam illam fuisse à Catilina scriptam, sed de Catilina fuisse scripta quædam istis in litteris: à quo, non additur, ut optime cum eo conveniat quæ dicitur *ἀδωπο*. epistola dicitur. Est enim ibi, *ὅτι ἔβλεψα κομιζόμενα πάλιν τῶν Καπλίνων, ἔζημιώμενα*. Quæ duo postrema vocabula meum dum continent, sed quod nullo modo potuerit Corradum in Plutarchum armare.

872. a. *Qui illorum actionibus pari præditus potestate*] Tribus plebis qui Cæsaribus instinctu Ciceronem vexabant. *ἐκείνων* in Græco ad Cæsarem refertur, scilicet autorem consiliorum quorum administrerant *δημόδοξο*. Sic enim legendum, non *ἐκείνων*. satis constat: neque libris nouum crimen obicitur. Calumniari autem Plutarchum hæc plane nihil attinebat, quasi prætoris & trib. plebis potestate eandem putasset. Neque mei est institutum Plutarchum defendere, qui seipsum satis defendit. Nam quæ Ciceroni obicitur vitia, excusare humanum est: negare qui velit, ipsi etiam Ciceroni, nedum Plutarcho & aliis etiam Latinis scriptoribus, omnem fidem derogat.

872. d. *Adium quendam*] Mentio Actii sceneratoris est apud Ciceronem epist. 10. libr. 1. ad Atticum. interpretatio-

nem ioci coactus sum addere de meo : quia , ut pleraque id genus , in Latinum transfusus amittit vim & leporem suum.

874. b. *Relicto aliquando tribunatu plebis*] id factum est Siliano & Murena C. i. p. proximo post Ciceronem anno. Historia est apud Dionem per scripta, lib. 37. In Græco ἀπολιπὼν ἀφ' ἑω, sed scribatur ἀφ' ἑω.

Ibid. c. *Adrastrum*] Notum est hunc duobus exilibus, Tydeo & Polynici, duas filias nuptum dedisse. alter qui sequitur velliculus, notus est de Laio.

Ibid. d. *Qui proclamantur*] αἰαπεφανκῶτων. non satis hoc assequor: nisi proclamator fortassis, vel præco dicatur esse, aut ab eo genitus. nam illa officia fordida ac parum digna ingenuis habebantur.

Ibidem. *Honorum auclionem proscriptisse*] Xyl. vertit, *Bona quædam proscriptisset.* & annotat, ἀμύρομαι ἀπεργάζω. Vereor ne hic sit ἀμύροια librarii, & aliquid aliud legendum. non enim video quid sit vitium vel peccatum proscribere, nisi forte se decoxisse & soluendo non esse præscriptit ipse : quod an fuerit moris nescio: neque memini me legere. Viderint doctiores. Cr. hic annotat Ἀπάρπον habet Plutarch. in Apophth.

Ibid. f. *Cum qua ingressus fuerat*] ἢ σιωπῶν. Neque hoc statim obsecrum est verbum, ut ne apud Latinos quidem Congredi, & similia: & magis tamen placet σιωπῶν legi, ut in Cæli re est, & videtur legisse Amiotus. Aura ancilla in Casare dicitur: quomodo etiam Calautia & Calabria, pro multis, varie & promiscue scribuntur.

875. a. *Ac nomen Clodii de violatis sacris detulit*] Xyl. vertit, *Clodium postulant.* * & annotat, Cor asteriscum adiecerim, non est obiectum: quis enim non videat, accusatoris nomen hoc est, nominatiuum qui ad ἀπρηξία pertinet, deesse? Tantum enim abest ut Casar eum accusauerit, ut ne testimonium quidem dicere voluerit. A tribuno plebis postulatum Clodium, est in vita Cæsaris.

Ibid. b. *Interprete vti Tullo quodam*] Τούλου Τουλίου malim ut libertus aliquis Ciceronis intelligatur.

Ibid. c. *Colluuiem inopum ad cæpta sua decuriauit*] Bochi interpretatio, itemq; Amioti, non tam à verbis Græcis quam à veritate videtur aliena. & πολιτυμα significare frequentet conatum aliquem certæ rei in ciuitate conficiendæ, (vide & πολιτυμα eodem modo deductum) notum est.

877. a. *Sed locum ostendit ei se designaturum in agro*] ἢ χωρίον ἢ καπαρχίαν. Bochi, *illuc eum in crimen delaturum offeruit.* sed fere pleraque ab eo sunt negligenter verba. Sic ex Fabrum magistro adilem proximo vertu fecerat. Corradi versionem non habeo cur probem: *ex ipsa regione se militem in eum conscripturnum denunciantis,* καπαρχίαν icio aliquando esse Militem scribere: sed quid χωρίον? Deinde si talis aliquis sensus his verbis subesset, non videtur particulis & & ἢ vlturus fuisse, quum posterius membrum priori esset atrocius. sed dixisset fortassis, οὐ λόγος οὐκ ἐδέξατο οἰκίαν, ἀλλὰ ἢ χωρίον, & c. nunc illud ἢ priori aliquid dissimile videtur ostendere. Itaque intelligo, Vibium domo eum recipere non ausum, ob metum edicti Clodiani: partem tamen aliquam in agro suo vel pradio designasse, vbi lateret. alio nihil memini me de Vibio isto legisse. Sane Amiotus nobiscum sentit. Quid vel hic vel Corradus legerint, non satis scio. C. Virgilium pro Vergino posui, ex oratione pro Cn. Plancio.

Ibid. c. *Atque mirificam vim iubet gloria*] Mirum quam plane diuersam à Plutarchi verbis sententiâ Bochi & Corradus hic protulerint : non videntes forsitan nomen δεινῆ (quod illi ἢ δέξα tanquam adiectiuum attribuentes, omnia conturbant) ad verbum ἀποκλύσαι & αἰαμύροια δεινῆ pertinere. Est enim ea oratio qua non Græci modo, sed & poetæ Latini Græcorum imitatione crebro vtuntur: vt in vulgato illo, Δεινὸν γὰρ εὐφροσύνην αἰαμύροια Αἰγύπτιοι. Horatius sæpissime: -- *testudo resonare septem Callida neruis.* & De luna: -- *celeremque pronos Voluerò menses.* Et de ipso Horatio Persius: *Callidus excusso populum sua suspendere naso.* sed quid opus exemplis in re nota?

878. a. *Quod iactavit postea Cicero*] In oratione post reditum in senatu.

Ibid. d. *Ut concedere illi videretur*] ἢ δέξιπρος ἀπὸν, ut ad Hortensium referatur. Ego ad ipsum malle, & αὐτῷ legi. Corradus videtur legisse μὴ παύσασθαι, sed non coherente sensu, res non est magni momenti.

879. b. *Nulla præterea pœna imposita*] Recte hæc Bochi, vel saltem conuenienter Plutarchi verbis reddidit. Corradus autem, quod & alias ei accidit, locum, quasi si difficilimus esset, peruertit, ita ut intelligere nemo possit quid dicat nedum, ut Plutarchi verba exprimat. Quid est enim hoc? *Et eos qui nihil soluerent, & illo plus acciperent, sine infamia conseruauit.* Quod si ei labi communi hominum sorte euenit, in re præsertim tam aperta, & quam ipse deinde verbis Cic. ex vi. ad Atticum referat: a quor. profecto Plutarcho erit qui eum sæpe indigne, crebro quidem ab illo reprehendi & vexari viderit. Neque ego hæc dico ut de Corradi gloria quicquam detractum cupiam, quem admittor hercle: & fateor me, si adesset, libenter inter eius discipulos futurum: sed ut ostendam, non omnes nos ab vnus alicuius autoritate pendere debere.

Ibid. d. *Calo oratorio*] Vide epistolas Cic. famil. lib. 2. & 8.

880. c. *Cato qui magnas copias & classem habebat Dyrrhachii*] En tibi æquum Plutarchi censorem Corradum. Hic dicitur, Catonem copias Dyrrachii habuisse: in vita Catonis, Corcyra Ciceroni ab eo oblatum imperium. Ergo (inquit Corradus) de loco secum Plutarchus, ut sæpe, pugnat. Quasi vero non ponerit milites habere Dyrrhachii idem, & Corcyra Ciceronem conuenire. Paulo ante de aquilis legi, & legendum otu nino puto, λέλειπεν, non λέλειπεν.

881. a. *Apud Lentulam*] Lentulus hic pro Dolabella positus à Plutarcho. Cr.

883. c. *Vsq; adeo enim subiit eum adolescens*] ἢ ἄρτιος ἀπὸν. ἢ ἄρτιος particula abundat, id quod quibus viderit. Corradus hæc verba, quibus perspicue dicitur Octauium Ciceroni se insinuasse, & submitendo se blanditum esse, falsè ad Ciceronem detorsit, ut haberet quod in Plutarcho reprehenderet. *Nam sic,* inquit, *adolescenti se subiicit.* atque hoc deinde refutat, quum Plutarchus non dixerit. id est nimirum cum laetis luctari.

885. b. *Ad Capuam*] Καπίτας. Bochi Capuam reddidit: & sic est apud Appianum lib. 4. ἢ μούλα. quæ vrbs tamè non in ora est sita. sed intelligi tamen vicinque possunt prædia haud longissime ab vrbe ea distantia, ex Liuii lib. 120. cuius extat fragmentum de obitu Ciceronis. Videtur Caieta legendum.

Ibid. c. *Popilius*] Scribendum in Græco Ποπίλιος, non Πίλιος, iam pridem ad XLV. 1. librum Dionis docui.

Ibid. e. *Quatuor & sexaginta*] Liuius dicit 63. Cr.

IN DEMETRIUM ANNOTATIONES
 nes Guil. Xylandri & Herm. Crusarii,
 interpretum.

Pyrri equalis hic fuit, filius & successor Antigoni magni, a quo regnum M. cedonia vsq; ad Perseum à morte Alexandri durauit.

890. b. *Ex Antigoni posteris*] Necruit autem Demetrius, Per si calumnias inductus, Historia copiose est & eleganter à Liuiio descripta lib. 44. Donatus imperite locum peruertit, & Antigoni filium Philippum nominauerat. nam quod prius lignus fuit, excusare eius oscitantiam nequit. Vide genealogiam quam apud Emiliu vitam descripsimus.

891. c. *Abrogatoque vetere magistratu Archonte, à quo denominabatur in fastis annus*] Xyl. vertit, *Eponymom magistratu sublato.* & annotat, De hoc supra in Aristidam annotauimus.

Interpres ridicule, qui certo quodam nomine appellari consueuerat. Idem contra & verba sententiamque Plutarchi, & veritatem rei, regis nomen à solis successoribus Alexandri hactenus usurpatum fuisse scribit: quasi sub eorum numero non comprehenderentur Antigonus & Demetrius. Sed & paulo ante nescio quam Lamiaensium pugnam dixit. Verum ista per se qui omnia est molestum.

895. a. *Abhorrenti dicitur in aurem hoc Eurip. insusurrasse*] Euripidis nobilè versiculū (quem nos ipsum quoq; perspicuitatis causa integrum in versionem nostrā transtulimus) nemis eruditorum est fere qui non sæpe viderit: aut audierit: Οὐ μὲν γὰρ ἀπὸν, ἀλλὰ φῶν δούλιον. Antig. ita immutauit, & ab obiecto

quid ad nuptias detorsit, ut *ομοιωτικῶν* elegantem allusionem contineret, pro *δουλιτικῶν* reposito *γαμυτικῶν*. Quod minime obseruans Acciaiolus, omnem loci venustatem interuertit, & abs re de feruendo mulieri mentionem intulit. Idem supra, quum Dromoclides Sphettius (Sphertia curia est, seu *δῆμος*, Antica) nominatur, nescio quid tribui (si diis placet) Sphettiae ab teo iniunctum commentus est. Philam vnico scribo, sequutus Diodorum, & alios.

897. b. *Sed Thasius an Chius fuit fluor*] Elegans est & factus plane iocus. nam quod affluxui (ita enim liceat exponere vocem *φύμα*) Demetrius humoris alicuius, seu pituitae imputabat: id vini abundantiam affusioni Antigonus adscribit. Nobilissima vina sunt Chium & Thasium: de quibus praeter alios, Pinius libr. 14. cap. 7. & deinde, atque Athenaeus libro 1. Hunc iocum varie etiam Germani, neque minus scite vsurpant. nam & cum qui in itinere diutius moratus, eluue aquarum se impeditum minus concinne causatur, potuisse quod ad aquam peigere dicimus ioco, nisi vinum (cui non item pontes insternuntur) obstitisset. & vino deditores, ac catarrhis conquerentes, simili plane modo notamus, quum dicimus, si velint efficere ne tanto affluxu infestentur, ab assumendo (nimirum vino) esse temperandum.

898. c. *Pondo vterque quadragenum*] *ὀλίγῃς ἐκείπρος μ.* deest autem *μῶν*, ut puto, id est libras vel minas (Mina Attica non ita multum à libra Romanam differit. nimirum drachmis quadrupla. de qua re Bodaeus & alii) quadraginta: quomodo & interpretes acceperunt.

899. c. *Lamia. Demo*] *Δημο* Hæc apud Athenæum libro decimo tertio *Δημο*, Demo, dicitur, & sic etiam infra.

900. a. *Laconensis*] *Λακωνεῖς*. Spartiatam D. natus, Amiotus cognomento ita dictum. mihi neutrum probatur, & patriam aut vero curiam Atticam vel pagum designare id vocabuli puto. *Λακωνεῖς* quidem Spartanus non dicitur.

901. b. *Demochares Solius Demetrium Fabulam appellauit, quod ei Lamia quoque esset*] Apparet Lamias in fabulis, ut & Sphingas, Saryros, & alia id genus aliquem habuisse locum: atque ideo Demetrium, qui Lamiam meretricem, monstro illi cognominem, secum haberet, ostentaretque, dramati seu fabula (nam *μῦθος* dixit Plutarchus, quod pro scenico figmento vsurpari vix puto) similem esse. Sate in scena Lamias aliquando vel productas, vel saltem commemoratas, ex Horatii arte poetica apparet. Tamen etiam ita exponi posse videtur hic locus (est enim obscurus) ut fabulo-

sum hominem diceret Demochares Demetrium, qui praeter alia inania, etiam Lamiam meretricem secum haberet, non male ex fabulis notarum istarum Lamiarum respondentem titulis. Quæ de Lamia apud Philostratum in Apollonii Tyanei libro quarto leguntur, ut ille Lamia tali monstro seu spectro Menippum philosophum Corinthi eripuerit, (quo loco eadem esse Empusa, Lamia, & Mormolyca ostenduntur, in id intentæ ut re venera illectos homines deuorent) prolixiora sunt quam ut huc commode inseri possint. Aristophanis interpretis in Vespis & Pace ex Duri & aliis scribit, Lamiam Beli & Africa filiam à Ioue constupratam, filios eius à Iunone interfectos: ipsamque tetra forma obmerorem, aliorum partus rapuisse, interfecisseque: & cætera quæ inde etiam Varinus transtulit. Lyncei de cæna Lamia scriptum citat aliquoties etiam Athenæus.

903. c. *Qui violatos putans ex Demetrii descensione fines, &c.*] Corruptum hinc historiam interpretes, & ad Selenam iuisse Plitarchum dixerunt, qui ad fratrem Casandrum accusandi Demetrii causa profectus scribitur, idem Quindæ (de quibus in Eumene facta mentio) in Cynda nimis subtiliter verterunt. quasi vero Cilices barbari, non barbara etiam locorum nomina retinuisent. Quæ paucis post versibus de Cilicia, Tyrio, Sidone, & cætera referuntur, plane diuerso sensu protulit Donatus.

906. a. *Ad Dion*] In Græco *ὡς Δίωνος*. Donatus Dium, Amiotus nescio quale Demon. Ego, qui Dium esse Macedoniae urbem infra Pydnam in ora maritima sinus Thermaici, & scirem, & omnibus eruditis cognitum putarem, facile id cum Donato reposui. Verum ille corrector ne nihil diceret, præclare meritum se & de autore & de interprete & de lectoribus putauit, si annotaret *Δίων* urbem esse Eubææ, ex Stephano & Strabone: apposite scilicet: quasi vnicum tantum Dium Stephanus & aliis geographi notassent. Sed erat omnino talis, quicunque fuit, ut libenter fumos venderet.

907. a. *Medicus Erasistratus*] Simile quoque de se Galenus prædicat. Cr.

1b. b. *Illa Sapphus in eo omnia existerent, &c.*] In nobilissima illa oda (nisi vehementer fallor) quam insignis venustas iniuriæ edacitatiq; temporum exemptam, nostro quoq; tempore in lucem retulit, & quam Catullus Sapphico versu elegantissime depinxit. Extat impressa cum Anacreontis reliquis & Dionysio Longino, & Mureti in Catullum commentario.

911. d. *Non illepide Euripidis versus usurpauit*] De Bacchis sunt desumpti.

IN ANTONIVM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

915. c. *Pater Creticus dicitur Antonius*] In Græco est Criticus, (ut Ateinius reliquit: & Amiotus explicauit iudicium) *κρητικός*: sed mendose pro *κρητικός*. Critici cognomen ego tribui huic posse non puto: Creticum vocari à bello contra Cretenses gesto arbitror, argumento eorum quæ apud Florum lib. 3. cap. 7. in Epitoma Liuiana xviii. & alibi leguntur.

916. c. *Sexages II-S*] *πεντήκοντα ἑξήκοντα ἑπτά*, c. c. l. talentorum. Cicero Philippica secunda hanc rem ita describit: Recordare tempus illud quum pater Curtio mortuus iacebat in lecto, filius se ad pedes meos prosternens, lachrymans te mihi commendabat: orabat ut te contra suum patrem, si non sexages pereret, defenderem, tantum enim pro te intercessisse dicebat, &c. Ciceronis verbis in summa hac exprimens Latina malui uti quam talenta ponere. Idem vero esse c. c. l. talenta & sexages sestertium, ostendimus in vita Cic.

919. a. *Cilias nauis circumiecit multis paruis acatis*] *πολλὰ ἄσπελα κ. τ. π. ἀπὸ τῆς ναυῆς* non *ἀπὸ τῆς ναυῆς*. Interpres *τοῦ ἀπὸ τῆς ναυῆς* fecit, non enim Antonii tremeas fuerunt, sed Libonis: Totum stratagemata descripsit ipse Cæsar venuste, libro tertio Belli civilis.

Ibidem b. *In abruptos scopulos atque altos sinus maris*] *ἀγχιβαθῆς φάραγας* *Πραεψὲς ὁ scopulosum litus*, interpret. *φάραγας* inter alia hiatum seu fissuram terræ significat, quæ aquam incidentem absorbeat. Varinus. Voce *ἀγχιβαθῆς* (rectius enim legitur hoc modo quam *ἀγχιβαθῆς*) etiam Homerus vsus est *Ὀδυσσ. Αἴγχιβαθῆς δὲ τάλ-*

λασσε, ὅ οὐ πῶς ὄβρι πῆδισσι Στήμνας ἀμφοτέρωσι, ὅ οὐ φυζέει κακότητα. Quod exponit Eustathius Litus vbi altum sit mare.

Ibid. d. *Antonium tribunum plebis fecit, misitque eum Romam*] Xyl. vertit, *Magistrum equitum Romam misit.* * est autem *ἑμ.* & annotat, De hoc loco quod statuam, non habeo. *Ἀντώνιον δῆμαρχον ἰσχυροῦς Ρώμην ἐπέμψεν, Antonium tribunum plebis, &c.* Et vero quæ de tribunicia potestate sequuntur, vera per se sunt, & historiae Romanæ non rudibus cognita. Sed adduci ut credam Plutarchum hoc loco ab omnibus aliis autoribus dissensisse, vix poterō. Nihil est enim notius quam Cæsare iterum dictatore, Antonium magistrum equitum (*ἑπταρχον* non *δῆμαρχον*) ei adiunctum fuisse. Id ostendit copiose Dio, & aperte in huius historiae lusculentæ narratione, lib. 42. contentionem etiam eius cum Dolibella persequens stylo. Idem in Philippica secunda Ciceronis est: Denique cur Antonium eo tempore Romam trib. pleb. mitteret, ne causam quidem fuisse existimo: nihil enim istis artibus & tumultibus tribuniciis Cæsari ad id quod volebat opus erat, sed iis quæ erant in Antonio maxima, insolentia, & quæ constituendæ stabilien- dæque tyrannidi conduceret, iniusta & legibus contraria dominatione. qualem tum fuisse Antonii magistri equitum, ex Dione apparet. Quid ergo (inquit) Plutarchus hæc de trib. plebis potestate hoc loco commemorat, si *ἑπταρχον*, ut tu vis, non *δῆμαρχον*, est legendum? Dicam. Suspicio intereidisse aliquot versus post hæc verba: *εἰς Ρώμην ἐπέμψεν.* Illis autem versibus descriptam fuisse *ἀσπιδίαν* ipsam & confusionem quæ tum Romæ fuit, quum Cæsare iterum populi, &

li, & Antonio, equitum Magistro creato, neque consul esset neque prator: vbi perspicue est à Dione nostro explicatum. His deinde malis accessisse tribunicias illas contentiones & turbas, quæ veluti vnguis essent in vlcere. Causam autem redditam obiter à Plutarcho, cur tribunis plebis licuerit quicquam moliri dictatore creato, & magistro equitum præsentibus, pl. potestate commentari, non est huius operæ. Hanc autem medicinam puto adhiberi huic Plutarchiano loco posse, atque haud scio an nullam aliam. Quod si quis integrum locum esse putat, ipse viderit: modo ne in eum finem contendat vt optimum & minime imperitum autorem calumniandi occasionem caperet. Sane in vita Ciceronis quoque *χλιαρχοι* legitur pro *δημορχοι*, quam cauillandi ansam arripuit Corradus.

920. a. *Hanc vrbes per agrans circumducebat læticia*] *ὁ δὲ*, ad Segium mimum refertur: Cicero ad mimam in secunda Philippica. Interpretes non aduertit.

Ibid. f. a. *re-go Brutum Albinum*] In Græco sunt duo insignia menda, *λαβίνος* pro *Αλβίνος*, & *ἀδελφίης* pro *ἀδελφίδης*. De quibus apud Dionem monuimus. Albinus recte in Casare legitur.

921. d. *Hic abrogauit Casar magistratum*] *καίσαρα δὲ τῆς ἀρχῆς ἀπέστρεψε*. Insigne mendum, & historię contrarium: quod & Aretinas senserat. Legendum est, *καίσαρ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀπέστρεψε*, nempe illos tribb. plebis. Historia est apud nostrum in Casare, apud Dionem lib. 44. apud Sueton. um & alios.

923. a. *Munatium Plancum*] Is est L. Munatius Plancus ad quem extant libro decimo familiarium multæ Ciceronis epistolæ: est in plerisque libris vitiose Cn. pro L. legitur, vt hic *Φλάκιος* pro *Φλάγιος*. quod & alibi annotatum est.

Ibid. f. *Cotylonem*] Is est quem L. Varium Cotylam Cicero in Philippicis quinta & octaua dictum deprehendimus. Apparet à potando cognomentum esse effectum. est enim cotyla genus mensuræ.

924. b. *Quum oblatum cuidam eius amico fuisset somnium*] Aetorii scilicet medici. Dio. lib. 47. & Valerius lib. 1. cap. 7. & alii.

Ibidem, c. *Hortensium super illius monumentum præcepit inter sic*] Xyl. vertit, *illum ad sepulchrum fratris iugulauit*. & annotat, Hortensium scilicet. Interpretes hoc non tam omisit quam peruerit In Græco mendum est, sed non difficile animaduersu, *ὁμοσάξαι* pro *ἐπιστάξαι*. Cur autem Hortensius in culpa cædis C. Antonii fuerit, ex Plutarchi Bruto & Dione patet. De morte eius Hortensii est apud Velleium, & in Epitoma Liviata cxxiiii.

Ibid. e. *Et rinos*] *σαωθέν*. Aretinus Disiecta, quasi *σαθρόν* legit, quod & Amiotus habet.

Ibid. f. *Italicæ pestes*] *ταῖς ἐπὶ τῆς Ἰταλίας κήραις*. Sic vocat mimos, tibicines, præstigiatores & alios eius farina homines, quibus impense delectatum deditumque iam olim fuisse Antonium, nemo nescit. *κήραι* autem, sicut & *ὄλεθρον* & similia, Græci dicunt vt Latini pestem, scelus pro pestilentibus & scelerosis hominibus: estque per uitata dictio. Aretinus quum id non recordaretur, insultatum calamitatibus Italicis, nullo autore, & magno errore dixit, Sophoclis locus est initio OEdipi regis.

926. c. *Ut ait Homerus*] Alludit ad locum qui est de Circe, *Vlyssæ* lib. 12. redeuntibus ab inferis Vlyssi occurrente: *... ἀλλὰ μάλα δὲ καὶ ἦλθε ἄνθρωπον μὲν*. Quod exponit Eustathius *ἐπισημαίνον ἐπισημαίνον, ἢ πρὸς ἀρίστον τῆς ὀδύσεως*. aut similem aliquem, qui nunc non occurrit.

927. a. *Cyano flauio*] in Græco *κύανον* est pro *κύδρον*, male, quamquam illud Amiotus retinuerit.

Ibid. f. *Circa Mesopotamiam*] Ex his quæ deinceps sequuntur, confecta est posterior pars Parthici libri, qui in amissis (ita enim opinor) locum Appiano Alexandrino est (sub sarcinatus, cuius prior pars est ex nostri autoris Casse decerpta. Quæ ad Antonium præcipue, non ad rem Parthicam pertinent, omissa sunt in isto centone: cætera ad verbum prope descripta.

928. b. *Inter clientes se fuisse filii Antonii natu maximi*] Xyl. vertit, *In numerum associalium Antonii*. & annotat, *ὁ τῆς διαπραπύσεως πύ*. Aretinus peruerit totum locum, satis alioquin & elegantem & apertum: transtulitque ad alias alia personas. Locus Platonis qui paulo post citatur, est in Gorgia.

929. d. *Hic post eam ex Accia fuerat genitus*] *Ἄλλας* legendum non *Τάνας*, satis ex his quæ apud Dionem diximus, apparet: sicq;

in Ciceronis vita legitur. Suetonius in Casare Iulio cap. 27. Attia Octauiam natam videtur dicere. Ad retinendam (Inquit) Pompeii necessitudinem ac voluntatem Octaviam, sororis suæ neptem, quæ C. Marcello nupta erat conditione ei detulit.

930. b. *Hexere*] sex remigum nauis est Cr. Ibid. f. *Regis Herodis*] Xyl. habet *Orodis*. & annotat. *Ἡρώδης δὲ*. Quod sequutus est, sed imprudenter, Aretinus: & Amiotus etiam. in Casse *Ῥοδῆ*. legitur: fallum & hoc. *Ῥοδῆ* enim, Orodes, rex Parthorum fuit dictus, quod nouissimum est.

931. a. *Aqua ex clepsydra*] Fons est in arce Attica, Clepsydra nomine: sic dictus quod clepsydræ in morem modo amittat aquam, modo recipiat. Impletur enim flantibus etesi, & vacuus aquæ est iis cessantibus, exemplo Nili. Hæc & pluta Scholiast. Aristoph. *ὄρνις*.

Ibid. c. *Antonio & Casare*] In Græco deest copula *καί*: quam tamen & interpretes & Appiani codices habent, & sensus requirit. Interpretes porro ex Sossio Cassium finxit, haud leui historię detrimento. Res gesta C. Sossii & Canidii sunt apud Dionem lib. 49. Amiotus Socium dixit.

933. d. *Phraorte*] Iustin. vocat Phrahatem. Cr. Ibid. *Quam ante Bambycem nuncuparunt*] *Βαμβύκιον* est in textu, & sic interpretes legerunt. Sed rectius apud Appianum habetur *Βαμβύκλιον*, quod sequutus sum: quum & Strabo libro de cimosexto, & Plin. quinto & vigesimotertio, idem dicane quod hic legitur. Vrbes sunt Syriacæ.

Ibid. *Per nuntios Monefi fidem dedisset*] *δέξιας καὶ τὴν πίστιν*. Non male vertit Aretinus. Est enim M. nuntius fidem amicitia & gratia date. Sic in vita Alexandri Darius moriens Polystrato, *Ἀλέξανδρον ταύτην πῦρ δέξιας δίδωμι δέξου* & Appianus libro secundo *ἰμυλ. δέξιας ἔφη τῆς βασιλείας τῆς Πομπηίας*. Tale est etiam *λαμβάνειν δέξιας*, Venia donari, apud nostrum in Casare, de L. Domitio: *ἀπὸ τῆς καίσαρος, καὶ λαβὼν δέξιας, αὐτῆς διεξέτιστο πρὸς Πομπηίαν*. Annotauit autem propter correctorem istum, qui perinde ac si errasset hic Aretinus, Græca verba in margine alleuerat, neque tamen explicarat.

Ibid. e. *Artanades*] Iustinus vocat eum Artoadisten. Plut. in comparatione videtur hunc nominare Artabazum. Cr.

934. a. *Atropatenem*] Male in Græco *Σαρπηπατιώνης*, apud interpretem Antropatene legitur: recte apud Appianum *Ἀτροπατιώνης*. Sic & Stephanus, & Plin. lib. 6. cap. 13. Straboni est *Ἀτροπατίος Μινδα*. lib. 11. quod & ipsum Stephanus habet.

Ibid. b. *Cuius constituit Tatiannum ducem*] Xyl. vertit, *Duce Statianno*. & annotat, Sic est apud Dionem libro quadagesimonono, & in Augustano manuscripto Appiani codice *Στραπανοῦ* legitur pro *Σταπανοῦ*. Phraata autem, *Φραάτα*, ex Appiano repolui: pro Phraortis: *Φραόρτου*. Et sic etiam infra apud Plutarchum est: *ὠδύσεως δὲ τῆς Φραάτων ἡμῶν ἐπέχετ*. imposuit enim libri mendum interpretibus. Apud Dionem legitur *Πραάσαι*. Praaspa.

Ibid. c. *Paribus interuallis*] Hic locus rectius in Appiani libro legitur, estque scribendum hic non *παρὲς ὧντος* (quod imposuit Aretino) sed *παρὲς ὧντος*. ὧντος pila sunt, non venabula, quibus tum neque Romani in pugna, neque Parthi utebantur. Virgula inter *κρωγῆς* & *ὁμοσάξαι*, temere posita, nebulas loco offudit.

937. *O decem millia*] Historia hæc, horum decies mille Græcorum, est apud Xenophontem in libris De expeditione Cyri, & summam in vita Xenophontis apud Suidam.

442. *Titus autem & Plancus*] *Τίτος* legendum. Dio lib. 70. & post Caluissius, *Καλιούσιος*, non *Καλιόσιος*. Sed quæ de recitatione testamenti sunt scripta à Plutarcho, alienissimè & ineptissimo sensu Aretinus reddidit. De Caluissio multa Dio.

947. *Quid miri est, inquit, sin Torvne confidet Casar?*] Videtur alludere ad id quod Suetonius ait, infantem in arietem nomen Thurino: & ita per contumeliam appellauit eum Antonius. Cr. Iidem hic Xylander annotat, locus est proprio nomine in appellatiuum detorto. *πρωὴν* instrumentum est quo ollæ (aut potius quæ in illis coquuntur) jagitari solent, nimirum cochleate coquinariū. Patet hoc ex Aristophane in Equitibus, vbi est, *ἀοιδὸς δὲ δὴ τρωῶν*. & in Avibus. *Ἐραίου ὁμοσάξαι δὲ τρωῶν, καὶ χύτρας*. Sipontinus in suo Cornucopia tudeculam interpretatur, sed male. Vtus est vocabulo etiam Plato in Hippia maiore: ita vt facile appareat inde, id fuisse quod diximus. Meminit & Eustathius in *Ἰλιάδης*, aitque (id quod huc facit) *ὡς τὸ πρὸ* dictum, quod est Cis-

cumago. Ergo Cleopatra extenuat praesentiam Caesaris à loci nomine petita iocum materia: quod fugit utrumque interpretem.

846. c. Cum e Arunsio] Hinc ab Octavio mediam aciem tenuisse, apparet ex hoc loco, Paterculus lauum cornu ei commissurum dicit.

919. a. Halis iuxta mare humato] Locus est Atticae, Ἀλυσί. De quo apud Stephanum.

953. Caesaris in multis, &c.] Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαταλείν. Allusio ad

Homericum illud nobilissimum dictum, de Iliad. 2. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαταλείν. -- multos dominos non expedit esse.

955. d. Ex Marcello illa filias duas] Remitto te ad typum & explicationem genealogiae huius quam ad finem nostratum in Dionem annotationum adiecitimus.

IN COMPARATIONEM.

957. a. Postremo ut Par.] Alludit eleganter ad ea quae sunt apud Homerum Iliad. 3. ad finem.

IN AGIDEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,

interpretum.

Agis ultimus Spartanorum ex familia Eurytionidarum rex fuit, Arati Sicyonii aequalis & Antigoni regis Macedoniae. Circa annum V. C. maximo dx. floruit. Estatim successit in altera familia Cleomenes. Olympiade cxxxix. mortuum Antigoni P. lybius in fine secundi libri ostendit: quo tempore Cleomenes paulo ante ab eo victus in Aegyptum profugit, ibique sub Ptolemaeo Philopatore petiit. quo tempore etiam Marcellus G. illos vicit.

734. b. Vbi iam non erat illud dici quod solet. Rectum licet non sit, &c.] Xyl. vertit Notum illud est, Quod non honestum est, iam turpe esse sentias. & annotat, Alludit Plutarchus ad sententiam Graeci alicuius poetae, (neque autor, neque locus nunc succurrit: & tamen memini me legisse alicubi, sed querendos non suppeditat) qua limites honesti & inhonesti ita distinguuntur ut vbi honestum desinat, ibi incipiat turpitudine. Itaque locum quem ob breuitatem non est assequutus Tudertinus aliquot verbis additis parenthesisque illustrat. Est autem in Graeco pars senarii: ἐπι μὴ καλῶν, ἀσχηδόνων.

Ibidem, d. Eurytionides] Dixi de hoc vocabulo in Lycurgo. Duæ enim fuerunt regia familia Lacedaemone: Eurytionidarum seu Eurypontidarum una. Agidarum altera. quod neque Tudertinus, neque Amiotus hoc loco obseruauerunt. Eurytionides in Graeco legendum.

Ibid. Apud Mandonium] Non memini legere hoc nomen alibi. Historia est apud Diodorum Sculum libro decimo sexto, qui eadem die id factum ait qua aqua Charoneam Philippus Græcos vicit. meminit etiam Pausanias.

Ibid. e. Alterius fuit familia Agiades] Xyl. vertit, Ex altera regum familia qui Agide appellantur. & annotat: In Graeco mendum est, Ἀγιδῶν pro Ἀγιάδων. nam Ἀγιδῶν, & Ἀγιάδων, etiam, apud Pausaniam scribuntur. Interpretes familia nomen omiserunt.

Ibid. f. Qui regnum non tenuit] Xyl. vertit, Neque tamen regno potuit esse. & annotat, Tudertinus contra & Græca verba & historia veritatem scripsit regnatum, à Cleonymo, sed non diu. Nam Areo fuisse regnum mandatum repudiato Cleonymo, non hic modo sed & copiosius in Pytho Plutarchus, perspicue in Laconicis Pausanias narrat, & alii.

799. b. Auaritiam] Extat apud multos Græcos scriptores oraculum Apollinis Pythii, in hanc sententiam versu hexametro pronuntiatum: Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ὅμοιο δὲ οὐδὲν. Meminit Cicero lib. 2. Offic.

Ibid. Thalamis] Xyl. habet, Thalamis & annotat, ἐν θαλάμῳ. Scribendum ἐν θαλάμῳ, ex Pausania Laconicis & Stephano: tamen si hic assignat Messenius, ut de alia vrbe loquutus videatur. Nam hæc quidem Laconicæ est, θαλάμῳ Ptolemaus nominat.

Ibid. e. Thales.] Cretensem intellige, de quo supra in Lycurgi vita.

Ibid. f. Ecrepem] In Laconicis Apophth. ἐμπερη, Emerepes, legitur: quod & Erasmus retinuit. Mihi hæc lectio verior videtur.

803. c. In Decadem] Fortasse legendum Caiadam, quem lexica Græca carcerem regium tradunt esse. & ita etiam legitur apud Thucyd. C. Item Xyl. annotat, τῷ καλουμένῳ Δικαδῶ. Sed τὸν καλούμενον Καϊάδων legendum minimè dubito. quandoquidem Δικαδῶ hanc à nemine adhuc autore alio nominari inuenierim. Καϊάδων autem de simili re, scilicet Pausania exitu, scribens nominet Thucydides libro primo. atque sic legitur etiam apud Suidam. Eustathius in Illiades, & initio d'Ulyssæ, Καϊάδων vel Καϊάδων scribit, innui. que sic dictum à futura terra.

804. Tantam sunt hæc, inquit, ex usu reip. Spartana] Xyl. vertit, Modo, inquit Sparta hoc profuit, & annotat, οὐκ ἔγωγο pro optatiuo accipendum duco, cuius est tertia persona aoristi. Interpretes In hoc duntaxat utilis Sparta fuit. atque hoc etiam Erasmus sequutus est. sed mihi nimis longe petitum videtur: & non τῶν τε, sed τῶν, erat legendum, si intelligi debuit hoc eam dicere. Nihil se præterea patriæ potuisse dare quam quod Agidem peperisset, euentum enim eius confitorum præstari se nequiuisset. Noster sensus & verbis congruit, & simplicior, muliereque dignior est.

Ibid. f. Dorii] Erant hi Heraclidae, ex posteris Herculis, de quibus v. de quæ p. ssim sunt apud Pausaniam, præsertim in Argolicis & initio Laconicorum: & Diodorum lib. 4.

IN CLEOMENEM ANNOTATIONES

Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,

interpretum.

805. a. Eo extinto parum nauus &c.] Hic vitam Cleomenis orator. Est enim in Graeco diuisa à priore non sit, tamen id nobis perspicuitatis causa faciendum videbatur. alioquin animaduerti multa ex Cleomene citari quæ sunt in Agide: & vicissim.

Ibid. c. Lubricum erat Agide ea de causa perempto, &c.] Xyl. vertit, Periculosum erat Agide, quod conatus ea fuisse in urbem reducere, in seculo. annotatque, οὐδὲ ἀσφαλῆς τὸ πύργον. Quod postestimum vocabulum est mendosum, ac nisi quid desit, τῶν videtur non potendum. Sensum arbitror me aperuisse.

Ibid. d. Ad demulcendos inuentus animos] Xyl. vertit, Demulcendum blandiendo. & annotat, ἀνέκλειον. An per duo m scribunt: sed tamen ἀνέκλειον etiam legitur ὁ κόλαξ. Tudertinus non recte verit Incitandum. Indicabat autem Leonidas, annis puerorum Tyrtæi carmina suauitate sua illabi, eoque delinire, ut præcepta honestatis seuerâ utcumque & aspera accipiant atque amplectantur. Hæc enim vis est poetæ, atque inde Orpheæ & Ampionis fabulæ tractæ: quod & Horatius monuit. Esse autem ἀνέκλειον blandiri & delinire, cum grammatici Græci docent, tum testimoniis ostendunt.

dipotest. Apud Aristophanem in Equitibus ἀνὰ πώλην ille oraculo delinuit: τὰ μὲν (inquit) λόγῳ ἀνέκλειον με. Vbi quod addit Scholiastes, legere quosdam λόγῳ καλῶ, lectioni Plutarchianæ videtur ad stipulari, quæ vno tantum legitur. ita enim affinitior lectio alteri est. Et Philostratus in vita Apollonii Tyanei, lib. 2. cap. 5. ei phantum describens qui magistro suo ablandiretur, inter alia περιόνητα τε, αἰε, τὴν περιόνητα τε ἀνέκλειον, &c. Tyrtæi autem fragmenta extant quedam: unde qualis fuerit poeta, hodieque æstimare homo non ineptus possit.

Ibid. e. Lacedæmonii dicuntur ἐμπροσθεν] Idem etiam ἐμπροσθεν dicebatur. Vnde eis, πολλὸς amator vocabatur, amantissimus αἰε, tamen si hoc vocabulo etiam amator exprimitur aliquando, ut apud venustissimum poetam Theocr. Idyllio 28. quod inscribitur Amator: Σπρροτὸ δὲ ὕμνος αἰε, ὃ γὰρ θεὸς ἰδὲ δὴ κἀεῖν. Idem αἰε, Idyllio 11. Δοῖω δὲ πνε τῶδε μετ' ἀμφοτέρωσι γῆρσι. Φῶδ' ἰο μὲν, εἰ. πηλο, φαίηχ' ἀμυκλαῖδων. Τὸν δὲ ἔπειον πάλιν, ὡς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἰποι, αἰε. Vide quæ ibi sunt in Scholiis.

806. b. Vt in unum corpus Peloponnesios redigeret] Id est, in vnam ciuitatem atque fœdus: quomodo Achaicas paulo ante vires

vrbes in vnâ ciuitatem contraxerat, vt copiose Polyb. l. 2. & noster in Arato ostendunt. In Græco est εἰς μίαν σὺν πύλιν. Quæ vox quum aliquando tributum significet, (vt in Arato, & alibi etiam apud hunc ipsum autorem) inepte Tudertinus contra loci huius & historiarum naturam id arripuit: quasi vero non omnis respub. & ciuitas eleganter σὺν πύλιν diceretur.

Ibid. c. *Prope Belbinam* Laconicæ oppidum hic intellige, non insulam Æginæ vicinam. Hæc oppidum Stephanus nouit. Pausaniæ est (nisi male suspicor) Βελεμίνια, Belemina, & Ptolemæo Blemmina, Βλεμμίνα: Suidæ Βελεμίνια, Belybina. nam recte ita legi ordo literarum testatur.

807. c. *Educlis copiis occupat Leuctra* Apud Polybium, grauem & accuratum scriptorem, & à quo hanc narrationem potuit noster mutuari, locus hic nō Leuctra, sed Λαοδίκια iterum nominatur, Λαοδικία: lib. 2. Idem Megapolitanorum tyrannum Λισιάδην, Lysiadem, vocat: quam genuinam esse scripturam, & hic vitio poni Λυσιάδην, puto. Quippe in Arato etiam semel Λυσιάδης, deinde semper Λισιάδης legitur. De cetero etiam Archidami idem Cleomenem, vbi l. 5. mortem huius describit, insinuat. Porro quod est hic, *Apud ipsam urbem*, de Megalopoli videtur intelligendum.

808. a. *Alcam* Hoc vocabulum nunquam alibi reperio: de Arcadica aliqua vrbe dici apparet. Videndum an de Alea loquatur, & Ἀλαίαν vel sane Ἀλαίαν scripserit autor. Aleæ in Arcadia cum alii autores, tum Plinius quoque meminit lib. 4. cap. 6.

Ibid. d. *Si metus est simul est verecundia* Prouerbialis herouei versiculi pars est, de autore mihi non constat: antiquum esse satis patet, quum de eo etiam Plato in Euthyphrone disputet. Homeri verba priora, sunt Helenæ ad Priamum lib. 3. Iliadis: posteriora, de Græcis cum metu & silentio suis ducibus obtemperantibus, lib. eiusdem operis quarto.

809. d. *Et clypeum ferre amento non appensum* Xyl. vertit, *Et scutum ferre non loro appensum, sed armilla.* & annotat δι' ὀχάνης, ἢ διὰ πύργου. Cur ita verterim, dicam. πύργος hoc loco mihi videtur dici lorum quod fibulis scuto anneau ab humero sinistro & collo dependebat, eoque scutum tegebatur antiquitus. ὀχάνης vero, quæ & ὀχάνων dicitur, intelligo ansam siue armillam in tergo scuti, cui brachium sinistrum inferretur, atque ita scutum gestaretur atque regeretur. Omnino autem quod alias πύργου dicitur, id hic appellari πύργου existimo. Neque piget Herodoti verba adscribere, optime hic facientia. sunt autem ex lib. 1. vbi de Caribus loquitur, καὶ ὄχανα ἀκασίη ἐπιείκει οἱ πύργου μόνου πύργου. πύργος δὲ αὐτοῦ ὀχάνων ἐφόρου παρὰ ἀκασίης πύργου οἱ αὐτοῦ ἐφόρου ἀκασίη χρεώδης, πύργου οἱ οἰκιστοῦ πύργου πύργου αἰχμῆς πύργου ἀκασίη οἰκιστοῦ πύργου πύργου. Hinc est illud Virgillanum: - *Clypeoque sinistram Infert abam aptans* - & multa similia passim. Eustathius hæc non accurate distinxit: quem in præsentia missum facio.

813. e. *Onia dicunt* Xyl. vertit, *Sed montes tantum eos qui Onij dicuntur*: (quasi si *Asinios Latine appelles*) & annotat, τὰ ὄνια in Græco est. quod vterque interpretum sequutus, de locis opportunis in genere vertit: quasi hoc sit ὄνιον, ac non potius id quod nos venale dicimus. Ego mendosum locum suspicatus facile fui, neque difficulter tamen emendari posse deprehendi. Legendum dico τὰ ὄνια: vt montes Onij intelligantur, qui à Scironis petris, ea parte qua ad Atticam est via, vsque ad Bœotiam & Cithæronem pertinent. Scabo lib. 8. Cæterum

Gerania mons est inter Megaram & Corinthum, cuius & Stephanus De urbibus, & Pausanias in Atticis, quo loco Megaricam describit, meminerunt: quorum hic etiam nominis rationem adfert, quam inde petent qui volunt. Meminit & Plin. lib. 4. cap. 7.

816. c. *Frequentibus comitatus militibus* εἰς Ἀργεὶς πολλοὶ ἔχοντες. Legendum ἢ πολλοὶ, quod & Tudertinus vidit. requirit enim hoc sensus. Quod autem creditum est Cleomenem temerarium fuisse quod in Argolicam impressionem faceret, nequam potest aut debet ad multitudinem militum Antigonis, sed naturam locorum refert: quod disertis verbis Polybius in huius historiarum expositione testatur, haud procul sine libr. 2. quem quidem noster sequutus est, quod & ipse præ se fert.

817. b. *Sed percussis in rhomphaæ figuram effectis* ρομφαίαις. Rhomphaæam in Paulo Plutarcho. vlturpauit pro hasta Thracica in descriptione prælii quo Perseus est victus. Eam ego apud Cornel. Tacitum frameam arbitror appellari. De moribus Germaniarum prope initium: aut certe non ita absimilia ea inter se fuisse, vt ita vertere nobis non liceat. Quod si cui non placet, bona mea pace Rhomphaæam retinebit: quando Gellius etiam videri potest eam à framea diuersum quippiam iudicasse, lib. 10. c. 15. vsuque rhomphaæ vocabulo Ennium idem asserit. Eustathius quidem in Iliad. v. scribit ab antiquis traditum esse, solos barbarorum Thracæ magnis vsos gladiis, eosq; à nonnullis appellatos rhomphaæas.

Ibid. c. *Cyllarabim* Supra Cyllatabium dixit: quod vocabulum apparet esse denominatiuum. Κυλλαράβιον autem hic scribendum satis constat, etiam ex Varino ordinem literarum sequuto. Est autem Cyllatabis gymnasium Argiuorum, minus c. c. passus ab vrbe. Liu. lib. 34. Pausanias lib. 2. à Cylarabō (vñico λ. scribitur Κυλλαράβιον) Stheneli F. dictum ostendit.

Ibid. e. *Panis confectio, inquit, prior est proreta* Locus hic in exemplari Græco est mendosus. Videtur hoc prouerbio innuere, pecuniam prius & comæatum comparandum quam naues conscendant. Cr. Sic & Xyl. annotat, id est, Oportet priusquam proreæ & clauo præficiantur rector, & classis instruat, de comæatu & sumptibus constare. Sic ego diuinari: quum nihil aliud suppeteret. Tudertinus clausis oculis sententiam in genere extulit, præterito eo quod erat obicium. Amiotus locum corruptum iudicauit. Mihi quidem enigma est: fortasse nauticum, & quod in re naturali vsurparetur communi sermone, dicitur: qualia videmus vulgo singulis prope artificibus sua esse, quæ non omnes alii intelligant. Viderint doctiores.

818. c. *Qui in insidiis cur adis profectus erat* Xyl. vertit, *Qui in insidiis profectus erat*, annotatq; Scilicet vel cauendis, vel etiam hosti struendis. Sic enim vocabulum κρυπτεία intelligo, quum κρυπτεία sit πύργου κρυπτεία, & videtur huic loco quadrare. Nā Tudertinus omisit alter in genere vertit. Sane in vita Lycurgi etiam heilorum illa occidio per insidias facta κρυπτεία nominabatur: vt verisimile sit, insidias κρυπτείας Spartanos dixisse.

820. c. *At senior Ptolemæus* Nimirum Euergetes, cui successit Philopator. Vide Polybium lib. 5. & alios.

821. b. *At charo pector tabem* Locus est primo Iliadis. Porro Apin bouem esse quem religiose Ægyptii sacerdotum opora educant, notum est.

IN TI. GRACCHVM ANNOTATIONES GVIL.

Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

TI. notam esse prænominis Tiberius, notum iam est. Diuisi autem has quoque horum fratrum vitas, vt eo magis omnia perspicua & suis distincta locis haberentur. nihil enim hæc diuisio parallelorum comparationi detrahit. Hic Ti. Gracchus de quo agimus, ita scribi potest, Ti. Gracchus, Ti. F. P. N. nam Gracchorum auum, patrem eius Ti. Gracchi qui uxorem habuit Corneliã, Africanæ superioris filiam, Publium prænomen habuisse, Cicer. 1. De diuinatione ostendit. Nomen gentis fuit Sempronius, Gracchus cognomentum. De ætate Gracchorum non est obscurum. prima enim ciuillis sanguinis effusio morte Ti. Gracchi facta est. à qua & sua ἐμφύλια Appianus orditur, & L. Florus. Cæsus est anno V. C. DCXXI. L. Calpurnio, P. Mucio coss.

824. c. *Hunc fama est* &c. Hæc historia apud Cic. lib. De diuinatione vtroque ex C. Gracchi Ti. F. P. N. ad M. Pomponium scriptis recensetur.

825. b. *Licinium seruum* Xyl. habet *Licinium*. & annotat,

Λικίνιον. Vide Ciceronem libro tertio De oratore extremo: vbi quidem Licinius vnico n. scriptum reperies. Nam & hoc animaduerti, modo eam literam geminari, modo non geminari. Atque ipsam syllabam pro communi videtur Horatius habuisse. Nam in eo carmine, *Regius viues Licini neq; altum*, Licini anapestus est. in hoc, *Me dulcis domina Musa Licinia*, Liciniæ diambus est. atq; haud scio an Liciniæ scripserit Horatius, vt esset ἀνὰ πένθος: sicut C. Gracchi vxor infra Λικίνια dicitur. Verum id genus per multa possunt annotari.

829. a. *Neque enim in vinolentis solum*, &c. Xyl. vertit, *Bacchanalibus*. & annotat Peruenuste alludit ad illud Tiresie apud Euripidem in Bacchis: - ἄλλ' ὡς τῆ φλόγ τὸ σπυρονεῖν ἐνεστι εἰς τὰ παύτ' αἰετ. Τὸ δὲ σπυρονεῖν χρεῖ. Ἐ δὲ ὡς βακχίαισιν οὖον ἢ ζε σπυρονεῖν ἢ δὲ φθάρησται. Quod leuiter immutatam Aristippus apud Dionysium tyrannum fertur vsurpasse.

830. c. *Sed Mucio quodam, eius cliente* Xyl. habet *Mucius*. & annotat, Appianus libro primo ἐμφύλ. Q. Mummius appel-

lat. Sed & infra in postrema Ti. Gracchia actione Mucius nominatur.

832. b. *Parem numerum*) Epitome Liuii habet duplicem numerum. Cr.

Ibid. d. *Ceterum Blossius (Cumanus)* in Græco est Βλόσιος, sed epitheton Κουμάιος, & quæ antecesserunt ac sequuntur, satis ostendunt scribendum esse Βλόσιος.

833. a. *Flavius Flaccus*) Xyl. habet *Fulvius Flaccus*. & annotat, In Græco est Φλαβίος, Flavius: idque interpretes retinuerunt. Ego Flaccum Flaviorum cognomē esse nondum comperi: Fulviorum esse, nemo fere nescit. nō hoc modo me mouit, sed & id quod hunc puto esse M. Fulvium Flaccum, qui octavo post anno consul cum Plautio fuit, ac quadriennio post vna cum C. Graccho, cui se in perniciosis legibus ferendis socium addiderat, occisus est. cuius etiam Cicero pro do-

mo sua meminit.

834. a. *Quid igitur*) Hæc verba tribuunt Cicero & Val. Max. Latio. Cr.

Ibid. b. *ut Tiberii loco alium, &c.*) Τιμω αὐτὸν τῷ Τιβέει. Quis ille Titus? Viderunt interpretes mendum esse, id quod ipse locus prodit. Scribatur ergo, καὶ ἕνα αὐτὸν αὐτῶν, &c.

Ibid. c. *Sic pereat quisquis, &c.*) Verba Mineræ sunt, de Ægisti ab Orestea ob adulterium & eadem Agamemnonis necati interitu, lib. 1. Vlyssæ.

Ibid. *Deinde C. & Fulvius*) Xyl. habet, *A. C. Graccho & Fulvius*. & annotat, A Carbone tribuno plebis hoc factum, & similiter scemitum plebis aduersus Scipionem, & eius asperum in eam dictum, quod hic innuitur modo, non explicatur, scribit Velleius Paternulus, & Valerius Maximus libro sexto, cap. secundo.

IN C. GRACCHVM ANNOTATIONES GVIL.

Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

835. b. *ut quaesturam in Sardinia cum Oreste consule*) Xyl. vertit, *Euenit ut quaestor Oreste consuli in Sardiniam sorte mitteretur*. & annotat, L. Autio Orestæ, anno DCXXVIII. Vide de hac Gracchi quaestura quæ ex ipsius oratione refert Gellius lib. 15, cap. 11.

Ibid. c. *Siquidem Cicero orator est autor*) Locus est primo De diuinatione.

836. a. *Apud imperatorē triennium permansisse*) τρεῖς ἔτη. apud Gellium legitur biennium, quod adeo malum ut prope credam *Strabo* à Platarcho fuisse scriptum. Nam ne totum quidem biennium in Sardinia fuisse videtur. siquidem ex Appiano apparet, Fulvium Flaccum consule & adiutote primum tribunatum petisse, aut certe proximo post anno.

Ibid. *Coniurationis fregellanae*) Liuium lib. 60, vide aut Fastos potius Sigonii, anno DCXXVIII.

Ibid. c. *C. Vulturium*) Xyl. habet, *C. Biturium*. & annotat, Sic est in Græco. Interpretes Veturium habent: an coniectu-

ram sequuti, an historiam?

839. d. *L. Opimius*) In Græco Οπίμιος, Hostilius. verum ego per hæc tempora nullum Hostilium à quoquam nominari video. Arretinus & Sigonius Opimium legerunt, qui proximo post anno consul C. Gracchum interfecit, id & mihi placuit.

840. d. *Q. Antyllus*) Attilium Appianus vocat: sed rem haud paulo aliter narrat.

IN COMPARATIONEM.

844. c. *Vt ait Plato*) Lib. 4. De republica.

845. a. *Atque in summa rudia mutilaque, &c.*) Xyl. vertit, *Omninoque manca eius consilia, & imperfecta actiones fuerunt, dimittentis propter aetatem quod instituerat*. & annotat, Græca mendosa & mutila puto. Arretinus omisit totam comparationem, quod Gracchos tantum verterat, itemque Tudertinus, qui alteros.

IN ARTOXERXEM ANNOTATIONES GVIL.

Xylandri & Herm. Crusarii, interpretum.

Artoxerxis atas bello Peloponnesiaco responder. Fere enim eodem tempore regnum cocepit quo Athenæ sunt à Lyfandro diruta: Olympiade nimirum xciiii. quo maxime tempore Veniunt obliuio primum, & decimo post anno à Camillo expugnati.

1012. a. *Artaxerxes ante Arfices dictus fuit*) Apud Diodorū Siculum lib. 14. & apud Xenophontem *ἄρξιστος* κέρου, Artaxerxes legitur constanter: ut hic per o post t, Artoxerxes. sed id non multum refert, & per o etiam in Ctesia epitomis legitur, nuper à doctissimo homine Henrico Stephano editis. Quod autem hic nomen regis Arfices legitur, mutare ausus non sum: quanquam in Ctesiana epitoma lib. decimino ni *ἄρξιστος*, Arfices, legatur. hoc autem nomen est quam alterum notius, & regibus Parthorum omnibus fuit commune, ut Ptolemæi Ægyptiorum.

1013. b. *Omissis*) Amiotus Romiles: Lopus pauperem vertit. forte aliud uterque legit quam ego. Mithras Persarum deus, Solest Latinis: malui tamen vocem propriam relinquere. Sicut & Candyd, vestis regis apud Persas genus, & similia.

Ibid. d. *Ostaci & Oxabi*) Aut initio libri huius mendose sunt nomina posita. Superiora tamen magis probe: quod & alibi habentur ista in Persis nomina.

1014. c. *Vt à veritate excurrat ad vana & fabulosa*) Xyl. vertit, *Ad fabulas*. & annotat, *οὐδὲν ἴσθαι*. legitur, nimirum literis transpositis: quum nemo non videat sensum loci requirere *μυθῶδες*.

1016. e. *Regis explorator*) Xyl. vertit, *Regis speculator*. & annotat, Ad verbum est Regis oculus. Qu. vult, potest legere S. holiastem Aristophanis in Acharnentes comœdiam, non ita longe ab initio: Diligenter enim, etiam ex Aristotelis libro De republica tertio, rem explicat.

1017. d. *Sibi vero non minus XX. millia visos qui ceciderant*) Xyl. vertit, *Ipsi cadauera visa haud pauciora XX. millibus esse ait*. & annotat, *ἀνὰ*. Locus est ambiguus & obscurus. Nam neque satis liquet de Cyrene an regis exercitu perierint qui hic numerantur: & quo illud *ἀνὰ* pertineat, non constat. ego ad Ctesiam potius retulerim. Minime quidem Lopo assentior, qui alterum numerum ad Cyrenas, alterum ad regios retu-

lit. Diodorus Siculus de regis exercitu plures xv. millibus, de Cyri autem citat tria millia cecidisse refert.

1019. c. *Mesabata*) Xyl. habet, *Mesabates*. & annotat, Paulo post legitur *Μεσαβαται*. In reliquis Ctesia (ex eo suspicor Plutarchum transcripsisse) *Βαγαπαται*, legitur Bagapates.

1020. a. *Pectinis copiam sibi faceret*) Hæc ridicule à Lopo ad deprecationem famis sunt detorta: quum & perspicua sint verba, & eo commemoret Plutarchus ut Ctesia inutilitatem demonstrat. Sed alia multa hic & alibi Lopus admisit: ut supra de Care, *ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ἀντιπρὸς αὐτῶν* verterat in superiores se efferre, & multa alia.

Ibid. *Caryatidas*) Καρυατῖδες genus est saltandi à Castore & Polluce Lacedæmoniis traditum Caryis Laconicæ oppido. Vide Lucianum *ἑλὶ ὀρχήσασα*.

Ibid. d. *Gigim dictam*) In Ctesianis eclogis est *Γίγιν*, Ginge, & auis *ῥυθόκη*, Rhyndace.

1021. c. *Duce Tymbrone*) Vide Xenophontem lib. 3. Rerum Græcarum, & Diodorum Siculum lib. 14. & Plutarchum in Agefilao, Probum, & alios.

1022. b. *Qui inter Persas Leonidam & Callicratidam saltavit*) Xyl. vertit, *Saltans apud eos Leonidam & Callicratidam*. & annotat, Ita est in Græco ut verti. Si verba recte habent, quod non puto, meo arbitrato sensus est, meruisse eum coronam istam adulandis Persis, & se eorum arbitrio accommodando. & videtur illud *ὀρχήσαστος* alio sensu κατὰ τὴν ἑλληνικὴν λέξιν. q. d. ridiculos eum offendisse priores Spartanos, graues illos & tetricos: quales fuerunt Leonidas, & alii præci, qui quidvis potius fecissent quam ut regem barbarum adulati essent. Leonidam aliquem in Persia egisse, non meriti. De Callicratide magnanimitate ac quam is inique factum barbaricum tulerit, est apud Xenophontem lib. 1. *ἐν Μυτιλήνῃ*, & apud nostrum in Lylandro. Mox in Græco *Ἀνταλκίδα* vitiose legi pro *Ἀρταξέρξιδος* iudicabam. nam Antalcidæ tribui *ξίνας* & *φίνας* nomen, quippe ciui, à Spartanis non potuit.

Ibid. e. *Stratores*) Vide quæ de his in Pelopida annotavi, vbi eadem historia adducitur.

1023. c. *Porro quæ bellum ducibus, Pharnabazo & Iphicrate, monisset Ægyptiis*) Describitur tota res eleganter à Diod. Sic. li. 25.

1015.c. Rhodogynem Oronti Xyl. vertit, Rhodogynā Oronti, Turibaō Amistriū nuptum daturum. & annotat. In Græco male est Oronti, quod Lapo imposuit. Paret cum aliunde tum ex Diodori 16. & notum est dictum huius Orontis de aulicis, quum gratia regis & socii excidisset.

1016.d. Oromaze) Ο ρομαζης, seu Ο ρομαζης, (v. l. Α ρομαζης & Α ρομαζης, & id genus alia) deus est Persarum quem nos So-

lem vocamus. Evidens est hoc cum aliis ex autoribus; tum ex libro Plutarchi De Iside & Osiride, & quidem in 1015, à sole annus dicebatur, quod non solum grammatici testantur, sed & versus extat Euphorionis de Laodice & Acamante The- sci F. Η οι δ ουδινον υα τε κα πλομενω οι αρω. Id propter Lapum an- noto, qui quum hoc non animaduerteteret, perperam ad re- gem transfuit.

IN ARATVM ANNOTATIONES GVIL. Xylandri & Herm. Cruferii, interpretum.

Aratum vixisse eodem tempore quo Cleomenes Spartæ rex fuit, & Antigonus Macedoniæ, satis ex vita Cleome- nis constat. Vide omnino de eius ætate & æqualibus Poly- bium lib. 2. necnon de rebus eius gestis.

1017.v. Quis patrem laudet) Proverbiū hoc etiam in Chi- liadibus Erasmi exponitur. Norum est autem, plerofq; quum nihil ipsi habeant proprium quod laudem mereatur, ad pater- nas & auitas laudes (vti claudi ad equum) recurrere. Quasi ve- ro iis occini merito non queat, Heroūm filios esse noxas. Ex- tant in hanc sententiam multa graues & arguta veterū Græ- corum poetarum sententiæ: sed nostrum institutum non pati- tur nos eas huc cogere. Eleganter Ouidius sub persona Vlyl- sis, Nam genus est proanos, & quæ non fecimus ipsi, vix ea nostra voco. Quod ad Græcum verbum attinet, δι υιοσ cum apostro- pho si legitur, erit elegantior: vt sic modus potentialis vt vo- cant, aoristo optatio expressus. Certe Erasmius ita legit: an ex autoritate libri, an ex ingenio? Cic. lib. ad Atticum primo, vbi de se sui ipsius laudatore loquitur, scite adducit patrem versus, Τis πατρός αίνος: sed quia non adduxit totum, non multum id meæ lectionis opinioni detrahet. Fieri enim potest vt non re- tulerit patremiam, sed ad eam (vt frequenter alias) alluserit.

Ibid. c. Est enim sibi placens) Sensus est, Tu quidem o Poly- crates vir es præclarus: sed nimis tibi ipsi placens si tantum ti- bi tribueres vt non Aratum potius imitandum tuis filiis, quam te, proponeres. Ac videtur illa verba, παντες αὐτὸ βέλπισον, non vacare mendo: sed deesse εἰσπῆν aut aliquid tale. Lapsus quidem corrupti sententiam. φιλοκαλῶν autem est, optima & nobilissi- ma exempla ad imitandum aliis proponere; non temere sei- pso, neque semper.

1018.b. Non diffietur athleticam voracitatem & ligonem) Xyl. idem ligonem vertit; & annotat, Ο σκαφιον. Lapsus sca- pham vertit: si quidem hoc est vertere. σκαφιον apud Græcos duo significat, tonsuræ genus, & ligonem seu ferculū. Quum tonsuræ genus est, ο σκαφιον significat, id est, quum nouacula cri- nes raduntur: eique opponitur κηπιον, quod est tonsuræ genus ad ornatum formæ magis faciens. Aristophanis interpret in Auibus, Eustath. in Iliad. μ. & alii. Sed id huc non facit. Quod autem ad ligonem attinet; athleticas solitos se eo ad firmam- dum robur exercere, innuit Theocritus Idyllio 4. quod inscri- bitur νομῆς: de pastore loquens qui Pisas certaturus & athle- tam acturus se contulerat: Ω χεῖρ ἔχων σκαπιῶν τε. Ο σκαπιον τὸ πῆμα μάλα. Interpres ostendit carnes eum ouium secum detulisse, vt haberet quod voraret. & de voracitate athleticarum res est no- tior quam vt verbis opus sit. De ligone autem, qui σκαπιον et- iam dicitur, (hoc quoque σκαπιον τὸ σκαπιον, fodio) interpret ait vocari διηλεῖαν, σκαπιον, vulgo κισσῶλον & κλαπρον, Attice ἄμυλι. solitos autem athleticas, pugiles præsertim, se eo exercere, & fo- diendo superioribus corporis partibus robur querere.

Ibid. c. Pafed autem) Πασίαν hęc est, supra Πασίαν, quod & rectius est. Nam Pausani, quoque lib. 2. ita habet, δ' ἄ' ἑσπεῖον πατηρ Πασίαν.

Ibid. d. Abspectantium cateruā fuisse, vbi id intellexerunt, obrutum) Xyl. vertit, Conculeatum. & annotat, καπαπιδλωας non ab ἀπάτω, sed ἀ πατίω verbo deduci, vel pueri sciunt. La- pus hęc oscitauit: & neicio quid erroris Spartanis attribuit, er- rone ipse lapsus.

Ibid. f. Arcesilai philosophi quondā Athenis auditor) Xyl. ver- tit, In urbe. & annotat, id est Athenis. ita enim de Ath. n. s. a- liquando loquuntur Græci, vt de Roma Latini. Videtur au- tem esse quem Arcesilam vocat Cicero. Nam legendum est omnino Ἀρκεσίλαον, Arcesilaum, vt & Strabo libro primo hunc nominat, Academicum nobilem, Laertius ex Apollo- doro tradit eum fuisse Olympiæ, ex x. hęc autem non multo post cxxx. Olympiadem gesta sunt. Quin & iocilio Philopœnemis noster eum Arcesilaum scripsit, quod hęc vi-

tiarat librarius. Ecdelus autem qui hęc legitur, ibi est Ecde- mus.

1019.d. Has in achanas coniectas) Xyl. vertit, In modios fru- mentarios imposuerunt. & annotat: Malui genus vertere, quū hęc non de quantitate mensuræ quærat, sed de vase simpli- citer. Achana genus est mensuræ frumentaria Persicum, vt a- pud Egyptios artaba: continet (vt testatur Aristoteles) medi- mos Atticos xlv. Alii cistam esse dicunt in quam publice ad spectacula aut oraculum consulendum missi sua cibaria con- dunt. Hęc interpret Aristophan. in versum Acharnensium: Οὐκ ἄν' ἀχάνας ὀδὴν ἔχουσιν ἄν. Eadem fere Eustath. in 2. & 19. Vlylæa.

1020.a. Datoque signo Apolline dextro) Xyl. vertit, Tesseram dedit Apollinem propiciam. & annotat, τῆσδε τῆσδε. Hoc vocabu- lum fere de loco sumitur, vt τὸπος τῆσδε τῆσδε, & χεῖρον τῆσδε τῆσδε, vnde propter sublimitatem commode pugnatur. vsitata est phrasia historicis. Itaque Apollinem etiam τῆσδε τῆσδε intelligo cuius præsidio sperabant se hostibus superiores fore.

Consensio gentium &c.) Locum hunc ita vertit Xyland. Ne- que quocquam magis amabat quam concordiam populorū, com- munionem ciuitatum, conciliumque & theatrum vnā edens vocem: bello & apertis certaminibus vti non facile audebat. an- notatque. Locus in Græco non est, nisi parum video, integer. Itaque feci quod potui: libenter melioribus cessurus.

1021.d. (onsilia & pugna, &c.) Xyl. vertit, Gloria ad Hercu- leas innotuit vsq; columnas Inclita virtutis maxime Arate tuæ, Et tibi pro patria certamina gesta salute, Factaq; prudenti maxi- ma consilio. At nos in patriam te seruatore reduci Cernentes opē- ra sana laresq; tua: Hanc statuam grata memores tibi mente di- camus, virtutis signum iustitiæque tuæ. Atque salutaris inter te diuis fatemur Insigne superos emeruisse locū. Nā libertatem genius legesque salubres, Otiaque alma tuus restituit patria. & annotat: Non disputo vt hęc carmina Lapsus conuerterit. Ego paulo liberius verti, vt sensum vt cunq; redderem: πλάσσειν, in pri- mo pentametro, Appropinquat est, media voce à πλάσσειν. quā vsus est etiam in Electra Sophocles: -- πῆ, δὴ αὐτῆς, ἔκ' ἐστὶ πλά- σσειν: id est πλάσσειν. Quod non in interpretes modo ibi docent, sed & Eustathius hunc versum citans in Odys. o, ait, πλάσσειν ver- bum esse τῆσδε τὸ πλάσσειν πλάσσειν deductum.

1025.c. Quæpe animo erat hic vsq; adeo celso) Xyl. vertit, Tantæ erat hominis magnanimitatis & annotat, τῆσδε τὸ ἀρρῆλον, ὁ δὲ τὸ τῆσδε. Nisi legas ἀρρῆλον τὸ δὲ, ἔπω δὲ, &c. aut omnino illud ὁ δὲ omittas, necesse erit locum mutilum intelligi, ac comparatio- nē à Plutarcho fuisse ppositā, cuius prior pars interciderit.

1045.b. Venatorem imitatus & Esopium) Alludit ad nobi- lem illam fabulam de homine qui equo communibus armis à ceruo pulso, ita opem tulit vt in posterum equo semper ve- ctore ipse vteretur. Extat apud Aristotelem in Rhetoricis, & Horatium, ibi: Ceruus equum pugna melior, &c.

1045.c. Achen) Regio est Peloponnesium maritima ad Corinthum. Stephanus ex Thucydide.

1049.b. Dymæsi que) Δυμαίων est lege datum, non κυμαίων, quod mitor retinuisse interpretem, quum in Achaia nulla Cuma, Dymæ autem sit nouissima.

1050.a. Minorem Aratum priuatim sauciavit in vxore) Xyl. vertit, Primum aliquandiu hospitio Aratorum utens oc- ciltē iunioris vxorem corrupit. & annotat, Liutus lib. 27. de Philippo loquens: Vni etiam, inquit, principi Achæorum Arato adempta vxore Polycrætia, ac spe regiarum nuptia- rum in Macedonia abportata fuerat. De cæteris vide Po- lyb. lib. 4. §. 8. & Pausaniā in Corinthiacis. Paulo superius hęc verba, ἔγω σὺ μὲν ἄριστος τῶν πατρῶν, ὁ φίλος ποί, Lapsus corrupit, & vi- dentur nullo sensu legisse πατρῶν. Significant autē Philippū sen- sisse quod posthabito Arato res aggressus, tota aberrasset via.

1052.a. Quorū obscura adhuc vestigia diebus illis defunctorie

retineat) Xyl. vertit, *Adhuc quadam eorum iudicia servant ac celebrant.* & annotat (ἔτι μὲν) *Lapud valde abiurde vertit Expiati. quæ tamen interpretatio etiam in Græca itrepsit Lexica, hinc (οπιον) petita. Est autem ἐξοσιδου idem quod ἀφοσιδου, quo in Pericle & Cimone vsus est verbo autor noster: ἀφοσι-*

μνος τῶν θεῶν: id est, vt muneri sibi mandato vtunque & perfunctorie (quod aiunt) satisfaceret. Ita hic dicit Sicyonio s quum plerisque ritus sacrorum in honorem Arati institutorum ommitterent, quadam tamen vt de fungi suo pietatis officio viderentur, quotannis celebrasse.

DE MENSIBVS ATTICIS GVIL.

Xylandri appendix.

PLura opinione mea, lector candide, annotavi: haud scio an pauciora aliorum vel expectatione vel desiderio. Lubens omisi per multa quæ ad hoc opus exornandum videbantur plurimum allatura momenti: vt genealogias regum quorundam ac principum virorum, (quas statueram per occasionem veluti emblematum loco intexere) vt locorum descriptiones aliquot, vt philosophicarum nonnullarum questionum explicationes, vt eorum quæ eadem de re diuersi auctores scripserunt inter se comparationes, vt multorum errorum refutationes, multorum non recte scriptorum emendationes, ac quadam id genus alta.

Verum hæc ipse quidem hic spatii exclusi iniquis

Præter eo: atque alias mihi fors memoranda relinquo.

quippe & annotationum maius est factum quam initio putaueram, opus, vt cunque omnia me contrahente, & mole laboris variisque curis & negotiis defatigato ignoscent qui non sunt ingrati: neque tam præterita à nobis multa ægre ferent quam ea quæ diximus non adeo pauca boni consulent. Memini me initio fere operis pollicitum, me, non nihil de Græcorum, Atticorum inquam, apud quos fuit Ἐλάδος, Ἐλλάδος) mensibus commentaturum hoc loco. id nunc promissum quæ debeo & possum fide repræsentabo. Non est autem mei instituti, rem ipsam pertractare: quod & operosum & odiosum fore scio, & alio pertinet: sed ἵδωδ' ἄριστον tantum, quædam admonere diligentem lectorem. Etenim qui prius Plutarchi hæc parallela Latino se. mone descripserunt, *Lapud, Guarinus,* alique, dum Atticorum mensium nominibus Romana aptare conantur, neque inter se, aut cum aliis, neque secum adeo singuli conueniunt. Quod qui mihi non credit, facile si Græca cum Latinis conferre velit, verum esse deprehendet. Ego, qui rem plurimum habere controuersæ, minimeque explicatus facile scirem, id sum sequutus quod & tutissimum erat & (nisi fallor) rectissimum. Reliqui ipsa Græca mensium nomina, ita vt lector in iis vertendis & ad Romanum morem exprimendis, eum sequi potissimum interpreter atque autorem posset quem veller. Quo fiebat vt neque ego interponere sententiam in re apud doctos controuersa opus haberem: & lector nullo negotio quid scripsisse Plutarchus, videret. Ne autem vel contempnissimorum coniecturas, vel ob inertiam superfedisse labore eorum nominum vertendorum videret: hic vt cunque lectori satisfaciam, & cum de ipsis mensium nominibus, tum de eorum etiam partibus dicam aliquid. Quod omne tantum ad explicanda Plutarchi dicta, vnum hoc loco nostrum scopum, referetur. Ac quia plerique Gazæ (cuius auteolus extat de mensibus liber, Græce ab eo scriptus) sententiam, vt hominis doctissimi & accuratissimæ diligentia, sequuntur: priusquam de singulis dicam, omnes ordine vulgato recensibo, comparatis inter se ex eius autoris opinione nominibus.

Januarius,	Γαμηλιών.
Februarius,	Ἐλαφβολιών.
Martius,	Μουνυχίαν.
Aprilis,	Θαργηλιών.
Maius,	Σιροφορέων.
Junius,	Ἐκαμβελιών.
Julius,	Μεταγυτιών.
Augustus,	Βονδρομιών.
September,	Μαιμακτηλιών.
October,	Πυραγλιών.
November,	Ἀδιστελιών.
December,	Ποσιδεών.

Γαμηλιών ergo Januarius est Gazæ. Iam illud primo omnium satis est verbo attigisse, quod extra omnem controuersiam est positum: tamen & Romani & Græci suos menses à noui Junio, seu coniunctione solis & lunæ, auspiciantur, tamen inter se iis minime conuenisse, vt ne si constaret quidem de ordine omnium vtrunque, tamen præcise inter se componi compararique possent. In causa fuisse cum alia, tum astronomiarum rationum ignoracionem atque incertitudinem

liquet: quam intercalandi etiam importunitate haud raro auctam apparet. Verum hæc alio pertinent. Sane in Romulo Plutarchus (nam cum potissimum suis ipsis verbis explicandum put.) affirmat nihil conuenire inter Græcorum & Romanorum noui Junia: vbi Romæ natalena, qui in ipsum trigesimalum mensis diem incidit, celebrari à Romanis a. d. xi. Kal. Maij ostendit. A que idem in Aristida, de Plataicæ pugna die loquens fateatur, quinquam suo tempore accuratius celestium corporum motus supputarentur, tamen alios aliter mentes inchoare suos. Gamelionis in hoc opere nusquam memini (quod recordari possim) Plutarchus. itaque non opus habeo de eo multa afferre. Suidas, nescio quo auctore, lanuarium hunc interpretatur. Γάμος nuptias significat. Nuptiis autem præesse creditum fuit Iunonem. id quod epitheta eius varia apud Græcos & Latinos (quæ huc congerere nolo, & maxima eorum pars apud Gyraldum De diis gentium legi potest) demonstrant. Inter alia, etiam γαμηλία a nuptiis dicta est, quibus eam præesse Cecrops Athenis docuit, colique eo nomine: & mentem quo ei sacrificaretur, Gamelionem appellati voluit. Eustathius in Iliadis, Varinus, & alii.

Februarius, Ἐλαφβολιών ex autoritate Gazæ creditur. Ἐλάφος ceruus est, βολή ictus vel coniectus. Ceterum apud Homerum Ἐλαφβόλος pro venatore quoque dicitur, species pro genere: -ω, ὡς τις πύθης ἄραδ' ὑπὸ σκύμνοισι Ἐλαφβόλος ἄρπάζει αἰὲρ: Iiad. 18. Etaphbolia sacrificia in venatricis Diana honorem peragi solita referunt Græci grammatici: quo tempore, non inuenio. Laudo autem Gazæ solertiam, qui hybernium esse mentem, & quidem Gamelione posteriorem, priorem Munychione, demonstrauit. Ne huius quidem memini hoc in opere Plutarchus.

Sequitur Μουνυχίαν, Martio adsignatus mensis. Hunc in Thesoro Plutarchi Ianuarium vertit Lapud, vt & Donatus Acciatolus in Demetrio: Guarinus in Xylandro Martium: in Phocionis extremo Lapud Græcum reliquerat nomen, idque rectius. Munychia pars est Athenarum maritima, satis celebrata in historis: describitur etiam à Strabone lib. 9. Idem Munychiæ Dianæ meminit, quæ Pygelæ (vrbs est Ionica, non procul Epheso) coleretur. Fuisse eam cultam Athenis, & nimirum à loco id nominis, aut contra, sortitam, patet ex Atticis Pausania & iis quæ sunt apud Gyraldum collecta ex Græcis commentariis. Esse autem Martiū, aut ei proxime respondere a quo in octo etiam ratione demonstrauit Gazæ. Et quidem Varinus Camers in præclaro lexico suo annotauit, Μουνυχίαν, ὃ δὲ κατὰ τὴν μετὰ τὸν Ἀβλακίον οὐτὸν καλεῖται, &c. Munychion decimus Atheniensibus mensis vocatur. Est autem Martius decimus à Iunio: à quo incepisse ordinem (quippe à solstitio astitio) mensium, ipsumque adeo annum, perspicue docuit Theodorus. Existimo autem hoc Varinum ex Suida, (vt pleraque) aut vt cunque eodem ex libro descripsisse. nam quod apud Suidam δὲ ἴπρος legitur, non δὲ κατὰ, librarii est (vt per multa alia) mendum.

Proximus est Aprilis, cui respondeat Θαργηλιών. Hunc in Timoleonte Mium Tudertinus, Donatus in Demetrio (nā in Alcibiade omiserat) Martium transtulit. Sacrum fuisse Apollini & Dianæ, vt pote natalem eorum, ac tum lustrari Athenas conuenisse, & Thargelia celebrata, quibus sacris primitiæ eorum fructuum quos tam terra à sole iterum clato calefacta (nam ἕρος calorem, γῆ terram significat: quæ videatur vocis origo fuisse) ediderit, consecrarentur in olla concocta, quæ θάρηλος dicitur: hæc inquam, & multa alia apud Lærtium in Socrate, Suidam, Helychium, Varinum & alios, sunt in promptu. Scribit Plutarchus in Camillo, vbi de diebus nefastis disputat, Troiam captam fuisse circa xxiiii. diem Thargelionis: auctoresque huius historiae laudat Ephetorum, Callisthenem, Damastem, Phylarchum. Adscribam etiam Dionysij Halicarnassensis verba, sed Latine, eandem rem continens: Troia, inquit, capta est sub finem æstatis, septemdecim diebus ante solstitium æstiuum, vigesimatertia

die mensis Thargelionis, ut quidem Athenienses tempus solent iuppitare. Restabant adhuc viginti post solstitium dies ad expiendum istam annum. Ergo harum xxxvii. dierum spatium, quæ à capta Troia vsque ad anni finem effluxerunt, existimo Achæos & res urbanas transigisse, & legatos eorum qui defecerant accepisse, (*ὁμολογῶν* lego, non *ὁμολογῶν*) & cædas cum iis iisse. Insequenti anno, &c. Torfit hic Dionysii locus Gazam haud leuiter, accepit enim hæc verba ita ut qui ab eo, aut Ephoro potius, vnde hoc sit mutatus. Hecatombæoni mensi solstitiati proxime antecedere Thargelionem (quasi diceret Aprilium Iunio) omisso qui inter eos est medius, Scirophorionem, affirmari putaret. Itaque omisso Dionysio, de Ephoro ita disputat ut vel eum lapsum incuria pro Scirophorione Thargeliona scripsisse, vel libros ipsius à librario inerti fuisse corruptos iudicet. Quæ satisfaciatur aliis Gazæ, non laboro: mihi quidem nequaquam satisfaciatur. Si, quæcumque non statim assequimur in bonorum scriptorum libris, ea incuriæ eorum imputabimus: quid iam non conuelleretur, tot sciorum examibus circumuolitantibus? aut qualis tandem fuisse existimabitur Ephorus, qui in mentium nominibus & ratione temporum describenda ita extra se (quod suspicatur *Γιζι*) abripi se pateretur? Nam quod ei *σπυρμα* in homonymo Iberiæ vocabulo obicitur, longe aliud est falli ambiguitate quam labi oscitantia, & in scribendo *ἐκ τῆς* *ἰσχυρῆς*. Ne dicam, fieri potuisse ut Dionysius ex alio scriptore, ac non ex Ephoro, hoc desumpserit; cui hoc modo iniuria fiat. Denique si tantam negligentiam Ephoro recte obicit Gazæ, quid Dionysio fiet, qui id non senserit, sed cæcum cæcus sit sequutus? quid Plutarcho? scriptoribus prope *ἀεὶ πᾶσι*, nonnunquam accuratis. Nam locus quem ex Plutarcho citavi, omnino id quod de librario queri possemus, amolitur: & cum diserte ibi de iis quæ barbati mente Thargelione acceperint incommodi, scribitur, tum Ephoro alii tres testes apponantur. nisi fortassis & conspirasse in hanc corrumpeudam historiam librariorum omnes omnium ætatum & scriptorum opinabimur, & *ὑποβολιμαῖον* esse quod de Ilio capto inter alia ibi refert Plutarchus: quorum neutrum persuaderi potuisse Gazæ; persuasum habeo: iam ut conemur locum Dionysii explicare, mirari satis nequeo quid in mentem venerit iis qui ex his verbis colligere voluerunt, Thargelionem Hecatombæoni contiguum indicati. Equidem diserte Dionysius dixit, triginta septem diebus ante noui anni initium captam esse Troiam. Quod si ergo Thargelioni (cuius die xxiiii. ea capta fuisse hic perhibetur, si Atticam mensium seriem & rationem sequamur) de his tribus septem, nonne triginta adhuc pro Scirophorione mense dies restabant, & annus insequens à prima Hecatombæoni initium sumet? Hæc est, nisi vehementer *φιλονεικῶν* & nodum in scirpo querere pergamus, apertissima & simplicissima Dionysii verborum sententia: & quidem facile eant ex tam clavis verbis mediocriter attentus homo & non in eruditus eruerit, atque haud scio an omnes quibus hæcenus scriptulum hic locus iniecit, meam opinionem sint amplexuri, quæ neque Thargelionem loco modet, neque Scirophorionem, neque omnino in illam incurrit absurditatem aut insolentiam. Quod si quos perturbat id quod septemdecim ante solstitium diebus capta Troia dicitur: cogitent non enim diem octauum præcipitis seu decrecentis (*ὀκτώμηρος*) Thargelionis à Dionysio appellari, (quom sit xiiii. Scirophorionis, si quidem Kal. Hecatombæoni in solstitium competere) sed indicari errorem illius temporis hominum in ordinandis mensibus. Nam ratione anni, non solstitii, dies capta Troiæ Attico more ab eo dicitur: id quod est xxiiii. Thargelionis, solstitium autem eo anno non in Kalendas seu plenilunium Hecatombæoni, verum in decimum Scirophorionis incidisse monet, quanquam non expresse, ita tamen ut intelligenti satis sit dictum. eo enim pertinet mentio viginti dierum, qui à solstitio ad complendum annum sequerentur. Hæc ego in medium proponere volui, ut locum Dionysii docte admodum scriptum, quæ explicarem, qua tuerer: saluo interim eorum honore qui aliquid verius afferent. tamen non dubito fore multos eruditos viros quos iste locus hæcenus torfit, qui probaturi sint nostrum studiū.

Sequitur *Σκίροφωρον*, qui sit Maius *σκιά*, vmbra est: iisdem *σκίρον* puto detractum, ut sit Vmbraclum: quasi *σκίρον*. A Sciris, seu Scirophoriis sacrificiis, mensis nomen habet: quibus vmbraclum ex arce solenni pompa deferrebat: ut signumque ædificandi dabatur. Ut breuis sim, te ad Scholiastem Aristophanis remitto, qui initio *Ἐκκλησιαστικῶν*, eiusque deinde verbis Suidas, rem totam explanat. Mensis hunc

proximum ante Hecatombæonem fuisse, diserte in Ageliao Plutarchus docuit: vbi inter scædas Spartæ exclusis Bæotis xiiii. Scirophorionis die iustum, & cladem quam apud Leuctra quinto die Hecatombæoni passi sunt Spartani, dies viginti interuenisse refert. Grynæus hunc Aprilem, illum Martium, neutrum recte, transtulit.

Ἐκατομβαιῶν ergo Iunio conferatur: nomen à sacrificiis maioribus habens. Solstitium æstiuum in hunc incidisse, primumque Atticorum mensium fuisse, Gaza demonstrat. De vocabulo *Ἐκατομβαιῶν* alibi quam hic dicere præstat. Lapis in Theseo & Maium vertit, & Aprilem: Guarinus in Alexandro, Augustum: quam recte, satis liquet. Plutarchus in Theseo ostendit, Cronium, id est Saturnalem, antiquitus dictum fuisse, Hippodromium Bæotis, Macedonibus Loum: hoc, in Alexandro, illud, in Camillo indicat.

Subiungit huic *Γαζα Μεγαλειῶν*: quem nos Quintili siue Iulio conciliemus. Carnium Syracusani, Panemum Bæoti appellabant, ut in Nicia & Camillo Plutarchus refert. Maium Aretinus transtulit in Demosthenis vita. Wolfius Gazam esse sequutus. Certè Plutarchus hunc videtur Septembri, non Iulio, comparasse: nisi si locus in Poplicola de Capitolii dedicatione sit deprauatus: quod non video qua sit factum occasio: & verò errasse in hac re, aut deceptum fuisse Plutarchum, non facile crediderim. Idus quidem Septembris ibi plenilunio Metagitnionis tribuuntur: Metagitnia Apollinis sacra, mensis hunc, secundum Suidas scripsit.

Proximus huic *Βοηδρομιῶν*, qui Sext. siue Augusto respondeat. Est autem *Βοηδρομιῶν*, cum clamore & festinatione ad auxilia accurrere, hinc sacrum Boedromia, de quibus Plut. in Theseo, Suidas, alii. Lapis Iunium vertit in Theseo, (qui tamen sui oblitus in Phocione Nouembrem extulit: nisi id quoque correctori debemus) ut & Guarinus in Alexandro, & Donatus in Demetrio. Hunc quidem mentem Metagitnionti fuisse contiguum, ex Plutarchi Aristida colligitur, vbi de pugna Plataicæ tempore loquitur.

Subit huic *Μαμακτηῶν*, quem à Bæotis Alalcomenium dictum Plutarchus ibidem dicit: & conici eo ex loco potest, Boedromionem cum successisse. Opponitur nostro Septembri *Μαμακτῶν*, Impetum dare est. Sed Iouem Mæmacten, cui sacrum Mæmacteria agerentur, videntur non impetuofum tantum ob tempestates, sed & iustitiam seu placando aptum exponere Græci: quod hic non moror: Quintum hunc Atheniensem mentem Suidas, & Ianuarius esse annotauit: idemque habet Varinus. quorum neutrum cum Gazæ opinione conuenit: imo si quintus sit, nullo modo Ianuarius esse potest. Arrianus lib. ii. De exped. Alex. hoc mense scribit victum ab Alexandro Darum Istica pugna: quam finita astate, & iam incipiente autumno, commillam fuisse, veritati non videtur alienum.

Secundum hunc ponitur qui ad Octobrem nostrum quadrat, *Πυραγῶν* sic dictus à Præceptis factis. (*πυραγῶν* etiā dicitur ea, Suidas ex Lycurgi oratione quadam docet) quæ tunc Apollini fiebant, coctis quæ *πύρα* dicerentur etiam leguminibus, quasi *καυαίδια*, ut annotauit Eustath. in xxiiii. Iliadis: Sed consulendus est de hac re in Theseo Plutarchus: vnde colligi potest autumnalem mensis fuisse, frugibus scilicet terra iam collectis atque conditis inuentem. Lapis eo non animaduerso, Iulium vertit: itemque in Cicerone Aretinus: Plutarchus postea in lib. De Iside & Osiride docet, hunc mensis quem Athenienses PyanepSIONEM nominant, Bæotiorum esse Damatrium, Egyptiorum Ahyr: nimirum circa octauum Pleiadis cosmicum, id est autumnalem.

Ventum est iam ad Nouembrem, cui à Gaza tribuitur *Ἀγασθελῶν*. nimirum quod quum singulis aliis suos videretur locos assignasse, hic vnus de duodecim festans hic compereret, cæteris locis occupatis. Id Gazæ argumentum quam sit validum, non d' spūto. valeret quidem si constaret testo, eam omnino mensium nomina duodecim mensibus, singula singulis quadrare: neque vllū ex mensibus fuisse binominē, aliumque aliquē contra præteritū. Ego Gazæ sententia in mediō relicta, quid aliū senserint obiter indicabo. Anthestera Bacchi in honorem actitata, satis ex Græcis cōmetitatoribus manifestum est. neque hic de iis disputo, multo minus de etymo: nam ex eo velle aliquid certi colligere lubricum est. Reprehendit enim Gaza Philostratum quod verum hunc mensis scribens à floribus (*ἄγος*, flos, *ἀγῶν*, florere est) vocem effectam senserit: & ipse hybernium haud minus commode inde exponi posse ait; quasi floribus priuantem, *ἀγῶν* πᾶσι δὲ καὶ τῶν ἄλλων. Ut facile intelligi possit, si *ἄγῶν* debeat pro argumentis ordinandorum mensium recipi, de nul-

lius loco satis nobis constitutum. Suidas, Varinus, & alii, octauum esse mensē Atticum auouauerunt, ita non quidem Nouember erit, sed Ianuarius: idem scilicet cum Gamelione. Sane Plutarchus noster (cui vel ipso Gaza teste summa rerum harum peritia, accuratissimumque tribui debet iudicium) in Sylla de Athenis captis scribens, factum id asserit Martii Kalendaris, quæ maxime dies nouilunio, id est principio Anthestionis, respondeat. Cui ad stipulatur Appianus Alexandrinus, æqualis prope eius, & doctus admodum bonusque scriptor. Is lib. Bell. civil. secundo, de cæde C. Iulii Cæsaris verba faciens, hæc ad extremum habet: οὐτὼ μὲν οὐκ ἴσως Καὶ οὐδ' ἐπιλανθάνων ἐν ἡμέρῃ αὐτῇ καλοῦσιν εἰδὼς μαρτυρεῖ, αἱ δὲ Σκευαδῶνος μαρτυρεῖται μέσση. Duæ postremæ voces in libro impresso defunt, sed leguntur in manuscripto Augustinæ bibliothecæ codice. Sic (inquit) C. Cæsar obiit Idibus Martii, citæ medium nempe Anthestionis. Hæc si recte ab iis dicta sunt, ut quidem contentanem puto, Nouembris porro Græcum nomen queramus oportet aliud. Apud Microbium quoque l. Saturnal. xii. inter vernos menses Anthestion ponitur, qui sit Aprilis, & à floribus tum se exerentibus dicatur. Hæc itaque ita sunt controuersa. Restat adhuc vnus sculpulus. Plutarchus in fine Arati, Anthestionem cum Dæfio eundem facit. Idemque Alexandrum Magnū vita excessisse sub finem Dæfii docet. Ergo si recte utrunque;

non dubito) scripsit Plutarchus: nō recte faciunt qui in Iunio mensē obitum Alexandri coniiciunt, eo quod Suidas Δέσιον, Desium, mensē Iunium exponit. Quod si omnino Macedonum vel Dæfius vel Desius est Iunius: malo tamen Plutarchum sequi, & Dæfium Sicyoniorum ab eo diuersum putare. Postremus in Gaza serie est Ποσειδεων, quasi Neptunium diceret. Hic Poseidon Suidæ December est, veluti & Gaza. Plut. in Cæsare, quum quidem solstitium hybernū ei tribuit, Ianuariū interpretatur, quia in re nihil inest absurdi, quum olim solstitium id in finem Decembris incidere. Hæc de mensium nominibus volui paucis commemorare. nam quæ alia sunt nomina, ut Bucatii, Artem si, Chyas, Thoth, Pharmuthi, persequi hoc loco non statui. Habere & de partibus mensium, & vocalibus ἐν ὅντι, πέντη, & c. φθίνοντες, εἰδὼς, ἀπὸ ἐνδὲκα καλοῦσιν, & aliis, quæ dicerem, nisi commodiori ea temporis seruariem. Quæ ex diariis regis Plutarchus in fine Alexandri Magni descripsit, ea ad confirmandum quod Gaza docet de numeris φθίνοντες mensis non augendis, sed minuendis usque ad trigessimam diem, præclare faciunt. ἐν τῷ ὅντι idem in Solone pulchre interpretatur: & in Demetrio eius comparatione instabilitas fortunæ elegantissimis Sophoclis verbis exprimitur. Cætera diligens lector colliget, atque expendet.

HENRICI STEPHANI ANNOTATIONES IN SVAM editionem vitarum Plutarchi: in eos videlicet locos quorum lectiones partim ex veterum codicum autoritate mutatae fuerunt, aut mutandæ sunt: partim etiam ex coniectura mutandæ videntur. Alicubi autem & de interpretatione obiter in iisdem agitur.

Lector obseruabit, numerum qui literam, a, b, &c. sequitur: indicare numerum linearum ab una litera (quæ decem lineas continet) ad sequentem.

P. 1. a. 6. Pro εἰσὶν ἀγγελοφροσίν, in quibusdam codic. scriptū est αἰτίας ἀγγελοφροσίν. Vtraque lectio stare potest: sed retinendo εἰσὶν, restringetur quod alioqui generaliter dictum videri possit, legendo αἰτίας. ut videlicet dicat εἰσὶν πινυζῶν folios esse eos talia ἀγγελοφροσίν. Ex duobus posterioribus interpret. vnus, nimirum Xylauder, ita vertit ac si non εἰσὶν sed εἰσὶν τε scriptum esset. Vertit enim, Aliquando adscribere solent, aliter, Crusearius, ita reddidit ac si non εἰσὶν nec εἰσὶν τε, sed εἰσὶν ἀπὸ. Plutarchus scripsisset. Ita enim locum illum reddidit, In margine alicubi annotant. Gall. cis autem interpret. illam ex vet. cod. petitam & onem αἰτίας sequutus est.

Ibid. l. 9. Reponendo Σκυθικὸν κρύος, pro Σκυθικὸν ὄρος, lignot. vet. exempt. c. insensum sequutus sum, quem & G. Ilicus interpret. sequi maluit. Magis autem mihi placet κρύος, quod quum Plutarchum Scythæ ob eius deserta meminisse verisimile sit, simul & causam voluisse declarare videri possit, dicendo κρύος. Sic certe Virgil. Scythiæ niues, Nalō Scythiam n. uo. am. Flaccus gelidum Scythien dixit. Itidem vero Scythiæ deserta in proverbium Græcorum abiire, vocantium Σκυθῶν ἐρημίαι: ut videmus apud Æschylum initio Prometheus vinceti, & Aristoph. in Acharn. Quod autem ad proxime præcedentia vocabula attinet, πηλὸς αἰθῆρας, sciendum est itidem in vet. illis codicibus legi: at Hesychium habere πηλὸς αἰθῆρας, & (quod annotatu dignissimum est) certi cuiusdam loci appellationem esse velle, Meminit autem duobus in locis, nimirum in Πηλὸς & in Αἰθῆρας.

Ibid. b. l. 4. Antequam longius progrediar l. & orem de particula ἐπι monendum censui, ne illi, sicut & mihi initio, negotium facesseret. Illam igitur non hic tantū, sed & in aliis Plutarchi locis peculiarem quendam vsum habere sciat. Atque ut de hoc primo loco primū dicatur, nemo est qui nisi ita accipiens ut accipi passim solet, aut imperfectam sententiam esse, aut pro ἐκ δὲ πρὸς reponi debere ἐξέδου, non existimet: quum potius ἐπι δὲ ἀκρότης non secus accipiendum sit ac si dictum esset ἀλλὰ ἐκ δὲ πρὸς. Quod si ἐπι δὲ ita exponere hic possumus, (quid mihi autem possumus?) non dubium est quin & initio vitæ Poplicolæ eandem expositionem illi dare liceat, ut videlicet ἐπι δὲ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε, idem valeat quod ἀλλὰ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε. Quum autem hoc animadverterent interpretes (docti alioqui & diligentes viri, & quos honoris causa nomino) ut particula ἐπι δὲ suam redditionem inuenirent, membra orationis disincta coniunxerunt: quod ut faceret possent, ambo copulam &, tanquam superuacaneam, vel potius tanquam plane huic loco incommodam, præter miserunt: sed vnus quidem eam quam habemus ante Δεύκιοσ Βροδῶσ, pertinentem ad verbum σωμίζεσθαι:

alter vero eam quæ est ante μάχῃ, pertinens ad ἡουζῆσαν ἡδύ. Equidem non dubito quin talem particula ἐπι vsum miraturi sint multi, meam tamen sententiā, locis hisce alibi; nonnullis attente consideratis, comprobaturi. Verum & alium quem apud hunc scriptorem habet vsum particula ista ἐπι, adiungere, operæ pretium esse existimo. Sciendum est igitur ἐπι alicubi fung. vice πρὸ ἐπιπρὸ. ut post in hoc volumine, ἐπι δὲ οἱ Κοεῖνιοι, & c. Sed & alio loco ἐπι δὲ πρὸ πρὸ Νομῶντοροι, & c. Sunt certe & alii loci in quibus euident est hic particula ἐπι vsum: sed eos lectoribus à me admonitis obseruandos relinquo.

Ibid. 8. Quidam cod. πρὸ δὲ habent pro πρὸ δὲ: sed πρὸ δὲ, non πρὸ δὲ, legitur apud ipsum Æschylum. At in posteriore loco recte πρὸ δὲ pro πρὸ δὲ repositum fuit, metri etiam lege id postulante. Colligit autem hæc Plut. extr. g. quæ inscribitur ἐπὶ δὲ ὄντι ἐπὶ δὲ: sed ex tribus diuersis locis, quorum in vno non συμ-βησται, sed εὐσιπῶτα scriptum est.

Ibid. d. l. 7. Pro μὲ legitur etiam γάρ. P. 2. a. 1. πρὸς ποίεσιν Inuenitur & aduerb. πρὸς ποίεσιν pro hoc πρὸς ποίεσιν.

Ibid. 6. Hoc nomen γοῖς ex plurium codicum consensu insertum: quorum quidam habent etiam πόλιν pro πολιτείαι.

Ibid. c. 3. Reponendo Ἀθλιῶν pro Ἀθλιῶν ex autor. vet. cod. ἐπὶ τὰ φικέδῃ in ἀφικέδῃ mutare non necesse fuerit.

P. g. a. 4. Pro δαίμονες ne dubitem reponere δαίμονες (quod vetus postulat) facit significatio quæ verbū δαίμων apud Herodotū habet: quum cōposito κατὰ δαίμονα, quod inde est, vratur pro Cognita erat seu comperta. Locus est in Polymnia, ἐκ τῆ πρὸσ δὲ κατὰ δαίμονα εὐδοσά οὐδὲν χρεσθὴ μὴ κλέουσι. Ita enim scribendū est absque interpunctione ante particula εὐδοσά: sic accipiendo verbum κατὰ δαίμονα. Quia autem accipi ita debeat, minime dubitandum puto: quauis Valla diuersam plane interpretationem afferat: non diuersam lectionem à nostra sequutus fortassis. (ut ibi tamen annotaui) sed potius excogitata qualicumque interpretatione, ex hoc loco elabi conatus. Facit porro pro lectione illa δαίμονες, & quod quidam gramm. annot. δαίμονες esse dictos quasi δαίμονες: licet alioqui nominis huius aliud quoque erimum afferatur. Neque vero pro δαίμονες facere potest Ταρπηία quod infra, nimirum p. 51. legitur trisyllabus. Facilius enim η & ι in vnam syllabam coalescere possunt quam α & η.

Ibid. i. b. 8. Ex vet. codice ἐπι δὲ additum fuit: quod optime loco conuenit. At paulo post pro ἐπὶ δὲ repositum non fuit ἐπὶ δὲ, ut habet quidam alius: quod hoc verbum accusatiuo πρὸς ποίεσιν minime quadret.

Pag. 4. a. 5. Pro ἐμπεδῶν repositū ἐπὶ πρὸν ex vet. Significat

et loqui... nonnunquam quod... sed inter-

Ibid. b. 9. Est... pro... accipiendum: nisi po-

Ibid. d. 9. Pro hoc... legitur etiam...

Ibid. e. 2. Antea legebatur... sed... potius locum hic habet: quoniam...

Ibid. 9. Ex contentu vet. codicum... repositum fuit pro... Magis autem conuenit hoc participium...

P. g. f. c. 3. Rectius... scribetur postriore loco. Post... autem recte sublata fuit interpunctio...

Ibid. 7. Ex vet. cod. ... reponendum censeo.

Ibid. e. 6. Sequendo... fuisse vet. cod. qui... nemo. ut opinor, negauerit.

P. 6. a. 9. In vet. est... sed... legitur (ut hic) apud...

Ibid. b. 7. Legitur etiam... sed nihil illo participio... opus est: quam in...

Ibid. c. 5. De hac lectione... &c. dicam in proxime sequente annotatione.

Ibid. d. 3. Sequendo lectionem... paulo ante occurrit, ... reponendum hic esset... In vet. cod. tamen qui illam lectionem habebat, erat...

Ibid. 8. Pro... quidam codex habebat... sed... malo: praef. ritum quum iuxta etymum quod huic vocabulo tribuitur...

Ibid. e. 4. Legitur etiam...

P. 7. b. 8. Libri vet. ex quibus... repositum fuit, habebant etiam... Sed minus necesse fuit hoc in loco eos sequi quam in illo, quoniam...

Ibid. e. 5. Rectius scripseris...

Ibid. 9. Pro... legitur...

P. 8. d. 3. Quum... nominatum esse constat verbi... non dubitarem ita hunc locum reponere,...

Ibid. 8. In quodam exempl. ita scriptum erat,...

Ibid. e. 10. Legitur etiam...

P. 9. a. 7. Scriptum est etiam... sed rectius...

Ibid. b. 9. In quodam exemplari...

Ibid. d. 7. Pro... magis placuit...

Ibid. 10. Pro... affectat... quam lectionem nihilo magis admitto, sed eam tan en germana lectione habere vult...

P. 10. b. 5. Rectius scribetur... ut legitur... Alexandrinum, Eustathium, Suidam, qui hos versus affecerunt, ut Xylander indicauit.

P. 4. 1. 2. Legitur etiam... pro... sed recte... P. 4. 3. a. 10. Melius fortasse cum... P. 4. 4. b. 5. ... Legitur etiam... Ibid. c. 3. ... Inuenitur &... Ibid. e. 2. In quodam scriptum est...

loco habemus, licet & ipsum mendosum, illud... confirmat. In tertio autem versu rectius scribemus,...

P. 11. b. 9. Vel... in tertia persona scribendum potius fuisse videtur.

Ibid. d. 6. Magis placet altera lectio...

Ibid. f. 4. Legitur etiam...

P. 1. d. 8. Recte... repositum fuit pro... alioqui enim non recte dixisset Plutarchus illos secundam syllabam circumfl. Aere.

Ibid. f. 2. Ex vet. codicum consensu... repositum, leui scripturae mutatione, sed magna quod ad significationem attinet. Recte autem & Crusertus hanc lectionem sequentes non vertit, Quum...

P. 14. a. 5. Legitur etiam... quod admitti non posse existimo. At vero cum... fecisse dicitur quod non inuitis Thebanis, sed cum bona eorum venia fecerit, qui participi...

Ibid. b. 1. Plane contrariam sententiam habet altera haec lectio, ... Sonant enim haec verba, Suo testimonio assentiuntur Euripidis tragoediae. Sed ab altera lectione non discedendum esse censeo.

P. 15. b. 6. Reponendum... ex veteris etiam codicis autoritate.

Ibid. c. 6. Legitur etiam...

Ibid. d. 2. Rectius scribetur...

Ibid. f. 1. Pro hoc accusatiuo non dubium est quin reponi debeat accusatiuus...

P. 18. d. 1. Legitur etiam...

P. 11. b. 6. Lubentius legitur... ut infra dicit,...

P. 27. f. 3. Malim,...

P. 31. c. 10. Reponendum puto,...

Ibid. f. 5. Sunt qui... pro... perperam scriptum esse existiment: nullius tamen veteris codicis (quod sciam) autoritate nititur haec emendatio.

P. 34. b. 5. Non dubitem hic reponere... quam lectionem & interpretes sequuti sunt.

Ibid. f. 3. ex vet. cod. addidi,...

P. 35. a. 7. Addidi participium...

Ibid. f. 2. Lubenter reposerim... Erit autem... quod vulgo dicimus,...

P. 37. c. 10. Adductus ex vet. fuit hic datus.

P. 38. a. 1. Ita vet. cod. non... Legitur tamen... in fine huius vitae.

P. 39. b. 8. Scripsisse Plutarchum credo,...

P. 40. b. 4. Legitur etiam...

P. 41. a. 3. Scribendum videtur...

Ibid. 10. In quodam vet. est... non...

P. 42. d. 2. Legitur etiam... pro... sed recte...

P. 43. a. 10. Melius fortasse cum... conueniret...

P. 44. b. 5. ... Legitur etiam...

Ibid. c. 3. ... Inuenitur &...

Ibid. e. 2. In quodam scriptum est... quod magis probro.

P. 45. a. 8. Pro περιχρημένου non dubitarim reponere περιχρημένου. at περιχρημένου non video in quod vocabulum mutari possit. Extat autem apud Athenæum eiusdem authoris (nimirum Critiæ, quem hic citat Plutarchus) idem locus, sed paulo alia habens verba, lib. 11.

Ibid. e. 2. Inuenitur & alia scriptura ἐξέκοψεν: quam malo. sic enim apud Aristophanem legitur in Acharnens. ἐκείνη ἔγραψεν ὄφθαλμῶν. videlicet ὄφθαλμῶν. Apud eundem habemus ἐξέκοψεν τὸν ὄφθαλμον, in Nubibus, circa principium: Εἴθ' ἐξέκοψεν ὄφθαλμον λιθάω. Sic & apud Demosthenem Pro cor. ὄφθαλμον ἐκκακομένους ὁ Φίλιππος. Sic & apud Lucianum, ἐκκακομένους τὸν ὄφθαλμον. Sic denique in alio ipsius Plutarchi loco, qui est in Poplicola, ἐκκακοίσι ἡμῶν τὰ ὄφθαλμον.

P. 46. c. 3. Rectius scribetur ἐπιπέτυ, quod conueniet cum precedente ἐφέρε. Pro ἰψήσασε autem Lapis existimatur legisse ἰψήσασε.

Ibid. d. 3. In quodam cod. ἐλεῖν θεοῖς.

Ibid. e. 6. Rectius fortasse καταδιδάσκει. At καταδιδάσκει longe aliud significaret, sequendo ea quæ de actiua huius verbi voce Helychius & Eustathius scribunt. Apud quos, sicut & apud Suidam, habemus etiam καταδιδάσκω. Pro illo autem καταδιδάσκει, inuenitur scriptum & καταδιδάσκει, quod apud Helychium extat. Quinetiam καταχρησμένους legitur pro καταχρησθένους.

P. 47. a. 7. Scriptum est etiam ἐμπιπέτις νεοῖς.

Ibid. b. 10. Repone ὄφθαλμῶν, ex vet. cod.

P. 48. d. 7. Rectius fortasse τὸ λάδω.

Ibid. f. 1. Est & alia lectio, ἡμῶν, καὶ ὄφθαλμῶν, sed nostra præstat.

Ibid. f. 3. πηλοῦ. Reponendum censeo αἰδέω pro αἰδέω: quæ, scripturæ parum, significationis magnam differentiam habent. Quod enim in vulg. lex. Græcol. scribitur, αἰδέω dici pro αἰδέω, omnino (sicut alia innumera) falsum est. Nam αἰδέω pro αἰεμένους ponitur. Facere autem aliquid αἰδέω siue αἰεμένους contrarium est ei quod dixit paulo ante κατ' ἐυλαβείας. Quum igitur concessæ illis non essent αἰεμένους κοινωνίαι oportebat eos κατ' ἐυλαβείας φοιτᾶν πρὸς τὰς νυμφᾶς. Neque vero quod sequitur πρὸς τὰς αἰδέω καὶ τὰς νυμφᾶς, lectioni isti refragatur.

P. 51. a. 2. Legitur etiam τὸ δὲ αὐτὸ τὸ καὶ κελῶς &c.

Ibid. b. 4. Reponi debet ὄφθαλμῶν ex quibusdam ipsius Plutarchi & aliorum locis.

Ibid. c. 4. Præcedentes hæc editiones habent πηλοῦ μελῶς ὀφθαλμῶν, nullo sensu.

P. 52. e. 6. Legitur etiam κόπυοντες: quod malo, ut significetur Obtundente. Sic enim hoc ipso participio cum eodem datiuo vsus est hic scriptor in Phocione, καὶ κόπυοντες αὐτὸν νεανίσκων ἐρωτήμασι πῶς.

Ibid. e. 1. Aptius scribetur ἔχρη.

P. 53. e. 7. Pro παρ' ἑαυτῶν legitur etiam ὄφθαλμῶν.

P. 54. d. 9. Malim ὄφθαλμῶν, ut sit ὄφθαλμῶν ἐν πρὸ καλῶν λέω.

Ibid. e. 10. Pro ἀδολοχίαν reponere ἀρχίαν ex vet. codicum consensu.

P. 55. c. 3. Hoc Πεισιπραπίδας ex vet. cod. repositum fuit pro Πουσιπραπίδας.

P. 57. c. 2. In quodam exemplari post κίνδυνον scriptum est: ὁ μὲν οὐκ οὐδέποτε οὐδέποτε ἀδικίας ἔχων. οὐ γὰρ ἔχων &c. habentur autem hæc verba quæ sunt inter κίνδυνον & οὐ γὰρ, non multo ante.

Ibid. e. 8. Rectius scribetur ἄσμενεν.

P. 59. c. 5. Scriptum est etiam θισοπάτω. Vicissim autem infra pro θισοπάτω legitur ὄφθαλμῶν.

P. 60. a. 10. Legitur etiam συνδρακομήσασιν τὴν πολιτείαν. Fortassis autem alter accusatiuus ex proxime præcedente versu irrepserit: qui tamen tolerari etiam potest.

Ibid. b. 5. Rectius scribetur ὀλυμπονικῶν.

Ibid. e. 5. Legitur in quibusdam, πρὸς τὸν αἰετὸν παρὰ τῶν.

P. 61. a. 7. Est & alia lectio, μισοσασίλειον. quod nomen formati adiectiuum habet, perinde ac si cum σχήμα iungeretur. sed altera lectio magis placet.

Ibid. a. 9. Datiuus ἑσπονῶν pro ἑσπονῶν ex vet. cod. repositus fuit.

Ibid. c. 7. Pro Προπίλιον legitur & Προπίον.

Ibid. c. 10. Idem hic pro Προπίον scriptum est Προπίον.

P. 62. b. 2. Pro θισοπάτω legitur ὄφθαλμῶν: sicut vicissim, supra, θισοπάτω pro ὄφθαλμῶν scriptum esse dixi.

Ibid. c. 5. Scribendum videtur πρὸς τῶν.

Ibid. f. 5. Rectius scribetur ὁ ἡσυχία.

P. 63. a. 10. In quodam exempl. καὶ πρὸς ῥ' αἰμύλον &c.

Ibid. d. 10. Est & alia lectio, αὐτῶν δὲ καὶ, pro οὐτοῦ καὶ.

Ibid. e. 10. Scriptum etiam est, πρὸς τῶν περιχρημένου σημεῖα &c.

P. 64. a. 6. In aliis βασιλικῶν ὀφθαλμῶν.

Ibid. c. 1. Ex vet. additum fuit δορυφόρων: quod abesse tamen potest.

Ibid. c. 2. Legitur & δεισιπύην pro hoc δειλιόσυν.

Ibidem c. 9. Scriptum etiam est οἱ πρὸς βασιλεῖς. Et statim post, καὶ τὸν ἑσπονῶν τὴν παρὰ τῶν ἑσπονῶν τῶν Διῶν, λέγεται κάμινον.

P. 65. a. 2. Legitur & ἑσπονῶν, quod magis conuenire videtur.

Ibid. b. 3. Pro νέαν non dubito quin ἐνεαὶ siue ἐνεαὶ reponi debeat: præsertim quum meminerim loci cuiusdam Xenophontis: in quo eundem errorem, primum ex coniectura, deinde & ex veterum codicum autoritate emendauit. Is extat, αἰαβ. lib. 4. pag. 196. meæ editionis, καταλάμβανον καὶ ἐνεαῖν ἐσπονῶντας, ἐσπονῶντας τῶν ἑσπονῶν καὶ ἐνεαῖν, καὶ ἀσπονῶντας ἀσπονῶντας ἐνεαῖν, πρὸς τῶν ἐνεαῖν. Siquidem quemadmodum in illo Plutarchi loco, νέαν pro ἐνεαὶ legitur, ita in isto Xenophontis νέοις pro ἐνεαῖν habent, cum aliæ editiones quæ meam præcellerunt, tum vero Aldina & Florentina. Neque hunc tantum errorem animaduertit Romulus Amatus, (ideo, ut opinor, quod vox ἐνεαῖν tam rara sit ut non facile cuius in memoriam venire possit) quippe qui ita locum illum reddiderit, Illic etiam milites sub pelibus offenderunt fœno aut stipula coronatos: quibus Armenii pueri, barbaricis amicti stolis, ministrabant. illis Græci, tanquam adolescentibus, quid facto opus esset monstrabant. Quum debuisset veteri, Tanquam furdis. Nec dubito quin ante monstratam lectionem illam germanam tantum torserit plerisque hic locus, quanta est inter hæc duo vocabula, adolescentibus & furdis, differentia. Quum tamen illam lectionem nactus esset vetus interpres Gallicus, (vel potius is qui illi in ista interpretatione præibat) ne ipse quidem fideliter locum istum reddidit. hæc enim sunt eius verba, Pource qu'ils estoient establis & estoient. Nam significationem quidem quæ hic datur nomini ἐνεαῖν testimonio Suidæ (quamuis alioqui vox ἐνεαῖν, qua inter alias vitur ad exponendum ἐνεαῖν, aliquid amplius quam illæ Gallicæ voces significet) confirmari posse, fateor: sed eam vilo modo huic loco conuenire nego. Cur enim quis apud homines ἐνεαῖν non voce sed signis vitur? Contra veto manuum gestu aut quibuslibet aliis signis quid facto esset opus, merito ostendebant, quoniam quum linguam Græcam illi nō callerent, perinde erat ac si Græci furdis loquuti fuissent. Non calluisse autem eos linguam Græcam, ideoque intelligere non potuisse siquid hi dixissent, liquet ex iis quæ mox sequuntur verbis, ἀπρὸ τῶν ἑσπονῶν ἐρμηνείας. Ideo autem paulo longior in dissertendo de hoc loco fui, quod Hermogenes quoque aliam nescio quam vocabulo ἐνεαῖν significationem dare videatur. quippe qui ἀφελείαν inesse stylo Xenophontis docens, ita scribat, τοιοῦτος ὁ ὁ Ξενοφῶν καὶ τῶν ἑσπονῶν οἶος καὶ τῶν ἀλλοῖς. εἶον, ὅτι καλὸν ἐσφαιτο, ὅταν λέγη, καὶ ὅτι τῶν ἐνεαῖν ἐσπονῶνται, καὶ ὅτι πῶν, &c. Si enim ἐνεαῖν significare surdos voluisset, cur ἐσπονῶνται ὡς ἐνεαῖν dixisset, perinde ac si à Xenoph. tale quid dictum esset, aut etiam tale quid dici posset? Sed quid quum ita scriberet, cogitaret Hermogenes, aliis cogitandum relinquo. Obiter autem & hoc addo, operæ pretium esse considerare in hac locorum Plutarchi & Xenophontis collatione, quomodo saepe apud auctores vocabulis quorum raris aut saltem non vulgaris est vsus, ideoque significatione paucis notam habent, vsuuenisse verisimile sit ut in alia, vicina quidem quod ad scripturam attinet, sed significationem longe remotam habentia, mutarentur. Sed hac de re plura in meo de mendorum origine libro. Ut autem ad Plutarchi locum redeam, quin & hic pro νέαν reponendum sit ἐνεαὶ siue ἐνεαὶ, minime dubito (vti supra dixi) sed an tacitam interpretari potuerit ἐνεαὶ, dubitare sine fateor. Alia denique est tacita quam muta: quod etiam significatur vocis la interdum, quin & de mutis pariter ac furdis dicta fuit.

Ibid. b. 9. Locum habere hic videtur accusatiuus ῥ' αἰμύλον potius quam datiuus ῥ' αἰμύλον.

Pag. 66. a. 9. In aliis, τῶν ἐνεαῖν, οὐ μόνον, &c.

Ibid. c. 7. Legitur etiam ἡλίου φῶς & φλόγα.

Ibid. d. 1. Hoc αὐτῶν repositum fuit pro αὐτῶν: & ita magnum mendum leui mutatione sublatum. In versu autem proxime sequenti pro πρὸς legitur etiam πρὸς: & aliquantopost λαβέοντες.

Ibidem f. 3. Scriptum est & πρὸς αὐτῶν, ut ante πρὸς ἡμῶν.

τιώ ἔωμιν. Pro quo perperam antea legebatur *περὶ ἑξουσίαν*.

P. 7 b. 2. In quodam codice *ἔξουσιάνων*. Sed altera lectio magis mihi placet, exponenti tamen hunc locum secus quam interpretes. quorum vnus (de duobus postrioribus loquor) ita vertit, Quasi corpus abominetur maximis consecratum ceremoniis, fame conficere. Alter hoc modo, Tanquam nefas putent fore si corpus summis consecratum factimoniis, fame pereat. Lapis autem ante illos ita locum hunc reddiderat, Quasi caueat ipsa domus ne fame eius corpus intereat quæ maximis expiationibus dedicata sit. At ego hunc locum (cuius alioqui difficilem Latino sermone interpretationem esse fateor) ita potius reddendum existimo, Perinde ac si in semetipfos religionem non recipiant, utpote non conficientes fame corpus. vel, Perinde ac si religio sibi non iniiciatur, vel, Perinde ac si religione se non obstringant. His enim loquendi generibus hac in re Linius vitur, ni fallor. Quin etiam Exolueret religione, ab eodem plerunque dicitur: & vulgo *ἀφοσιώμα* reddi, Religione animum soluo. Verum si ita vertam, Perinde ac si religione se exoluerent, hoc dicitur tanquam de iis qui iam religione se obstrinxerint, seu obligauerint. ut apud eundem illum historicum legimus, Exoluamur religione populum, si qua obligauerimus. Fateor alioqui Plurarchum nouam quandam huic verbo *ἀφοσιωμένων* constitutionem dare: adeo ut aliquando crediderim eum scripsisse. *πρὸς τὴν ἀφοσιωμένων τὰ μὴ δεῖται εἶναι* esset pro *δεῖται μὴ διασείρειν*. verum tunc *ἀφοσιωμένων* aliter interpretandam esset: neque illud verum competiretur, *μὴ διασείρειν λίμνην*. Quod vero ad illam interpretationem expositionem attinet, magis etiam noue Plurarchus in illa significatione negatiuam particulam addidisset. quauis enim cum verbis quibusdam *πλεονάζον* hanc particulam sciamus, non tamen cum quolibet vitatum fuisse eius pleonasmum putandum est. Ceterum quin reponi debeat *καθιερωμένων*, minime dubium est. Alioqui scribendum potius esset, *ἢ περὶ μαγείας καθιερωμένων ἀγώνων*. Hoc autem nomen *ἀγώνων* (ut obiter & de hoc dicam) ex Casare & Lilio verti posset Religionibus, nisi hæc ipsa religionis appellatio præcedentis verbi interpretationi adhiberetur in alia quidem certe significatione.

Ibid. c. 1. Legitur etiam *ιερίων*.
Ibid. d. 4. Mirum est pro *ἀβίπαι* non in vno exemplari sed in pluribus scriptum esse *ἀβιδαναι*: quum infiniti auctorum loci de illo vocabulo nos dabitare non sinant.
Ibid. e. 10. Pro *ἀβιδαναι* legitur etiam *ἀβιδαναι* quæ lectio reponenda est: quoniam tum ex iis quæ sequuntur, tum vero ex aliorum scriptorum testimoniis confirmari potest.
Ibid. f. 4. Legitur etiam *καθιερωμένων*.
P. 68. f. 2. Scriptum est *δε καθιερωμένων* pro *ἀπὸ καθιερωμένων*.
Ibid. f. 3. Post *καθιερωμένων* habetur *περὶ τὸ* in aliquot exempl. sed si non addatur, subaudiendum fuerit.
P. 69. a. 10. Pro *ἀβιδαναι* legitur etiam *ἀβιδαναι*: nec dubium est quin hoc vocabulum pro illo reponi debeat.
Ibid. c. 9. Legitur etiam *ἐκ καθιερωμένων* pro *ἐκ καθιερωμένων*.
Ibid. c. 1. Ex vet. cod. additus fuit hic genitiuus *ἀβιδανων*.
Ibid. e. 3. Legitur *καθιερωμένων*: sed altera lectio multos testes habet.
Ibid. e. 10. Deerat hic quoque genitiuus *ἀβιδανων*, videlicet.
P. 70. b. 5. Est & alia lectio, *ἀβιδανων*: sed *ἀβιδανων* magis huic loco quadrat.
Ibid. c. 8. Inuenitur etiam scriptum *καθιερωμένων*.
Ibid. e. 2. Post *καθιερωμένων* apte ponitur interrogationis nota, itidemque post *ἀβιδανων*.
P. 71. c. 5. Non dubium est quin *καθιερωμένων* scribi debeat, quum ad ipsum Numam referatur.
Ibid. e. 8. Pro *καθιερωμένων* scriptum inuenitur *καθιερωμένων*.
P. 72. b. 4. Legitur etiam *καθιερωμένων*.
Ibid. c. 10. Pro *καθιερωμένων* repositi *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων*, ex vet. codicibus.
Ibid. d. 3. Lubenter assentior iis qui *καθιερωμένων* hic pro *καθιερωμένων* reponendum esse censent.
P. 73. c. 4. Malim *καθιερωμένων* absque *δε*: pro quo *καθιερωμένων* perperam in præcedentibus editionibus scriptum est *καθιερωμένων*. Sunt hi versus Bacchylidis, teste Stobæo, in capite De pace.
P. 74. c. 7. Antè *καθιερωμένων* particula quæpiam desiderari videri possit: aut certe pro *καθιερωμένων* legendum esse *καθιερωμένων*. verum & alios obseruauit apud hunc scriptorem locos, & quidem in hoc ipso opere, vbi eadem sermonis forma vitur.
Ibid. c. 9. Pro *καθιερωμένων* repositi *καθιερωμένων* βιβλαιοι, quædã ex nostris exempl. sequutus. Neque vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum *καθιερωμένων*, ideo fuisse & hic retinendam istam actionem putandum est: quoniam illic *καθιερωμένων* tribuit Græco-

rum legislatoribus: at hic de illis non loquitur. At de quod masculino genere illic effert istud nomen, hic fæminino: quæ mutatione illum in tam vicinis vsurum fuisse minime credibile est. Alioqui quod ad nominis huius attinet genus, ex meo Thesaurò Græcæ linguæ discas, Aristophanem, Apollodorum, Aristotelem, Pollucem, Harpocrationem, & alios quosdam masculino genere dicere *καθιερωμένων*, at Suidam & scholiastem Aristophanis *καθιερωμένων*. Verum viriusque istorum testimonium pro vnico habendum fuerit, quum vnum ex altero sumpsisse plurimis ex locis manifestum sit. Sed de his vocibus *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* dicam & infra, afferens quæ margini vnus exemplaris harum vitarum adscripta inueni.

Ibid. c. 1. In quodam *καθιερωμένων* necnon *καθιερωμένων*.
Ibid. f. 5. Lectio quæ in textu habetur alteram hanc præfero, *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*.
P. 75. a. 8. Legitur etiam *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*.
Ibid. b. 4. Pro simplici *καθιερωμένων* repositum fuit compositum *καθιερωμένων* ex vet. cod. Idem autem error & in aliis locis emendatus fuit.
Ibid. c. 4. Malim scribere, *καθιερωμένων*, ut in quodam ex vet. legitur. hoc enim significantius dicitur, utpote vim addente orationi priore illo pronomine. Legitur autem *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*: sed quæ iniri huius lectionis ratio possit, non video. At *καθιερωμένων* illic & *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* scribendum fuisse, (ut in mea editione repositum fuit) manifestum est.

Ibid. d. 1. Pro *καθιερωμένων* scripti *καθιερωμένων* ex vet. codicum consensu: illam tamen lectionem non omnino repudiandam cenfeo.
Ibid. d. 2. Particula *καθιερωμένων*, in quibusdam cod. præfixa sunt his verbis, *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*. quarum vocularum aliquod est pondus.
Ibid. d. 3. Hic duorum alterum nobis eligendum est, ut vel *καθιερωμένων* post *καθιερωμένων* vel *καθιερωμένων* quod paulo ante habetur, non tollamus quidem sed pro superuacaneo habeamus, sequendo ea quæ in principio harum annotationum à me dicta de illo vocabulo fuerunt. Nemo enim non videat, orationis cursum liberum (ut ita loquar) non fore, nisi hæc verba, *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*, ferantur ad illa *καθιερωμένων*.

Ibid. e. 10. Pro *καθιερωμένων* legitur etiam *καθιερωμένων*.
Ibid. f. 4. Antea legebatur, *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*. &c. Quod autem in quodam exempl. scriptum est *καθιερωμένων* *καθιερωμένων* sine præpositione *καθιερωμένων*, admitti non potest.
P. 76. c. Legitur etiam *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*.
Ibid. d. 1. Inter *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* interiecta sunt *καθιερωμένων* hæc duo verba *καθιερωμένων*.
Ibid. d. 7. Repositi *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*, quod omnes nostri codices in illa lectione consentirent: alioqui ne hanc quidem reiicio, præferim quum hoc ipsum vocabulum paulo post, in vltimo videlicet huius paginae versu, habeatur.

Ibid. e. 7. Legitur etiam *καθιερωμένων*. verum si huic pronomini *καθιερωμένων* præpositio ista præfigeretur, itidem sequens pronomen *καθιερωμένων* illam sibi præfigi postularet. Neutri autem loco conuenire hanc existimo, sed pro *καθιερωμένων* reponendum arbitror *καθιερωμένων*, ut hæc pronomina *καθιερωμένων* & *καθιερωμένων* cum illo conuenire possint. Hoc etiam addo, lectorem interpunctionis nota post *καθιερωμένων* *καθιερωμένων* iuuari potuisse.
Ibid. f. 5. Antea legebatur *καθιερωμένων*, *καθιερωμένων*. quod accipi potest pro *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*.
Pag. 77. a. 2. Legitur etiam *καθιερωμένων*: item *καθιερωμένων*.

Ibid. b. 6. Repositi *καθιερωμένων* pro *καθιερωμένων*, ex vet. codicum autoritate. nec dubito quin lectio illa pro hac reponi debeat: ut *καθιερωμένων* dicatur pro *καθιερωμένων*, viendo nimirum ellipsi Atticæ quæ cum hæc præpositione vsitata Græcis est, & ad Latinos quoque transit. Interpretes tamen *καθιερωμένων* retinentes, vertunt, Deos consuluisse. Non dubium est equidem quin *καθιερωμένων* mutatum fuerit in *καθιερωμένων* ab aliquo cui Atticum illud genus loquendi *καθιερωμένων* ignotum esset.
Ibid. d. 1. Reponendum cenfeo *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*. Sic alibi obseruauit verbum illud substantiuum sequente hac particula *καθιερωμένων*. Paulo post *καθιερωμένων* visum est aptius quam *καθιερωμένων*, imo vero hoc *καθιερωμένων* nullo modo ferri posse existimauit: at *καθιερωμένων* ratio quidem, sed aliquando tamen, talem significationem habet.

Ibid. e. 9. Pro *καθιερωμένων* legitur etiam *καθιερωμένων*, quæ lectio (meo quidem iudicio) in illius locum substituenda fuerit.
P. 78. b. 10. In quibusdam cod. hæc cita leguntur, *καθιερωμένων* *καθιερωμένων*. In qua lectione mihi placet potissimum datiuus *καθιερωμένων*.

Ibid. d. 2. Antea legebatur *συναρμόσιον* : quod mutandum falcē fuisse in *συναρμόσιον* , ut cum *συναρμόσιον* convenire posset.

Ibid. d. 11. In quodam exempl. est *Ἄμφικλεις* , pro *Ἀσκληπιάδε*.

P. 79. a. 9. Non aliter Plutarchum scripsisse existimo : ut videlicet *Ἐνομον ἔγραψε* accipiatur pro *Ἐν νόμῳ ἔγραψε* . Sic enim & alibi hanc orationis structuram apud eum inuenisse mihi video.

Ibid. f. 4. Scriptum est etiam *ἔμπεδον αἰεὶ* .

P. 80. a. 2. Vel *ὡς* ante *ἔοικε* expungendum , vel *περὶ ἑστῶσιν* in *περὶ ἑστῶσιν* mutandum fuerit.

Ibid. f. 5. p. 81. a. 3. Legitur etiam *καταχρῆν* . Et *ἀφελξεν* pro *ἐφέξεν* : sed hoc magis mihi placet.

Ead. p. 81. c. 6. Pro *ὡς* inuenitur *ὡ* . In proxime autem sequenti versu , hęc verba , *ἦκουσα, φάσαι, πωλώμα, ἢ ἀθροῶν* , ita interpungenda fuerunt , singulis hypostigmen postponendo , ne implicita hęc structura lectori imponeret : quum *ἦκουσα, φάσαι, πωλώμα, ἢ ἀθροῶν* , dictum sit pro *φάσαι ἢ ἀθροῶν, ἦκουσα πωλώμα* . Tantum abest autem ut huiusmodi collocatio verborum reprehendi debeat , ut potius tanquam ex Atticis scriptoribus sumpta laudanda sit.

Ibid. f. 5. In quibusdam *δὲ μαζαζμένους* , non *δὲ μαζαζμένους* .

P. 82. a. 3. 5. 8. Scriptum est etiam *ἴπῳ ἰδύων* : & *σπολιῶν τε* pro *σπολιῶν τε* . Item paulo post *παρίχεται* , pro *ἐπαχεται* .

Ibid. b. d. Tres hęc sunt lectiones , *πταύχαι, πεπερσῶν, & πταρσῶν* : sed hanc tertiam posse recipi solam arbitror.

Pag. 83. b. 7. Hic locus legitur & ita , *ἡς ἐγγύς ἐλθούσης, κατ' ἰσχυρὰς πύε Μεγαρέας ἢ Σόλωνά τωπὸς κερσῶσιν, ἐμὲ βλάσαν, ἢ, &c.*

Ibid. c. 1. Scriptum est etiam *περὶ σαζαζμένους* .

Ibid. d. 10. Legitur etiam *βλέποντας* pro *σρέφοντες* , eodem sensu : sed mortuis tribuere *π βλέπων* , durum videri queat . Possit tamen id molliori huiusmodi interpretatione , *Ουλὸς ἀδ* Orientem versis.

Ibid. f. 4. In quibusdam cod. *ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μάρτυροισι*

P. 84. c. 9. Scribendum arbitror *περὶ φανῶν* .

Ibid. d. 8. Antea legebatur *ταῖς ἱερουργίαις* .

Ibid. f. 5. Vide an malis *δὲ περὶ τωμῶν παρ' ἑσῶν* , ut quidam cod. habent.

P. 85. a. 1. Necessē puto prapositionem *εἰς* , nomini *πρωῦτα* prafigere , ut in quibusdam cod. habetur , in quibus est etiam *διὰ τῆς* , pro *διὰ τῶν* .

Ibid. b. 4. Legitur etiam *ὅτι πῶ ξένω* . quę lectio magis mihi probatur : quod istam constructionem alibi quoque obseruari . Dicuntur autem *περὶ ἑστῶσιν ὅτι πῶ ξένω* vel *εἰς πῶ ξένω* , etiam si in ea non vendantur : quia nimirum venduntur *ἀχρησμένοι* ἢ *ἀπαχρησμένοι* εἰς πῶ ξένω .

P. 86. e. 6. v. 3. Antea legebatur *παραχρῆ* , non *παντοχρῆ* . Paulo post quidam *ἐπανήχαζον* pro *ἀπνηχαζον* .

P. 87. c. 6. Legitur etiam *βουλεύαζ* .

Ibid. c. 8. Pro *χάρμα* libenter reposui *χαῦνα* , ex eorum exemplarium contenta : quod legissem alibi apud Solonem . *χαῦνον ἔχουσι νόμοι* , in fine cuiusdam pentametri .

P. 88. a. 3. In quibusdam legitur *διακοσίον* .

Ibid. b. 1. Pro *ἰχμῶ* legitur etiam *ἀρχμῶ* .

Ibid. b. 4. Antea legebatur *κλειύσοντας* pro *κλειύοντας* . Sed & pro hoc *κλειύοντας* scriptum est in quibusdam *κλειούς ὄντας* .

Ibid. b. 5. Pro accus. *ἔξιστων* legitur accusatiuus *ἀξίωσιν* in aliquot exempl. quę illi præfero . Quod enim dicit *ἦ νόμον κλειύοντας* vel *κλειούς ὄντας* , ad *ἀξίωσιν* , non ad *ἔξιστων* , pertinet .

Ibid. c. 4. Legitur etiam ita , *πληχρῶς ἐπ' ἑρῶν, ὡ βλασάντες ἢ βλασάντες, ἔξιν, &c.*

Ibid. e. 7. Vel articulus *πὺν* auferendus est , vel legendum *ἦ νόμον* . Sed addam obiter & quę de voce *ἄζων* , quę hic legitur , necnon de voce *κῦρβεις* , margini cuiusdam exemplaris adscripta erant , quoniā eam mentio facta & antea fuit . *Ἄζωνες* , *ἔζωα* , *περὶ ἑστῶσιν ἦσαν* . *εἰς ἃς οἱ νόμοι ἔγραψαν* . *περὶ τῆς ἦν διφθέρων ἦτοι δέφρεον, εὐρέστας, καὶ ὄντοπος, ἢ τοῖς ἄζωνιν οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἔγραψαν* , οἱ δὲ στρατιωτικὸι κατὰ λόγον ἐν ταῖς κῦρβεισιν ὁ περὶ ἑστῶσιν ἦν ἔζωον . Quidam tamen *ἄζωνας* non distinxerunt ἀπὸ τῆς κῦρβεισιν . atque adeo ipse Plutarchus in quodam huius vitę loco , qui extat postea . *ἄζωνας* appellatos fuisse tradit *κῦρβεις* , Aristotelis testimonio nitens . Sed eum locum postquam attulit scholiastes Aristophanis , addit , *ἔνιοι δὲ φασιν, ἰδίως ἐν δὲ ἑσῶν καὶ θυσίαι περὶ ἑστῶσιν, κῦρβεις, ἄζωνας δὲ πῶ ἄλλους ἀνομάαζ* . Sed in multis aliis nominibus vsuuenit ut tam leuis in significatione discriminis ratio à scriptoribus non habeatur , potiusque grammaticis relinquatur .

P. 89. d. 1. In quibusdam scriptum est *μυροδύμημας* .

P. 90. c. 8. *κονίμω* . Antea legebatur *χῆν* pro *πίνθη* .

Ibid. d. 7. Magis placet *βέλων* , quod quędam ex em pl. habent , quam *βίλων* .

Ibid. e. 5. Legitur & *ἀξιόμαζ* .

P. 91. c. 3. v. 6. *πλ.* Vocabulū istud *πλέοντας* in editionibus quę hac priores sunt , aliter scriptum est , nimirum *δέοντας* , hoc modo *ἦν λοιπὸν γὰρ δέοντας* . Fortasse autem & in illo *πλέοντας* peccarunt librarii . Verum & interpretes hic in eo peccarunt quod vocem hanc (siue recte scripta sit , siue aliquid in ea mutari debeat) non animaduertunt esse vnam ex illis obsoletis quę hic commemorantur , quin potius de voce *γεωργίς* intellexerunt quod de hac intelligendum erat . Vnus enim ita vertit , *Reliquorum duorum, agriculturę incumbētes, Georgos* : qui pecuariam faciebant , *Ægicoras* . Alter hoc modo , *Reliquas duas, alteram ab agricultura, Georgos* : alteram à pecoribus pascendis , *Ægicores* dictos . Atqui articulus *πῶ* qui est ante *γεωργίς* , sicut ante *διαπέλοντας* , ostendit non vocabulum *γεωργίς* sed *πλέοντας* pro antiqua illa appellatione habendum esse . Alioqui enim quum ita loquutus sit Plutarchus , *πλέοντας μὲ, πῶ γεωργίς* , dicendam contra fuisset , *γεωργίς μὲ, πῶ πλέοντας* . Sic enim & nominibus reliquis veteribus articulos non præfigit , sed iis per quę illa exponit . Neque vero talem articulum hęc interpretibus , doctis alioqui (ut res ipsa ostendit) vitis , imposuisse miror , quod alios plerisque alibi in tali articuli vultu deceptos esse sciam . Quod etiam fecit ut eos qui hęc annotationes legent , huius rei admonendos esse putarem . Ceterum & hoc dicendum de isto loco superest , non *ἀνομάαζ* sed *ἀνομάαζ* in quibusdam vetustis exemplaribus legi , ut nimirum ad Solonem referatur . Possit quidem certe & *ἀνομάαζ* ad eum referri , si cum *ἀνομάαζ* subaudiamus *ἴπῳ ἰδύων* : multo tamen verisimilius est *ἀνομάαζ* dixisse Plutarchum , si de Solone illud intellexit . Sed quia illum hęc vocabula altius ab antiquitate repetere arbitror , quum adiungat *πὸ περὶ πῶν* , lectionem quę in textu habetur retinendam censeo .

Ibid. e. 10. Scriptum est in quodam *περὶ πῶν* .

P. 92. d. 10. Particulam *γδ* iis quas vides notulis inclusi . ut eam quodammodo à Solonis versu separarem , quum sit Plutarchi : aut saltem esse separandam docerem . Idem vero & alibi feci . *Ναὺ δὲ (φησὶ) σὺ μὲ Σολοῖσι πολὺ χροῖον ἀθάλασσῶν* .

Ibid. e. 4. Quę hic extat lectio , *πῶ νόμοις αἰ πῶ ἔσασιν σιωήθης* , minime mihi probatur : ac certe suspicor scripsisse Plutarchum , *πῶ νόμοις αἰ πῶ ἔσασιν σιωήθης* . In quibusdam tamen exemplaribus non Pronominis : sed nominis datiuus legitur , *πῶ νόμοις αἰ πῶ ἔσασιν σιωήθης* . Sed quod ad sensum attinet , eodem redire res videtur .

Pag. 93. e. 5. Ex vet. cod. additus fuit genitiuus *ἦν ἀναγκῆσιν* .

p. 96. b. 7. *Αὐτῶν* Pro *πῶ ἔσασιν ἑρῶμαζ* , legitur etiam *πῶ ἔσασιν ἑρῶμαζ* . Quin & *ῥύσασιν* pro *ῥύμαζ* scriptum inuenitur . Afferuntur autem hi versus à Diogene quoque , necnon à quibusdam aliis .

p. 97. e. 1. Pro *δημοκρατίας* legitur etiam *ἐλευθερίας* .

p. 99. f. 1. Antē ἔργον videtur tollendus esse articulus : præsertim quum *πολιτῶν* scribi non possit , tanquam significans In posterum : sed necesse sit *πολιτῶν* siue *πὸ λοιπὸν* (si quidem retineatur *πὸ* & antē ἔργον) significatē Quod ad reliqua attinet , siue ad cetera : Sed *ὑμέτερον πὸ λοιπὸν ἔργον* multo aptior erit lectio .

p. 100. f. 5. Legitur etiam *συνδεδέντα* pro *συννεχθέντα* .

p. 102. b. 10. Pro *πομπῆς* legitur etiam *περὶ πομπῆς* .

Ibid. d. 3. Valde diuerfa vel potius omnino eontraria est quorundam vet. codicum lectio , *κατὰ πῶν πῶν* videlicet . Si enim erat *κατὰ πῶν πῶν* , non *κατὰ πῶν πῶν* erat sed contra *μεγαλοπρεπῆς* . Sed quę sequuntur , lectionem quę in textu est comprobant .

P. 104. a. 8. Editiones hac priores habent *ῥώμη* : pro quō datiuo reposui datiuum *ῥώμη* . quod & magis sententię huius loci conuenire videatur , & datiuum illum *ῥώμη* ex præcedentibus verbis *πῶ ῥωμαίων πόλιν* sumptum esse verisimile sit .

p. 105. c. 8. Ex vet. cod. additum fuit participium *ἀπῶν* : quod verbis proxime sequentibus confirmatur .

p. 106. b. 2. Post *πιστεύεται* interpunctionis notam ponendam censeo , neq; enim *πιστεύεται* iungendum cum *ἡμῶν* , sed hoc pronomen ad *λεκτόν* pertinet existimo . Sic enim & alibi Plutarchus se in aliqua re narranda id sequi profitetur quod apud plures fidem impetrarit . Scio alioqui vnum ex interpretibus *πιστεύεται* iungere cum *ἡμῶν* : interpretantem , Exponam eo modo quo maxime perpetratum credo .

exemplo (quod ex scriptore idoneo petitum sit) confirmari queat. Nam λέγειν ἀφιγμένους pro λέγειν ἀφικέσθαι quis dicit? Fateor enim participium pro infinitivo plerisque locis, & iis quidem diuersis, adhiberi: sed quorum nullus (quod quidem sciam) isti sit similis. alia enim est natura (ut ita dicam) eorum verborum quibus participium pro infinitivo iungit, quam huius λέγειν. Ad priorem autem usum quod attinet, scio quidem vltatissimum esse Atticis accusatiuum pro genitiuo absoluto, sed præterquam quod hic scriptor non frequenter atticissimum illum vsu par, cum alio potius participio (id est aliam significationem habente) quam cum isto, vsurus eo fuisse videtur. Adde quod Attici à genitiuo absoluto potius ad accusatiuum transire solent quam ab accusatiuo ad genitiuum: quod tamen hic à Plutarcho fieri dicendum fuerit, si priorem illum participii usum hic admittamus. Lectoris tamen arbitrio hæc relinquens, hoc tantum adicio, si πρόβου ἀφιγμένους accipiatur pro πρόβου ἀφικέσθαι, tunc post λέγειν ὁ, interpungendum fore. quoniam hoc verbum ad infinitiuum ἔπιπν feretur.

169. a. 7.] Legitur etiam ἐπὶ ἐνδύξιν ἀειφρονῶσι.
 P. 170. e. 9.] In quibusdam non simpliciter πόλιν, sed ἄλλω πόλιν scriptum est.

P. 171. f. 4.] Pulchra hic emendatio ex vet. cod. adhibita fuit voci πονηρός: reponendo videlicet δαπανηρός. quæ emendationem & quæ sequuntur confirmant, γυμνασίου καὶ πολυπλοῦσιν ἰσχυρῶν. Interpretes tamen nec antiqui exemplaris nec coniectura auxilio adiuti, mendosam illam lectionem πονηρός, sequuti sunt. Vnus enim ita vertit, S. quidē maximus iustæ stirpis Xanthippus filius. cum sua sponte erat prauus, tum vxorem iuuenem sumptuosamque duxerat. Hunc patris offendit frugalitas in suppeditanda minuta im pecunia restrictioris. misit itaque ad amicum quendam, à quo patris nomine nummos accepit mutuo. Alter sic, Legitimum enim ipsius filiorum natu maximus Xanthippus, ingenio prauo, maritus præterea iuuenis ac prodiga vxoris, patris patrimoniam ægæ ferens, tenuiter ei sumptus & non confertim suppeditantis, misit qui ab amico quodam pecuniam quasi iussu Periclis peteret. At multo magis conueniet hæc emendatam lectionem sequens interpretatio, Xanthippus tum natura sumptuosus, tum mulieris & iuuenis & profusa maritus, misit qui pecuniam, &c. Nam quod pecuniam ab amico patris expriscatur, & quidem tanquam nomine patris eam accipiens, hoc certe hominis δαπανηρῶν potius quam πονηρῶν est factum. quoniam quum homini δαπανηρῶν nullæ pecuniæ satis esse possint, non mirum est si nouas subinde artes earum contrahendarum excogitet. Sed quæ postea fecisse traditur, homini πονηρῶν conueniunt, dicit quispiam. Quid tum? non loquitur Plat. de eo quod postea contigit, sed de eo quod fecit ut hunc iuuenem ἀκεῖβεια patris offenderet. si enim δαπανηρῶν non fuisset, illam patris ἀκεῖβεια patienter fortasse iulisset. Libuit autem in huius lectionis explicatione immorari, tum ut ostenderem quæ multa sint quæ scriptoribus affingimus corrupta exemplaria sequentes, (quem admodum qui Demostheni paruum caput esse dicebat, quod in exemplar incidisset habens μικρὸν κεφαλήν pro μικρὰ κεφαλήν) tum vero ut ostenderem me non nisi firma ratione nitentem hanc lectionem (sicut nec aliam vllam, quoad fieri potuit) in locum alius reposuisse.

Obiter autē lectorē monebo & de alio quodam huius loci verbo, non quod emendatum id quoq; in ista edit. fuerit, sed quod ex iis sit quæ Plat. sibi peculiaritæ, aut certe cū paucis eorum qui extant autorum cōmunia, habere videri potest. Vocabulum illud est ἀκεῖβεια, de parco homine dictum. cuius vocis hæc in re significationem haud scio an assequi Latina lingua possit. Interpretum vnus frugalitatē, alter patrimoniam reddidit: hic quidem rectius quam ille, sed nec ipse tamen vocis Græcæ vim assequens. Ego vero de ista signif. aliud dicere nō possum quam quod in Thesaurō meo Græcæ linguæ scriptis, nimirū vtrinq; linguæ eodē metaphoricē genere in exprimendo homine tenaci vti. quoniam Latini eū qui tenax est & patcus, attentū vel attentiorē ad rem esse dicunt. Qui autē ad aliquid attentus est, is certe est ἀκεῖβεια, i. faciens ἀκεῖβεια, (hoc est exacta diligentia) illud ad quod est attentus. Quoniam autem qui ad rem est attentus, ἀκεῖβεια (id est exacte) accepti & expensæ rationes sibi reddi postulat, apte profecto ἀκεῖβεια de tenacitate dicitur. Et quoniam in mentionē incidi vocabulorū Plutarcho peculiaritū (aut cum paucis communium, vti dixi) addam & aliud quod quū vulgo hanc ipsam peculiaris significationem habeat, ab eo ita vsurpatur ut vix absq; periphrafi interpretatio illi adhiberi possit. Vocabulum de quo loquor, est ἴδιος. in eo quidem certe vsu quæ habet supra in Themisto-

cle, de illo enim ita scribit, ἴδιος δὲ ἔτι ἐν πᾶσι βουλομένων ἔτι, χαῖρον μὲν πτερόσταν, ἐκέλευε κερύθην ὄψαι καὶ γαίπυρα χρυσῶν ἔχει. Quod enim vocabulū in Latina lingua reperies (etiam si omnes eius scriptores diligentissime excussis) quo possit vno vnum hoc Græcum exprimi? Merito igitur ad periphrafin confugerunt interpretes: quorum vnus hæc verba, ἴδιος δὲ ἔτι ἐν πᾶσι βουλομένων ἔτι, ita vertit, Quum omni in te facere aliquid vellet singulare: alter autem ita, Omnino autem omnibus in rebus aliquid peculiare affectabar. Ego meam interpretationē his non addam, monuisse contentus hoc etiam vocabulum ἴδιος, in eo quem hic habet vsu, esse in Plutarcho ἴδιον.

P. 172. a. 7.] Longo aliter scriptus est hic locus in quibusdam exemplaribus: hoc videlicet modo, πινυθίου γὰρ Ἰνός ἀκονίω παρὰ τῶν Εὐπιπίμων τὸν Φαρσάλιον ἀκονίωσις, & ἡσάκτιναι πινυθίου, ubi quod ad proprium nomen attinet, scripturam alteram magis probō, ut Εὐπιπίμων quadrifyllabe scribatur de cæteris autem, nisi ex alio scriptore eandem historiam referente, iudicium ferri non potest: quum ex sequentibus vtrumne ipse Epitimus an eius equus occisus fuerit, colligi non possit.

Ibid. a. 9.] Legitur etiam ἡ τὸν βαλόντα μάλλον, quod μάλλον tamen non ad βαλόντα sed ad ἡ pertinet. dictum enim fuerit (si hanc lectionem sequamur) pro ἡ μάλλον ἢ βαλόντα.

Ibid. c. 1.] Post γησίων in quibusdam additum est ὕψος: sed hoc substantiuum subaudiri potest.

Ibid. d. 4.] Pro εἰσρήματα, legitur etiam ἡρήματα.

Pag. 173. d. 5.] ἴσικονται pro πημάσι scriptum est etiam μυσίμασι.

p. 174. d. 3.] Pro εὐπεργίαι repositi valde diuersæ significationis vocabulum, ἀπεργίαι: sed & tertiam lectionem, ἀργίαι videlicet, reperiri scie dūm est. Ad illam quidem quod attinet quæ in Aldina & Florentina editionibus extat, nimirum εὐπεργίαι, ferri nullo modo potest. Accerte merito Guil. Xylander dixit se non videre quid hic loci haberet accusatiuus ille εὐπεργίαι: & tres afferens quorum vnus pro isto reponendus sibi videretur, in tertio tandem scopum attigit, nam se ἀπεργίαι, aut δυοπεργίαι, aut ἀπεργίαι malle dixit. Neque vero minus conuenire Scopum attigisse dico in tertio, quoniam illud ipsum est quod in quibusdam vetustis codicibus extat. Alioqui certē ἀπεργίαι eadem ratione quæ ἀπεργίαι admittere possemus. At vero ex accusatiuo δυοπεργίαι nisi id quem sensum elici posse existimari. iam vero quod attinet ad alteram vet. cod. lectionem ἀργίαι, eam accedere quidem ad nostram, minus tamen aptam esse, dico.

p. 175. 6.] Pro Καλλιμάχοι repositi Κάμυλλοι.

Ibid. d. 9.] Aliam ex vet. cod. lectionem non habeo quam ἀποθεριστάς, sed ex mea coniectura aliam affero, ἀποθεριστάς, de quo vocabulo differui in Thesaurō.

p. 176. e.] Repono αὐτῆς pro αὐτῆς.

p. 177. a. 2.] Legitur etiam ita, τῆ δὲ ἡ γυμνασίου ἔχουσα τὴν συμφέροντα.

Ibid. e. 5.] In superioribus editionibus habetur, ἀφύκτως ἡ γυμνασίου ἀπολεία.

p. 179. c. 8.] Repono κινδυνεύουσις pro κινδυνεύουσις.

p. 181. b. 5.] Legitur etiam οἱ δὲ κλέιστοι.

Ibid. c. 2.] Pro partic. ἀσπρεφομένων, in superioribus editionibus est ἀσπρεπιμένων: in quodam autem vetusto codice est ἀσπρεπομένων.

Ibid. c. 5.] Pro πῶπιω legitur etiam πῶπιων: & in proxime sequente verū χαλαρῶν pro ζαλησ.

Ibid. e. 1.] Magno hic errore antea αὐτῆς pro αἰετῆς sive αἰετῆς legebatur.

Ibid. e. 10.] Pro τῆς πολέμοις quidam codices habent ἄντιβου.

P. 182. b. 5.] Pro ἡλικίω repono ἡλικίη, alioqui verbum ἐχρήσαστο accusatiuo iungi dicendum esset. Neque enim hæc orationis forma, κατῆρα φε δὴ ἀμιν πηλαύτω ἡλικίω πρὸς οὐδὲνα ἐχρήσαστο, similis est illi, χρῶμαι οἱ ἐχρὸ βιβλοῖς, & similibus.

Ibid. b. 9.] Post Ρωμαίων legitur in quibusdam ἐμβολόντες. Quod si quæ offendant ἐμβολόντες masculinū cū fœminino μωελάδες iunctum, & in ἐμβολόντες tantum putet, meminerit μωελάδες nomen esse collectiuum, & in huiusmodi locis non πρὸς τὴν φωνὴν seu τὴν λέξιν, sed πρὸς τὴν σημασίαν respici. Sic apud Thucydidem legimus, lib. 4. pag. 144. meæ editionis, in fine, αἱ δὲ ἑβὲ Μεγαρέων σάσις φοβούμεναι, οἱ μὲν μὴ τοῖς φεζόντες σφίσι ἐσαγαγόν, &c. nam & hic non αἱ sed οἱ cum σάσις iungitur. Sed possit etiam participio ἐμβολόντες & quouis alio carere ille Plutarchi locus, ut videlicet μέγα δῖος per appositionem dictum intelligatur, aut etiam οὐσα subudiat.

Pag. 186. d. 7.] Pro οἰόμενης legitur etiam οἰόμενος: quod reponendum censo.

P. 187. a. 9.) Stare non posse hanc lectionem ... manifestum est. Si ... reponatur, erit pro ... ita vertit, Iuuenis qui antecum Brutio rem adhibita forore composuerat, Alter, Iuuenis quem fororis interuentu rem cum Brutiorum praefecto composuisse diximus.

p. 189. d. 5.) Debuit audacter ... in contextu reponere.

p. 190. b. 3.) Non dubito quin Plutarchus sicut ... ita etiam ... scripserit.

Ibid. f. 5.) In quibusdam cod. scriptum est ...

p. 191. d. 1.) Verba haec ... ex vet. cod. accesserunt.

Ibid. f. 3.) Vide an malis ... ut veteres quidam libri habent.

p. 192. b. 4.) Apud Aristoph. in Vespis (vbi extat hic locus) legitur ... non ... itidemq; apud Hermogenem nominatiuus ille, non hic accusatiuus habetur. Quod ad sensum tamen attinet, vtrouis modo scribamus, perinde est.

p. 195. c. 7.) Legitur etiam ...

p. 198. b. 2.) Post ... adiectum est ...

p. 199. b. 2.) Legitur etiam ...

p. 203. c. d.) Scribendum cenfeo ...

p. 205. b. 4.) Vide num scribendum sit vt a voce ... Mihi quidem certe magis placet: vt ... eodem modo dicatur quo ... Vfus est autem hoc composito Dinarchus teste Polluce: ex recentioribus autem Appianus, de quodam Menodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauiio transferat.

p. 206. b. 1.) Non dubito quin ... legi debeat.

p. 207. b. 1.) Rectius scriberetur ...

Ibid. c. 9.) Vox ... qua hic sicut & apud Xenophontem habetur, in vocem mutanda est qua prima fronte nemini non videatur esse deprauata. Ea est ... cuius certe magna sunt in Aldina edit. vestigia, habet enim ... at vero Florentina, ... Vtram istarum editionum minus veram lectionem corrumpere dicas? Imo eam velut inter se partiti videntur, quia ... legendum sit, vt dixi: si modo puru & putu Laconis huius sermonem audire volumus. Vt autem tam audacter hac de re loquar, facit quod apud Eustathium me legere memini. Sciendum est (inquit) esse & verbum ... cuius imperatiuus sit ... apud Sophoclem, ex ... factus per synaeresin. Hinc autem & Doricum verbum ... vt ostendit dictum illud, ... Minus ... id est, ... Quinetiam alio in loco verbum istud ... pro Laconico agnoscit. Adeo vt iam de hac scriptura dubitare non possimus quin simul de huius tanti viri fide dubitemus. At vero illud ... quod & apud Xenoph. legi dixi, (Hellen. lib. 1. non procul ab initio) ex alicuius emendatione profectum esse credibile est cuius aures illo ... offenderentur. Vt porro obiter & reliqua verba huius epistolii, vere Laconici, (id est, verum vtroque modo Laconismum habeatis) examinentur, malim etiam ... vt & apud Xenoph. legitur. An autem ... in ... mutandum sit, quod ambae illae editiones habent, Aldina & Florentina, pronuntiare in praesentia non possum: sed interpunctionem quam eadem habent post ... merito in hac nostra fuisse sublatam dico: vt ... siue ... cum sequentibus iungatur, sicut apud Xenophontem. Verum libet & de interpretatione illorum verborum ... aliquid dicere. Mihi enim ... vel potius ... hoc loquendi genus videtur, ... Hoc vnus interpretum ita vertit, Effluxerunt praeclearae res: alter breuius, Actum est. At ego valde quidem verbum hoc Actum est, probo: sed aliquid addendum fuisse dico. Videat igitur lector an non potius hoc (aut certe simili) modo interpretari hunc locum oporteat, Actum est de rebus prosperis, vel de prospera fortuna. Aut ita, Pessum eunt res nostrae. Sub hoc enim loquendi genere Pessum eunt, mutatio status rerum ... comprehendendi fortasse possit.

209. f. 4.) Ex vet. codic. repositum fuit ... pro ...

p. 210. c. 10.) Scribendum arbitror ...

p. 211. a. 2.) In aliis editionibus deest ...

213. f. 1.) Habent cum abae editiones quae hanc praecesserunt, tum vero Aldina & Florentina, ... vel ... Nam & in ipsius vita legitur hoc nomen in vetust. codicib. absque ... locis, atque adeo error hic scripturam illam ostendere videtur: quum facilius fuerit lapsus ex ... quam ex ... Neque tamen illam sine v

scripturam huic praefero. sed hoc tantum addo, quod huic Plutarchi loco contigit idem alii eiusdem contigit. Siquidem in opusculo quod ... scripsit, legitur itidem ... pro ... vel ... & quidem in Aldina etiam editione. Ita enim ibi legitur, pag. 518. ... vbi etiam ... perperam scribi vides.

p. 217. c. 10.) Satis fortasse esset particulam ... abesse.

p. 220. a. 1.) Confecta orationis ... postulat ... ut cohaerent haec cum praecedentibus, ... Illam tamen scripturam Plutarchi esse puto.

Ibid. c. 5.) Hic ... pro ... perperam scriptum esse puto, sicut alibi ...

p. 221. d.) Deest infinitiuis ... in aliis editionibus.

Ibid. f. 5.) Verba haec ... desunt itidem in illis.

p. 223. f. 4.) Antea legebatur ... pro ... quem erorem librarii apud Galenum itidem commisisse comperimus.

p. 224. a. 4.) In aliis edit. ista prioribus legitur ... sine genitiuo ... sed recte additum hunc fuisse ex vet. codicibus, ostendunt cum alii huius ipsius operis loci, tum vero hic in Poplicola, ...

Ibid. c. 4.) Pro ... legitur etiam ...

Ibid. d. 10.) Lego cum vet. cod. ...

p. 227. c. 5.) Deesse ... post ... an potius locum hunc ex iis esse quorum antea mentionem feci (in quibus videlicet oratio absque particula inchoatur) dicemus?

P. 228. a. 9.) Nemo dubitauerit (vt opinor) quin datiuus ... in locum genitiui ... substituendus sit. Vt autem obiter & de loci huius interpretatione lectorem moneam, vnus interpretum vocem ... male, alter bene reddidit. Vnus enim ita hunc locum vertit, Quippe per hostium castra ducti conuenerunt sedentem in caetu & cum fastu intolerabili. Alter autem hoc modo, Ducti enim per castra hostium, inuenerunt eum animo conturbato & horrenda cum seueritate inter primores Volsorum sedentem. Hunc certe verba illa ... recte interpretatum esse dico. ... enim hic non de caetu sed de animo quem cura & solitudines conturbant, minimeque tranquillum esse sinunt, vsurpatur. Conuenit autem huius vocabuli interpretationi participium Conturbatus, quum Cicero duo haec Tristis & Conturbatus, alicubi copulet. Quod si caetum vel turbam significare hac voce Plutarchus voluisset, non dixisset, ... sed ... Verum quod ad alteram illam nominis ... significationem attinet, hac quidem rariorem esse fateor, non adeo tamen vt Dionysius Halicarnassensis inter Thucydidis idiomata hunc quoque vocabuli istius usum numerare debuerit. Recensens enim masculinorum & femininorum nominum neutrorumque ... vt eius verbis ... itidemque ... Atqui apud Euripidem quoque & Sophoclem ... pro ... nec non apud Isocratem & Demosthenem habemus. Hic enim in sua ... oratione dixit, ... Eius enim & hic ... positum pro ... ne ipse quidem Dionysius inficiari aulit. Sed eum alibi quoque falso quaedam in Thucydide (vnus certe scriptis perlibenter obtrecebatur) tanquam nimio ... studio ab eo in sermonem Graecam inuecta, reprobenda animaduerti. Iam vero quod ad significationem attinet, quamuis Plutarchus dixerit & ipse ... paulo tamen aliam illi voci significationem tribuit quam Demosthenes (vt de ceteris taceam) in illo quem modo protuli ex eius ... oratione loco. Neque enim dubium est quin molestiam & taedium eo nomine declarare voluerit. Eodemque apud Thucydidem modo ... accipi videtur pro molestum esse, seu taedium. verum sicut in illo Plutarchi loco vnus ex interpretibus posterioribus (de his enim loquor, quod priores mihi me digni censendi sunt qui eodem loco habeantur) male interpretatum esse vocem ... docui, sic apud ipsam Thucydidem in eius interpretatione errasse Vallam sciendum est. Quum enim ita loquatur Thucydides vel Atheniensium legatus apud Thucydidem, ... Valla haec ita interpretatur, At gesta bello Medico, & quaecunque ipsi nouistis, e si propter vulgus magis sunt affidue praedicanda, tamen commemorari necesse est. Vbi etiam pro genitiuo

ὄχλον cum accusatiuum ὄχλον legere videmus. Atqui δι' ὄχλου recte legitur, nec aliud est δι' ὄχλου ἔσαι quam ὄχλησά ἔσαι adeoque sensus illorum verborum est hic, (vt etiam admonui in iis quæ margini illius editionis circa hunc locum adscripsi) Et si molesta vobis & odiosa erunt, quod ea subinde allegemus, vel proferamus. Quidam tamen (vt ibidem docui) aliter verba illa interpretanda putauerunt, nimirum ita, Tamen si vobis obfutura sunt. Sed ego tertiæ huius significationis (de iis loquor quas habet quum pro ὄχλησις ponitur) exemplum desidero: nec alia de causa excogitatum esse puto quam quod alioqui datius ille περιβαλλομένοις negotium faceret. quum dicendum potius fuisset (accipiendo δι' ὄχλου ἔσαι pro ὄχλησά ἔσαι, Molesta erunt, Tædio erunt, Molestiam & tædium afferent) ἡμῶν αἰεὶ περιβαλλομένων, vel ὁμοίως αἰεὶ περιβαλλομένων. verum Thucydidem loqui cogitandum est, apud quem alios casuum pro casibus vsus non minus κεινοπορεῖται habemus. Sed vereor ne hunc de vocabulo ὄχλο. sermonem longius quam statuissem producens, interim ὄχληρός lectori fiam.

Ibid. c. 6.) Hic πάντα esse plur. neutrius generis, ex Thucydide apparet: vnde Plutarchus hoc loquendi genus (sicut & alia pleraque) mutuatus est.

Ibid. f. 2.) Fortasse γινώσκων cum his verbis ἐκ οὐρανὸν ἀδειάσει iungi debet.

p. 231. d. 5.) Legendum potius existimo μόνος.

p. 232. a. 4.) Rectius fortasse scribetur ἀπίστη in dandi casu.

p. 233. f. 5.) Pro οὐδὲν scribendum puto οὐδένα. Sic supra pro μηδὲν legendum videri μηδένα admonui.

p. 234. b. 4.) Deprauatus est hic locus in editionibus quæ hanc præcesserunt. Aldina enim habet, οὐ πυχθείς: Florentina autem (vt cæteras omittam) οὐτ' ἐρχθείς. Atqui nemo mihi negare possit quin vera lectio sit οὐ πυχθείς: ab ea nimirum verbi πέφυκα significatione metaphorica qua dicitur aliquis esse ἀπυκτός, qui rigidus est seu rigide in sua sententia persistat: cuius animus videlicet nullis precibus emolliari & flexi potest, atque à proposito dimoueri. adeo vt πέφυκα in huiusmodi locis id sit quod ipse pag. 434. vocat κατὰ κλῆρον & σιωπῆσθαι πῶς ἴσθαι. ubi perperam κατέκλεισε pro κατέκλεισε superiores editiones habent. Nemini autem mirum esse debet si talia menda à conferentibus inter se exemplaria plerumque non animaduertuntur, quum nostra pronuntiatio vnam scripturam ab altera non discernat. Cæterum videndum est an pro αἰσίου (quod tamen ferri potest) scribendum sit αἰσίου.

Ibid. c. 6.] Verba hæc, πηδῶν κατὰ δέξιν vtrique interpunctionis nota inclusi, ne πηδῶν πασι cum πηδῶν iungeretur. Quod autem attinet ad verbum ἐθροάπει, significationis eius minime intellecta fuit, quam ad Tissaphernem relatum fuerit: perinde quasi dicatur Alcibiades illum θροάπειν: Plutarcho contra significare volente ἐθροάπειν μὴ θροάπειν, id est, τὸ μὴ θροάπειν. Quem verbi θροάπειν vsus multo minus frequentem altero esse fateor, sed cuius tamen apud hunc ipsum scriptorem exempla non desunt. Ac necui nouus hic verbi illius vsus videatur, apud Thucydidem extare sciendum est. Legitur enim lib. 6. pag. 217. mea editionis, θροάπειντες τὸ, πὲρ ὧν τοῖς οὐ τῆ Σικελίᾳ στραπώτας πὲρ σφετέροις καὶ πολέμοις: μὴ θροάπειν. Est autem θροάπειν πρὸς τὸ μὴ γίνεσθαι, Operam do ne hoc fiat. Proprie tamen non sonat simpliciter Operam do, sed Aliquem obseruando seu demerendo operam do vt &c. quæ expositio loco Plutarchi valde conuenit. Neque vero præcedente duntaxat negatiua particula in finitiuo iungitur, sed absque illa etiam. Interdum infinitiu quoque locum obtinet subiunctiuus præfixo aduerbio ὅπως. vt lib. 1. pag. 7. καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι οὐχ ἄσποπλῆς ἔχοντες φόρον πρὸς ἑμμάχοις ἡρωῶντο, κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσι αὐτοῖς μόνον ὀλιγαρχίαν ἔποιον: πολιτεύσασιν θροάπειντες. vbi scholiastes hunc verbi θροάπειν vsus non intelligens, perperam cum accusatiuo ἑμμάχους iungit, repetito ex proxime præcedente versu: sicut ibi perperam eundem accusatiuum cum ἡρωῶντο iungit, antiptosis esse tradens.

p. 237. d. 7.] De vsu quem hic particula ἐπεὶ habet, lege quæ initio harum annotationum scripsi.

p. 238. c. 6.] Quidam vet. cod. non habent καὶ ψόρον: quos lubenter sequor. Contra vero paulo post addunt ὡς ἔοικα post οὐ μόνον.

Ibid. e. 6.] In præcedentibus editionibus legitur αἰεὶ περικρινάτο, quod vel pro αἰεὶ περικρινάτο (vt hic habet) vel pro αἰεὶ περικρινάτο scriptum dici potest.

p. 240. b. 6.] Rectius scribetur ἐμμενῶν.

p. 244. a. 5.] Malim αἰετὴν ἴσθαι.

p. 248. a. 4. Em.] Legitur etiam θροάπειν, quod malo.

p. 252. a. 3.] In præced. editionibus legitur σιωπῆσθαι: quod stare non potest, sed mutandum fortasse fuerit in σιωπῆσθαι potius quam in σιωπῆσθαι.

p. 253. c. 6.] Scribendum potius ὑφ' ἑαυτοῦ.

p. 255. c. 5.] Rectius sequentibus videtur iungi ἡδῆ.

p. 256. f. 4.] Pro κινήματων repono κίνημα ἢ, item ἡμῶν, pro γινόμενων. & ὡς ἰβητῶν præcedentibus potius iungo.

p. 263. c. 7.] Accusatiuus hic ὑπερβολῶς repositus fuit pro accusatiuo ὕλας. Sic autem sæpe apud historicos legimus καταλαβόντας ὑπερβολῶς.

p. 269. d.] Scribendum potius αὐτῶν.

p. 275. e. 10.] Ita vet. cod. non ἐμμενῶν, vt in vulg. edit.

pag. 277. e. 9.] Merito suspectus hic locus fuerit, tanquam non ita scriptus à Plutarcho: quum pro ἱταμῶς videatur potius scripturus fuisse nomen proprium eius de quo verba facit. Neque enim Græcis mos est ita scribere, ὁ γ' οὐκ (vel ὁ γ' οὐκ) παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν Ἰταμῶς, φαῦλος δὲ &c. vel ὁ γ' οὐκ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν, πολυμῶς &c. sed potius nomen proprium ponitur, deinde epithetum additur, hoc modo, ὁ γ' οὐκ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν Ἰταμῶς, φαῦλος δὲ &c. Hoc autem facit vt pro ἱταμῶς scribendum videri queat ἱταμῶς, retracto in primam syllabam accentu, vt videlicet sit nomen proprium: aut certe dicendum ante ἱταμῶς deesse nomen eius de quo ista narrantur, & post ἱταμῶς desiderari particulam μέν.

p. 279. c. 9.) Post τῆ δία aut post πύργῳ addendum censeo ἔφην, nisi quis sub participio διίξας subaudiri posse existimet. Sed huius subauditionis exemplum desiderauerim.

p. 281. a. 1.) Pro ἔφην scribendum fuerit ἔφην. aut expungenda particula αἰε. talem enim eius pleonasmum ex linguæ Græcæ consuetudine nequaquam esse puto.

Ibid. f. 3.) Refertur & alibi à Plutarcho hæc historia, nimirum in libello De Socratis dæmonio, vbi dicit, ἐπιρωμένῳ κακῶς ὁδοῖς, κακῶς δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν.

p. 282. e. 3.] Deesse copulam καὶ manifestum est: sed hanc potius ante hæc verba ὅν τῆ πόλει quam post, esse ponendam censeo.

p. 283. e. 10. Rectius fortasse scribetur αὐτῶν.

p. 286. e. 3.) Repone κατ' αὐτοῖς.

Ibid. c. 9.] In superioribus editionibus perperam scriptum est διεκθίνας. Post διεκθίνας autem nihil deesse puto, sed subaudiendum relinqui accusatiuum ὁδόν, ideoque mendo hunc locum carere arbitror.

p. 289. c. 8.] Vereor ne genitiuus hic φωνῆς erroris occasionem præbuerit, id est faciendi συμφωνήσας ex συμφωνήσας. quod vocabulum significationem & huic loco aptam & huic scriptori vsitam habet.

p. 293. b. 1.) Addo καὶ ante τὸ μὲν πρῶτον.

Ibid. c. 10. Antea legebatur, τοσαύτη δὲ πρὸς τοῖς ὑπερβολῶς ὀρμῆ πρὸς ἀπόστασιν ἔχει καὶ χαρῶν τὸ μέλλοντος.

p. 299. e. 3.) Scribendum Πικνηίδος, sequendo Latinam scripturam.

p. 300. a. 2.) Rectius ἢ παπέων, vt paulo post.

Ibi. b. 1.) Post μεμιασμένῳ participium ἔχον vel aliud quodpiam desiderari puto.

Ibid. b. 8.] Pro ἐλλείματος scribitur etiam ἐγκλήματος.

Ibid. c. 6.] Μινουκίου scribe, vt alibi.

301. a. 1.) Pro ὀλίγιστον non dubito quin reponi debeat ὀλίγιστον.

Ibid. c. 2.) Non videtur πᾶσι locum habere hic posse, ideoque in πάσι esse mutandum.

Ibid. f. 5.] Non εὐκείνου, sed εὐκταῖνον præcedentes editiones habent, Aldina saltem & Florentina. sed illa lectio ex vet. cod. pro hac reposita fuit. Vnus interpretum vertit, Quercus votiuæ, alter, Quercus eximia. Ego autem in εὐκταῖνον nos ad veram quidem lectionem propius accedere, sed nondum veram lectionem habere puto. eam enim esse εὐκταῖνον, arbitror, & εὐκταῖνον δρυῶν esse quod Virgilius sifile robur appellauit, sicut Homerus εὐκταῖνον κέδρον dixit.

p. 302. a. 9.] Manifestus est in voce ἀγῶνος error pro αἰώνος: licet Aldina quoque & Florentina editiones hanc, non illam, scripturam habeant.

Ibid. b. 4.] In quibusdam exemp. legitur ὀπίμους pro ὀπίμους.

enim in istis totus hic locus scriptus est, καλεῖται δὲ ὁ μὲν δεῦς ὀπιμῖος πὶ καὶ φερέτειος ζυῖος. Quam lectionem ambabus manibus amplector: quoniam ut cognominis Pheretrius hic ratio redditur, sic statim post cognominis Opimius. Sed pro ὀπιμῖα reponendum ibi fuerit ὀπίμια: quum opima spolia, non opimia, dici à Latinis notissimum sit. Quineriam apud Dionem ὀπιμῖα, non ὀπίμια, scriptum est lib. 4. pag. 159. editionis patris mei. Erat autem & pro φερέει (id est Ferire) perperam scriptum φερέει in præced. editionibus: sed tum ex veterum codicum autoritate, tum ex collatione cum alio ipsius loco repositum illud fuit. Locus ille est in Romulo, πὶ δὲ πρὸς ἡμῖν, φερέει Ρωμαῖοι καλοῦσι. Possent tamen talia ac deberent etiam fortasse vel ex sola Latina lingua peritia emendari.

Ibid. f. 3. Interpunge non post Μαρκέλλον, sed post κατῆφουρον: quod verbum ex vet. cod. adiectum fuit.

P. 305. e. 4. Pro ἀλογον scriptum est etiam αἰάλωτον.

Ibid. f. 1. Rectius fortasse scribetur καὶ βασιλεύου.

P. 306. e. 1. Scribendum potius αὐτοῖς.

P. 307. d. 1. Non dubio quin omissa sit præpositio εἰς ante ὀπίμια.

Ibid. f. 5. Vel ἦρει vel potius ἔλιν legendum videtur.

P. 308. d. 3. Malim ἀκων καὶ βία εἰς.

P. 309. e. 10. Reponi debuit ἰκαπὶ pro ἰκέτης.

Ibid. f. 4. Recte hic Εγγύεις pro Εγγύεις repositum fuit: vt pag. proxime præcedente legitur Εγγύων. accedit enim Stephanus i testimonium.

P. 310. b. 8. Vt χέειν pro χέεισιν scriptum fuit, ita fortasse ἠδοναῖς pro ἠδοναῖς scribi debuit: sed lectio illa χέειν ex vet. cod. annotata erat, non item hæc ἠδοναῖς. Participium autem κοσμήσας ex iisdem additum fuit.

Ibid. f. 4. Copulam καὶ omiffam esse puto inter βία & πόλεμον, sic in aliis plerisque locis eam desiderari videmus: ex quibus vnus huic similis est, pag. 562. ἀκων βία εἰσάγει, pro ἀκων καὶ βία εἰσάγει.

Ibid. f. 5. In Ald. & Flor. ἀνομάζειται: quod inter ὀνομάζειται & ἀνομάζειται ambiguum est.

P. 312. d. 7. Scribendum potius πλοῦτον ἔχων, vt sit pro eo quod composita voce dicitur πλοῦτον ἔχων: respondetque ei quod dicitur Anoir l'amañage. Paulo post autem quidam cod. habent, πὸν ἰπρον ἔχρον ἰπρον ἕπατον.

P. 313. d. 8. Legitur etiam ἠπυμέναι pro ἠπυμαμέναι.

P. 315. c. 10. Non ἀρχῆς sed μάχης in quibusdam vet. cod. legitur: quam lectionem alteri antepono.

Ibid. d. 5. Scribo παρῆξειδῆεν.

P. 316. c. 1. Οὗτος] Pro ἀσπρῆ legitur etiam ἀσπρῆ, sed illud seruandum esse cenleo, vt pote elegantissimam metaphoram habens, & hoc etiam includens quum ἀσπρῆ Ρώμης, exponi possit ἀσπρῆ λαμπεράτος καὶ ἰσχυράτος. In tertio versu pro ἰπράτων scriptam est etiam ἰπράτων, eodem sensu.

Ibid. f. 5. Hunc locum ita scribendum esse puto, ἰσχυρῶν μῦνοι τοῦτοις Πελοπιδα καὶ περὶ Τυρῆας &c.

P. 317. d. 2. Legitur etiam αἰπὸς παζάμενος, eodem sensu: sed hoc magis vitatum est. Legitur item μεταβαλῶν, quod etiam rectius scribitur quam μεταβαλῶν.

P. 318. c. 9. Legitur etiam πρὸ δὲ δῆμων, quam lectionem minime reiciendam esse docui antea.

Ibid. d. 6. Scriptum est & ἡμορῶν pro λεζόμενον.

Ibid. c. 2. Pro δὲ ὄγκον in quibusdam scriptum est δὲ ἡγύεις ὄγκον, vt hæc mea editio habet.

P. 319. a. 4. Pro Περσικῶν legitur etiam Μηδικῶν: sicut alibi Μηδικῶν πολεμῶν dici videmus: & quidem in hac ipsa vita etiam. Attici quidem certe scriptores Μηδικὰ potius quam Περσικὰ vocabant. Cæterum & pro τελευτή quædam exemplaria habent ἀρχή.

Ibid. b. 2. Pro λόγου legitur etiam πλοῦτου: sed lectio illa magis mihi placet.

Ibid. f. 4. Pro χέειν repositum παρῆειν ex vet. cod.

P. 320. a. 5. Rectius fortasse interpingeret post ὅν πασιν quæ post οὐκ εἶναι: vt ὅν πασιν iungatur cum κρατεῖν.

Ibid. d. 5. Vocabulum καλον ex vet. cod. additum fuit. Posuit tamen & altera lectio ferri, memini enim me alicubi obseruasse subauditum hoc adiectiuum cum hoc aut huiusmodi verbo eandem constructionem habente: sicut in nostrate sermone id subaudire familiare nobis est, in eodem loquendi genere. Legitur alioqui & infra idem verbum cum eodem nomine, pag. 591. καὶ πυδομένου μήτῃ κραικὸν αὐτῶν Ἀγῆς εἰδῆς πεποικῶν. Vbi etiam animaduertendum obiter poni datiuum, quum hic sit accusatiuus. sed pro αὐτῶν vet. codices habent αὐτῶν. ac certe hoc potius quam illo modo Græci loquuntur.

321. b. 8. Inuenitur & ita scriptus hic locus χέειν γδ ἔχων ἕκαστος πὶ παρῆμῖαν ἀρχῆν. Cuius lectionis posteriorem duntaxat partem probō, quæ videlicet παρῆμῖαν habet. Conuenit enim cum illis præcedentibus verbis, καὶ παρῆμῖαν ἕκαστου στρατηγῶν πὶ κράτος ἔχοντας.

Ibid. c. 6. Pro ἀποβιαζόμενος scriptum est etiam ἀποβιαζόμενος.

P. 322. c. 7. In quibusdam codicibus legitur, ἤχθιτο τῆ ὀνομασία δόξαν ὑπὲρ τοῖς πολλοῖς ἔχουσαν.

Ibid. e. 10. Pro γαίλατος legitur etiam φέροντος.

P. 323. a. 2. In vet. cod. αὐτῶν, non αὐτῶν. quæ scripturæ diuersitas nihil ad sensum facit, sed hoc potius quam illo modo Græci loquuntur, vt modo dixi.

P. 325. a. 10. Legitur etiam Κιμωνίδης pro Μυρανίδης, sed Μυρανίδου in aliis etiam huius vitæ locis fit mentio.

P. 326. a. 9. Inuertuntur hæc in quibusdam codicibus, habent enim Ἀθηναῖοι δὲ Τυράται, atque ita esse legendum, ex sequentibus etiam apparet.

Ibid. b. 4. Pro ἐυθύειας in vet. codicibus legitur συγγενείας, quamuis autem prima fronte lectio quam mea editio habet (sicut & præcedentes) anteferenda esse videatur, defendi tamen & altera potest, si συγγενείας intelligatur quæ Tegeatis erat cum Lacedæmoniis.

P. 330. a. 3. Hæc verba καὶ τὰς ἀσπίδας παρῆμῖαν καὶ συμπλεκόμενοι, ex vet. codicibus inserui.

Ibid. c. 2. Pro ἀείμνητος legitur etiam Διδάμνητος.

P. 335. d. 9. Post δῆμων quædam exemplaria habent πρὸ φιλῶ.

Pag. 337. a. 2. Pro Μαρκίου in vet. codicibus scriptum est Μαρίου, itidemque infra pag. 623. Μαρίον pro Μάρκον.

Ibid. c. 1. Inuenitur & alia lectio, videlicet, συμποροῦν δὲ τῷ ἰσχυρῶ καὶ τῷ σωμάτι παρῆμῖαν. Hanc autem sequendo, referentur & hæc ad τὴν ἠδοναῖαν.

P. 338. b. 9. Pro δαπάνης legitur etiam διαίτης.

Ibid. c. 6. Malo δὲ πρὸν ἑυπλέες, vt in vet. cod.

P. 339. a. 1. Antea legebatur non ἀγνοοῖς, sed ἀπνοοῖς.

Ibid. a. 8. Legitur etiam ἰσπὸν χροῦν, quod malo, vt pote conueniens cum voce γηραιαίαι, quæ subiungitur, Rectius autem scribetur σκυλακῆναι.

Ibid. b. 2. Dux istæ voces ἀφέπεις, ἄν, perperam confusæ erant in vnam ἀφεθεῖσται, in præcedentibus editionibus.

Ibid. c. 10. Eadem pro ἡμυσομένων habent γαγγυμένων.

P. 340. b. 1. Lectio quam habent præcedentes editiones πολιτίας pro πολυτελείας, nullo modo stare posse videtur.

Ibid. d. 2. Est & alia scriptura, πὶς δὲ πολλὰς ἀρχῆν ἀποδοῦζοντας.

Ibid. e. 10. Pro Μάρκον in vet. cod. scriptum est Μαρίον, vt supra quoque admonui.

P. 341. a. 4. Post μήτῃ πόδας habent quidam codices μήτῃ χῆρας: quæ verba non necesse videtur addere.

Ibid. a. 9. Vel παρῆμῖαν vel παρῆμῖαν scribendum fuerit.

P. 342. f. 2. Pro ἐπῆρτο in quibusdam vet. codicibus scriptum est ἰσχυρῶ.

P. 343. a. 8. In præcedentibus editionibus φαίνεσται, sed non dubium est quin φερέσαι germana sit lectio: id est Extare.

P. 344. c. 10. Participium δειλάσας in præced. editionibus non habetur. Hoc autem si non addatur, ex δειπύσας mutuari oportebit participium δειπλύσας. Verum quum sæpe verba ἔπι κοινῶν repeti videamus, diuersa hæc repetitio ab iis quæ vulgo receptæ sunt, fuerit.

P. 346. b. 2. Pro ἰοναχθῆναι legitur etiam παρῆμῖαν.

P. 347. b. 9. Legitur etiam Περκία & ασιλικὰ παρῆμῖαν ὀρευσθῆναι.

P. 350. b. 5. Scriptum est etiam, τὴν δὲ Σακράτης δειπύσας. Et versu proxime sequente additum παρῆμῖαν post ἰσχυρῶ. Quæ verba, vt huic loco maxime conuenientia, lubenter recipio: at Σακράτης pro Ἰσοκράτης, non item.

Ibid. c. 7. Pro τῶ βασιλείαν quidam codices habent τῶ μεγάλου βασιλείαν.

Ibid. e. 3. Merito quis scribendum hic diceret ἀποβαλῶν δὲ, nisi alii plerique loci huic similes apud hanc scriptorem, & quidem in hoc opere, essent vt antea quoque admonui.

P. 351. e. 2. Scriptum est in nonnullis εργασίας.

Ibid. c. 9. Legitur & ὀνητῆρως.

P. 352. c. 1. Malo παρῆμῖαν vt vet. cod. habent.

Ibid. e. 2. Præcedentes editiones non κεκολασμένω habent sed κεκοσμένω. Illud participium quam hoc malo, sed copulam καὶ (quam etiam habent vet. cod.) illi præfigo, & interpunctionem post νήφουσαν expungo.

P. 355. a. 3. Scribendum puto ὄκα.

P. 356. c. 4. Quædam exempl. habent κλίαιδρος.

P. 361. e. 4.) In quibusdam est πῆξι non δῶξαι.
 P. 363. c. 3.) Legitur etiam ἀλλό π κήμα.
 P. 364. f. 5.) Plutarchum existimo scripsisse καθάρως.
 P. 368. c. 8.) Auferendam puto particulam δὲ post ὁκόμεζεν,
 & simul interpunctionem post ὁραμέντω.
 P. 369. b. 9.) Magis placeret ὁμοίως quam ὁμοίως.
 P. 362. b. 2.) Verbum σιωπήσῃς, licet necessarium, deside-
 ratur in præcedentibus editionibus.

Ibid. e. 9.) Legitur etiam οἶα εἰς πρῶτον πρὸς μάχης, &c. Sed hæc verba εἰς πρῶτον non valde huius loci sententiam iuuare videntur, quum sequatur verbum παρορμῶν.

P. 373. b. 7.) Hunc datiuum ὀπλισμῶν substitui in locum datiui ὀπλισμῶν. Illum certe comprobatur alterum verbale ὀπλισίς, quod mox de eadem re dicitur.

P. 374. d. 10.) Quicumque vel mediocrem linguæ Græcæ cognitionem adeptus est, legendum hic esse εἰς ἄρῃον, mihi, vt opinor, assentietur.

P. 375. f. 2.) Mirum certe videri possit quod quum antea in simili loco ex eplaria vetera pro τὰς φυλάδας, hic contra lectionem illam τὰς φυλάδας & ipsa retineant. Locus autem cuius mentionem facio, extat in Philopœmenis vita, in principio. nam hæc quidem editio habet, τὰς μὲν φυλάδας καθήραζεν, τὰς μὲν φυλάδας καθήραζεν. atque adeo lectio hæc veterum codicum, aliis qui sequuntur locis confirmatur: vbi legitur, ἕσπερος ἐδύσσοι τὰς Λακεδαιμονίων φυλάδας κατελθόντων. item αὐτὸς καθήραζε τὰς φυλάδας. Neque tamen τὰς φυλάδας reiici debere existimo.

P. 377. a. 6.) Accusatiuus κερκομημένον repositus fuit pro datiuo κερκομημένῳ, quem præcedentes editiones habent. Verum non casus duntaxat in casum mutandus, sed etiam vnum verbum in aliud: nimirum κερκομημένον in κερκομημένον.

Ibid. c. 10.) Videri possit abundare particula καί.

Ibid. d. 4.) Scribendum puto ὡς πέρ π.

P. 379. c. 8.) Vel tolli debet, vel (quod mihi magis fit verisimile) scribendum est absque illis spiritibus & accentibus notis, vt πρῶτον significet: & intelligamus Plutarchum de primo libro historiarum Catonis loqui.

Ibid. e. 5.) Repositus fuit accusatiuus hic ὀρμισμῶν pro accusatiuo ὀρμισμῶν, quem præced. editiones habent. Nec dubium est quin reponendus fuerit. præsertim quum in Marci Catonis vita legatur itidem, πρὸς καλούμενου δὲ τοῦ κάππου εἰς ὀρμισμῶν. Habetur autem & alio huius operis loco idem nomen pro altero positum. atque adeo retinuit lectionem illam vnus ex interpretibus quippe qui verterit, Sponsione Lucium prouocauit. Alter autem ὀρμισμῶν legit, vt pote ita interpretans, Lucioque, si quid dictum falso putaret, iuramentum detulit.

P. 381. a. 3.) Pro ἐπινέθη legitur etiam ἐφύβοσι, eodem sensu. sed ἐπινέθη metaphoricum est: ac videri possit id esse proprie quod Naso dixit Instare morientibus, hoc in versu, At lapsus est cui præstant morientibus viri.

P. 382. c. 5.) Repositum fuit ὀπλισμῶν pro πολέμοις.

P. 383. b. 9.) Legitur etiam ὀπλισμῶν.

P. 387. b. 4.) Est & alia lectio, καὶ θαυμαστὴς ἀρετῆς λόγον.

P. 390. d. 6.) Pro πολλῶν quidam cod. habent πολεμοποιῶν, sed me huic lectioni non adstipulante.

P. 396. f. 4.) Scribendum puto, πρὸς τὸ πρῶτον. Dicitur autem ὀρμῶν πρὸς τὸ πρῶτον, pro Intentus sum ad hoc. Quidam tamen absque præpositione dixisse Xenophontem tradunt, ὀρμῶν τὸ πρῶτον. quæ lectio illam Plutarchi confirmaret, nisi ipsamet suspecta esset.

P. 401. b. 2.) Non dubito quin Plutarchus μνάμενος scripserit: quod hic eleganti metaphora locum habet.

Ibid. e. 5.) Verba hæc, ἔσται καὶ περικαρπῶν ἄλλος, omnino esse d. prauata, nemo non videt. Contigit autem illis (sicut aliis plerisque) hæc deprauatio ex eo quod sint γλωσσηματικὰ, nimirum ex Dorica dialecto sumpta. Quamuis autem veram lectionem plane coniectura assequutus mihi viderer, (& quidem aliquot ante hanc editionem annis) nihil immutandum esse censui: ne quod in aliis plerisque, plerunq; reprehendo, ipse committerem. Illa igitur lectio quam tibi hunc in locum resertuui, est hæc, ἔσται καὶ περικαρπῶν ἄλλος. id est, Te quoque præstantior alius quispiam existet. Quæ sententia quam huic loco sit apposita, nemo, vt opinor, primo aspectu non videat. Ad hanc autem coniecturam me velut deduxit vox καθάρως quæ in aliis duob. huiusce libri locis legitur. In Lycurgo enim refertur illud à pueris decantari solitum, Ἄμμις δὲ γ' ἐσθμῆδα πολλὰ καθάρως. vbi & præcedentes editiones habent quidem recte scriptum καθάρως, sed male πολλῶν pro πολλῶ. Alter autem locus qui illam vocem habet, extat etiam in Lycur-

γο, πολλοὺς δὲ καθάρως Λακεδαιμονίων ἔχει τῆνον καθάρως. vbi rectius πολλοὺς scriberetur, vt totus sermo esset Doricus Significari autem isto nomine quod Latini dicunt Præstantiores in his quoque duobus locis, nec aliud esse καθάρως quam quod reliqui dicunt κρείττους, nemo est qui neget. Cæterum liber & alius cuiusdam erroris admonere qui hac in editione sublatus fuit, quum ex eadem origine esset ortus: nimirum ex eo quod vocabulum in quo commissus fuit peculiare vni ex Græcis dialectis esset. Is extat in Lycurgo vbi Demaratus, quum à quodam improbo homine intempestiuus interrogationibus obtunderetur, (legendum enim ibi κρότητος potius quam σκόπητος, vt in annot. docui) respondisse fertur ὅτιν ἀομοιότατος, id est, Qui tui est dissimillimus. Ita enim legendi elegantissima & Λακωνικὴ παρρησία conuenientissima est responsio: sed duæ istæ vocellæ ὅτιν in vnam ὅπ constata fuerant (vt in editionibus quæ meam præcedunt, videre est) ab iis qui ἴν Dorice dici pro σὸν igno-
 rant. Sed huius loci emendatio potuit & ex alio eiusdem scriptoris loco peti. nimirum ex opere quo βασιλείων καὶ στρατηγῶν apophthegmata recenset. licet non Demarato ibi, sed Agidi dictum illud tribuat. Imo vero non tam emendatio quæ coniectura emendatrix (vt ita dicam) inde peti potuit. ibi enim ὅτιν scriptum est: vbi τῶν, quamuis lectorem ad verum loci sensum deducat, esse tamen corruptum arbitror. nam τῶν Doris dicere, in nominandi casu, (adiuncta particula ἢ ad τῶν, vt in ἐργῶν adiungitur ad ἐργῶν) & ex grammaticis & ex Doricis scriptoribus discimus: at τῶν ab iisdem in dandi quoque casu usurpari, neque hi, neque illi nos docent, sed tantum τῶν & τοῖ ab illis dici pro σὸν. adeo vt vel ὅτιν vel ὅ τοῖ reponendum hic quoque sit, Ad illum vero Lycurgi locum quod attinet, deprauata lectio ὅπ ad ὅπν potius quam ad ὅ τοῖ nos deducit. Lubenter autem hæc lectori consideranda proposui, vt quanti momenti dialectorum etiam cognitio sit, & quantum adiumenti ad plerisque locos emendandos pariter & intelligendos afferre possit, perspiceret.

Ibid. d. 2.) In quibusdam cod. est Γοργονίσις: sed hanc scripturam minime defendi posse existimo.

P. 403. a. 10.) Rectius fortasse scribatur τοῦτον.

P. 409. e. 7.) Aptius hæc interrogatiue leguntur: vel potius extra interrogationem non posse legi videntur, quamuis eius notam præcedentes edit. non habeant quas vnus interpretum sequutus est, ita vertens, Tu ergo bone vir relinquis nos, domumque ad petitionem consulatus contendis. non enim satis tibi erit collega hoc meo filio (erat is adhuc adolescentulus) consulatum gerere. Alter autem ita reddit, Tu vero cogitas, homo præclare, relicta nobis domum redire & petere consulatum. Satisne mature cum hoc meo filio consul fies, Vbi interrogatio quidem ponitur, sed sensus tamen minime representari videtur, nisi Satisne mature pro Nonne satis mature, accipiamus. Ego ita interpretatus fuissim, Quid? annon tibi satis erit, si eodem quo & meus hic filius tempore consul fias? Cæterum non πλὴν, sed πάλιν prius legebatur ante ἐπ' οἴκου. Videndum autem an εἰς οἴκου ἐπ' οἴκου dici possit subaudiendo infinitiuum, vt Latini dicunt Cogito domum, Cogito Romam, infinitiuum modi verbum subaudientes.

P. 410. a. 4.) Si scribatur κληθέν, conueniet cum λήματι.

Ibid. b. 7.) In quibusdam inter αὐτοῦ δὲ & ἀπολέμοις interiecta sunt duo hæc verba, πύχνη σφαιλόντας.

P. 414. a. 6.) Ex ὅδῃ faciendum puto ὅδῃ, iungendo cum πρὸς τὰς, & interpungendo post εἰς πρῶτον.

Ibid. d. 7.) Magno, sed manifesto, errore scriptum erat antea θριάμβοις pro θάμβοις.

Ibid. e. 7.) Pro ἐλευθερίας legitur etiam ἱππίας.

P. 415. f. 4.) Scribe potius Σέξποις, quum ad Latinorum scriptorum auctoritatem etiam quorundam exemplarium testimonium accedat.

P. 417. c. 3.) Antea legebatur αὐτὸς ἐξ ἴσου διαγρονίζεσθαι τῶν Ρωμαίων.

P. 420. d. 3.) Quidam codices habent τέρωνε post νίκη. sed verbi subauditio huic loco aptior esse videtur.

P. 424. a. 2.) In quibusdam vet. particula μὴ præfixa est accusatiuo πλείονας, & pro ἄλλοις habetur ἄλλων. sed ego ne ex hac quidem lectione, nisi adimatur, aptum elici posse sensum existimo. Vnus interpretum ita vertit, Vel quod ea re crederet fore vt plures alii domum suam celebrarent. Alter hoc modo, Sive ratus fore vt eo plures alii limina ipsius frequentarent. At ego puto hanc esse Plutarchi mentem Sive hoc in causa esse existimans cur non plures aliorum quam ipsius limina frequentarent. Vt autem hanc sententiam ex loco illo eliciamus, sequenda quidem erit vet. cod. lectio, sed ei addenda particula ἢ ante αὐτῶν: vt ita scribatur

ὅτι πῦρ οἴων οἴωνος ἔστι τοῦ μὴ πλείονος ἄλλου ὅτι δύσεσι ἢ αὐτῶ φοι-
τῶν.

P. 426. b. 5. Legitur etiam περικλυδωνίζμενον.

Ibid. d. 5. Multo rectius περὶ ἀποκρίμενον legitur quam ἀποκρίμα-
νε v. vt in præcedentibus editionibus habetur. Vel potius ne
fieri quidem istud potest: quum genitiui τῆς τελευταίας ἐλπίδος
alio quam ad præpositionem περὶ ferri nequeant.

Ibid. f. 5. Puto ἡναεῖα perperam conflatum esse ex ἡναεῖα,
præsertim quum aliquanto post nomen istud habeamus.

P. 428. c. 4. Pro ὀπτακίον legitur etiam παλισκίον. antea autem
legebatur & ὀπτακίον.

P. 430. f. 2. Post ἔστι in quibusdam exempl. est participium
λέγων, sed minime necessarium est, quum εἰρωνεύετο significare
possit εἰρωνεύμενος ἔλεγε. Paulo post legitur in quibusdam Ὀρ-
τάους προ Βαρδισίου. Eodemque modo pag. 432. a. 3. vbi scri-
ptum est, ἢ ἢ καλυμμένων Βαρδισίων ἀσέλγηνα, iidem illi codices
habent Ὀρτάων.

P. 432. c. 1. Pro ἰσβαλός legitur etiam πμηπικός.

P. 434. f. 2. Existimo φορπηκῶν in φορπηκῶν esse mutatum, noua
quædam & minime permissa syncope. Alioqui φορπηκῶν tolera-
bilis esset quam φορπηκῶν.

P. 441. b. 7. Pro οἰκείον π inuenitur scriptum ἰκείον π, nec non
καπῆνον pro καπῆνι. Illud ἰκείον π mihi reponendum videtur, at de
καπῆνι adhuc ἐπιχω: nisi pro καπῆνι esse dicamus. Vnus inter-
pretum vertit, De nauium numero quicquid statuere videbitur,
id facitote. Alter, Quod de nauium numero statutum
fuerit, id facite.

Ibid. e. 5. Expungendum cenfeo articulum πῆν.

P. 445. f. 2. Particula π post ὅθεν, sicut aliis plerisque locis,
pro πe posita est.

P. 448. b. 5. Repono σιυύφανιν.

P. 449. a. 4. Pro ὁμοίως non dubito quin legi debeat ὁμοίως.

P. 452. c. 3. Ante εἰς λιβύλω expungenda interpunctio, &
Γουγύρθεα potius legendum quam Γουγύρθεον.

P. 454. a. 7. Scribo Καπιτωλίω.

P. 451. c. 5. Rectius fortasse scriberetur ὀπλοίπῆς, quod di-
ctum sit pro ὀπλοίπης.

457. b. 1. Reponendum cenfeo ἑαυτῶν.

P. 457. c. 1. Mutandum videtur ὄρη in ὄρη.

P. 459. b. 4. Scribendam videtur βίλπον εἰς.

Ibid. d. 10. Pro καὶ ἀρετῆ legendum puto βία πὲρ ἀρετῆν μαλ-
λον ἢ ἀρετῆ κτώμενοι: aut certe βία πὲρ ἀρετῆν, ἢ ἀρετῆ κτώμε-
νοι.

P. 463. c. 6. Aut πὲρ Ἰαθινίον scribendum, aut de hoc loco
idem quod & de aliis quibusdam dixi antea, est dicendum.

P. 467. d. 6. Aut mutari debet ἡπόρηκας in ἡπόρηκεν, aut mu-
tatam esse orationis formam putandum est, nimirum ἀπὸ πὲρ
διηγηματικῶν εἰς πὲρ μιμητικῶν, vt sic interdum.

P. 468. a. 6. Hi nominatiui οἰκιστῶν & περὶ ἀρχομένων in accusa-
tios mutandi esse videntur: nisi aliquid deesse dicamus.

P. 471. b. 8. Repono φασί.

P. 473. b. 6. Vox Μάγνη ex μανίς detorta esse videtur, aut
Μαεῖα, & occasionem eitori præbuisse accusatiuus præcedens
Μάγνη.

P. 477. a. 2. Hæc verba, εἰς ἕνα ἢ φίλων, iungenda potius
sequentibus.

P. 479. c. 3. Pro πολυτρόποις legitur etiam φιλαστροφίαις.

P. 480. d. 6. Obserua hic non iam πὲρ δῆμον, sed ἢ δῆμον scri-
ptum esse: de qua scriptura dixi antea.

P. 481. e. 8. Scribendum pu: ο ἀνήγε περὶ παρὶ μέγιστας.

P. 487. d. 5. Rectius fortasse χρυσεία.

P. 492. c. 8. Pro λαμβάνων repositum fuit λαμβάνων. quæ e-
mendatio maioris momenti est quam prima fronte videatur:
quum errorem hunc non animaduertens vnus interpretum,
participium illud λαμβάνων masculini generis ad Lucillum re-
tulerit, (ita vertens, Et propter varios in bello usus subinde
eum aliis atque aliis rebus Sylla præfecit) quum λαμβάνων scri-
bi debeat, & ad vocem νόμισμα referri.

P. 493. d. 10. Reposui ex vet. cod. αἰετῆρας pro δυναστείας.
Quum autem mendum & hic esset, περὶ Ὀρχομένων καὶ Χαυρῶ-
ναιαν, possetque accusatiuus in datiuum mutari, vt à præposi-
tione περὶ regeretur, sicut & Ὀρχομένων, malui περὶ Χαυρῶναιαν
scribere, vt legitur supra.

P. 495. d. 10. Vide num potius legendum sit ἀμφισβηθῶ-
τος.

P. 496. b. 4. Non χρυσόφοις, sed χρυσοφόροις Plutarchum scri-
psisse suspicor.

P. 498. a. 10. Quid si ἀρκτείν pro ἀκρίτου legamus?

P. 507. b. 9. Pro πολικῶν legitur in quibusdam ποικιλῶν.

Ibid. c. 1. Scriptum fuisse puto non ἐλάπης, sed ἐκ ἐλάπης.

Neque enim illo, sed hoc modo solent historici loqui.

P. 515. c. 5. Hunc locum ita fuisse ab autore scriptum, ne-
mo mihi persuaserit. Vnus tamen interpretum lectionem
quæ hic (sicut & in aliis editionibus) habetur, sequutus est:
ita interpretans, Quorum ergo attinet nos nullum militiæ
finem facere? quin nos quod reliquum est corporum animo-
rumque, ei referuamus duci cui nullum pulchrius decus esse
videtur quam dicere milites? Sed non satis hæc duo inter se
conueniunt, velle militiæ finem facere, & tamen de sequen-
do quopiam alio duce cogitare. Quare non dubito quin pro
ἐδὲ scribendum sit, & à Plutarcho ipso scriptum fuerit, εἰ δὲ
Cui meæ coniecturæ alterum interpretem assentiri comperi,
ita reddentem hunc locum, Si igitur perpetuo est militan-
dum, nonne tali duci, cui pulcherrimum videtur ornamen-
tum militum opulentia, quod reliquum est corporis & ani-
mæ, referuabimus?

P. 521. e. 10. Pro μιᾶ quod posteriore loco legitur, credide-
rim reponendum esse ἄμα. At hæc verba περὶ δόξων νίκας in vā
nam vocem confluenda esse puto, vt veram lectionem habe-
amus, & quidem cum mutatione aliqua: vt videlicet ὡ in ὠ mu-
tantes, scribamus περὶ δόξων νίκας. Ambo tamen interpretes eam
quam habemus lectionem retinuerunt, qualemcunque po-
tuerunt sensum inde elicientes. Vnus enim ita verit, Cate-
rum vt athletas qui vno die lucta simul & pancratio coronan-
tur. vocant nouo more Victorias. Alter vero sic, Sed vt ex
athletis eos qui eadem die lucta pancratioque coronam me-
ruerunt, mira quadam consuetudine victores excellentiæ er-
go nominant. Nam & hunc, quamvis non victorias sed vi-
ctores interpretetur, nō aliud tamen quam νίκας legisse existi-
mo. Verum in compositione quidem hanc significationē ha-
bere constat, at extra compositionem nequaquam eam illi
dati puto.

P. 522. b. 8. Non dubium est quin reponi debeat ἀφ' ἄν.

Ibid. c. 3. Est quidem valde suspectum verbum ἀδουσι, sed
nihil in mentem venit quod & ad eius scripturam accedat &
loco conuenientem significationem habeat. fuit tamen scri-
ptum ἀδουσι potius quam ἀδουσι respiciendo ad eam verbi hu-
ius significationem qua pro Placere ponitur: sed omnino poe-
ticum verbum est. ac ne hi quidem ἀδην sed potius ἀδην dicū.

P. 523. c. 9. Scribendū videtur ὑπερβαλλῶν, quum ad idem
participiū feratur ad quod & ἀποδείξει: nimirum ad ἐκπίσαι.

P. 525. c. 10. Rectius scriberetur πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα.

Ibid. e. 10. Reponenda potius altera lectio, Καίπιν ἡμαθῶν,
vt stet versus: quum alioqui illam vet. quidam cod. habeant.
Post περὶ δόξων autem πλεῖστα γημί ponenda est, vel potius inter-
rogationis nota: quæ tamen in plerisque vet. libris post inter-
rogationis particulas poni non solet. Qui enim sequuntur duo
verius, cum præcedentibus hisce verbis iunctam sententiam
non habent: quamvis Nicia itidem mentionem faciant: at-
que adeo illorum etiam mensuram longe excedant. Fortassis
igitur Plutarchus interiecerat aliquot verba quibus hæc in
alio eiusdem comædiæ loco scribere significabat.

Ibid. f. 1. Hæc interrogatiue dici existimo, ideoque interro-
gationis notam participio ἐλημμένον subiungendam cenfeo.
Possent tamen & citra interrogationem legi. Sunt autem duo
hi versus multo præcedentibus longiores, vt pote quorum v-
terque trimetri & dimetri mensuram habeat. Verum posteriori
multo melius mensura sua constat quam priori. Huic enim a-
liquod vocabulum deesse videtur, absque aliqua saltem muta-
tione illam diuisionem non plene admittit. at ille ita diuidi
potest, Ἵμεις γὰρ φρενοβλαβῆς λαβοῦντες αὐτῶν ἄδουσι ἐκ κατὰ πῆν.
Obserua autem interrogationis notam huic quoque à me
subiungi, multo etiam magis quam præcedenti necessariam:
simul etiam reponi ὦ.

P. 529. c. 9. Pro περὶ οἰκείων legitur etiam περὶ οἰκίησιν.

P. 532. b. 4. Legitur etiam συμβέλον: sed altera lectio cum
aliunde tum ex Xenophonte confirmari potest.

Ibid. d. 2. Particulam negatiuam vnus interpretum ex-
pungendam censuit, vt ex hæc eius interpretatione liquet, Ac
crebro quod esset consiliis victus repetens animoque versans.
Non dubium est enim quin hæc ita reddita sint quasi legere-
tur, πὲρ κρατηθῆναι πῆν λογισμῶν. Alter autem non reiecit quidem
particulam istam, sed verbo κρατηθῆναι nouam quandam signi-
ficationem tribuit: ita interpretans, Crebroque animo suo re-
uoluens quod suis consiliis non esset obtemperatum. At ego,
nec particulam μὴ expungens, nec verbo κρατηθῆναι, aliam quā
vsitatam passim significationem tribuens, sic interpretandum
hunc locum cenfeo, At subinde repentem, se nullis ratioci-
nationibus superatum fuisse. Id est, Nullis eorum qui suscipi-
endi huiusce belli auctores fuissent, ratiocinationibus perlua-

deri se potuisse, sed contra habuisse semper suas rationes quas illorum rationibus opponeret, & quibus illos ab incepto detereretur. Libuit autem, quum iam hæc scripisssem, Gallicam quoque interpretationem consulere, (cuius alioqui testimonio uti non soleo, non quod eius apud me magna autoritas non sit, sed partim quod ad eam quoque ad eundem otium non suppetat, partim etiam quod à multis eorum quibus hæc scribuntur non intelligatur) quam ita locum illum reddidisse comperi, *En repetant souvent, & souvent redifant, que raison n'avoit point en de lieu en la conclusion de ceste entreprise.* Verum *μη κρατηθῆναι τοῖς λογισμοῖς* dici quod non cum ratione susceptum est, (hoc enim verba illa Gallica sonant) quod exemplo probari possit? ut omittam, casum quem cum *κρατηθῆναι* iungere oporteret, deesse. Habet alioqui hæc interpretatio aliquid in quo mihi assentitur, nimirum quod attinet ad participia *αἰαλαμβαίνοντα* & *σρέφοντα*. Itidem enim ego minime ad cogitationem referenda puto, quum dicatur *ἀμελῶναι πὺς αὐτῶν χροῖας αὐτῶν*, quod tacita cogitatio efficere non potuisset. Sic autem dicitur aliquis verba aliqua *σρέφειν*, quum ea sæpe iterat, seu repetit, ut *ἀνακλῶν* ab eodem scriptore alibi dicitur.

P. 533. a. 5. Extat & alia lectio multo hac melior, & quidem quam omnino sequi debemus, ut opinor, ita scribens, *ἐπὶ τῷ φασὶν ἔργῳ τῷ πρὸς Ἀθλωατοῖς ἡμέρας ὀκτώπλες*. Pro ὅσον autem recte repositum fuit *ἡ*, ante *χροῖον*. Sed & *λέγοντες* supra in *λέγοντος* non male mutatum fuisset.

Ibid. b. 6. Accusatiuus *γρόμιω* additus ex vet. codicibus fuit: possit tamen vel hic vel alius eiusmodi cum infinitiuo *ἐπιπῶν* subaudiri.

Ibid. e. 6. Reponendum est *λείπεται* vel *ἐλείπετο*, ut conveniat cum *ἐσθέρει*, sed verisimilius est illud in *λείπεται* depravatum fuisse quam hoc, utpote vicinius. Hæc quidem certe verba, *ἔξ ὧν ἐσθέρει*, opponuntur illis *οἷς λείπεται*, nihilque aliud hoc loco valet *ἔξ ὧν* quam *οἷς*. Quod tamen in ista interpretatione observatum non fuit, Cum portus Syracusanos occupavit, tum eo in loco castra posuit qui & tutum adversus ea quæ hostibus potiora esse putabat, præstare posset, & bello absque cuiusquam impedimento gerendo commodus videretur. At in ista contra observatum fuit, Potiusque est portubus, & locum cepit castris ubi hostes, quibus rebus præstabant, nihil ei poterant incommodare: quibus autem superior erat ipse, his pressurum se speravit citra impedimentum illos. Poterant tamen illa, *ἢ κατὰ βλαπτόμενος οἷς λείπεται ἢ δὲ πολέμιων*, magis ad verbum reddi (magis etiam fortasse Grecorum vim exprimendo) hoc modo, Unde minime damnum acciperet ex iis in quibus inferior hostibus esset. Sic & illa his opposita, *ἔξ ὧν ἐσθέρει*, his in quibus fiduciam collocabat.

P. 534. d. 3. Post *ἡ* apte poneretur interpunctio, quæ ostenderet non cum participio *αεθροκρινθῆναι*, sed cum nomine *λείμμα* debere hunc genitium iungi. Quod nomen non pro residuo, seu pro reliquis, sed pro defectu accipitur, perinde ac si diceret, *πὸ ἐλείπε τῷ ἔργῳ*, non ipsi Nicæ, sed eius morbo imputari debere. Interpretes tamen *λείμμα ποιηδαι* acceperunt simpliciter pro Imputare, seu acceptum ferre. Vnus enim ita vertit, Cui morbo æquum est imputari siquid ab eo perfectum non fuit. Alter hoc modo, Cui, quod residuum operis non fuerit exactum, iure ferendum est expensum. (Qui tamen nescio cur Expensam hic quam Acceptum dicere maluerit.)

P. 535. a. 9. Stare non potest hæc lectio, *ὡς δὲ ἐλπίδος μεγάλης*, ideoque repono *ὡς δὲ ἐλπίδος μεγάλης*. Quamvis autem mihi nunc in promptu huius generis loquendi non sit exemplum, non dubito tamen quin *δὲ ἐλπίδος ἔξ* ita dicatur ut *δὲ ἐλπίδος ἔξ*.

P. 536. a. 3. Scribendum videtur, *ὅχι ὁ Θεουκιδίδης μόνον ἀλλὰ καὶ*, &c.

P. 538. c. 2. Pro *λέων* legitur etiam *Γέλων*.

Ibid. d. 10. Malim *συνωργηνοῦσαι*, ut quidam cod. habent.

P. 539. b. 7. Pro *ἐθίετο* in quibusdam habetur, *ἔθνεκεν* *διεμανήνυτο*.

P. 543. c. 7. Plutarchum existimo scripisse, *ἔοικε δὲ ἡ μία*. Interpretes tamen lectionem quam habemus, sequuti sunt, sed vnus ea quam verbo *ἔοικε* tribuit interpretatione adiuuare illam conatus est. Vertit enim, Perhibent Romani multarum Crassi virtutum vnum hoc vitium luminibus obstruxisse, avaritiam. In specie quidem erat vnum: verum, omnium in eo vitiorum quum esset valentissimum, offuscavit cetera. Alter autem sic reddidit, Sane Romani tradunt multis Crassi virtutibus vnum avaritiæ vitium offecisse. Mihi id vnum de multis eius vitiis quod esset reliquis vehementius,

cetera obscurasse videtur. At ego Plutarchum negatiuam particulam nomini *μία* præfixisse arbitror, ut dixi. atque ita fuerit hic sensus, Videtur tamen non vnum hoc eius vitium fuisse, sed quum &c. Atque ita nihil opus fuerit verbo *ἔοικε* significationem ab hoc loco alienam tribuere, ut certe tribuitur ab eo qui *ἔοικε δὲ μία* vertit. In specie quidem erat vnum. Nam & *ἔοικε μὲν μία* legendum esset, & infinitiuum *ἀμαυρῶσαι*, qui illi verbo *ἔοικε* iungitur, in *ἡμαυρῶσε* mutari oporteret.

P. 544. c. 7. Aliam quampiam lectionem sequutus esse videtur vnus interpretum, ita reddens hunc locum, Ferunt enim nullam ita exiguam aut abiectam fuisse causam quam non posset ex tempore agere. Nisi forte negatiuam particulam ipsemet ex coniectura addidit. Sed non video quid ea hic opus sit, nec cur putandum sit Plutarchum de exigua & abiecta causa quam de magna seu magni momenti, aut difficili, dicere maluisse. Imo vero si negatiua particula vsus fuisset, potius dixisset, ut opinor, *οὐδέ μίαν γὰρ ἔπι δίκλω φασὶ μεγάλλην εἶδὲ πολλὰ ἀξίαν γενέσθαι, πρὸς τὴν ἀπαράσκευον ἐκ ἡλθεν*. quum dixerit contra, *ἔθνεκεν γὰρ ἔπι δίκλω φασὶ μικρὰν εἶδὲ εὐκατὰ φρονήτων ἡμέρας, πρὸς τὴν ἀπαράσκευον ἡλθεν*. Ideoque recte alter interpres videtur reddidisse, Nullam enim referunt causam fuisse adeo tenuem & leuem ad quam imparatus accederet. Ac certe optime hoc conuenit cum iis quæ dixi, illum *ὅτι μέλαια καὶ πένος* πὺς *εὐφροσύνης* *κατὰ βλάπην*. qui enim *ἀπαρῆσκευον* ad agendas causas veniunt, & quidem agere illas possunt, illis contra *ὅτι μέλαια καὶ πένος* minime necessaria sunt. Sed vicissim non satis conuenire hoc cum sequentibus, obiicit fortassis alter ille interpres, quem etiam ad ea respexisse suspicor: præsertim quum *ἀλλὰ* reddiderit itaque. Illis enim, Nullam fuisse causam quam non posset ex tempore agere, consentanea videntur hæc, Itaque aliis orare recusantibus, ipse patrocinium suscepit. Verum ut omittam quam attuli rationem, ob quam hic locus negationem non admittit, nihil nos mouere debent hæc quæ subiunguntur, quum *ἀλλὰ* reddi possit. Sed tamen.

P. 545. c. 10. Repositus fuit datiuus *ἡδοναῖς* in locum datiuu *ἄρας*, ex vet. codicibus. Videtur autem genitiuus *ἄρας* huic errori occasionem præbuisse. quis enim mendosum hunc datiuum *ἄρας* hoc in loco non fateatur?

P. 548. f. 5. Pro *συνωργηται* legitur etiam *χαλεπα*, sed illam lectionem malo.

P. 549. a. 6. Non *μικρὰν* sed *μιαρὰν* antea legebatur, manifesto errore: & qui tamen vnum ex interpretibus latuerit, vertit enim, Ac duobus millibus armatotum in eam insulam coniectis, bellum feruile illic de nouo conscivit, quod non ita dudum sopitum, facile potuit pestiferis facibus resuscitari. At vero alter mendum animaduertit, ut ex hac eius interpretatione apparet, Immissisque in eam insulam duobus suorum millibus, rursus ibi bellum feruile, hand ita pridem sopitum, ac exiguo tantum aliquo fomite opus habens, resuscitare. Sed lubet locum proferre in quo litera *κ* litera *α* pari pari reddidit. in quo videlicet vocabulum *μικρὰ* sedem vocabuli *μιαρὰ* occupauit, sicut hic sedem vocis *μικρὰν* à voce *μιαρὰν* occupatam esse videmus. Is est in Æschinis pro Ctesiphonte oratione. ubi quum ille Demosthenem genere loquendi Græcis familiari *μιαρὰν καφαλῶ* appellet, exemplaria quædam *μιαρὰν* in *μικρὰν* deprauarunt. Hanc autem deprauationem sequens Ioachimus Perionius Benedictinus Cormæriacenus monachus in sua interpretatione Demostheni paruum caput obiecit. Vide lector ut in erroribus alioqui leuibus ipsi etiam (si fas est dicere) monachi hallucinentur.

Ibid. c. 6. Pro *ἀποσάντων* legitur etiam *ἀποστράπτητων*.

P. 553. a. 6. Hæc verba *κατὰ ὠπλιῶν* in præcedentibus editionibus deerant.

Ibid. e. 1. Malim scribere *μύριον ἀμαρτημάτων ἡρώμενον*.

P. 556. c. 1. Repono *ἐν χιρῶπταπην*.

Ibid. f. 3. Pro *σικαί* legitur etiam *σιλωαί*.

P. 557. b. 9. Reponendum puto *πρελεχομάνης*.

Ibid. f. 2. Pro *ὑφάσματος* nonnulla exempl. habent *σικεπίσματος*.

P. 558. d. 6. Scio afferri hic ex coniectura aliam lectionem, mutantem *σρατηρωπῶν* in *σρατηρωπῶν*, sed nec eam admitte, (ut certe non vnam ob causam reicienda est) nec aliam quam eam quæ hic habetur quæret quisquis obseruarit apud Plutarchum verbi *σρατηρωπῶν* vnum cum infinitiuo: de quo vsu & antea aliquid me obiter dixisse arbitror.

Ibid. e. 9. Pro *ἀπακτῶν* legitur etiam quod contrariam significationem habet, nimirum *ὑποκπη*.

P. 559. c. 7. Rectius scriptum iri puto *ἀμωθῆσαι*. In tot locis tamen huius ipsius operis prælens infinitiuu pro futuro iunctum

in eum verbis huiusmodi reperitur, vt propemodum am- mendosa sint tales scripturae dubitem.

P. 560. f. 3. Infinitiuos κομίζην & ἀπολαύειν obseruare potius (vt opinor) quam suspectos habere debemus. Prima autem fronte se offert articulus πῶ, qui vel praefigendus vel subaudiendus videri possit.

P. 561. a. 6. Pro πρεσβύτερος scriptum est etiam πρεσβύτερος.

P. 562. a. 6. In praecedentibus editionibus legitur καταβαλλόντων: quod participium nullam hic locum posse habere videretur. Sed & ἐχόντων reponi debet.

Ibid. a. 9. Hunc locum aliter interpunxi quam interpunctus antea fuerit, quam πηνή post genitiuum Κεράσου profita esset: perinde videlicet ac si τὸ Κεράσου iungi posset cum verbo παυδαίνετοι. Ac certe interpretes hanc interpunctionem sequuti sunt. Vnus enim vertit, Id vero consilium quum maxime curandum fuisset ne quis maturius Carrensum cognosceret, Andromachus homo perfidissimus ex ipso Crasso intellexit: imo & ducem eum itineris Crassus delegerat. Alter sic, Id quum nullum Carrenorum intelligere ante tempus oportuisset, intelligit ex Crasso perfidissimus omnium Andromachus, quem insuper delegit itineris ducem. Vnus est autem vterque verbo Deligere, quod nihil cum participio πισυθείς commune habet. Estque obiter & hoc obseruandum, dixisse Plutarchum, καὶ τὸ πῶ πισυθείς, τῆς οὐδὲ πῶ ἡγεμονίᾳ, per appositionem: perinde videlicet ac si quis ita loquatur, καὶ τὸ πῶ πισυθείς, ἡγευῖ τῆς οὐδὲ πῶ ἡγεμονίᾳ, vel τῆς οὐδὲ δηλαδὴ πῶ ἡγεμονίᾳ. Possimus etiam dicere, καὶ τὸ πῶ πισυθείς, τῆς οὐδὲ πῶ ἡγεμονίᾳ, perinde ac si dixisset, καὶ αὐτὸ πῶ πισυθείς τῆς οὐδὲ πῶ ἡγεμονίᾳ: hoc sensu, non solum rescivit eos fugam moliri, sed eius etiam fideicommissum à Crasso fuit hoc negotium vt viae dux esset. Debit autem vis participii πισυθείς exprimi, vel eo nomine quod Plutarchus in eo ad praecedens nomen ἀπισυθείς alludat: quasi diceret, dignum scilicet fuisse τὸν πῶ τῶν ἀπισυθείς τῶν cui Crassus & hoc πισυθεῖν velle.

P. 563. f. 1. Pro prima huius paginae voce Πομαζάδης habetur alia in quibusdam exempl. videlicet Ἀξάδης.

P. 564. b. 2. Post βαρβαρικῶν quidam codices habent genitiuum γυναικός.

Ibid. d. 3. Praeced. edit. habent duntaxat πινυρίδας sine adiectiuo illo ἀκόλαστοις. Sed belle conuenit cum eo quod paulo ante dictum fuit ἢ Μιλησιακῶν ἀκόλαστον.

P. 565. d. 6. Pro πρεσβύτερον scriptum est etiam μάλλον.

P. 567. e. 4. Sequenda potius exemplaria in quibus habetur ἀπολοντο.

P. 571. e. 7. Pro διεκράτησον legitur & διεκάρτησον.

P. 574. a. 2. Non Δύσιον sed Κλύσιον, non Θωρακίων sed Θερακίων, quaedam exemplaria habent.

Ibid. b. 2. In nonnullis cod. non μάχης sed πύχης scriptum est. Non dubito autem quin lectio illa huic anteferenda sit. Vertit autem vnus interpres haec verba, πύχης ἐξαναδυμένω φανερῶς μάχης, Qui omni se explicaret aperta pugna. Alter verbo Subterfugere vsus est: quod malo.

Ibid. b. 9. Pro ἀπυρον legitur etiam ἀπυρον. sed lectionem illam alii huius ipsius operis loci confirmant. Verum διαπυρον non de iis tantum dicitur qui sine pane viuunt, (vt vnus ex interpretibus διαπυρον καὶ ἀσπιλον reddit Viuere sine pane & tentoriis) sed de iis qui cibis non coctis vescuntur, quicumque illi sint. Sic etiam ἀερον ἀπυρον dixit hic scriptor in Marco Catone, pag. 619. in quo cibi non cocti, sed cradidantur. Itemque apud eundem in libello qui inscribitur, Πόπρον Ἀπυρον καὶ πόλεμον ἢ πύσφιαν ἀπυρότεροι, legimus ἀπυρασιτία, vbi scribit, οἱ μὲν στρατηγοὶ πολλὰς ἀπυρασιτίας ἀπυρασιτία κομίζουσι, ἐξ ὧν ἔστι τὰς μάχης τὴν ἀπυρασίαν. Cui similis est me apud Suidam locus, ὁ δὲ παρὴν γέλε πῆς Μακεδόνων πειλὸν ἡμερῶν σῖτα ἀπυρασιτία ἀπυρασίαν. Cui loco subiungit, ἀπυρον ἀπυρασίαν esse τὴν δι' ἀπυρασίαν λαχόντων. veluti vbi dicitur de Zenone, eum ἀπυρασίαν ἀπυρασίαν. Sed illum interpretem dum ἀπυρον vertit Sine pane, ad πύρον, non ad πῦρ, respexisse existimo: quasi nimirum ex illo, non hoc, vocabulum istud compositum esset.

P. 576. b. 6. Scribitur potius ἀκαρῆ quum non additur substantiuum, vt te docebit meus lingua Graecae thesaurus.

P. 578. e. 4. In quibusdam est Ἰέρων, non βαρβαρόν.

P. 579. f. 1. Scribe potius μεγαλοφροσύνης in genitiuo, vt & alii qui veteres libri habent.

P. 580. b. 3. In edit. Ald. & Flor. legitur ἡγεμονία, litera α non habente, subscriptum: quod facit vt pro accusatiuo ἡγεμονίαν (quem malo) irrepsisse existimem.

P. 581. b. 6. In praeced. editionibus legitur ἀναπληροῦναι,

quod in ἀναπληροῦναι (ita enim scribi debet) recte mutatum fuisse ex vet. cod. nemo nō fatebitur, qui in autorum Graecorū lectione versatus fuerit. Passim enim aliquem ἀναπληροῦναι πῶς τὴν ἐλπίδα, seu τὰς ἐλπίδας, & aliquem ἀναπληροῦναι πῶς τὰς ἐλπίδας, metaphora elegantissima dicunt.

P. 582. a. 8. Legitur etiam συμπίνοντας.

P. 588. e. 9. Quamuis sequatur non multo post τῆς ἰστανεῖς ἐγχαλινού, minime tamen χαλὸν hic in χαλινόν mutari debere existimandum est. quum enim dicit, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς χαλὸν ἐμβαλόντας, perinde est ac si diceret, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς.

Ibid. f. 3. Reponi omnino necesse est ὀπίσθιμον.

P. 589. b. 1. Legitur etiam φιδόμενος pro κεδόμενος, non multum diuersa significatione.

Ibid. d. 7. Pro hoc genitiuo habetur in quibusdam genitiuus πολεμίων.

* P. 591. a. 10. Pro συνειρήνηται (quod primum est huius paginae vocabulum) legitur etiam νῦν ἐφάπτεται, sed illam lectionem huic antepono.

P. 592. a. 3. Non fuit necesse dicere περιουμένου vt conueniret cum genitiuo ἀγέματος: quoniam nomen hoc est collectiuum.

Ibid. a. 6. Rectius scribetur αὐτοῖς, vt quidam cod. habent: vel αὐτοῖς, id est, sibi: ita interpretando, Vociferantes Eumenem sibi vocare iubebant. Vnus tamen interpretum perinde reddidit ac si non scriptum esset ἑβόων, Εὐμένη καλῶν αὐτοῖς, sed βοῶντες Εὐμένην ἑβόωντες: ita interpretans, Cum clamore Eumenem vocauerunt. Est alioqui vsitatum & alibi hoc verbum βοῶν cum infinitiuo, pro iubere clamando, vel poscere. Cum clamore iubere, seu flagitare. vt in hac ipsa Eumenis vita, pag. 108 f. ἀγὼν ἑβόων.

Ibid. d. 9. Pro ἰσπαρτίαις καμήλοις, non dubito quin reponendum sit ἰσπαρτίαις καμήλοις. Vnus interpretum vertit Hispanstriis camelis, lectionem quam habemus retinens: alter autem, Dromedis. Quod vocabulum Dromedis typographico fortassis errore pro Dromadibus positum fuit. Est certe δρομάδων latis frequens mentio apud scriptores Graecos. Atque adeo apud hunc ipsum, in eo quod in manibus nunc habemus, opere, legitur cum alibi tum in Alexandro: vbi scribit, ἢ πάλαι πῶ βασιλείᾳ ἀφ᾽ ἑνὸς πολεμίου ὅπῃ καμήλου δρομάδος, ὅτι τῶν κατὰ δρομῶν αὐτῶν. Apud Latinos quoque haec appellatio reperitur. Linius Maced. belli lib. 7. Ante hunc equitatum falcatae quadrigae, & camelis quos appellant dromadas. Vbi si Linius intellexit camelos alio nomine dromadas vocari, (sicut Gallice dromadaire appellatur quibus camelus) ei minime assentiri possim. Ita enim sentio, δρομάδας, velut epithetum, additum aliquando fuisse discriminis constituendi gratia. Sed ἰσπαρτίαις quae erant? (liceat enim hic foeminino genere Graecorum more appellare) aliudne genus quam earum quae δρομάδας dicebantur? Hoc equidem mihi non sit verisimile: quia potius δρομάδας, alio nomine ἰσπαρτίαις fuisse vocatas arbitror, ad differentiam earum quae veterini generis essent, vt Pliniano vocabulo vtat. Quae enim ad cursum velociores erant, eadem certe inequitare volentibus aptiores. At nostra lingua dromadam appellationem latius extendit, (vt dixi) vocans ἰσπαρτίαις quemuis camelum, ac potissimum ab antiquioribus huius linguae scriptoribus id vocabulum vsurpatur.

P. 596. c. 1. In omnibus nostris codicibus scriptum erat Λάμπιδος. Item Ἰωνίας pro Ἐπιπρωίας, in quibusdam.

Ibid. e. 10. In nonnullis scriptum est, ἀπὸ πῆ μὴ πλάσων μὴ πῆ μὴ πῆ τῶν μὴ μῆσαι. quae lectio veteri ne profecta sit ab aliquo cui verbum hoc μῆσαι nouum fuerit: quum alioqui veram esse hanc lectionem, & Laconice loquenti magis conuenientem, ex aliis etiam locis constet.

P. 597. a. 1. Hinc emendari potest locus huius scriptoris, initio libri ἀπὸ τῆς ἀπὸ ἀγῶν, vbi res eadem commemoratur, quum enim illic editiones quae meam praecesserunt, habeant, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς βασιλείδαις ἡγεμονίᾳ αὐτῶν ἡγεμονίᾳ, non dabitur est quin βασιλείδαις (quod reginas significat, mutandum sit vel in βασιλείδαις vel in βασιλοῦσι. Vtro modo quis scribat, perinde est. Quum eadem sit amborum diminutiouum significatio. Sed in illa voce βασιλείδαις vnus potius diminutiui, nimirum βασιλείδαις, quam alterius vestigia habemus. Atque adeo verisimile est ex βασιλείδαις fecisse quempiam βασιλείδαις cui haec forma ἡγεμονίᾳ ignota esset. In mea tamen editione legitur βασιλοῦσι, ex quorundam vet. codicum autoritate. Quo vocabulo vsus est Heraclides etiam quidam apud Athen. lib. 13. eandem historiam

his verbis referens: καὶ φασὶ πρὸς Ἀρχιδάμου τῆ βασιλείας, ἡναγκάζει αὐτὰ καλῶς φαινομένης, ἐπεὶ οὐκ ἔστι ἀρχαῖς καὶ πλοῖαι, ὡς ἀπέκλινεν ὅτι πῶς πλοῖαι, ζήμιωσαι τὸς ἐφόρους αὐτῶν, ὅτι πλῆθοντα οὐ βασιλικούς αὐτῆ βασιλείαν πρὸς Σπαρτιάταις ἡνῶν περιερέεται. Quem locum eo quoque nomine proferre libuit quod ex eo aliquid amplius quam ex utroque Plutarchi discamus: nimirum Archidamum in docenda parua vxore diuitiarum rationem habuisse. Sed ex Plutarcho vicissim adiuuandus esse videtur iste Heraclidis locus: quum minime rationi consentaneum sit vt quæ deformis & diues est, factus pusillos edat potius quam ea quæ formosa sit. Qua dere lectorem monuissim mihi nunc est factum. Is certe cuius interpretationem edidi, veram lectionem in eo Plutarchi loco sequutus est, vertens Regunculos: (hoc enim maluit quam Regulos) at is qui antea libellum illum verterat, falsa lectione deceptus, reddiderat Reginas: si modo nulla eius interpretationi facta fuit ἰσὺ πνοῦς πρὸς διοργωτῆ ἰνιάρια.

Ibid. c. 8. Pro βλάφη legitur etiam βλάση, quod mihi valde placet, vt his verbis μὴ βλάση σέθεν significetur, Ne ex te natiatur. At βλάφη nec cum σέθεν nec cum alio huius versus vocabulo iungi potest.

Ibid. f. 4. Est & alia lectio per datiuum, ὅτι τῆ κληρονομία: quam reponendam esse censeo.

P. 598. a. 4. Non dubium est quin reponi debeat πρὸς πρῶ- μέρος.

Ibid. b. 9. Post ἀρμονίας quidam cod. habent ἢ περινοίας ἢ πιδ- πηπς. quæ verba vereor ne suppositiua sint: vel potius hoc ita esse periuatum habeo.

Ibid. d. 10. Post πολέμησαι posita fuit interpunctionis nota: vt genitiuus Ἐμάδος cum aduerbio ἀπὸ πᾶσι τω iungatur. Alioquin scribendū fuerit περιπέμησαι, quosdam ex vet. cod. sequendo.

Ibid. e. 7. In quibusdam additur accusatiuus πῶντα post συμ- κερταίους ὅ, non post Δυσάνδρου: vt videlicet ad illud partici- pium, non ad verbum ἐψηφισατο, pertineat. Paulo post autem aduerbium μόνον post εἰαυτῷ positum est.

Ibid. f. 2. Pro δεξιπρόσθεν αἰμαδὸν legitur etiam αἰμαδὸν αἵμα- πρὸς δεξιῶν.

P. 599. a. 2. Legitur etiam ὅτι μὴ αὐτῶν, item ἡσάσι. paulo post.

Ibid. a. 5. Pro ἑσπέραι scriptum est in quibusdam ἑσπέραισι.

Ibid. a. 9. Non αἰμαδίων sed ἀπῶντων quædam exemplaria ha- bent: quæ lectio valde mihi placet. habet enim hoc vocabu- lum huic facto peculiariter convenientem significationem: vt præterea qui ἀπῶνται hic dicit, non excludit αἰμαδίων. quæ- tis alioquin ἀπῶνται Pyriho sapienti tribuat, teste Cicero. Proxime autem sequentia verba in precedentibus editioni- bus sunt πῶντα πρὸς αὐτῶν, quum manentibus iisdem literis sed syllabis aliter iunctis, legendum sit πῶντα πρὸς αὐτῶν.

Ibid. c. 1. Scribe ὅτι τὰς δέρας, ex consensu omnium nostro- rum codicum.

Ibid. c. 5. Legitur etiam ἐν δέξτερος pro δεινότερος. sed hic πρὸς τῆς δεινότης potius quam τῆς δέξης agi videtur.

P. 600. a. 5. In nonnullis scriptum est, δὸς δέμοι πρὸς πρῶν καὶ χάρων.

Ibid. e. 5. Pro Μιθριδάτιω legitur etiam Σπιθριδάτιω. quæ le- ctio aliorum locorum testimonio comprobatur: ideoq; recte vnus interpretum Spichridatem, non Mithridatem scripsit.

Ibid. a. 8. In quibusdam est ἐπιβλήτων.

Ibid. c. 4. Legitur & στρατηγίας, nec non στραπῶ. Huic quidem lectioni locus esse non potest, at illi non minus quam ei quæ in textu habetur. Sic vero & alibi in his vocabulis variant ex- emplaria.

Ibid. c. 6. Scribendum est νενηκῶτες, vt conueniat hic parti- cipii accusatiuus cum accusatiuo μυελούς.

Ibid. d. 8. Pro περιεπιπῶν legitur etiam περιεπιπῶν, quod ma- lo. Contra vero præcedente, paulo ante, quum itidem περιε- πιπῶν habeant quædam exemplaria pro περιεπιπῶν, malo περιεπιπῶν.

Ibid. e. 1. In nostris vet. exemplar. non ψιλῶν ὀπλιῶν, sed δει- λῶν ὀπλιῶν legebatur, quam lectionem amplector, & mecum omnes amplecti debent: tum quod recte δειλοὶ opponantur πολεμικοί, tum quod contraria sint quæ hic coniunguntur, ni- mirum ψιλοὶ & ὀπλιῶν. Neque enim ignotum est ψιλοὶ leuis armaturæ milites appellari: ὀπλιῶν: grauis armaturæ. Ideoque vnus interpretum alterum ex his genitiuis in sua interpreta- tione, ratermisit: nimirum posteriorem, ὀπλιῶν: ita reddens hunc locum, Itaque Agefilaus pro leuis armaturæ militibus multes & bellicosos eos nactus est. Vbi pro Eos scribendum videtur Equites. Alter vero retinuit quidem vt runque geni- tiuum, sed priori ψιλῶν aliam potius quam passim receptam significationem dedit. sic enim locum istum reddidit, Ita

factum breui vt Agefilaus pro vilibus peditibus frequentes haberet & fortes equites. Vide lector quid vere germanæ le- ctionis ignoratio faciat, quam multa diuerticula interpretes quarere cogat, multum in iis laborantes, quum recta via ni- hil omnino laboris exhibitura illis esset. Neque vero quum hoc dico, ignorationem talem vllis interpretibus, quicumq; sint, adscribendam censeo, (nihil certe magis quam eum qui in tenebris rectam viam tenere non potuerit, accusan- dum esse dixerim) sed potius eorum vicem doleo, quibus ad molestum & grauem interpretandi laborem is etiam accedit quod cum mendosis exemplaribus illos conficiari oporteat. Nec vicissim tamen quorundam interpretum plusquam su- pinam ignorantiam accusandam esse nego, qui sua exempla- ria in apertissimis etiam mendis sequantur. Quamuis enim tenebræ obstatere soleant ne recta via cernatur, (vt in illa com- paratione maneam) sunt tamen & loca quædam quæ ita no- bis longo vsu cognita esse debent, vt ne Cimmeric quidem tenebræ quominus rectum iter per illa teneamus, obstatere debeant. Apertissima autem menda voco quale est in hac ipsa pagina, & quidem paucis ante versibus, ἀπίροις in edit- quæ meam præcedunt, pro ἐυπύροις. Idem fortasse & de ge- nitiuo μιανῶν pro μικρῶν dici possit in vita Crassi, (cuius er- roris ibi mentionem feci) quamuis ab altero interpretum duntaxat sic animaduersus. Vicissimque illa μικρὰ κεφαλῆ (de qua ibi dictum à me fuit) pro μιανῶν, his annumerari fortasse possit.

Ibid. e. 10. Priore loco pro præsentī μάχεσθι inuenitur scri- ptum futurum μαχεῖσθι.

P. 601. b. 5. Legitur ἀπὸ χέρας in omnibus nostris codici- bus: quod malo: quoniam plus est ἀπὸ χέρας quam ἐπαχθέ- σατο. Paulo post autem non dubium est quin ἀπίροις pro ἐπι- πύροις reponi debeat.

P. 602. a. 6. Pro ὁπλοῦν scriptum est ἐμφανῶν in omnibus nostris codicibus: & rectius. si quidem dicitur potius aliquis esse ὁπλοῦν, id est, Illustris, huc insignis: aliquid autem esse ἐμφανῶν, id est Apertum, Euidens.

Ibid. c. 4. Legitur etiam πάλιν πρὸς ἡγομένου καὶ μεταβαλομέ- νου.

P. 603. a. 4. Non Ἰδαίου sed Ἰδαίου quidam codices habent.

Ibid. c. 2. Pro ὑποστροφῆς legitur μεταστροφῆς in nostris codi- cib. quæ participia valde differentem, hoc præsertim loco, si- gnificationem habent, vel potius contrariam. quum ὑποστρο- φῆς sonet Auerfatus, Auerrens ab eo faciem: seu Auerfa facie. at μεταστροφῆς, Conuersus ad eum, Conuersa in eum facie. Non dubium est autem quin μεταστροφῆς potius conueniat huic loco: ideoque magis hanc interpretationem probo, Re- iecto in eum vultu: quam alteram, Auerfa facie. Im vero & in verbis quæ Plutarchus eum μεταστροφῆντα dixisse tradit, vel potius in vno eorum verborum, non parum est discriminis inter veterum codicum lectionem & eam quam editiones typographicae habent, & ipsi quoque interpretes sequuntur. Quum enim dicatur in illis edit. ita loquutus esse, ὡς χαλεπὸν εἶναι αἶμα καὶ φρονεῖν, vet. cod. habent non φρονεῖν sed φιλεῖν. Qui infinitiuus quum prima fronte minus aptus videri queat, lon- getamen aprior ex eo sententia & magis huic loco conue- niens elicitur, vt aperte ostendam. Sed prius vt ab interpreti- bus versus est referam. Vnus ita reddidit, Vt arduum est si- mul miserari & sapere. Alter, Difficile est simul miserari & sapere. Ego χαλεπὸν non pro difficili seu arduo, sed pro graui seu acerbo accipiens, & lectionem veterum cod. sequens, quæ est, ὡς χαλεπὸν εἶναι αἶμα καὶ φιλεῖν, sic interpretor, Quam graue est miserari simul & amare. vel, Quam acerbum est, &c. Perinde ac si diceret, Quam graue mihi est eum relinqua- re quem & miseror & amo. At vero retinendo alterum illud verbum φρονεῖν, perinde erit ac si diceret vix fieri posse vt is qui miseratur sapiat. Quæ verba multo minus aptam sententiam habere videntur. Cæterum particula ὡς vel accipi potest in ea significatione quæ illi in præcedentibus interpretationibus da- tur, vt videlicet admirationi feruiat: vel accipi pro εἶναι, vt non interpungatur post εἶπεν: & sit εἶπεν ὡς χαλεπὸν εἶναι (subauditur e- nim hoc verbum) pro εἶπε χαλεπὸν εἶναι.

Ibid. c. 6. Pro καὶ ἀπλείας legitur in vet. cod. καὶ τῆς εὐγενείας. Sed ego pro ἀπλείας reponendum potius censuerim vocabu- lum quod scripturam pene eandem habet, vnica videlicet li- tera differens, ἀφελείας.

Ibid. d. 1. Adiectæ fuerunt hæ duæ voces, καὶ εὐπελετέραν, ex vet. cod. sed videri potest accusatiuus εὐπελετέραν magis ἐπιζητη- πῶς esse quam orationi quicquam addere.

P. 604. c. 1. Pro Δημοσθένου legitur in omnibus nostris vet. Ἐρασιερέτου, & quidem præ fixo articulo τῶν.

Ibid. d. 4.

Ibid. d. 4.) Hæc verba, αἰς ἑκάστον δὲ λέγειν, εἰ γὰρ, in præced. editionibus non leguntur.

Ibid. e. 2.) Ex vet. libris petita est hæc lectio ἡ δὲ περιουσία, antea enim legebatur ἡ δὲ περιουσία, non præfixo illo adverbio.

P. 605. f. 2.) In vet. est εὐπείης: quam lectionem sequendo, in αὐτῆς spiritus tenuis in asperum mutandus fuerit.

P. 606. d. 5. Α' πάλ.) Legitur etiam Εὐπώλιαν καὶ Πραύραν.

P. 608. c. 1.) In ve. legitur ὡς ἀγαλλομένης. Paulo post ἐπιρροῦν pro ἐπιλόκω.

Ibid. d. 6.) Hos accusatiuos in datiuos mutare oportet, asfentientibus veteribus etiam: vt legamus, πῆς δὲ μὴ βουλομένων.

P. 609. b. 10.) Interpunctio post ἰθὺς est tollenda, & potius ante ἀρχομένους ponenda: vt dicatur ἀρχομένους εἰ ἐφθόνται. Cæterum pro στρατίαν repositum fuit στρατήγιαν, cuius vocem in exempl. permutatiōnis facta fuit & supra mentio.

Ibid. c. 4.) Pro Θεοπαῖς scriptum est & Θεοπαῖς.

P. 610. a. 8.) Repono σκέψασθαι pro σκέψασθαι, talis erroris in aliis plerisque locis memor. Paulo post autem ὡς εἰσέναι, pro ὡς εἰσέναι.

Ibid. e. 6.] Videndum annum φθιέριον sequentibus iungi debeat: sicut alibi hoc verbum cum præpositione εἰς vsurpat habente accusatiuum.

P. 611. b. 6.] Non Λεδτρα sed Τεγύρας, vet. cod. habent.

Ibid. c. 5.] Post κοινόν in nonnullis exempl. interiecta inveniuntur hæc verba, καὶ ὡς πῶς ἐλάσσει.

Ibid. d. 1.] In quibusdam scriptum est. αὐτονομίαν πῶς ἑλλίνας.

P. 612. c. 7.] Legitur etiam λιπαροὶ πᾶσι σώματα καὶ τὰ ὡρεσώτα, sed hæc verba minime addenda censeo.

Ibid. e. 7.] Est & alia lectio, τὰ ὅν ἢ νόμων αἰτίαι.

P. 613. c. 2.] Pro ἰσοκρίτων legitur etiam ἰσοκρίμων.

Ibid. e. 9.] Post ἑπαμεινώνων adiectum est in quibusdam ἡ δὲ ἑρῶτα, sed hoc satis intelligitur, etiam si non addatur.

P. 614. d. 9.] Pro πῶματος scriptum est in vet. cod. πᾶσιματος. Vitur autem verbo ἔπτασαν in fine huius paginae, à quo est nomen illud.

P. 615. b. 1.] Pro συμπορευομένων inuenitur in vet. codicibus σιωπορευομένων. Quod participium huic loco aptissimum esse videtur: sed dubitare quispiam possit an Plutarchus eo vti voluerit quum tam vicinum sit illius simplex οἰκιστομένης.

Ibid. c. 7.] Non εὐθώου, sed εὐθῶου in nostris exemp. erat.

Ibid. c. 5.] Est & alia lectio, δίαμα φανώσαι καρῶν.

P. 616. a. 6.] In vet. cod. præpositio ἰσθ, quæ est αὐξήκη, non verbo ἡγάπησεν sed verbo ἐθαύμασαν iungitur, mutat etiam ordine: hoc modo, οὐπω γὰρ ἡγάπησεν καὶ ἰσθ ἐθαύμασαν αὐτῶν.

Ibid. b. 6.] Pro ἀπηνῆς scriptum est etiam ἀπηνῆς, sed alteram illam lectionem minime reiiciendam censuerim.

Ibid. c. 6.] In vetustis cod. non πῶ οἰκουμένω, sed duntaxat πῶ πῶν dicitur ὁδὸς ἐμπεληκεναι.

P. 617. a. 2.] Post λιποτήτα additur in vet. καὶ κατηρότητα.

P. 618. b. 4.] Pro αὐτῶν scribendum esse videtur αὐτῶν.

Ibid. b. 8.] Non μὴ βουλομένων, sed φοβούμενος quidam codices habent.

P. 619. d. 10.] Præcedentes editiones post ὁμοίως interpungunt, vt ἡ δὲ iungatur cum καλῶν: at ego cum χλευάζοντες potius iungi crediderim. De hoc tamen subdubitans, & suum cuiq; iudicium liberum relinquens, neutri loco interpunctiōnis notam adhibui. Idemque & aliis plerisque locis à me factum esse moneo.

P. 620. e. 7.] Pro εὐσταθῆς scriptum est etiam ἀπαθῆς.

P. 621. Pro ἀγαλάται inuenitur etiam ἀπαλάται.

Ibid. b. 1.] Vel ἐπι ἢ pro ἐπιτα ἢ poni dicendum est, (de quo particula huius vsu in principio harum annotationum differui) vel particulam ἢ vacare post ἔντος. Si hanc vacare dicamus, tunc post εὐπείην non fuerit ponenda τελεία σημεῖα, vt pote sententia adhuc pendente. Videntur autem interpretes hoc censuisse, quum illam vsque ad hæc verba, δὲ ἢ πύπου, continuent: id est, sententiam seu periodum non claudant ante hæc verba. Vnus enim ita vertit, Postquam ad Cinnam in castra profectus ex crimine quodam & calumnia metuere sibi cœpit, citoque se inde subduxit: quum nusquam compareret, per castra rumor & sermo peruasit, interfectum à Cinna adolescentem esse. Alter non solum eoufq; periodum cōtinuauit, sed longius etiam perdaxit: sic totum hunc locum interpretans, Quum ad Cinnam in castra profectus, ac ob criminationes & calumnias aliorum sibi metuens, clam sese è medio subduxisset, rumore in castris exorto, adolescentem à Cinna necatum esse, milites iampridem infestos ani-

mos gerentes, impetu in Cinnam fecerunt: atq; is fugiens à quodam centurione stricto gladio insequente deprehensus, ad genna ei accidit, sigillumque, quod magni erat pretii protendit. Ego periodum vel non tam longe, vel certe longius etiam perduxissem: quoniam cum vltima (vt ita dicam) parte velut coherent quæ sequuntur, Cui centurio acerbe admodum insultans, Atqui, inquit, non veni &c. Potius tamen periodum clausissem his verbis, Impetum in Cinnam fecerunt. Sed hoc obiter dictum sit, quod autem ad ἐπι attinet, non dubito quin multum multos torserit, eum quem dixi eius vsu non animaduertentes, tanquam videlicet imperfectam sententiam relinquire scriptore: aut saltem tanquam illi vocolæ suam ἀπὸ δόξιν non dante. Quum autem vel pro ἐπιτα poni dici possit, vel particula δὲ in sequentibus abundare, (quam fuisse interpretum opinionem ostendi) ego alios Plutarchi locos cum isto conferens, non minus illud, quam hoc admiserim.

P. 623. b. 1.] Inferendum esse dico articulum τὰ inter πρῶτονικὰ & articulum πῶ: vt legatur, πρῶτονικὰ τὰ πῶ γάμου. In fine autem huius versus pro πῶ Πομπηίου βίῳ scriptum est in quibusdam τῶ Πομπηίου τρόπῳ.

Ibid. b. 6. 7.] Pro πρῶτον scriptum est etiam φρῶτον in quibusdam exempl. quod magis placet.

Ibid. d. 6.] Scribere malim Ρ' αμάρον.

Ibid. e. 2.] Pro ἀπανθρώπως legitur etiam ἀπαθῶς.

Ibid. f. 5.] Repono τὴν αἴτιον.

P. 624. b. 1.] Ita legitur in vet. codicibus, non εἰς Ἰπάλια.

Ibid. b.] In antiquis exempl. scriptum est ἔκ τῶ κισθίλοι.

Ibid. c. 2.] Legitur & hoc modo, δέξασθαι τοῖς ἀλλοῖς παρῆσι πᾶσι.

P. 626. d. 5.] In vet. cod. non σαυτοδ sed σαυτῶ scriptum est, vt hic habetur, nec non καπκινάκας πρὸ παρισκεύατας, Verum ad ista quidem verba quod attinet, nihil in significatione discriminis habent: at illa casus mutatio sententiam immutat. Nam si σαυτῶ legatur, intelligetur ἰσχυρότερον quam antea: ἢν σαυτοδ ad ἰσχυρότερον referri manifestum est.

Ibid. e. 3.] Hic quoque ἐπεὶ δὲ pro ἔπειτα δὲ accipiendum fuerit, vel periodus vsque ad hæc verba, οὐ δειμένον. suspendenda: ideoque ante ὁ δὲ σιωπῶν hypodiatoles duntaxat nota collocanda.

P. 627. d. 8.) In præcedentibus editionibus legitur αἰδύπατων pro αὐτῶ ἰσθῶν. quam lectionem interpretes quoque sequuti sunt, verum αἰδύπατων, quod præcedit, non reddiderunt nomine composito, sed perinde ac si αὐτῶ ἰσθῶν scriptum esset. Ita enim vnus locum istum vertit, Quo tempore (vt aiunt) quum quidam in senatu quæreret, ecquid Pompeium pro consule ad bellum mittendum putaret: Philippus, Nequaquam, inquit: sed pro consulibus, vtrunque consulem nullius esse pretii existimans. Alii quoque ita vertit ac si scriptum esset αὐτῶ ἰσθῶν, & quidem hæc verba pro consule, in ipsa responsione etiam repetens: hoc modo, Quo tempore aiunt rogante quodam in senatu & mirante, Pompeium an pro cōsule Philippus esset in Hispaniam missurus, Non tantum, inquit, pro consule, Philippus, sed pro consulibus: notans ambos illius anni consules nullo numero esse. Mihi autem non liquet vtrum αὐτῶ ἰσθῶν pro αἰδύπατων reponendum censuerint, ideoque verterint Pro consule, non Proconsulem, voce composita: an potius vt dicit huius festiuitatem apertioem redderent, ita interpretati sint. Sed retinendo, αἰδύπατων, itidemq; interpretationem consuetam illi dando, minime obsecuta esse videtur huius responsi vrbalitas qua ad significationem nominis αἰδύπατων, id est proconsul, alluditur. Ideoque recte quidem pro αἰδύπατων fuisse repositum αὐτῶ ἰσθῶν, at ἢ ὁ itidem αἰδύπατων in αὐτῶ ἰσθῶν esse mutandum censeo.

P. 629. e.] Pro ἡ δὲ πῶτε πολιτευομένων legitur etiam ἡ δὲ πῶτε πολιτευομένων: quæ certe multo maior laus fuerit: Sed si πῶτε in πῶτε mutetur, videtur etiam πολιτευομένων in πολιτευομένων vel πεπολιτευομένων mutari debere. Quæ tamen mutatio ex vet. libris itidem non annotatur, haud scio an per incuriam prætermissa.

P. 630. b. 4.] Pro ὄζον legitur & ἔζον: sed dura hæc repetitio participii tam propinqua videri queat.

Ibid. e. 7.] Scriptum inuenitur & ἀσέμμετρος, vt referatur ad βίον, verum altera lectio magis mihi placet.

P. 631. c. 3.] Scribendum ἐπὶ ἰσθῶν.

P. 633. d. 6.] In quibusdam vet. copula καὶ huic accusatiuo præfigitur: sed non placet καὶ πολλοῖς, quum iam multitudinem eorum declararit, dicens, διπλασίονας πλείονας ἄλλοις, Malim igitur scribere, καὶ πολλοῖς τοῖς πολλοῖς ὄντας, vt eos magna ex parte bellicosos fuisse intelligamus. Vnus tamen interpretum hanc significationem nominis πολλοῖς non de lit, ita

vertens hunc locum. Ipsos prædones, plus viginti millia, neque interficere statuit: neque, ut dissiparentur aut coirent de integro inopes & bellatores multi, sinere existimavit securum. Alter autem eam quam dico significationem nomini πολλοὺς dedisse videtur: quippe qui ita verterit, Ipsos autem piratas, quorum erat super viginti millia numerus, occidere ne cogitavit quidem: dimittendos porro, committendumque ut homines egeni & bello vivere soliti plerique, aut in varias regiones dissiparentur, aut inter se rursus coirent, nullo modo censuit. Verum ut dixi, πῶς πολλοὺς potius scribendum esse putarem, ut uti alibi legitimus, ἀπλοῖς μὲν ἢ φάλας καὶ δῆρμασι θηρίων πῶς πολλοὺς.

P. 634. c. 10.) Non dubium est quin pro ἀφικνεῖσθαι reponendum sit ἐφικνεῖσθαι, qui error & alibi reperitur.

Ibid. c. 3.) Est & alia lectio, πῶς νόμου πολλὰ κατηγόρησας καὶ τὸ δῆμαρχον μηδὲνα καὶ τίθων. Eam autem quam habemus lectionem possumus aliter quoque interpungere: ut nimirum δῆμου ad κατηγόρησας referatur. Ut enim hic interpunctus est iste locus, δῆμου cum μηδὲνα iungitur: ut sit μηδὲνα δῆμου pro ὅτι ἐκ τῶ δῆμου. Quem loci huius sensum esse putavit qui ita vertit, Catulus quum multis legem reprehendisset, neque de populo quenquam mouisset. Alter autem interpres, δῆμου ad verbum κατηγόρησας referens, ita vertit, Catulus solus legem grauius dissuadet, atque populum increpauit, qui neminem quam permoueret, &c. Utrolibet autem modo locum hunc interpungamus, mirum in Plutarchus δῆμου, non τὸ δῆμου, scripsit.

P. 636. b. 4.) Pro ἐπείναι scribendum videtur ὀπείναι: quam lectionem sequitur est interpres qui vertit, Ireruere Pompeium nuntiantes. Alter autem ἐπείναι retinuit: quippe qui reddiderit, Pompeium nuntiantes adesse. Potest autem illud ὀπείναι aliter quoque verti.

P. 637. b. 1.) Repono ἀφρηῖσθαι.

Ibid. d. 4.) In quibusdam non τετρακισμυρίων sed πετρακισμυρίων scriptum est: quod non probo.

P. 640. c. 7.) Vel post σβαρῆς vel ante interpungi potest. Vnus interpretum cum sequentibus iunxit, ita reddens hunc locum, Illem accubuisse, ac præ fastu pileum utique ad aures capiti attraxisse. In altera interpretatione incertum est viro referatur, ita enim in ea redditur hic locus, Memorant enim, opperiente in conuiuio atque excipiente alios Pompeio subinse, illum iam accubuisse fastuose aures & caput habentem toga obtecta. (Iungo autem aduerbium tubinde præcedentibus, quamuis in mea editione sequentibus iungatur) Obiter autem obseruare oportet & interpretationem horum verborum, ἔχων δὲ ὠτων καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Mirum sane videri possit Plutarchum non aliter potius quod significare volebat expressisse: nisi pro καὶ κεφαλῆς illam καὶ κεφαλῆς scripsisse dicamus: ut certe legitur videtur & vnus interpretum, is nimirum cuius est posterior interpretatio. In ea autem minus placet (nam & hoc obiter attingam) nomen ἱμάτιον reddi togam, potius enim eo significari arbitror tegmen capitis, assentiente etiam Budæo: ut in meo Thesaurio docui. vbi & aliud huius significationis exemplum ex eodem scriptore in hac ipsa vita protuli, ἔσπευξαι ἰσχυροῦ πρὸς τὸν Πομπηίου, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπαρῆτος τὸ ἱμάτιον.

P. 642. d. 6. In quodam exemplari non legitur τῶς μεγάθυτοι: qui tamen datius plane est necessarius. Cæterum hæc, ἐπέχεσθαι τὸν ταπεινὸν ἀξίωμα καὶ κῆδος ἔχει, non recte ab vno interpretum fuerunt verba, Ad alia exornanda spectacula referuata. Illa enim Plutarchi verba non aliud sonant quam, ea quæ diu exēπῃ, ad aliam pompam cohonestandam & exornandam satis esse potuisse. Sed propter illa etiam verba quorum interpretatio aliquid difficultatis habet, libet totum locum proferre. Ita igitur ab eodem est redditus. Magnificentiam autem triumphi, licet in duos dies diuisi, tempus non sufficit: & multa eorum quæ apparauerat, ista pompa exclusa sunt, & ad alia exornanda spectacula referuata. Alter vero ita vertit, Triumphum quamuis in duos diuisi dies non cepit tempus magnitudinem: sed apparatus magna pars, quæ ad decorandum & exornandum alium triumphum satis suppeditasset, non fuit spectata. Ego δὲ αὐτῶν dici putō pro τῶς, δὲ αὐτῶν vel potius κερδοῦ.

P. 643. c. 9. Reponendum puto accusatiuum Λεύκουλλον, qui iungatur cum verbo ἐδίδεστο: ideoque post illum interpungendum fuerit.

P. 644. d. 7.) Pro καὶ suspicor scribendum esse κακίαν. Hoc quidem certe constat, aliquod substantiuum desiderari quod cum πῶς iungatur, contra vero particulam καὶ pro superuacanea haberi posse.

P. 645. a. 1. Pro αὐτῶς scribendum esse dico αὐτῶς.

P. 646. c. 9.] Si ματεῖναι recte scriptum est, recte scriptum fuit: it & αὐτῶς: sed ματεῖναι in ματεῖναι mutandum est, iudem αὐτῶς in αὐτῶς mutare oportebit. Pro hac autem lectione ματεῖναι facit quod paulo post habetur, εἰ μάλιστα ὑπαρτεῖται, ut mittam, plerisque locis hos infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι inueniri. Sed fortassis & hunc singularem pro illo plurali ponendum illic quispiam censuerit.

Ibid. d. 1. Rectius fortasse τὰ χεῖρα iungeretur præcedentibus. ut ἐπὶ αἰρεθῶσι τὰ χεῖρα sit pro ἐπὶ τὰ χεῖρα αἰρεθῶσι: & significetur, Quumprimum designati essent consules: vel, Simulatque designati essent: ut vnus interpretum verit. Alter autem eam interpunctionem quam & mea editio habet, sequens, reddidit, Si designati essent, quam primum ut curarent &c.

P. 648. b. 2.) Post primum huius paginæ vocabulum Περικίου tollenda est interpunctionis nota.

P. 652. b. 4. Vel ὁδὸς τὰ δεινὰ vel παρ' αὐτῶ τὰ δεινὰ scribendum est.

Ibid. b. 3.) Repono διεπέφρηντο.

P. 654. f. 5.) Pro οὐδὲ τῆς ἔσται legitur etiam οὐδέποτε ἔσται.

P. 655. a. 6.) Post ἐξέβιασται additur in nonnullis καὶ σιωπῶσιντο, sed mihi a diectio hæc parum placet.

Ibid. b. 1.) Repono αὐτῶν.

P. 658. b. 3. Aut ἀπείναι pro ἀπείναι poni, aut potius hoc pro illo reponi debere, dicendum est. Quod si quis illud retinere malit, nullis alis, ut opinor, locis sententiam suam tueri possit quam iis qui mendaciter suspecti esse debent. Iterum enim hic lectorem admonere, plerisque huius ipsius scriptoris locis, & quidem in hoc opere, infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι positos inueniri, aut saltem illos eam sedem obtinentes quam hi potius sibi vindicant. Atque ut ad exempla veniam hoc ipsum ἀπείναι pro Abire, id est ἀπείναι, itidem habetur supra. Sic de ἐπείναι pro ὀπείναι, de ματεῖναι pro ματεῖναι, dictum fuit.

P. 659. c. 3.) Reponendum videri queat τῶν pro πῶς. ut huic accusatiuo τῶν sequente ἔδωκε, respondeat alter accusatiuus τῶν sequente δέ. Sed ei interpretationi minime assentior in qua hæc perinde redduntur ac si Plutarchus Pompeium quaestionem de providentia proposuisset, & ei Cratippum respondisse diceret. Ita enim illa, Etenim Pompeio de providentia sui casus causam querenti, respondebat Cratippus, ita accidisse quod vitiosus reip. status monarchiam iam exposceret. Vicissimque quærebatur, At quomodo nos quoue argumento certi sumus te melius quam Cæsarem vsurum fortuna fuisse? Atqui non dicit Plutarchus ἤρετο, sed ἐπέδωκεν. Ideoque magis placet altera hæc interpretatio, Nam quæ fuisset tandem Pompeius de providentia aliquid. Ille demonstrasset, propter peruersam rempub. rebus principatu vnus opus esse. Quæsisset præterea, Qui & quo Pompeis signo credamus, si Cæsarem vicisses, rectius te quam illum fortuna vsurum fuisse? Hoc etiam addo, hunc interpretem in iis quæ proxime præcedunt, vertisse participium ὑποκατακλινομένου, Assensus est. Alterum autem, Subterfugiente certamen, quæ interpretatio non omnino reiicienda est, meo quidem iudicio. Dicitur enim hic Cratippus ὑποκατακλινομένου, non quod assentiretur, (alioqui verbo συγκατακλινομένου, vel σιωπῶσιν, vel συγκατακλινοῦν, alioque huiusmodi, uti potuisset hic scriptor, atque ad eo uti debuisset) sed quod pertinaciter aduersus Pompeium hac de re nollet contendere, ideoque eius argumentis non valde refragaretur velut succumbens. Bud. in suis collectaneis (è quibus plurima deprompta in Thesaurio meo linguæ Græcæ inuenies eius nomine singulis adscripto) hoc verbum ὑποκατακλινομένου vertit Cedo, item Non obfisto: atque hunc ipsam Plutarchi locum in exemplum affert. At ego malim (hoc præsertim loco) interpretari cum aliqua adiectione, Ex parte cedo, vel Aliqua ex parte cedo. item, Non valde obfisto, Non valde refragor. Hæc autem sunt hominis certamen subterfugientis: ideoque alteram illam interpretationem non reiiciendam esse, tanquam omnino alienam, iterum dico. Verum ut ad loci huius emendationem redeam, quamuis dicam reponendum videri τῶν μὲν ἐπέδωκε: referendo videlicet τὸ ad Κράτιππον: fateor tamen hanc emendationem non omnino mihi satisfacere, & hunc locum suspectum habere, tanquam omissa quæpiam aut perturbata, aut etiam perperam scripta habentem. Magis enim placeret hæc à Pompeio dici, πῶς ἀπείναισιν ἢ δὴ μοναρχίας ἔδειξεν πῶς κακοπολίταις. Cratippum autem excipere, πῶς ἂν Πομπηίῳ, &c. Quum vero his quæ dico obfistat illa, τῶν μὲν ἐπέδωκε τὸν Πομπηίου

ὡς ἔστι τῆς περὶ αὐτοῦ, de his dicam quod sentio. Verbum ἐρέσει deprauatum esse arbitror, & pro eo scriptum à Plutarcho fuisse aliud quod cum accusatio Πομπηίου iungeretur. Simil autem non sed τῆς scriptum fuisse dicendum fuerit. Sed & verba quæpiam alia desiderari ante vel post ὑπὲρ τῆς περὶ αὐτοῦ, verisimile est. Quocumque autem modo se res habeat, tria sunt quæ hæc verba, τὸ μὲν ἐρέσει, suspecta mihi reddunt. Vnum, quod non mutari necesse sit: & mutando in τὸν (quæ maxime vicina est vox) dure dicatur, τὸν μὲν ἐρέσει τὸν Πομπηίου ἢ, pro τὸν μὲν ἐρέσει τῆς Πομπηίου ἔξω. Alterum, quod ἔρομαι τῶν τούτων, sicut & ἐρωτῶ τῶν τούτων, potius quam ἔρομαι ὑπὲρ τούτων dicatur. Tertium, quod verisimile non sit Plutarchum, si hic ἐρέσει scripsisset, statim post idem verbum reperitur fuisse. Præterea vero ut Plutarchum illa verba τῶν τῆς μοναρχίας Πομπηίου adscripsisse existimem, facit quod sequitur, ἐρέσει δὲ. Neque enim puto Plutarchum de eodem dixisse τὸν δὲ λοιποὺς αἰώνους, & ἐρέσει δὲ. His autem omnibus non video quid aliud opponi possit quam quod paulo ante scriptum est de Pompeio, eum μὲν ἔρομαι καὶ συνδραμοῦ βραχέως τῆς περὶ αὐτοῦ. Sed hæc non obstant quominus credamus Plutarchum subiunxisse, Cratippum potuisse (nisi timuisset ne λυπηρὸς atque ἄκαμος esset) multa in defensionem τῆς περὶ αὐτοῦ afferre. & Pompeio inter alia dicenti tempus, in tam malo statu fuisse ut monarchia opus haberet: obiecisset, Sed si ad te monarchia illa denouisset, victoria potitum, quid nobis fidem facere possit, te melius quam Cæsarem fortuna vsurum fuisse? Hæc mea est de isto loco sententia: qua tamen nihil laudi interpretum (quorum doctrinam & iudicium magni facio) derogare velim. Idemque & de aliis locis in quibus ab illis dissentio, sentiendum esse dico.

- Ibid. d. 8.) Vide num legendum potius ὅπως quam ὅπου.
- Ibid. e. 8. Vide an malis φύξιμος: quod exempl. quædam habent.
- P. 660. d. 3.) In præced. edit. est δῶκεως. sed non dubium est quin δῶξως reponendum fuerit: quam & interpretes lectionem recte sequuti sunt.
- P. 661. b. 9. Pro ἦρετο fortasse reponendum fuerit ἦρχετο: aut certe ἐπῆρτο.
- Ibid. c. 3.) Repone πρώτος.
- Ibid. e. 6. Rectius scribetur δέξω.
- P. 662. a. 6.) Scribendum potius εἰς Αἴγυπτον: ut paulo ante legitur, ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον.
- Ibid. a. 10.) Scribendum potius τὸ Ἀλεξάνδρην.
- Ibid. e. 3.) Ex Εὐρυπύων ἢ fieri debet Εὐρυπυονίδαί, plane persuasum habeo. sed simul etiam ἠπέρησον in ἠπέρηται mutandum fuerit, tollendo interpunctionem quæ subiungitur, & παρέχεν in παρέχων. ut ita legatur hic locus, οὐκ ἂν ἠπέρησαι Εὐρυπυονίδαί γηθησον καὶ ἀπὸ ποδῶ τῆς Σπάρτης βασιλῆα παρέχων. Huic autem loci istius emendationi utraque interpretatio assentitur. huius enim lectionis sensum ambo interpretes expresserunt.
- P. 664. a. 10. Legitur etiam καὶ ὑπονοίας pro ὑπὸ αἰτίας.
- P. 665. c. 8.) Legitur etiam τῶν φιλοφροσυνῶν. sed plurali utitur & alibi Plutarcho: ut pag. 1226. ἀλλ' αἰ φιλοφροσυνῶν τὸ σφοδρὸν ὁκείνο καὶ σερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι.
- Ibid. f. 2.) Nilim hæc interrogatiue legere, ponendo interrogationis notam post accusatiuum ἦσαν. Vnus interpretum mihi assentitur, ita reddens hunc locum, Nunquamne me Alexander Iononi inuisam reddere desinet? Alter vero citra interrogationem hæc legit, ita vertens, Non desinet Alexander in crimen me apud Iononem vocare. Nisi forte interrogationis nota incuria typographica prætermissa fuit.
- P. 668. d. c.] Hæc verba καὶ φιλομαθῆς ab interpretibus verfa non sunt, quod in præcedentibus editionibus non extant, huic meæ ex vet. codicibus addita. Sic autem alia pleraq; vocabula in hac leguntur, quorum interpretationem apud illos eandem ob causam non inuenies. Cæterum recte adiungi illa in vet. codicibus, & pro Plutarchi verbis agnoscenda esse, ostendit hic in Pompeii vita locus, ὁππότε μιν ὄντως ἐστὶ φιλόλογος αὐτῆρ καὶ φιλομαθῆς ἐν ὁλίγοις ὁ Οὐαλέριος. Hic enim itidem φιλομαθῆς cum φιλόλογος copulari videmus.
- Ibid. e. 3.) Pro σφοδρὸν legitur etiam σερρόν.
- Ibid. f. 5.] Reponendum κηφισόν, ut recte interpretes legerant.
- P. 669. e. 4.] Non dubito quin ἰόντα pro ὄντα scribi debeat. fueritq; hoc mendum simile illis quorum antea mentionem feci: positum videlicet infinitiuorum, ἀπείναι, ἐπείναι, ματῆναι, pro ἀπίναι, ὀπίναι, μαπίναι. ut enim hic composita ab εἰμι pro compositis ab εἶμι ponuntur, ita illic ὄντα participium ab εἶμι, positum fuerit pro ἰόντα particip. ab εἶμι. uterque inter-

pres tamen hinc, non illam, lectionem sequutus est: quum tamen nimis durum esse videatur ὄντα εἰς τὸ δωματίον pro ὄντα ἐπὶ τῷ δωματίῳ. Sed & hoc obiter addo, δωματίον melius reddi Cubiculum ab vno quam Domum ab altero.

P. 673. b. 10.] Legitur etiam βουκάφαλος: sed vsitatum est hoc nomen in illa etiam terminatione.

Ibid. c. 3.] Quidam codices habent duntaxat μίτρον.

P. 674. b. 3.] In quibusdam scriptum est τῶν καλουμένων.

P. 674. d. 7.] Pro ἔσθην scribendum puto ἔσθισεν.

Ibid. d. 9.] Quidam pro ἀσκαίου reponunt ἀσκαίου: sed ἀσκαίου reponendum esse, ex Hesychio & Suida constat. Ἀσκαίου δὲ, (inquit ille), ἡμεροδρόμος. Addit que, ἢ κρᾶββατον, ἢ ἄγγελον, Ταρσῆνον. Hic autem, Ἀσκαίου, οἱ οὐκ ἔστι δόξαι ζαμμιατοφόροι. Vocarique eisdem & ἀγγάροις, addit: & ambo hæc nomina esse Persica. Fateor tamen inueniri & ἀσκαίου in alio eiusdem Hesychii loco, exponentis ἄγγελος: sed alteri loco potius assentior, utpote qui scripturam autoritate Suidæ comprobata habet. Quod autem ad alteram expositionem attinet, qua ἀσκαίου significare etiam κρᾶββατον ab Hesychio dicitur, in ea duas scripturas in vnam confundi arbitror: id est, huic nomini ἀσκαίου eam quoque significationem tribui quæ non eius est, sed nominis ἀσκαίου. quum idem lexicographus huic significationem illam, necnon Suidas & Etymologus tribuat.

Ibid. e. 4.] Futurum βοηθήσει in præsens βοηθῶν mutandum videri possit: ac mutandum certe fuerit si ἐπαύρει pro Auderet accipiamus: ut vnus interpretum accepit, qui vertit, Quum de cæteris medicis nemo auxilium adferre auderet. Sed ἐπαύρει accipio potius pro Confideret: & tunc futuro infinitiu loci erit: interpretando ita, Quum cæterorum medicorum nemo remedium se allaturum esse confideret.

P. 875. d. 8.] Pro Πινδάρῳ scribendum esse arbitror Πινδάρῳ quamuis uterque interpretes lectionem illam sequatur.

P. 676. e. 5.] Stare nullo modo potest hæc lectio καλῆς καὶ ἡγναίας καὶ τὸ κάλλος. Videndum igitur an tollenda sit vocula καί, an mutanda in κατῶ. Ego potius tollendam quam mutandam in κατῶ censuerim: quoniam in huiusmodi locis solet potius subaudienda relinqui hæc præpositio. Vnus interpretum reddidit, Mulierem & natalibus & forma nobilem. Alter autem perinde hunc locum interpretatur ac si καὶ τῶν τῶν καλλος scriptum esset: sic vertens, Elegantem mulierem & præter formam generosam.

P. 678. c. 8.] Legitur etiam Ἀλεξάνδρῳ πᾶν.

P. 679. d. 9.] In quibusdam editionibus habetur εὐβουλεύτο quod verbum ex εὐβουλεύτο deprauatum videri potest.

P. 681. a. 6. Rectius fortasse ὑποφειδόμενος: sicut à φειδομαί est aduerbium φειδόμενος, necnon προσφειδόμενος.

P. 682. b. 4.] Pro ἐν εἶδει scribendum puto εἶδει. dicitur enim potius εἶδει μοι πῶτος, quam εἶ μοι τούτο, quod sciam. Sed quum desideretur nominatiuus, videndum est an εἶδεν huic verbo εἶδει præfigendum sit, aut ἄλλο: an dicendum subaudiri.

P. 683. b. 10.] Meminerit hic lector loci in præcedentibus à me annotati, in quo perperam τῆς Φιδῶ σπαργασάμιος pro τῆς Φιδῶ σπαργασάμιος scriptum est. (is in Thesei vita extat) & num hic quoque eadem scripturæ mutatio facienda sit, perpēdat.

P. 684. c. 8.] Pro ῥῆσται inuenitur scriptum & μίλωντας.

P. 685. e. 6.] Verba hæc ἐπὶ λαῖσφιδρα in præcedentibus editionibus desiderantur: sed particula καί, quam eadem ante γαλοῖς habent, omissionis verborum, siue horum, siue aliorum, est index. Uterque interpretes particulam illam merito omisit, quum ea quæ coniungit verba non haberet. sed vnus γαλοῖς τῶν ἔμν vertit Aspectus lepidi: ita hunc locum reddens, Quum forte puer aspectus lepidi & canens scite, nomine Stephanus, Alexandro adstaret: Ego vero quomodo γαλοῖς τῶν ἔμν significare possit eum qui aspectus est lepidi, seu aspectu lepidi, me non intelligere fateor. Neque vero apud Plutarchum est καὶ ἄδοντος γαλοῖν τῶν, id est. Et canentis scite: sed ponitur aduersatiua particula δὲ. Legitur enim ἄδοντες δὲ, pro ἀλλὰ ἄδοντος, sed canentis. Minime autem aduersatiua particula vsus fuisset Plutarchus si γαλοῖς τῶν ἔμν in significatione illa accepisset.

P. 689. b. 5. Pro Αἰγαῖος scriptum est etiam Ἐχθαῖος.

Ibid. b. 10.] Legitur etiam τῆσφ ἢ ἡ λόγος ἢ ἔργος τῶν Τελεσίπαι. sed alteram lectionem magis probo.

P. 691. e. 2.] Nisi Plutarchus sæpe particulas initio periodi omitteret, (qua de re & in aliis harum annotationum locis admonui) dicerem eum hic scripsisse, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν ῥῶσαι λω, vel ὁμοῖος δὲ καὶ τῶν & c. vel, καὶ τῶν τῶν ῥῶσαι λω δὲ ἔρωσι & c.

P. 692. e. 9.] Scribendum esse puto ἐπίπινον.

P. 693. a. 5. μείζονος) Est & alia lectio, ἐφίεμενος.

P. 694. f. 2.] Legitur etiam λαβίωται τῶν τῶν.

P. 645. d. 5. In quibusdam scriptum est *ὡς λέγειν*, non *ἐυλο- γῆν*.

Ibidem e. 10.] Pro *λέγειν* in nonnullis codicibus est *ἀ- γῆν*.

P. 697. f. 5.] Quidam codices habent *πρὸς εὐπρόν*, tanquam de duobus duntaxat: sed quum essent non *ἀπὸ πόλεως* sed *ἀπὸ πόλεως*, plures fuisse verisimile est.

P. 698. b. 8. Post *εὐλοφροσύνης* interrogationis nota locum habere potest: ut particula *ἥπου* interrogationi hic seruiat. Sic certe vobis interpretum. An tu pugna arbitraris ex tali sermone & comitate colloquium fore immune? At nihil proficis. Aliter citra interrogationem, Existimas nostro hoc congressu amicitiaque iunctione certamen omne exclusum, sed nihil agis.

Ibid. d. 4.] Legitur etiam *ἐν μίῳ τῆ στρατοπέδῳ*.

P. 699. e. 2.] Repono *πρὸς εὐπρόν*. idem autem & alibi reperitur error: id est, in aliis huius ipsius operis locis.

Ibid. e. 7. Scribendum puto, *ταῖς ἡμέραις ὅχρει*.

Ibid. e. 10.] In quibusdam scriptum est *ὀκταμηνίους*.

Ibid. f. 5.] Pro *πρὸς εὐπρόν* legitur etiam *πρὸς εὐπρόν*.

P. 703. b. 8.] Alii *ἡ* iungunt cum *οἷμα*: sed multo rectius sequentibus iungitur.

Ibid. e. 1.] Pro *τὸ νικητήριον σέφανον* scribendum esse arbitror. *τὸν νικητήριον σέφανον καὶ τάλα τὸν*, vel *τὸ νικητήριον, σέφανον καὶ τάλα τὸν*: ut post *νικητήριον* interpungatur, & velut per appositionem dictum intelligatur. Vterque interpretis vocem *σέφανον* prætermisit. Vnus enim ita reddidit, Ac victoria præmium nactus talentum, tres dies superuixit. Alter hoc modo, Relatoque pro victoria præio talento, triduum superstes fuit.

P. 708. d. 3.] Non *ὅππῃ* *χολίω* sed *ὅππῃ* *χολίω* præcedentes editiones habent: magno errore, sed eiusmodi qui neminem decipere possit.

Ibid. d. 8. Pro *ἀδελφῶν* legitur etiam *ἀκρίτων*. Quæ autem sequuntur, *τὸ ἡρωϊκόν, ὅπως τῆ δυνάμει καὶ τοῖς ὀπλοῖς κερταίς ἐπὶ μάλλον ἀλλ' ἀρχηθεῖς ὑφείναι πρὸς ὅσῳ ἢ φύσιν ὑψηλῆτο, &c.* vnus interpretum ita vertit, Primum enim laudis locum dimisit, non quod potentia & armis primus omnium esse mallet, sed quia negotis obrutus, ad id inclinavit ad quod natura rapiebat. Sic autem interpretans non *ὅππῃ* sed *ὅχ ὅππῃ* legit. At ego nullum hic negatiuam particulam habere locum dico, sed potius sensum ei quem Plutarchus verbis suis subesse voluit, contrarium efficere. Significare enim hic voluit quod in istis alterius interpretis verbis habemus, Primum vero in urbana facundia, ut potentia potius & armis esset primus, reliquisse aliis. Sed quum particula *ἀλλ'* orationis huius structuram perturbet, expungendam censio: ut *ὑφείναι* quidem cum *πρωτίους* participium autem *ἀρχηθεῖς* cum *ἵππῳ* iungatur. perinde ac si dixisset, *τὸ ἡρωϊκόν ὑφείναι μάλλον ἀρχηθεῖς ὅπως κερταίς ἐπὶ τῆ δυνάμει, &c.* Fuisse autem additam particulam *ἀλλ'* post *μάλλον* verisimile est ex repetitis à librario per imprudentiam primis literis vocis *μάλλον*: ex quibus deinde *ἀλλ'* à quopiam factum fuerit. Participium vero *ἀρχηθεῖς* scio videri posse præter consuetudinem aduerbio *ἵππῳ* esse iunctum: sed ita accipiendum fuerit ac si dictum esset, *ἀρχηθεῖς ὡς τὸ ἵππῳ &c.* Illorum autem verborum *πρὸς ὅσῳ ἢ φύσιν ὑψηλῆτο τῆς ἐπὶ λέγειν δεινότητος: ἢ ἐξικόμενος*, non satis recte expressus fuit sensus. Vult enim significare Plutarchus, eum non ad illum vsque gradum eloquentiæ peruenisse ad quem naturæ inclinatio eum deducebat.

P. 709. a. 7.] Suspicio ante *μικρὰν* deesse *οὕτω*. ut dicat Plutarchus, Nullam vilius rei initium esse tam paruum ut non assiduitate magnum cito reddatur, vel, Tam paruum quin assiduitate &c. Atque ita perinde fuerit ac si ita loquutus fuisset, *οὕτω μικρὰν ὡς μὴ πῶς πῶς &c.* Alioqui non addendo *οὕτω* videtur esse potius dicendum, *οὐδέ μίαν ἀρχὴν πρὸς ἡμῶν ἡγήτων μικρὰν ἢ πῶς πῶς μὴ πῶς πῶς*. hoc sensu, Nullum principium exiguum esse putandum quod assiduitas magnum faciat. Id est, Si quidem assiduitas magnum efficere id possit. Vnus interpretum ita hunc locum vertit ac si lectionem illam priorem sequeretur: hoc videlicet modo, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum, quasi non id assiduitate magna incrementa, idque breui temporis spatium, facere possit. Nam hic ita paruum, est *οὕτω μικρὰν*. Sed alia particula quam Quasi vtendum fuisse videtur, Alter interpretis illud aduerbium non addidit: ita vertens, Animaduertunt nullum censendum esse rei alicuius paruum exordium; quod non ilico grande reddat continuatio. Est autem istud quoque hic obseruandum, posse particulam *ὡς* iungi cum verbo *ἡδοντο*: ut hæc verba, *μεγάλῃ καὶ δυσανατρίπτῳ ἡγομένης &c.* interiecta sint, & *ἡγομένης* resoluaatur in *ἐπιδῶ*

ἐγρέτο: itidemque *βαδίζουσιν* in *ἐπιδῶ* *ἐλάδζεν*. Cum qua expositione conuenit interpunctio quam mea editio habet. Sed potest etiam fortasse *τελεία ἐγμή* post accusatiuum *μεταβολῶ* collocari, ut hæc verba *ὡς οὐδέ μίαν &c.* velut *ὀπιφραγματικῶς* subiungantur. Hæc autem interpunctio in præcedentibus editionibus spectatur: eamque sequutus est ille interpretis qui vertit, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum &c. Verum idem non recte post verbum *ἡδοντο* interpunxit, & ipsum à sequentibus genitiuis separauit, *μεγάλῃ καὶ δυσανατρίπτῳ &c.* ita enim vertit. Sero admodum errorem suum animaduertunt, quum ea potentia grandis iam & inexpugnabilis non occulte iam ad mutationem reipublicæ spectaret. Adeo nullius rei &c. Quam potius iungendo *ἡδοντο* cum *μεγάλῃ ἡγομένης* & ceteris genitiuis, (neque enim nouum est *ἡδοντο ἡγομένης* pro *ἡδοντο ἡγομένης* itidemque *ἡδοντο βαδίζουσιν* pro *ἡδοντο βαδίζουσιν*) debuisset ita interpretari, Sero, eam grandem & inexpugnabilem euasisse & iam ad mutationem reipubl. spectare animaduertunt. Quam autem *ἡδοντο* non iungeret cum his quibus iungi debet genitiuis, sed ab illis separaret, coactus est aliqua de tuo addere. Dicens enim, Sero admodum errorem suum animaduertunt, hunc accusatiuum de suo addit.

P. 710. d. 2.] Scribo *πρὸς δακτυλομένους*.

Ibid. e. 8.] Scribere malim *ἀδελφόν ὄντι*.

P. 711. c. 7.] Pro *πεντακσίαι* in quibusdam legitur *ἑξακσίαι*.

P. 712. f. 2.] In præcedentibus editionibus interrogationis nota huic loco apposita non fuit: quæ tamen apponenda esse visa est. Sic & supra huius partiçulæ *ἥπου* interrogationi seruentis facta mentio fuit.

P. 713. a. 2.] Pro *ἡδοντο* in quibusdam legitur *ἔδοντο*.

P. 713. f. 5.] Scribendum puto, *τῆ πρὸς τῷ σύγκλητον εὐλαθείᾳ*.

P. 715. f. 2.] Aduerbium *ὡδελχῶς* quadam exempli. habent ante *ἀπομαχόμενος*.

P. 717. c. 5.] Pro *τριακσίαις* quidam codices habent *πεντακσίαις*.

P. 719. b. 7.] Pro *πρὸς ἡγήτων* repono *πρὸς ἡγήτων*.

P. 723. a. 1.] Obseruet hic lector *ἵππῳ* & meminerit eorum quæ antea dixi de vñ quem interdum apud Plutarchum habet ista particula *ἵππῳ*.

P. 727. e. 7.] Aliquis mendosam esse patet hic *ἐπὶ πῶν*, & reponi debere *συνεπιπῶν*: sed inuenitur & illud simplex in huius compositi significatione, nimirum pro Assentiri: potius tamen apud poetâs.

P. 728. e. 6.] In Pompeii vita dicitur *ἐπὶ τὸν Πομπηίου*.

P. 729. a. 7.] Verbum hic non à librario prætermisissum, sed potius ab ipso autore consulto omisissum esse putandum est, ut quod subaudiri posset: nimirum *ἡδοντο*, seu *ὡδελχῶν*: aut etiam *ἔλεγον*.

P. 729. c. 1.] Scribendum puto *πῶς τῆ θράσεως ἐχέρι*. Alioqui post *πῶς* ponendum interrogationis notam censuerim: ut hic interhistat oratio: iungendo hoc aduerbium cum præcedente verbo *ἐλάττω*.

Ibid. e. 8.] Hoc vocabulum *ἀρχμῶν* (quod perperam in quibusdam huius editionis exempli. deprauatum fuit in *ἀρχμῶν*) in alio etiam huius scriptoris loco extat, vbi eadem res narratur: nimirum in Pompeio, *ἡρώδης πρὸς τῷ δὲ τῷ σώματος τῷ ἔξοφῳ, ὡς πῶς ἀρχμῶν πρὸς τῷ ὡδελχῶν καὶ τῷ ἵππῳ*. Fortasse tamen alterum vocabulum *ἀρχμῶν* recte seruatum fuisset, quoniam *ἔξοφῳ* tribui videtur *ἀρχμῶν* potius quam *ἀρχμῶν*.

P. 735. b. 5.] Pro *τῶν* reponendum suspicor *τῶν* quod iungatur sequentibus, interpungendo post *ὁκταμηνίους*.

P. 737. e. 10.] Non videntur sequenda fuisse exemplaria quæ habent accus. *ὀπιφραγμῶν* pro datiuo *ὀπιφραγμῶν*.

P. 739. e. 8.] Pro *ῥήματα* legitur etiam *ῥήματα*.

P. 742. a. 9.] In quibusdam scriptum est *ὅταν ἐτυχεῖσιν*, non *ὅταν δοκῶσιν ἐτυχεῖσιν*.

P. 746. d. 8.] Præcedentes editiones habent *συνεξυλασῆσαι* sed præterquam quod significatio huius verbi non conuenit, ipsum recusat etiam genitiuis quem hic habemus.

P. 747. e. 1.] Legitur etiam *ἀφῆκε*. Sic tamen verbo *ἔφηκε* vtitur, postea.

P. 750. d. 8.] Pro *Φωκίων* inuenitur scriptum & *Φάκω*. Quam scripturam sequendo subaudietur nominatiuus ille *Φωκίων*. Erat autem *Φάκω* nomen filii ipsius Phocionis: ut mox docebo.

Ibid. e. 8.] Pro *Φάκω* repositum fuit *Φάκω*, non solum quod in vet. cod. ita scriptum sit, sed etiam quod illa ipsa editiones quæ hic *Φάκω* habent, in alio huius vitæ loco habeant *Φάκω*, non *Φωκίων*. nimirum pag. 755. *Φάκω γὰρ τῆς περὶ*, itidemq; versu qui hunc proxime sequitur.

P. 754. e. 5.] Post *ἡδοντο* non posita fuit *τελεία ἐγμή*: quod pendeat sententia, cuius initium est, *καὶ τὸ τοῦ ὄππῳ ἔσται &c.*

ita enim hac inter se iunguntur. Sed ante positum est necnon ante quibus: quod alterutro in loco vacat.

Ibid. e. 10. Legitur etiam κακοῦ δασυπυκνῶν καὶ πυκνῶν, verum altera lectio retinenda est, quoniam non vult negare eum fuisse κακοῦ δασυπυκνῶν, sed illius κακῶν δασυπυκνῶν καὶ πυκνῶν ob eam quam afferat rationem, fuisse κακοῦ δασυπυκνῶν intel- ligi.

Ibid. f. 6. In quibusdam editionibus ἄσπιδος, perperam scriptum est, pro ἄσπίδος, ut in vet. cod. Nam illa ipsa in se- quentibus locis scripturam istam sequuntur.

P. 719. a. 5. Malo μισθῶν praecedentibus iungere.

Ibid. c. 1. Rectius scribetur Λυκαία.

P. 762. a. 6. Credibile fuerit Plutarchum scripsisse αὐτῶν ἰσοζουμένων, ferri tamen & altera lectio potest. Hoc verbis istam re- p̄teritum videbis initio paginae 760.

Ibid. c. 1. Malim hac interrogatiue legere.

P. 763. a. 6. Pro ἄσπίδος quidam codices scribunt ἄσπιδος. N- nus interpretum ἄσπίδος legit, ut editio ista habet (aspirando: priorem huius pronominis syllabam, ut sic pro ἄσπίδος) si qui- dem ita vertit. Lege lata ne candidati haberent nomenclato- res, tribunatum militum petens, solus legi paruit, & per se e- laboravit siluratae argus appellare eiuus. At vero aliter ita red- didit hunc locum ac si scriptum esset ἄσπίδος cum tenui, plane alium sensum eliciens. Ita enim interpretatur. Deinde quum lex esset lata, neis qui magistratum ambirent, nomenclato- res adessent, tribunatum militum petens, solus eam legem violavit: monitorisque vixit ministerio, eiuus nominatum ca- luraui atque compellavit. Prior ille non solum ἄσπίδος legit, aspirans hoc pronomen, sed etiam ἐπίσπιδος pro ἐπίσπιδος: itidem- que Lapis ante ipsum illam lectionem sequutus erat. At pos- terior scribens αὐτῶν spiritu tenui, & ad ὀνομαστικῶν referens, Ciceronis loco se ferret, obiciens Catoni in oratione pro Murena, eum nomenclatoris opera fuisse usum. Sed fieri po- test ut Plutarchus non ex Cicero hanc historiam, sed ex alio petierit, rem omnino aliter (ut sic) narrantis. Verba qui- dem certe ipsius Plutarchi negant quod ait Cicero, nisi vim aliquam eis afferamus. Primum enim durum est, ἄσπίδος pro ἄσπίδος, utpote praecedente plurali ὀνομαστικῶν non singulari ὀνομαστικῶν. Deinde hoc loquendi genus πεισματικῶν, ἔργων tali sententia minime adhibiturum fuisse Plutarchum, ex ali- silius colligere locis possumus, in quibus verba illa usurpat. Ne- que enim longe abeamus, in hac ipsa vita, scriptum est, ὁ δὲ καὶ πᾶσι τῶν ἐπισημοῦν πρᾶγμα καὶ δόγμα καὶ καὶ κρισι καὶ ἔρασει παρὰ μὲν τῶν ἔργων πρὸς τὸ δῆλον, ὅτι ἐκαστὸν ἐξ ἑαυτοῦ εἶναι πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ δῆλον. Equidem vel ex hoc loco percipiet (med quidem iudicio) potest, illam phrasin aliud significare: & Plutarchum, si vo- luisse declarare, Ministerio eius usus, alius potius usum fuisse verbis quam istis, πρὸς τὸ δῆλον, faciendum est, ut in hoc & αὐτῶν ex αὐτῶν, moueri neminem debet, quum tales lapsus sint longe facillimi & frequentissimi.

P. 767. a. 5. Legitur etiam ἄσπίδος, ut supra. Rectius scribetur ἄσπίδος.

P. 769. a. 2. Rectius ἄσπίδος scribetur.

Ibid. a. 4. Scribendum puto ἄσπίδος, καὶ ἄσπίδος &c.

Ibid. d. 7. Non video quomodo ἄσπίδος ferri possit, nec dubito quin mutari in ἄσπίδος debeat.

Ibid. e. 10. In praecedentibus editionibus inter ἄσπίδος & καὶ πᾶσι nulla iare punctio habetur: quum tamen καὶ πᾶσι ini- tium sit alius sententiae, qua sermo praecedens clauditur. Ac fortasse scripsit Plutarchus, καὶ πᾶσι ἄσπίδος &c. quamuis saepe particula huiusmodi in opete isto omitta competian- tur.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, & ἄσπίδος, pro ἄσπίδος, quae lectio prima fronte fortassis non placebit, sed attente considerata, magis probabitur quam altera. Sed post καὶ πᾶσι interpungendum erit: hoc modo, καὶ πᾶσι καὶ ἄσπίδος (subaudi πᾶσι) ἄσπίδος ἐνδοξοῦσιν ὅτι πᾶσι καὶ ἄσπίδος ἄσπίδος ἄσπίδος.

Ibid. a. 2. Meminisse hic oportet eorum quae de ista parti- cula alibi dixi, id est de usu quem in quibusdam Plutarchi locis habet.

Ibid. b. 2. Post ἄσπίδος interpunxi, ut datiuum ἄσπίδος se- pararem: quippe qui fertur ad praecedens verbum, ἄσπίδος.

Vnus tamen ex interpretibus datiuum illum cum μισθῶν iun- git, ita vertens hunc locum, Vocaque Catone, ut bono aqi- mo esset, cohortati sunt, atque inter se consistere cohaere- rentque. Sed altera interpretatio mihi assensum: quae ista ha- bet, Et alta voce ipsum ut pergeret ita, se autem mutuo manerent, cohortati sunt.

Ibid. f. 7. Hic quoque ἀπείναι pro ἀπείναι possum est. Deo autem hic quoque, quoniam eandem scripturam mutationem in aliis etiam locis inueniri, admonui supra.

P. 773. c. 10. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος.

Ibid. d. 3. Pro ἄσπίδος inuenitur scriptum & φιλῶν δασυπυκνῶν.

P. 774. e. 6. v. v. καὶ δελ. Si ἄσπίδος accipiamus pro ἄσπίδος, parentthesis ista locum habebit, & particula εὖ post φιλῶν vacabit: sicut & alibi vacare comperitur. Ac si parenthali lo- cum dare nolimus, nec particulam εὖ pro superuacanea ha- bere, tunc certe ἄσπίδος ταῦτα λέγειν, non aliud significabit quam ταῦτα λέγειν, atque ita particulam ἄσπίδος ταῦτα λέγειν dicendum erit. Ambo certe interpretes ita verterunt ac si illa abesset. Ita e- nim vnus. Hae dicenti & senatus assensus est, & ex populo no- pauci comprobauerunt. Alter vero ita. Hae illi dicenti cum se- natus adstul. ha. ut, tum aliorum quoque haud pauci se ad- iung. bant. Si tamen particulam ἄσπίδος non omnino vacare velle- mus, dici fortasse posset, ἄσπίδος ταῦτα λέγειν, significare. Quatenus autem haec dicebat. At si haec verborum esset series, εὖ ἄσπίδος ταῦτα λέγειν, reddi posset. Vtpote.

P. 775. b. 3. Afferitur etiam ἀδυνατων pro γροντων: sed fieri non potest ut exemplar in quo legeretur hic ἀδυνατων, haberet itidem ἀδυνατων in proxime praecedente loco. Ego aliam le- ctionem quam nostram quaerendam non censeo: & ἄσπίδος ἀδυνατων πᾶσι μισθῶν περὶ τοῦ ἀδυνατων ὅτι τοῦ ἀδυνατων πᾶσι μισθῶν: vel, ἐπεὶ δὴ ἄδυνατων ὅτι τοῦ ἀδυνατων, siue, εὖ ἄδυνατων ἄσπίδος. Nescio autem quid sequens aut quo respiciens vnus inter- pretum, illa sic verterit. Atque in eo quod fieri non posset, mutare factum iactare se velle, stulti esse & amentis. Alter ita est interpretatus, In apertum vero se conicere periculum e- ius rei causa quae rescindi nullo modo iam possit, id vero va- cordis plane esse & insanien. is.

Ibid. e. 8. Post καὶ πᾶσι nisi expungatur interpunctio, merito aliqua verba deesse existimabuntur. Vnus interpretum vertit, Hominem ex Pompeij sinu: alter, Hominem ex sinu Pom- peij natum.

Pag. 776. a. 3. Post χύμας in cunctis codicibus scriptum erat, καὶ Πτολεμαίων, quae lectio conuenit cum his verbis, ὁ δὲ χύμας Πτολεμαίος.

Ibid. c. 1. In Ald. exempl. scriptum est συμβουλευτικῶν, mendo- se, simulq; ambigue inter συμβουλευτικῶν & συμβουλευτικῶν. Hoc ex vet. cod. repositum fuit, habetur que in Florentina etiam edi- tione: illud autem ad genitium λόγων posse referri videretur nisi tam multa interiecta essent.

P. 777. e. 8. Pro μακρῶν in quibusdam scriptum est ἀκρῶν, pa- rum diuersa scriptura, valde diuersa significatione. Item pro ἀκρῶν ταλεγίται legitur ἀκρῶν ταλεγίται.

P. 778. b. 3. In editionibus quae hanc praecedunt legitur καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν, quam lectionem nullo sta- re modo posse manifestum est: quum desideretur adiecti- uum quod particula εὖ cum αὐτῶν copulandum est. Recte igitur ex vet. cod. repositum fuit καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν. Sed rectius fortasse legeretur, καὶ πᾶσι τῶν ἐφαινοῦ καὶ αὐτῶν ἐφαινοῦ. Non video enim cur ἐφαινοῦ hinc tolli debeat: neque ἐφαινοῦ in ἐφαινοῦ mutatum fuisse credibile fuerit.

P. 779. f. 8. Inter ἄσπίδος & πᾶσι aliquot verba deesse puto. Quae de re & vnus interpretum admonet: qui totum hunc clo- cum ita reddidit. Ac decreuerunt ut qui praetores essent ele- cti, statim magistratum inirent, non interposito solito tem- pore: ne cui fraudi ambitus esset, eiusque causa dies ei posset dici. Simulque ipsi amicos suos & adiuuantes ad petendum praeturae inbornarunt. Alter vero ita vertit, Vbi per infre- quentiam decretum fuit v. designati praetores exemplo ma- gistratum inirent, praefixo legitimo tempore quo illos qui po- pulum corripissent largitionibus, postulare licebat. Deinde quum plebiscito effectissent ut soluti essent a causa dicenda, clientes & amicos suos ad praeturae pronexerunt. Simul au- tem obserua pro ἄσπίδος paulo post scribi, ἄσπίδος: quod ver- bum hic interpretes expressit illo Pronexerunt.

Ibid. e. 9. In nonnullis cod. legitur ἄσπίδος. Si retineatur, ἄσπίδος subaudiendum erit participium αὐτῶν, id est, αὐτῶν ἄσπίδος.

P. 780. b. 1. Pro τῶν legitur etiam αὐτῶν, quam lectionem lon- ge alteri praefeto, ut sensus sit, turbam sequutam fuisse audientem Catonem dicentem, se vna cum ipso Trebo- nio ire. In carcerem videlicet. Potest tamen & aliter accipi- le, nimirum pro καὶ τῶν: ut aliquoties apud Thucydi- dem significatio istam habet, sequente infinitiua. Am- bo interpretes, αὐτῶν legerunt, non αὐτῶν: & vnus quidem αὐτῶν vertit Differentem: ita hunc locum reddens. Sequuta enim plebs est, audiens inter eundem differentem. Alter vero

λέγοντες accepit pro κρέωντες seu κραιωντες, (quia praeditur κραιωντες ἐγκαλειμαδως) ita interpretans, Sequebatur autem eum multitudo, autculabaturque, eo interim dum abduceretur, clamitante. Sed λέγοντες cum ἀκροατοῦν potius iungendam est, quam pro absoluto genitio accipiendum.

P. 781. a. 8. Legitur etiam παρεπιθεντι.

Ibid. b. 7. In quibusdam pro singulari δικαστηρίου habetur pluralis δικαστηρίων.

Ibid. d. 4. Pro καταρτίεις scriptum est ὑπορτίεις.

P. 782. a. 3. Pro ἀρετής repono ex vet. exempl. ἀρχής. Quam lectionem & vnus interpretum sequutus esse videtur, ita reddens, Post Faunio aedili creato, cum in ceteris magistratus muneribus praesto fuit, tum ludos eius in theatro curauit. Alter ἀρετής retinuit, & aliquem ex hac lectione sensum elicere conatus est, ita vertens. Post aedilitatem consequuto Faunio, diligenter eum in eo officio adiunxit, inq; theatro spectacula adornauit.

Ibid. d. 4. Legitur etiam ἐμοισίω.

P. 783. a. 2. Legitur & πείθεσθαι: sed retinendum nobis est πείθεσθαι. Post ζητεῖν autem interpunctionis nota collocari debet, ne iungatur hic infinitiuus sequenti: quum hic locus perinde sit intelligendus ac si verba ita collocata essent, οὐτε γὰρ ῥέειδον ὁ εἰσαὶ που σήσομαι ζητεῖν τὰ πειθημαρτηδία. Sed articulum πῶ ante τὰ desidero: ac Plutarchum ipsum ita scripsisse suspicor, ὅπου σήσομαι τὰ πειθημαρτηδία ζητεῖν, id est, Quis futurus sit inquirendi in praeterita delicta finis. Vnus interpretum ita vertit, Haud enim, vbi praeteritis peccatis subsisteret excutiendis, procliuē futurum statuere: & si recentiores sanciantur multa offensis, iniuriam passuros hos, &c. Quae interpretatio magis mihi placet quam altera ista, Nam neque finem inquirendi in ante peccata constitutum, & si noua eorum decernantur supplicia, de iniquitate querendi occasionem habituros, &c. Illum quidem certe comparatiuum νεώτερον ita hic vertit ac si pro positiuo positus esset: quum tamen suam comparatiui significationem ei dare oporteat. intelligit enim, νεώτερον ἢ τὰ ἀδικήματα: nimirum quae post delicta iam commissa sancita fuerint. Ceterum quod ad parentheseos notam attinet eam praetermitti posse sciendum est.

Ibid. b. 5. Legitur etiam τῶν Κατων. quae verba iungenda essent praecedentibus, vt τῶν Κατων dictum esset pro ὑπὸ τῶν Κατωνος. Sed Plutarchum ita vsum esse datiuo, persuadere mihi nequeo. Quod vero ad alteram lectionem attinet, eam vnus interpretum omnino sequutus est: ita reddens hunc locum, Multi enim euersi iudicio sunt, quod Catonem declinare, non nisi innocentia putarentur. Alter autem ita vertit, Multi enim eo damnabantur quod Catonem recusantes iudicem, male sibi conscii viderentur. Quae interpretatio magis mihi placet: sed eam sequendo mutandum aliquid in lectione nostra fuerit, vel potius aliquid ei addendum: nimirum δὲ τὸ πῶ ante οὐ παρεῖν. Possit idem sensus & ex ista lectione elici, ἢ καὶ οὐ γὰρ ὀλιγοί, τῶν τῶν Κατωνος φεύγειν δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις, vt ita resoluitur haec oratio, δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις, τῶν τῶν Κατωνος φεύγειν, id est, δὲ τὸ πῶ: quae duae voculae non minus quam τῶν locum ibi habere possint.

Ibid. b. 7. Legitur etiam περὶ τὸν νόμον: quae lectio magis placet: vt Cato dicatur περὶ τὸν νόμον κριτής. At περὶ τὸν νόμον superuacuum videri possit, quum satis esset dixisse, περὶ τὸν νόμον ὡς ὄνειδος μάλα.

Ibid. c. 1. In praecedentibus editionibus legitur ἀεφίρον: pro quo ex veterum exempl. autoritate reposui ἀφίρον. Vnum videndum est, an possit ἀφίρον actiue vsurpari in ea significatione qua dicitur à Latinis Recreare. vt Recreare se ex magno timore, apud Ciceronem. Eodem enim modo dicentur hic Catonis praemonitus Pompeium ἀφίρον ἐπιπλήης ἀπιστίας, nimirum ex illi ἀπιστίας errore, tanquam ex morbo quopiam. Vicissim autem merito dubitabit quispiam an ἀεφίρον, quod in textu habetur, (& videri potest ex praecedente periodo manasse, vbi legitur ἀεφίρον) reddi possit Excitabant, vt verterunt ambo interpretes. Estque hoc quoque in vnus eorum interpretatione animaduertendum, cum verba ista, ὅκ πολλὴ ἦδη γῆς ἀεφίρον ἀπιστίας, sequentibus iungere. Ita enim locum istum reddit, iam Catonis praedictiones Pompeium non nihil excitabant post longam incredulitatem, veluti per infomnum animo periculum imaginantem. Quae sane interpretatio valde apta fore videtur, si verba illa sequentibus iungenda sint. quod certe & aduerbium ἦδη persuadere possit: quum videatur Plutarchus ἦδη ibi posuisse tanquam iungere volens cum participio ὄνειροπολοῦντα. Sed liquido sciri non potest nisi prius de verbo quod post ἀεφίρον est ponendum, nobis coniter.

Sed ecce, quum de verbis ἀεφίρον & ἀφίρον annotassem quae proxime praecedunt, & iam typographico prelo ea commissem, incidi in verbum ἀφίρον in ea significatione actiua quam isti loco aptam quidem esse, sed eius exemplum me desiderare dicebam. Inueni autem in vita Agidis, πῶ πῶλον οὐ γῆς ἀφίρον ἀφίρον ἀμαρτημάτων. Hoc igitur duntaxat perpendendum lectori fuerit, velint verba illa ὅκ πολλῆς, &c. ad illud ἀφίρον referre, (quamuis & ibi sit ἀφίρον cum illa praepositione ὅκ) an potius ab eo separare, sequendo quae hac de re dixi. Interim autem obseruet hic lector ἐπεὶ ἦ in principio trium periodorum quae contiguae sunt, & eorum quae de istis particulis, antea dixi, recordetur.

P. 785. b. 8. Legitur etiam πολλὸν & πάλιν: sed πάλιν quoque dici, cum ab alio ab Eustathio annotatur.

Ibid. f. 1. Pro ἔπειτα repositum fuit ἐν ἔπειτα quod mendum & in alio huius operis loco emendatum fuit.

P. 786. b. 10. Haec verba καὶ χρέματι in praeced. editionibus non habentur.

Ibid. e. 5. Pro παῖς in Aldina editione scriptum est προεβύπερος, qui error manauit ex ignoratione huius compendiariae scripturae πῆς, quae & in Florentina editione spectatur.

P. 789. b. 8. Haec verba μὲν ὀλίγον ex vet. cod. addita fuerunt.

Ibid. c. 9. Aptius scriberetur καὶ κατὰ πρ. Paulo post autem habes μεθιστοι pro μεθιστοι quod in praecedentibus editionibus legitur.

Pag. 790. d. 10. Legitur etiam σὺ δὲ αὐτὸν πρὸς αὐτόν.

Ibid. e. 5. Pro φυγῶ quaedam exemplaria habent φρουρῶν.

P. 791. a. 7. Contrarium est quod in vet. cod. legitur, videlicet, ἐγὼ μὲν ἀδύλος.

Ibid. b. 6. Post καλοῖς in quibusdam exempl. scriptum est πῶ βίον.

P. 793. e. 8. Legitur etiam, καὶ φερεται πάλιν πολλὴ ἡσυχία, &c.

P. 794. b. 5. Pro datiuus τῆ πμῆ habentur genitui τῆς πμῆς in vet. exempl.

P. 795. c. 2. Pro μικτὰ in praeced. editionibus scriptum est μικρά. Ambo tamen interpretes μικρά retinuerunt, vnus, minuta, alter, exilia reddens. Ita enim redditus est hic locus ab vno, Nullum sincerum aut laude constanti dignum, sed adulterina pleraque & exilia facinora edunt. Ab altero sic, Nihil sincere agunt vel constanter: verum alias aliis rapti studiis, & motus sequentes alios, res gerunt adulterinas & minutas multas. Sed nemo non videat quanto aptior ex voce μικτὰ sensus eliciatur, nec loco solum sed & vocabulo νότα cum quo copulatur, conuenientior.

P. 796. c. 1. Pro ὑπὸ τῶν αὐτῶν in vet. cod. scriptum est τὸ πῶ σιδαί. Vnus interpretum lectionem hanc sequutus est, ita vertens, In eas delati res imprudentes sunt, vbi iam non erat illud dici quod solet, Rectum licet non sit, turpe est desistere. Alter vero retinuit τοῦ αὐτῶν, ita reddens, quibusdā additis, Imprudenter ad eas res tentandas delati sunt, quas quum parum honestas sentirent, tamen iam inhonestas esse (notum enim illud est, Quod non honestum est, iam turpe esse sentias) colligere non poterunt. At ego non dubito quin τὸ πῶ σιδαί genuina sit lectio: sed vereor ne aliud quoque mendum loco isti subsit, & potius scribendum sit, ἐπεὶ μὴ καλόν, ἐκ αἰσχρόν ἦδη τὸ πῶ σιδαί. Certe, vt omitam, multo magis proposito Plutarchi esse accommodatam sententiam quae ex ista lectione elicitur, non video quomodo ἐπεὶ μὴ καλόν reddi possit, Rectum licet non sit.

P. 797. c. 3. Pro αὐτῶν legitur etiam αὐτῶ. quarum lectionum vtraque sensum eundem efficit: sed si δὲ αὐτῶν retineas, nominatiuus verbi ἀαληθοῖτο erit βασιλεία: sin mutes in αὐτῶ, nominatiuus erit αὐτῶ.

798. d. 10. Veram lectionem esse puto εὐδαμονοζωδίας, vt habent vet. exempl. Sic αὐτῶ in versu proxime sequenti repositum ex istidem fuit.

Ibid. e. 3. Post παρεκάλου posita fuit interpunctionis nota, quod haec verba ὄντα προεβύπερον iungantur potius sequentibus quam praecedentibus hoc modo, παρεκάλου ὄντα πάλιν αὐτῶ τῶν ἀγίδος, vt pote qui esset προεβύπερος.

P. 800. a. 3. Interrogatiue fortassis haec legenda sunt.

P. 803. a. 2. Inter αἰδοῖς & σωματίων in quibusdam cod. interiectum est pronomen αὐτῆ.

P. 805. c. 3. Lubenter scriberem καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστου.

P. 806. b. 2. Rectius scriberetur αὐτῶ, vt in quibusdam exemplaribus.

Ibi. f. 4. In praeced. edit. legitur ὁπίσσι, pro οὐπίσσι. Quia nunc autem hanc lectionem recte in locum illius fuisse repositam constat, (nam vel propter ἀλλὰ negationem praecedere oportet) superest tamen hic quod nobis negotium facebat: nimirum aduerbium μάττω. Si enim interpreteris, (dando illi aduerbio μάττω suam significationem) Frustra interrogare Lacedaemonios non quot sint hostes, sed ubi sint: non consentanea suae gloriatiōi loquetur Cleomenes. Ideo vnus interpres vertit Nunquam: ita hunc locum reddens, Qui dixerat, nunquam de hostibus quaerere Lacedaemonios quot essent, sed ubi essent. At quid pro μάττω legendum putauerit, (neque enim hoc aduerbium ita potuit interpretari) coniectura non assequor. Alter autem interpres retinuit quidem aduerbium μάττω, sed nouū quendam usum illi tribuit. quinetiam ita vertit quasi ὁπίσσι vel ὀπίσσι scriptum esset, non ὁπίσσι vel ὀπίσσι. Ita enim interpretatur, Non debere interrogare Lacedaemonios, quales, sed ubi hostes essent. Ego alteri interpretationi potius assentior, donec de vera lectione constare possit. Sed (vt interim coniecturam meam in medium proferam) quid si οὐ μάττω scriptum à Plutarcho fuisse dicamus? Neque vero ita duntaxat legi posse anguro, εἰ πόντος ἐπ' οὐμάττω, sed etiam hoc modo, (aliam negatiuae particulae sedem tribuendo) εἰ πόντος οὐ μάττω ἐπ' οὐμάττω, &c. Nec dubito quin haec lectio magis etiam quam illa prior placitura sit: vt videlicet οὐμάττω à Cleomene gloriante dicatur: perinde ac si ita scriptum esset, καὶ ἔβ' παλαιῶν πόντος αἰπίς αἰεμίμησσε βασιλέων, ὃν ἐλεῖχου οὐμάττω εἰπὲν οὐ Λακεδαίμονιοι, &c.

P. 808. d. 3. Pro νόμω tam manifestum est scribi debere φόβω, vt scriptura haec in contextu poni debuerit. Sed accedit & v. l. exempli. autoritas.

Ibid. f. 4. Genitiuum Δομένης; in accusatiuum Δομένῳ mutare non dubitauerim.

P. 809. a. 7. Participium istud ὁπισθοδροῦντα pro ὁπισθοδροῦσιν repositum fuit ex vet. cod. Conuenit autem cum sequente αἰετίνῳ μόνον.

P. 810. b. 3. Malim scribere τὰς.

P. 811. d. 1. Fortasse scribendum fuerit ἀλλὰ γὰρ. Sic certe plerisque locis particula γὰρ locum particulae π occupare obseruauit.

P. 812. c. 1. Pro καὶ ἴσμι ἴσμι legitur in vet. cod. καὶ ἴσμι ἴσμι.

Ibid. c. 10. In quibusdam scriptum est νῦν δὲ pro ὡς δὲ.

P. 813. c. 3. Ab ea quam habemus hic lectione discedere videntur ambo interpretes. Horum enim verborum, αἰπὺ καὶ δὲ ὁπίσσι, αἰπὺ δὲ ὁπίσσι, manifestum est hunc esse senium, Fortuna autem, talis vel talis obtingit, prout numini tribuere libuerit. At illi verterunt: vnus quidem, Fortuna ea vtetur quae diuinitus obtinget: alter vero, Casuum vero, prout permiserit deus, erit exitus.

Ibid. d. 10. Malo δὲ προσηγορευμένους, vt in vet. cod. & alibi passim legitur.

P. 816. b. 8. Rectius scribetur βασιλικώτερον.

P. 817. a. 7. Est & alia lectio, σιωπῆσιν.

Ibidem c. 3. Scribe potius κυμαραβίς, vt habes supra, in Pyrrho, necnon apud Helychium. Sed apud hunc legitur oxytonos, scribentem, κυμαραβίς, δίσκος ἢ γυμνάσιον ἢ Ἄργυ.

Ibid. e. 4. In quibusdam scriptum est, εἰς τὰ πὲρ πολέμου πρὸς ἑμάτω μάλισσα. sed malim lectionem nostram retinere, vt articulus π iungatur cum aduerbio μάλισσα potius πλεονάζουσαι, (qui vsus satis est frequens) nomen autem πρὸς ἑμάτω ex praecedentibus subaudiamus: quum eius repetitio non solum non necessaria sed etiam auribus sit dura.

Ibid. e. 7. In vet. cod. est σιωπῆσιν, & in quodam φασίαν. Vt illud admitto, ita hoc reicio. Neque certe alium quaerendum esse puto sensum quam eum qui se primo aspectu nobis offert: nimirum nauem pane & reliquo commeatu prius instruendam esse quam remigio.

P. 819. b. 4. In quibusdam scriptum est κατὰ ἄρρω ελεφόν.

Ibid. d. 1. Scribendum arbitror τὰ μακρὰ διακόντες. Sed non video quomodo hoc ita intelligi possit vt intellectum fuit ab eo qui ita vertit, Cur quae in promptu sita fugientes, eadem procul quaerimus? Inmo dixissem potius, Alia procul quaerimus?

P. 821. a. 2. Pro ἀεισκόπων scriptum inuenitur παρῆσσοπον, quae lectio conuenit optime cum praecedentibus verbis ἕσσο κλέπων ἀσείμα.

Ibid. b. 7. Scribitur etiam ἔβ' ἰερίαν.

Pag. 822. a. 1. Pro δυστήρητον reponendum esse puto διςτήρητον id est, seruatu difficilem. vt dixit Phocylides, κάλως διςτήρητον ἔβ' πειδων πλέσσειν. Optime autem conuenit cum eo quod

addit, ἀμείλις φυλάττει καὶ ραθύμω. Oportet enim contra quoddam διςτήρητον est, φυλάττειν ὀσμωδως. Ambo tamen interpretes lectionem illam sequuti sunt, vel potius ita verterunt quasi διςτήρητον dici posset pro διςτήρητον. Ita enim vnus, Castigauit acti- ter custodes quod seruam feram captuque difficilem seruarent segniter & socorditer. Alter autem, Acerbe obiurgauit custodes qui ingentem feram venatuque difficilem tam negligenter seruarent.

P. 823. a. 5. Ex vet. cod. addidi πὸν νεκρόν. Quod si non πὸν νεκρόν vel πὸ σῶμα, vel tale quid addidisset, scribere debuisset ἕχοντα, non ἕχοντα.

Ibid. b. 7. Pro καπαυροῦσιν legitur etiam καπαυροῦσιν, longe diuersa significatione. Vt autem prius de vocabulo illo καπαυροῦσιν dicam, in eius interpretatione interpretibus nullo modo assentiri possem: quorum vnus Excoriare, alter eodem sensu, Pelle nudare vertit. ἡ βύρσα enim non καπαυροῦσιν sed potius ἀπουροῦσιν dicendum est: pro Excoriare, sicut à δέρας & δέρμα deducuntur ἀποδέρναι & ἀποδερματοῦ, quae hoc significatum habent. Quid igitur est καπαυροῦσιν? Apud Thucydidem certe est Pelle seu corio contegere, vel pellibus seu corio. lib. 7. meae editionis, πῶς γὰρ πρῶτα καὶ τὴν νεῶν αἰὲς ὅτι πῶς καπαυροῦσιν, ὅπως αὖ ἀπολιθάνοι καὶ μὴ ἔχῃ ἀπλάθει ἢ χεῖρ ὅτι βαλαμῆν. An autem corpus eius corio contegi vel operiti voluerit vt diutius integrum maneret, corio videlicet ipsum à variis iniuriis quibus expositum alioqui fuisset, defendente, an potius alia id de causa factum fuerit, lectori perpendendum relinquo: excoriari quidem certe voluisse (praeterquam quod participium illud significationem istam non admittit, vt dixi) minime credibile fuerit: quoniam hoc ne vel ad breue tempus conseruari posset, obstitisset. Quod autem ad altam lectionem attinet, quae habet participium quo Vnguentum vngere significatur, nullo modo mihi placere potest. Nam fateor quidem vnguentis vngi fuisse solita, apud Aegyptios praesertim, defunctorum corpora, vt diutius illabefacta manerent: sed interim tantum honoris eius qui suspenderetur corpori defertur voluisse Ptolemaeum, (praesertim quum aliis modis effacere posset vt diu corpus suscipit conseruaretur) mihi non fit verisimile.

Pag. 831. b. 1. Non dubito quin pro ἐλεσμών reponere oporteat ὀρμισμών. Sic certe & alibi hoc mendum obseruauit.

Ibid. c. 10. Scribendum censo ἐπὶ ἀτοπῶν ἢ.

P. 832. a. 6. Addidi ex vet. codicibus ὁ περὶ πῆσιν, quae vocabula possunt etiam abesse.

Ibid. b. 1. Pro genitiuo στρατιῶν repositus fuit hic στρατιῶν.

Ibid. b. 2. Pro δῆμον in vet. cod. scriptum est δῆμορχον, nec non ἴσσο pro ἴσσο. Quam lectionem sequendo alia esset verbi ὁπισθοδροῦσιν significatio quam in altera.

P. 834. b. 4. Pro ἔχου, vel ἔχου vel ἔχου reponendum esse dico.

Ibid. d. 7. Pro ἀλλὰ inuenitur scriptum & ἀδῶς.

Pag. 838. b. 3. Pro καπῆσιν legitur etiam καπαπῆσιν.

Ibid. c. 7. Expungendam praepositionem ὅ censuerim, quum potius dicatur ὅτι μάλιστα πῶς quam ὅτι μάλιστα ἐπὶ πῶς, vt post τῶς πῶς τοῖς ἀμείλις πῶς μάλιστα ἔβ' ἰερίαν ἔβ' ἰερίαν.

Ibid. d. 8. & 10. Nominatiuos διεχράσασιν & βουλομένῳ subleuata interpunctione post συνήκτος, vt cum ἰαντῶ hi accusatiui iungantur.

P. 840. b. 1. Pro οἱ πλεῖστοι inuenitur etiam scriptum οἱ πρῶτοι.

P. 841. d. 8. Pro φῆσαι est & alia lectio, ἀφῆσαι.

Pag. 843. d. 10. Post ὅσον expungenda est interpunctionis nota. Plane enim nomini ἀναιδήτοι Plutarhus significationem participii dedit, praefixa negatiua particula, dicit ὁ ἀναιδήτοις ὅσον ὅσον ὁφελός ἐστι, pro ὅσον ἀναιδήτοις ὅσον, ὁφελός ἐστι. Atque ita lusit in dupl. ei vocabuli ἀναιδήτοις significatione. Vnus tamen interpretum ἀναιδήτοις, non ita accipit: sed vertit Stupidi, subaudens (vt op. nor) aliquid ante ὅσον. Ita enim hunc locum interpretatur, Itaque & nonnulli eam propter senium vel magnitudinem calamitatum à mente delectam sensuque malorum priuatam putauerunt. Stupidi profecto ipsi, qui non sentierunt quantum bona in doles rectaque educatio hominibus ad vacuitatem dolorum conferat momenti: & quod in retinendis quidem bonis sap. numero fortuna virtutem superat: amittis vero iis prudenter casus nostros moderateque ferendi facultatem ei non adimit. Alter vero ita hunc locum reddit, Vnde amens ex senio vel ex cladum magnitudine habita quibusdam est euasisse, atque occalluisse ad sensum calamitatum: quum reuera illi senium nullum habuerint, quantum ex praefata indole bonisque natalibus & disciplina momenti ad pellendum hominibus vim rem accedat: &

quod virtutem fortuna vsquequaque sequentem honestum sapenumero vincat: ceterum in ceipitando, qui ferat eafum sapienter, id non adimat. L'bnit autem vtramque huius loci interpretationem afferre, vt ostenderem etiam quam lectio- nem vterque interpret proxime in fine huius periodi sequu- tus fit. Vnus certe φυλακτικῶς retinuit, vt hic habemus: alter vero in φυλακτικῶς mutauit. At ego cur mutatio hæc neces- saria fuerit non video.

- P. 845. c. In quibusdam scriptum est συμβασιλευν.
- Ibid. e. 70. Legitur in quibusdam καὶ αὐτοῖς. quæ lectio magis mihi placet. Compellat autem Sossium Senecionem: sicut in Cleomene, quum ei dicit, ἔγωγε μὲν οὐκ ὀπιρνεῖς αὐτοῖς ἐν τῆς διη- γήσεως. Sic & initio quarundam vitarum, eiusque etiam cui primus in hac editione datus est locus, ipsum compellat, & quidem nominatim.
- P. 846. b. 7. Pro εὐδαίμων legitur in quibusdam ἐν δαίμονα.
- Ibid. e. 9. Stare non potest hæc lectio. videat igitur lector num ita scribendum sit, ὡς ἐξ ἧς τῶ παραγμάτων ἀμοιχρῶς εἰχο- μενέμπευεας.
- P. 850. b. 9. Ex vet. exempl. autoritate reposui ῥωποπὸρ περὶ- θραυ.
- Ibid. e. 2. Legitur etiam πρεσβυτέρου.
- P. 855. f. 4. Pro καλῶς reponendum puto καλῶν, & ἴτι δὲ pro ei δ. perinde ac si hæc esset verborum structura, ἐγὼ δὲ ὡς μὲν κα- λῶν σεραπφορέν, ἐπὶ δὲ καὶ θύειν, ἐπὶ πάντων βασιλείας, (addendo quæ sequuntur) καὶ ἀνέποιμι. Quoniam autem pendet senten- tia in μὲν, eique redditur sententia quæ incipit ab ὅπ μὲν ποί, pa- rentheseos nota inclusi quæ interiecta sunt.
- P. 857. c. 7. Pro βασιλικῆ est alia etiam lectio, βαρβαρικῆ.
- Ibid. e. 3. Lubentius scriberem βυλόμενοι: licet defendi alte- ra lectio possit.
- P. 859. a. 1. Recte pro ἐμφύσητο repositum fuit ἐσοφίζοντο, ex vet. codicibus. Quam lectionem & interpretes coniectu- ra assequuti videntur. Vnus enim vertit, Hoc modo eluserunt legem. Alter, (magis etiam significanter) Legem huiusmodi commento eluserunt.
- P. 860. f. 2. In quibusdam scriptum est ἀπίχαι.
- P. 861. c. 6. Nemo (vt opinor) negare possit motum sua sede esse aiti. ulum τῶ, & hunc in eam reponendo, scriben- dum esse τὰ μὲν παρὰ τοὺς δύο τῶ ὀνομάτων.
- P. 862. e. 2. Non dubito quin scribendum sit ἐπίτραπτο.
- P. 863. f. 2. & 3. v. παρέμεινε) Vnus interpretū hunc locum ita reddi ac si πολλοὶ expungendum esset. Sic enim vertit, Ve- rum quod laudari se mirum in modum gauderet, vehemen- que cupiditas gloriæ, quam ad extremum vsque retinuit, ef- fecerunt vt supra ab optimis deturbaretur cogitationibus. In qua interpretatione animaduertendum etiam est, non solum omitti accusatiuum πολλοὶ, sed etiam subaudiri pronomen αὐ- τῶν: perinde ac si scripsisset Plutarchus, καὶ πολλοὶ αὐτῶν τῶ ὀρ- θῶν ἐπιτραπέζιων λογισμῶν. At ego, nisi insolens mihi videretur hæc verbi ἐπιτραπέζιων constructio, Plutarchum scripsisse putarem, ὅ καὶ πολλοὶ πολλοὶ &c. Quum autem de illa constructione dubitem, lubenter alteram hanc interpretationem ample- ctor) secundum quam πολλοὶ τῶ ὀρθῶν λογισμῶν per genitium partitionis dictum fuerit pro πολλοὶ λογισμῶν ὀρθῶν. Verum enim vero auebat supramodum celebrari, tenebatque eum perpetuo cupiditas immentis gloriæ, quæ multa eius præcla- ra consilia frequenter interpellauit.
- P. 864. a. 3. Non dubito quin desit hic aliquis datiuus qui cum ἀθροῖς iungatur, simulque cum genitio ὀνομάτων. Nisi præcederet ἰσοπέδον, credi posset eum scripsisse τῶ ὀνομάτων ἰσοπέδον. Fortassis autem credibile fuerit eum τῶ ὀνομάτων scripsisse, subaudiendo ipsum nomen ex fine præcedentis periodi.
- Ibid. e. 3. Pro δαδὲκα legitur etiam δέκα.
- P. 865. c. 1. Reponendum est εἶπον.
- Ibid. e. 6. In præcedentibus editionibus non habetur par- ticipium istud δοκῶν, sine quo tamen, aut alio quopiam huius- modi, stare sententia non potest.
- P. 871. f. 5. Legitur etiam τὴ παραγματοῦ.
- P. 877. b. 9. Videtur dicendum potius fuisse παρὰ τὴν ἰτα- λίαν: Paulo post autem καλῶς δειξαι ex vet. cod. mutauit in καλῶν αὐτῶν.
- P. 881. b. 5. Repono σιγχαπάθειον.
- P. 885. c. 6. In quibusdam vet. cod. post εἰς θάλασσαν addi- tur εἰς Ἄστυον.
- P. 887. b. 4. Scribendum potius μεγαλοπρεπέστερον.
- P. 889. d. 4. Pro Κορφαῖν legitur & φρεαῖς.
- Ibidem e. 7. Νεὶς ὀπιρνεῖς sed ἐν γῆρας quidam codices ha- bent.
- P. 892. b. 2. Rectius scribetur ἕλαπυροπέδον.

- P. 893. a. 1. Reponendum videtur ἀπυρκαῖα.
- Ibid. e. 1. Si pro τῶ scribas ὄν, parentheseos nota verba hæc includenda non fuerint.
- Ibid. f. 5. Vide num potius scribere oporteat κρεαδαίαια.
- P. 894. b. 9. Legitur etiam τῶ Διονυσίων ἐγένετο.
- Ibid. c. 9. Vt steter versus, scribendum puto, ημεῖς ποιοῦν τ' αὐ- τῶ πρῶτον. Interdum enim corripi verbi ποιά priorē syllabam, satis notum est.
- Ibid. e. 2. Legitur etiam δὲ δόχθαι, & Ἄθλιωαῖον pro Ἄθλιωδῶν paulo post. Fortasse autem non male quis suspiceretur δὲ δόχθαι fuisse scriptum: vt videmus in aliorum quorundam ἀφισμα- τῶν principio scribi. Quinetiam hæc duo verba ἀγαθῆν πύχην se- orsim legi posse videntur.
- P. 895. a. 6. Scribendum puto τὸ εὐεπίδον. Fuit autem for- tassis in causa cur omittiretur articulus hoc in loco is qui proxime præcedit. Quod si non scribamur τὸ εὐεπίδον, scri- bendum fuerit (vt opinor) εὐεπίδον ὀκῆον.
- P. 897. b. 9. Possint fortassis hæc interrogatiue etiam legi.
- P. 898. c. 4. In præcedentibus editionibus desideratur ge- nitiuus μὲν δῶ.
- Ibid. c. 6. Scribendum puto ἀπὸ ἐξ καὶ εἰκοσι.
- P. 898. c. 5. Pro ἕλαπυρον inuenitur etiam scriptum ἕλαπυρον.
- Ibid. e. 6. In præced. edit. legitur πλοῖς: pro quo minime dubium est quin scribendum fuerit πλοῖς: vt habes hic. sed perperam ante πλοῖς & ἐξδν posita fuit interpunctionis nota. Constat enim sensum esse, Cui parum aberat quin absoluta esset.
- Ibid. e. 9. Vel ἐμπαρῆσαι αὐτὸν vel ἐμπαρῆσαι Plutarchum scripsisse puto.
- P. 902. e. 4. Locus hic aliquamdiu me torfit: sed coniectu- ra tandem veram lectonem assequutus mihi videor, vt nimi- rum scribatur, πῶς γὰρ (ὡς εἶναι) πῶς ἐμὸς σκοπὸν ἔχουσιν; Quum au- tem initio putarem interpretes quoque quod subest mendi deprehendisse, animaduerti omnes aliquem alium quam ve- rum (id est, eum quem verum asse puto, & quem, vt opinor, ipsimet verum esse fatebuntur) finxisse. Vnus autem ita ver- tit, Quo vero proposito isti (inquit) me petunt? Alter hoc modo, Nimirum (inquit) nam quis me defendit? Quidam vero significari putauerunt, Quo signo me intellocunt? sed quis vnquam σκοπὸν in vlla istarum significationum usur- pauit? Præsertim autem de duabus posterioribus loquor. Nam in prima expositione datur quidem huic nomini signi- ficatio quam habere constat: quum dicit, Quo proposito isti me petunt? sed ἐμὸς expungendum esset. Adde quod hæc cre- sponso non satis apta fuerit. At legens, vt dixi, πῶς γὰρ πῶς ἐμὸς σκοπὸν ἔχουσιν, & propriam nominis σκοπὸς significationem retinebimus, & responsum non interrogationi solum sed iis etiam quæ Plutarchus narrat aptissimum habebimus. Quum enim ab omnibus propemodum deserere videret, aliis ad ho- stes deficientibus, aliis terga dantibus, iure optimo illi qui dicebat multos hostes in eum tendere, respondet, Quem enim alium quam me scopum habent? Perinde ac si diceret, Nil mirum: quum solus ego illis velut scopus propositus sim. Loquitur autem tanquam de tela dirigentibus.
- P. 904. a. 4. Reponendum puto genitiuum σκελῆς pro ac- cusatiuo σκελεῖ.
- Ibid. c. 5. Legitur etiam παύσαι.
- Ibid. e. 7. Seruata fuit hic omnino aliarum editionum scri- ptura habentium itidem ἐν ἡσῶ & δισυνέκτομ, & litera ω ha- bente i subscriptum. Hoc enim semper faciendum cen- sui, in huius & aliorum pariter scriptorum locis deprauatis, & quorum emendatio manifesta non est, vt lectio quæ in aliis editionibus habetur, sine vlla vel leuissima mutatione reti- neretur. quoniam sapenumero competi in iis quæ primo as- pectu offendere possunt, tanquam deprauationem augen- tia, veræ lectionis vestigia tandem inueniunt. Ita igitur ex ἐν ἡ- σῶ facere nolui ὡς ἡσῶ, à verbo ὡπῆμι: quamuis non ignora- rem, Budæum. Gallie nostræ simulque doctrinæ literarum Græcarum lumen, ita l. gere, tanquam de hac lectione nullo pacto ambigentem. Εὐνήμι, (inquit) In animum induco. Plu- tarchus in Demetrio, οὐ μὲν ἰσχυρῶς ἀμύπητος, &c. Atque hanc Budæi interpretationem vnus interpretum sequitur, ita vertens hunc locum, Nihil trepidauit tamen Demetrius: sed, vt sexcentis pugnis aliis (inquit) victus sim, non inducam in animum vt Seleuci affinitatem amplectar mercede. Atque vrbes illas præsidio firmanit. Alter autem ita vertit, Ne- que vero Demetrius concessit, sed inquit, se, ne si millies quidem victus esset, nunquam mercede sibi Seleucum gene-

rum adfiscere dignaturum, vrbes eas praeficiis munit. At ego...

Ibid. e. 6. Duriuscula est infinitiui ἡμιδαυ repetitio. ideoq;

P. 905. c. 4. M. lit quis fortassis ἀφ' ἑαυτῶ.

P. 906. c. 7. Post αὐτῶ expungendam censeo interpunctio-

Ibid. d. 1. Aut expungendam esse praepositionem ἐν, aut in

P. 911. a. 5. Pro πραγματικῆς legitur etiam δραστηρικῆς: sed πραγματικῆς

Ibidem e. 8. In praecedentibus editionibus legitur αὐτῶ: sed

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

P. 913. f. 4. Pro πύχην legitur etiam χεῖρον. quod vocabulum

P. 904. a. 1. Post ὑποδραχμῶ adiectum habent quidam cod.

Ibid. d. 2. Repositum fuit ἐπίσφις pro ἀπίσφις, ex veter. cod.

P. 921. a. 7. Rectius fortasse πρὸς πὶ ἀναγορεύσασιν.

Ibid. d. 1. Pro βασιλευμένων minime dubium est quin reponi

Ibid. d. 6. Legitur etiam, Καὶσφρὶ τῆς ἀρχῆς ἀπίσι.

P. 922. d. 6. Pro ἀδελφῆς reponere ἀδελφίδης, vt repositum fuit

Ibid. f. 2. In veter. cod scriptum est ἀκνήπ πλὴν βυλλῶ. quae

P. 923. c. 8. Legitur etiam ἄσφαπιδύσας: sed ita legen-

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκάλεισεν.

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκάλεισεν.

είδης fecimus πρὸς ἰω, ex eorundem auctoritate: sed fortassis

Ibid. d. 6. Scribendum potius ἔντροπι, vt in veter. cod. simul-

Ibid. d. 7. Pro ὀπθίσις rectius scribetur ὀπθικῆς, vt in veter.

Ibid. d. 4. Post πλῆσιμιον interpungendum censeo. Quia ta-

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

Ibidem e. 8. In praecedentibus editionibus legitur αὐτῶ: sed

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

P. 913. f. 4. Pro πύχην legitur etiam χεῖρον. quod vocabulum

P. 904. a. 1. Post ὑποδραχμῶ adiectum habent quidam cod.

Ibid. d. 2. Repositum fuit ἐπίσφις pro ἀπίσφις, ex veter. cod.

P. 921. a. 7. Rectius fortasse πρὸς πὶ ἀναγορεύσασιν.

Ibid. d. 1. Pro βασιλευμένων minime dubium est quin reponi

Ibid. d. 6. Legitur etiam, Καὶσφρὶ τῆς ἀρχῆς ἀπίσι.

P. 922. d. 6. Pro ἀδελφῆς reponere ἀδελφίδης, vt repositum fuit

Ibid. f. 2. In veter. cod scriptum est ἀκνήπ πλὴν βυλλῶ. quae

P. 923. c. 8. Legitur etiam ἄσφαπιδύσας: sed ita legen-

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκάλεισεν.

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκάλεισεν.

Ibid. 931. a. 4. In precedentibus editionibus est tantummodo *ἐλαίας*, sine adiectivo *ἱερῆς*. Sed hoc si abesset, subaudiendum relinqui dicendum foret: articulo *ἐλαίων* indicante

Ibid. f. 4. Deerat huic loco participium *ἐχούσας*: quod tamen necessarium esse videtur. Nam *ἀτρέμας* per se stare non potest: at vero *ἀτρέμας ἐχούσας* scimus idem valere quod *ἀτρέμουσας*.

P. 932. e. 3. Legitur etiam *Βορῶνικω*, nec non *Καμυῶνικω*.

P. 934. b. 8. Defunt in superioribus editionibus hæc duo vocabula *ἀφ' ἐλάσης*.

P. 936. a. 7. Reponendum censeo *οκλιῶν*.

P. 939. a. 5. Pro *διεβ. καὶ* legitur etiam *διεβ. ἀσπ. καὶ*.

Ibid. f. 5. Pro *Μηδῶν* repono *Παρθῶν*, ut recte interpretes legunt. Sed accedit & vet. exempl. autoritas. Pro *Φεαρίτω* autem legitur etiam *Φεαρίτω*, nec non *Φεαρίτω*. Apud Horatium legimus Phraatem, duobus locis: sed vbi canit Redditum Cyri folio Phraatem, quidam Phraotem legendum censent. Existimantur certe ex duobus regibus vnus hoc, alter illud nomen habuisse.

P. 941. d. 6. Recte pro *στρατηγῶν* repositum fuit *στρατόν*.

P. 943. a. 7. Legitur etiam *Καλυπίος*. sic & paulo post.

P. 946. b. 8. Legitur etiam *σωβελεύων*.

Ibid. d. 4. Repono *μεγάλη σιδήρω σωτηρισμένω*.

Ibid. f. 1. Aptius legetur *ἀσπ. καὶ*.

P. 947. b. 4. In quibusdam est *ὀκλιῶν* pro *ὀκλιῶν*. Sed præcedens participium *διώκων* occasionem illi scripturæ præbuisse videri potest.

P. 949. Legitur etiam *πίσιδε*.

P. 949. b. 3. Pro *ἰσικίω* legitur etiam *ἰσίων*. In pentametro autem inuenitur & hæc lectio *ἰσίων οἰμώζειν μακροί*.

P. 951. a. 1. Aptior videtur fore datiuus *μεσοῦσῃ*.

Ibid. a. 5. In quibusdam scriptum est *ἀσπ. καὶ*.

P. 952. b. 1. 7. In aliis est *ἀσπ. καὶ*.

Ibid. d. 10. Cum genitius *λησρικῶν* *ἑπιδίων* vel desideratur vel subaudienda relicta est vocula *π*. Pro *λησρικῶν* autem legitur & *σηπειῶν*.

P. 953. a. 1. Hæc verba *καὶ τὸ μέγιστος* in precedentibus editionibus non habentur.

P. 955. c. 3. Datius *Ἀντιφῶ* in vet. cod. legitur post *σωβελεύων* *καὶ*. qui tamen subaudiri etiam possit.

Ibid. f. 2. Repono *σωβελεύων*.

P. 956. c. 6. Legitur etiam *καταδουλιμένω*, eodem sensu.

P. 957. b. 9. Observatione digna est emendatio huius loci quam mea editio habet: nimirum *καὶ ἔπειτα* pro *καὶ ἔπειτα* *αὐτῆς*. De qua emendatione minime dabitari potest, quum videamus iungi *καὶ* cum *καὶ*, & *ἔπειτα* cum *οἰσίο*: atque esse manifestum simul & aptum huic loco sensum: quem vnus interpretum ita expressit, Quod vero minime coniunctum existimes esse cum deliciis & voluptatibus vitium, laxitiam, id Demetrii lasciuia adest. At vero alter interpretes alteram illam lectionem quæ mendosa est sequens, ex ea & ipse sensum elicere conatus est: ita vertens, Et quod extremum potest hæc libidinibus adiungi, crudelitatis malum, id cupiditas voluptatum eius admisi. Sed ne hæc quidem sententia ex illa mendosa lectione sine magna mutatione elici potuit.

P. 962. f. 3. Vel *μὴ δὲν φεραται*.

P. 967. a. 9. Sequendo hanc lectionem, *αὐτῆς* ἢ *Πλάτωνος* &c. imperfecta manet sententia, ideoque pro *δὲ* reponere non dubitem *μὴ*: præsertim quum sequatur, *Σπυσιππου* ἢ &c. Sed & articulum *τὴν* lubenter genitiuo *Πλάτωνος* præfigerem. Dicitur enim potius *αὐτῆς* ἢ *Πλάτωνος*, quam *αὐτῆς* *Πλάτωνος*.

Ibid. e. 5. Scribendum videtur *νομίζοι*.

968. d. 7. Legendum potius *πεποιημένω*.

979. b. 3. Non video quomodo *ἔνα* cum *πέφρον* iungi possit, quum hoc substantiuum fœminino genere vsurpari soleat: ideoque si quis *ἔνα* cum *ἔνα* iungere velit, legendo *ἔνα* *μὴ* *Συερακισίων* *ἔνα* *ἕκαστον* *ὀλέευσεν* &c. is me sibi astipulaturum esse sciat.

981. d. 5. Scribendum puto *ἔχον*, quod referatur ad *σχῆμα*.

982. c. 8. Aptior erit hæc lectio, *μεθ' ἡμέρας* *ἐπ' ὀλίγας*.

Ibid. c. 10. Tolerabilior esset lectio, *μικρὰ ἀπαρχὴ καὶ παιδιδιὰ λαβῆσις*. sed vereor ne aliud potius mendigenus huic loco subsit.

P. 984. d. 3. Rectius fortasse legetur *ἀρχοντας*.

P. 986. e. 4. Locum hunc quamuis non itidem deprauatum (id est, ut deprauatus est ille cuius paulo ante mentionem feci) vnus interpretum recte, alter perperam reddidit. Vnus enim ita vertit, Dicere solebat, eos qui nihil denegare valent, parum sibi videri honeste a tatis florem collocasse. Al-

ter autem ita est interpretatus, longissime à mente autoris aberrans. Dicere solebat, videri sibi male illos tempus suum collocasse qui nihil didicerint denegare. Eadem certe in significatione dixit alibi *ἐκ ἐλευθερίας περιελασθαι τῆς ὄρας*, nimirum in Cicerone. Quod loquendi genus habemus & apud Hesychiū in *Θεόδωρος*. vbi scribit, *Θεόδωρος ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς ἐνυπνώκτας, ἀπὸ Θεοδώρου ἡνὸς ἔκ' ἐν τῆς ἐαυτοῦ ὄρας περιελασθέντων*.

P. 989. b. 2. In superioribus editionibus legitur *λαβιῶν*: sed alteram lectionem, nimirum *ἀλβίων*, confirmant cum aliorum autotum loci, tum vero iste qui eiusdem est, in *Cæfare*, *ὃν ἡτύω* *Δέκιος Βρύπης*, *ἑπικλησθῆναι* *ἀλβίνος*, *πτερόμανος* *μὴν* *ἑπὶ* *Καίσαρος* &c.

P. 993. a. 10. Rectius legetur *ἑπικλησθῆναι*.

P. 1004. d. 1. Stare non posse acclatiuum *περὶ λαώνοντα*, nisi quid in hac oratione mutetur, & video & antea vidi: sed quoniam non vno modo potest emendari hic locus, liberum lectori iudicium relinquere volui, sitne scribendum, *πῆς* ἢ *πῶς* *αὐτῶν*, *ἰππῆς* *ἑαυτῶν* *πολλοὶ* *περὶ λαώνοντες*: an *οἱ* ἢ *πῶς* *αὐτῶν* *ἰππῆς* *ἑαυτῶν* *πολλοὶ* *περὶ λαώνοντες*.

P. 1010. a. 2. Suspicor scriptum à Plutarcho fuisse *καὶ ἀφληγῆ* *κῶσι*.

Ibid. c. 2. Tolerabilius videtur fore *ὡς* quam *ὡν*.

Ibid. d. 8. Aptius hæc per interrogationem lectum iri puto, *ἢ τὸτ' ἀπὸ πρῆς* *καὶ* *πρῶτον*?

P. 1013. b. 8. Legitur etiam *ῥ' οἰσίου*.

Ibid. d. 7. In præced. editionibus scriptum est *τῆς* *αὐτῆς*. quæ lectio quamuis prima fronte placere possit, admitti tamen nequit. Neque enim de Artaxerxis mensa loquitur, sed de mensa cuiuslibet superiorum regum.

Ibid. d. 10. Superiores edit. habent *Ὀσάνω* *καὶ* *Ὀξάλω*. Legitur autem & *Ὀξάλω* pro *Ὀσάνω*.

P. 1015. a. 5. Legitur etiam *δοῦνα*.

P. 1018. c. 6. Legitur etiam *τὸν ὄλεθρον*, quam lectionem malo. Scimus enim *ὄλεθρον* elegantius dici in Græco sermone quam *ὄλεθρον*: ut quum perniciem pro pernicioso dicimus.

Ibid. d. 4. Scribendum puto, *καὶ ἀλλοῖς οἰσέλαβε* &c. Alioquin dicendum fuisset *ὡς* *ἔλαβε*. Accepisse autem eum à rege non vestem solum, sed & alia, ex proxime sequentibus eunuchi verbis patet. Defunt porro in Aldina editione omnia illa verba quæ sunt inter prius *βασιλέως* & *ἑπὶ δὲ*: quod bis posito genitiuo illo, librarius ab vno ad alterum transierit, omissis quæ interiecta sunt.

Ibid. d. 5. Pro *διπλῶν* legitur etiam *πίπεν*.

P. 1019. b. 6. Ut paulo ante admonui de quibusdam verbis omissis, quod ex vno genitiuo *βασιλέως* librarius ad alterum transisset, ita hic *ἑχέσιν* excluderat *καταχέσιν* & quæ interiecta erant. Ista enim verba post *ἑχέσιν* desiderantur in superioribus editionibus, *εἰς τὸ σῆμα*, *καὶ* *τὴν* *περὶ ὄπου* *καταχέσιν*. fueruntque & ab utroque interprete prætermissa.

P. 1025. e. 5. Hic itidem ex vno datiuo *περὶ γμασι* ad alterum transierat librarius, ea quæ interiecta erant transfiliens. Nam in superioribus edit. post *περὶ γμασι* desiderantur ista verba, *καὶ κείνον ἀβέλεπε φρονεῖν*, *τὴν* *μὴν* *ἀδελφῆ* *δὲ* *τῆς* *γυμνασίου* *πύδος* *ὀδον* *μάνω* *τοῖς* *περὶ γμασι*, quæ tamen omnino sunt necessaria. Sed in iis quæ proxime sequuntur, particulam *εἰ* præfigo verbo *οἴεται*. ut sit sensus, *ἀβέλεπε φρονεῖν* *εἰ* *οἴεται* *βίβλαιον* *αὐτῶν* *πῶς* *δὲ* *δοχλῶ* *ἑπὶ* *ἀρχῶν*, *τὴν* *μὴ* *ἀδελφῆ* &c. *τὴν* ἢ *πατρὸς* *ἑχόντος* &c.

Ibid. f. 3. Scribe *ἀνάκτω*, ut iungi possit cum *ἑπ*.

P. 1027. c. 5. Reponendum videtur *δὲ* *πῆται*.

P. 1028. b. 8. Pro *ἄβατον* legitur etiam *ἄπρον*.

P. 1030. d. 2. Vel *περὶ* *αὐτῶν* legendum esse videtur, vel *αὐτῶν* mutandum in *αὐτῶν*. sed illam lectionem malo.

Ibid. d. 4. & 5. Legitur etiam *παραξινῶν*.

P. 1033. d. 2. *Δαίμων ἴσον* In precedentibus editionibus legitur *δαίμων ἴσος*.

P. 1038. c. 7. Legitur & *συμφωνίω* pro *συμφύτω*.

Ibid. d. 9. In quibusdam est *ἰππῶν*.

P. 1042. c. 8. Est & alia lectio, *δωαετῶν*.

Ibid. e. 10. Legitur etiam *ἑπ' ἐλπίδων*.

P. 1045. a. 1. Scribendum puto, *ἢ οἱ* *ἀπὸ γλώκω*.

Ibid. a. 8. Muta hunc nominatiuum in accusatiuum *ἑπὶ* *κρεζόμενον*.

P. 1048. c. 4. Pro *σπονδαί* legitur & *πυμπάει*.

Ibid. e. 10. Scribendum potius *φαιερῶς* γ.

P. 1050. a. 4. Interpunge post *ἐλαίθαιεν*. Neque enim intelligendum est *ἐλαίθαιεν* *ὡν* *ἑφῆστος*, sed *ἐλαίθαιεν* *ἀδελφῶν*, utpote *ὡν* *ἑφῆστος*.

Ibid. a. 5. Pro *πολιτικῶς* scribe potius *ἐπιλωκῶς*, cum vet. exempl.

P. 1051. c. 2. Quidam vet. habent *τῶν*.

Hæc sunt quæ in Plutarchi vitas parallelas, nimirum in locos qui aliter leguntur, aut legendi videntur, licuit annotare: omiffis plerisque eorum qui in ipfo contextu emendati fuerunt. De quorundam enim emendationibus (quas deprehendet qui hanc editionem cum superioribus conferet) mentionem facere minime necesse existimaui, quod minime controuerfa poffent effe, præterquam quod veterum exemplarium autoritate confirmarentur. Neque enim quicquam nifi ex illis petiitum in contextum admittendum putauit: quum alioqui meas in quofdam locos coniecturas haberem, de quibus refragaturum mihi neminem verifimile erat. Exempli gratia, hunc Pyrrhi locum, (vbi Laconica eft dialectus) αὐτὸν ἐσοὶ πρὸς θεοῦ, ἢ δὲν μὴ πᾶθω μὲν (ἢ γὰρ αὐθιγαῖον) αὐτὸν δὲ αὐθιγαῖον, ἢ ἴσα πέντε κερπῶν ἄλλος, poteram ex mea coniectura reftituere, fæde alioqui deprauatum, & ita vt multis negotium exhibuerit. Iâ tum enim animaduertebam ita emendanda effe poftrema verba, ἔσται καὶ πρὸς καὶ ῥῶν ἄλλος, vt in annotationibus docui. Quæ emendatio eiuſmodi eft vt meliorem expectaturus non fit (nifi valde fallor) quicunque illorum verborum ſenſum aſſequetur. Tantum abeſt tamen vt emendationem iſtam in contextum recipere voluerim, vt ne in aliis quidem multo leuioribus id mihi permiferim. Non dubito autem quin & illa emendatio & aliæ multæ in ver. codicibus inueniri queant, quamuis ex illis annotata non ſint. Talis enim multarum emendationum omiſſio contingere ex eo poteſt quod in conferendis typographicis editionibus cum vetuſtis exemplaribus pronuntiationis vicinitas in lectionibus alioqui valde diuerſis aures eius fallat qui legentem audit.

Cæterum earum quæ in contextum receptæ fuerunt emendationum & aliarum etiam quas in annotationibus habes, pleræque in doctiſſima & elegantiſſima interpretatione Gallica obſeruata fuerunt, ex iſdem exemplaribus petita: in Latinis non item. Alicubi tamen vnius interpretum (de duobus poſterioribus loquor, quorum laudi tantum abeſt vt derogare velim vt contra lectionis harum Plutarchi vitarum ſtudioſos multum illis debere, & plus laboris quam prima fronte videri poſſint, impendiſſe ſuis operibus profitear) emendatam lectionem ſequitur, vbi alter mendosam, veluti in Theſeo quum Φύβω παρακατάμανος pro Φύβω παρακατάμανος reponendum effe conſtat, (vt ipſe reſpoſui in hac editione ex veterum codicum conſenſu) eorum tamen alter duntaxat lectionem rectam ſequutus, vertit, Quam ſacrificaffet Patuori, non autem, Quam ſacrificaffet Apollini. Alioqui tamen in nominum propriorum (præſertim quæ ſunt Romanorum) emendatione magnam ambo diligentiam adhibuerunt. Inueniuntur autem poſita etiam pro propriis nominibus appellatiua, vt initio vitæ Coriolani Ἰννομα θυγατρὶδος προ ὁ Νουμά θυγατρὶδος, qui error (quod mirum videri poſſit) itidem in opusculo eiuſdem ſcriptoris quod περὶ τῆς Ρωμαίων πόλεως inſcriptum eſt, commiſſus fuit, legitur enim & ibi Ἰννομα προ ὁ Νουμά. vbi ſcribit, περὶ τῆς μὲν Ἰδρυσατο πόλεως ἱερὸν Μάρκος Ἀγῆος ὄνομα θυγατρὶδος, καὶ πέμπτος προ Ρωμαίων θυγατρὶδος βασιλεὺς. Impoſuit certe hic error initio huius vitæ Guarino Veronenſi, qui vertit, Martius Caius nomine Nepos. Impoſuit & illi qui prior aliquot Plutarchi vitas in Gallicum ſermonem tranſtulit: at non item duobus quorum memini interpretibus. Immo illud etiam Γαίος emendarunt, mutant in Ἀγῆος. ſcripferunt enim Ancus Martius. Sed ego, quamuis hanc emendationem illo quoque altero eiuſdem ſcriptoris loco confirmari viderem. (vbi viciffim pro Μάρκος reponere hinc poſſamus Μάρκος) expectandū putauit dum ex vet. cod. eam itidem haberem. Eademque cautione & in aliis quamplurimis vſus ſum. alioqui & Τύλλιος (quod proxime ſequitur) in Τύλλιον mutandum videri poterat. Iam vero & hoc ſciendum eſt, duplicem nonnunquam aut etiam triplicem in vno eodemque nomine proprio inueniri ſcripturam. Ac ne longe abeamus, ille error cuius modo mentionem feci, inde contigit. quam enim ſcribatur non ſolum Νουμάς, ſed etiam Νομάς, facilius fuit lapſus ex ὄνομα in ὄνομα, quam ex ὄνομα. Atque vt hic pro diphthongo inuenitur alibi ſimplex vocalis, ſic etiam in aliis nonnullis. vt in Δεύκαλος προ Δεύκαλος. Sed inuenitur & tertia ſcriptura Δεύκαλος. Maior vero eſt in Ρέως, & Ράως, differentia, & in quibusdam aliis. Quæ etiam in nonnullis nominibus quæ locorum ſunt propria, diuerſa ſcriptura cernitur. Exempli gratia Παλλάνιον & Παλαίον ſcribitur, vt tertiam ſcripturam omittam. Sed hac de re obiter monuiſſe contentus nunc ero. Fecit certe illa interpretum quam dixi diligentia circa propria nomina vt minus mihi de illorum emendatione laborandum fuerit.

Atque adeo aliqua etiam non auertissem, ſi in annotationibus fuiſſe ab eorum altero ſciuiſſem. qualia ſunt quæ ſcripſi de emendatione huius loci, ἢ καὶ ἡ πόρσιον, εὐρυταῖον δὲ, circa finem vitæ Pompeii.

Vt autem aliquid & de aliis quibusdam quæ ad opus iſtud pertinent, dicatur, primum quidem quod attinet ad hunc titulum περὶ ἀλλήλων βίαι, (pro quo περὶ ἀλλήλων βίαι habent editiones quæ meam præcedunt) multi eum loci confirmant. Nam legimus in Theſeo, περὶ τῶν ἑβίων ἢ περὶ ἀλλήλων ἀντιθέτων βίαι. in Pelopida, περὶ ἀλλήλων ἀντιθέτων βίαι. In Demosthene autem habent περὶ ἀλλήλων editiones quæ meam præcedunt, ſine adiectione, quæ ver. cod. illic quoque habent ſubſtantiuum βίαιον. Atque vt in his aliſque locis περὶ ἀλλήλων βίαι appellat, ſic in fine vitæ Gracchorum dicit λαβὴν ἐκ ἀλλήλων ἢ βίαιον πῶς ἀποκαίρηται. Et circa finem vitæ Pompeii, ἐκ κεμμένων οὐδὲ βίαιον, ὅτι δρᾶμα μὲν πρὸς λόγῳ παρὸς τὰ ποιητὰ πρὸς ἀφροεσί, περὶ ἀλλήλων οὐκ ἀντιθέτων. Similis eſt alioqui titulo illi περὶ ἀλλήλων βίαι iſte inter opuscula, Παρὰ ἀλλήλων βίαι καὶ Ρωμαίων, ſive περὶ ἀλλήλων βίαι καὶ Ρωμαίων. Sed ſubſtantiuum aliquod de ſe nemo mihi, vt opinor, negauerit. Id autem eſſe ſuſpicor διηγήματα. præſertim quum in catalogo ex quo multos multorum qui amiſſi ſunt librorum titulos protuli, (in calceorum quæ in opuscula annotaui,) liber ille appelleretur διηγήσεις περὶ ἀλλήλων βίαι καὶ Ρωμαίων. At vero vitas parallelas inſcribendo περὶ ἀλλήλων, non video quod ſubſtantiuum ſubaudi vel potius deſiderari dicendum ſit. Ideoq; titulum illum probare nullo modo poſſum: atque idcirco eum ex præcedentibus editionibus ſumptum alteri præfixi in tomo primo, non item in reliquis duobus.

Diuiſum autem fuiſſe in certos libros hoc περὶ ἀλλήλων βίαι opus, ex ipſomet ſcriptore diſcimus, cum alibi, tum in vita Demosthenis circa principium, ὅτι περὶ βίαιων βίαι καὶ περὶ ἀλλήλων βίαι ὅτι πρῶτον, Et in Pericle, καὶ τὸ πρὸς βίαιον ἀντιθέτων οὐκ ἀντιθέτων, τὸν Περικλέους βίαι καὶ τὸν Φαβίου Μαξίμου ἀντιθέτων.

Ordinem quoque tenuiſſe eum longe alium ab eo qui in editione mea ſicut & aliis ſpectatur, ex variis eius locis cognoviſimus. Nam vt ab ea vita cui primus tribuitur locus, ſumatur exemplum, primam non fuiſſe ipſe oſtendit, quum ſcribit, ἐπεὶ ἢ τὸν περὶ Δυκίον τὸ νόμοδότη καὶ Νουμά τὸ βασιλεὺς λόγῳ ἀντιθέτων, &c. Sed præterquam quod parui momenti eſt ordinis hæc in re diuerſitas, ipſemet Plutarchus forteſſe non ad tempora quibus ſingula vitarum paria ſcripſit, ſed potius ad eos qui tempore præcedunt, reſpiciens, primum locum iis qui cæteris antiquiores ſunt (quem habent hic) non denegaſſet. Equidem vt omittam pleraque vetera exemplaria in quibus primus iis locus datur, eum obtinent & in illo catalogo cuius mentionem paulo ante feci. Hoc enim ordine ibi collocantur, cum eæ quas habemus, tum aliæ, Θησῆος καὶ Ρωμαίου, Λυκούργου καὶ Νουμά, Θεμιστοκλῆος καὶ Κάμειλος, Σόλων καὶ Περικλέους, Περικλέους καὶ Φαβίου Μαξίμου, Ἀλκιβιάδου καὶ Μάρκου Κοριολαίου, Ἐπιμανίδου καὶ Σικιτίων, Φωκίων καὶ Κάτων, Ἀγῆος καὶ Κλεομένης, Τιβερίου καὶ Γαίου Γραχίου, Τιμολέων καὶ Διμίτριου Παύλου, Εὐμένους καὶ Σεργίου, Ἀλεξάνδρου καὶ Κάτων, Πελοπίδου καὶ Μάρκου, Λύσιππου καὶ Σουλίου, Γύργου καὶ Μάρκου, Φιλοποίμου καὶ Τίτου, Νικίας, καὶ Κερίσσου, Κίμων καὶ Δεικίλλου, Δίων καὶ Βρύπτι, Ἀθηναίου καὶ Ρωμαίου, Ἀλέξανδρου καὶ Καίſαρος, Δημοσθένους καὶ Κικέρων, Ἀρσίου καὶ Ἀρτοξέρξου, Δημήτριου καὶ Ἀντωνίου, Ἀντωνίου βίαι, Τιβερίου Κλαύδιου, Νέρωνος βίαι, Γαίου Καίſαρος, Βιττόριου, Ἡρακλείου βίαι, Ἡσίοδου, Πινδαρου, Κερίππου, Δαίφρατου, Ἀλεξάνδρου, Ἀρσίου βίαι ἢ δὲ καὶ ἑπτάβιβλον. Quamuis autem in Latina vitarum interpretatione Græcæ editionis ordinem ſeruauerim, interpretis conſilium non improbo, qui eum mutauerat vt aliqua ſeries temporum eſſet quæ memoriæ adiuuaret. Libet igitur vitas eo quo diſgeſtæ ab illo fuerunt ordine adſcribere: Theſeus & Romulus, Lycurgus & Numa Pompilius, Solon & P. Valerius Poplicola, Alcibiades & C. Martius Coriolanus, Themistocles & Camillus, Pelopidas & M. Marcellus, * Annibal & Scipio Africanus, Pericles & Fabius Maximus, Philopœmen & T. Quintius Flaminius, Timoleon & L. Paulus Æmilius, Alcibiades, & M. Cato Maior, Agis & Cleomenes: Tiberius & C. Gracchi, Pyrrhus & C. Marius, Lyſander & Sylla, Eumenes & Sertorius. Cimon & Lucullus, Nicias & M. Craſſus, Ageſilaus & Pompeius Magnus, Phocion & Cato Minor, Alexander Magnus, & C. Julius Cæſar, Demosthenes & M. Cicero, Dion & M. Brutus, Demetrius & M. Antonius, Artaxerxes & Aratus, Galba & Otho. Sunt autem appoſitæ Aſterifci notæ vitæ Annibal & Scipionis, quod ab alio edita ſint, nimirum Donato Acciajolo

quod in vitis que historiae autorem esse potius quam interpre-
tem, ex eo etiam colligere possimus quod in Graco illo Vi-
tarum catalogo Scipio non cum Annibale, sed cum Epami-
non danda comparatur.

Vitas autem scripsisse eum & alias quae non extant, possu-
mus iudicium ipso quoque teste (ut alia testimonia taceam) pro-
bare: quum mentionem quarundam faciat. Nam in Gracchis
Scipionis vitae a se conscriptae meminit, his verbis scribens,
Et aliquid paginis post, loquens de Scipione Africano, Alibi meminit & vitae Augusti. In libello
autem quem inscripsit Leonida vitam scripturam se pollicetur inquit;

Iam vero & in catalogo quem paulo ante protuli
alias vitas his & aliis quae extant, adhaec videmus. Mirum au-
tem videri possit cum Vitellii vita ibi non recenseri Galba &
Othonis vitas quas sub eiusdem scriptoris nomine inter opu-
scula habemus, sicut & decem rherorum vitas. Non dubito
certe quin & alias scripserit, quarum nullam notitiam habe-
mus. Crateris certe vitam illis omnibus adiciemus, si Iuliano
imperatori fidem adhibebimus; & quidem (nisi me memo-
ria fallit) in libello quem scripsit & Titus Livius habuit.
Hae sunt quae nunc de vitis a Plutarcho conscriptis habui-
mus, quae dicerem, praeter illa quae in calce annota-
tionum in opuscula disse-

... in his... quae... non... cum... a se... conscriptae... meminit... his verbis... scribens... Et aliquid... paginis post... loquens de Scipione Africano... Alibi meminit & vitae Augusti... In libello... autem quem inscripsit Leonida vitam scripturam se pollicetur inquit;

... in catalogo quem paulo ante protuli... alias vitas his & aliis quae extant, adhaec videmus. Mirum au-
tem videri possit cum Vitellii vita ibi non recenseri Galba &
Othonis vitas quas sub eiusdem scriptoris nomine inter opu-
scula habemus, sicut & decem rherorum vitas. Non dubito
certe quin & alias scripserit, quarum nullam notitiam habe-
mus. Crateris certe vitam illis omnibus adiciemus, si Iuliano
imperatori fidem adhibebimus; & quidem (nisi me memo-
ria fallit) in libello quem scripsit & Titus Livius habuit.
Hae sunt quae nunc de vitis a Plutarcho conscriptis habui-
mus, quae dicerem, praeter illa quae in calce annota-
tionum in opuscula disse-